

CHỈ RIÊNG MÌNH EM

VĂN

NÃ

NGUYỆT

/WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH

Chỉ Riêng Mình Em

Tác giả: Vân Nã Nguyệt

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tên CV: Người nha người

Số chương: 49 chương + 3 ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, esport.

Edit: Jeongie

Bìa: Qìn Zồ

Nghênh Niệm đã tham gia cổ vũ chiến đội SF mấy năm trời, sự nghiệp fangirl của cô sắp bước lên đỉnh cao huy hoàng nhất, và ID "Dụ Lắm Nhiên cười tôi" của cô cũng trở nên nổi như cồn.

Dụ Lắm Nhiên là ai????

Chắc chắn là một nam thần rồi. Anh luôn tỉnh táo, thao tác cực nhanh, cực chuẩn, chưa từng phạm lỗi. Trong trận đấu, anh chính là một con người lý trí, không biết nổi giận là gì.

Một người như thế lại có thể bị Nghênh Niệm chọc tức, tất cả thành viên của SF cảm thấy: Trái tim thiếu nữ của cô nhóc này e là đã nguội lạnh rồi.

Nhưng thực tế, Dụ Lắm Nhiên khi gặp Nghênh Niệm là thế này:

"Xin chào."

"Cám ơn."

"Vất vả rồi."

...

Càng về sau lại trở thành:

"Tuần này thi, thế mà không chịu ở nhà ôn bài lại chạy đến xem thi đấu, lễ ăn mừng cuối tuần này cấm đến."

"Váy hôm nay ngắn hơn hôm trước? Xấu quá."

"Hình nền là ngôi sao nam nổi tiếng nhất hiện nay..."

— Gương mặt đẹp trai ấy bỗng chốc trở nên lạnh lùng hẳn, "Ồ, không phải em nói em thích tôi nhất ư?"

**

Là một fan hâm mộ, lần đăng weibo mà Nghênh Niệm cảm thấy sảng khoái nhất trong cuộc đời fan girl chính là lần thông báo hôn lễ của mình:

Dụ Lãm Nhiên cưới tôi: Hôn lễ được cử hành vào tháng sau, chúc tôi và Dụ Lãm Nhiên trăm năm hạnh phúc.

Dụ đại thần hiếm khi xuất hiện trên weibo bỗng nhiên hiện thân share lại weibo ấy, tuy chỉ trả lời hai chữ ngắn gọn nhưng lại chứa đựng tình yêu của cả đời này —

"Em đấy!"

Lời của editor: Bộ này nhẹ nhàng lắm, không ngược gì cả, chỉ là câu chuyện về một bạn fan girl và đội trưởng đội esports. Nữ chính là "con nhà người ta" nhà giàu lại học giỏi, nam chính lần đầu yêu đương và là 2S. Chỉ có thế thôi, mong các bạn sẽ thích.

Mục lục:

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)

[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 51: Ngoại truyện 2](#)
[Chương 52: Ngoại truyện 3](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc họp mặt gia đình đã diễn ra hơn một nửa, vẫn nhàm chán như xưa.

- - Chí ít, đối với Nghênh Niệm là thế.

Bỗng có ai đó giật góc áo của cô, Nghênh Niệm ngẩng lên, cậu em họ mười tuổi chạy đến góc nhỏ này, hất cằm lên, tính tình kiêu ngạo vì đã quen được nuông chiều.

"Nghe nói chị giỏi Taekwondo lắm hả? So tài với em đi!"

Nghênh Niệm cau mày, không thèm đáp trả.

Em họ nhìn về mặt của cô, dừng lại một chút rồi nhếch môi, "... Chị

Niệm Niệm."

"Chị không so với em." Nghênh Niệm từ chối, "Em đánh không lại chị đâu."

"Ai bảo!" Em họ không phục cãi lại, "Thầy giáo khen em rất giỏi! Là người giỏi nhất lớp đó!"

Cả phòng đều là mấy đứa trẻ ngang vai vế với Nghênh Niệm, mấy chú mấy bác không trò chuyện đánh bài thì chính là bị ông Nghênh gọi vào phòng nói chuyện; mấy cô, mấy thím thì vào bếp giúp đỡ hoặc tập trung ở phòng khác nói chuyện nhà cửa.

Là người lớn nhất trong căn phòng này, Nghênh Niệm cố gắng nhẫn nại đối phó với cậu em họ bình thường không thân thiết này.

"Chị không so với em, em tìm bọn họ chơi đi."

Vì được nuông chiều riết quen, muốn làm gì là phải làm cho bằng được, nếu không sẽ không chịu bỏ qua, em họ nín góc áo Nghênh Niệm, "Không! Em muốn so tài, chị phải so với em! So tài với em..."

Nghênh Niệm bị thằng nhóc quậy riết, không muốn tiếp tục dây dưa với nó, đành phải đứng dậy.

Gia đình cô có nhiều con nít, vì tránh va chạm nên sàn nhà được trải đến tận mấy lớp thảm, dù có trổng chuối, xoay vòng vẫn không hề hấn gì, vừa hay thích hợp làm sàn thi đấu.

Nghênh Niệm không làm thật, em họ chỉ mới mười tuổi, trình độ chênh lệch, coi như cô nhường nó một bước thì cũng không thắng nổi cô. Nghênh Niệm luôn phòng thủ, em họ lại đánh thật, nhưng dù có dùng sức cỡ nào vẫn không chạm tới cô.

Thằng nhóc tức đến đỏ mặt, đưa chân đá một cú nhưng bị Nghênh Niệm đỡ lại, nó bị mất thăng bằng nên té cái ạch đập mông xuống đất.

Nó dừng một giây, sau đó bắt đầu gào khóc. Nghênh Niệm nhú mày, định tiến lên xem nó bị đau ở đâu thì thằng nhóc bỗng nhảy lên, nhấc chân đá vào người cô.

Đánh lén.

Nghênh Niệm nhanh chóng phòng thủ, dùng đòn ném vai, ném thằng nhóc rơi xuống đất.

Lần này, em họ khóc thật, tiếng gào khóc thảm thiết khiến người lớn trong nhà phải chạy đến.

"Ồn ào gì đó?"

"Đứa nào khóc? Sao thế, có phải lại đánh nhau nữa không..."

Nghênh Niệm nhìn em họ ngồi dưới sàn, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Là em muốn đánh nhau với chị, chị đã bảo là em đánh không lại rồi mà."

Thằng nhóc không quan tâm, nó khóc ầm lên, "Chị xấu lắm! Thầy giáo bọn em không dạy ném vai, chị xấu lắm...!"

Thế mà đánh lén chị thì sao, còn nhỏ mà không học cái tốt! Nghênh Niệm định mở miệng thì thím cô chạy vào, thấy con trai mình ngồi bệt dưới thảm, vội vàng hỏi, "Sao thế? Sao thế Khiêm Khiêm của mẹ?"

"Mẹ! Chị Nghênh Niệm đánh con --"

Em họ vừa méc mẹ, bỗng nhiên truyền đến giọng nói đầy uy nghiêm.

"Ồn ào cái gì đó?"

Mọi người nhìn về phía cửa phòng, bầu không khí bỗng chốc yên lặng.

Ông Nghênh chậm rãi bước vào, bờ vai sừng sững như núi, uy nghiêm

vẫn không thay đổi, trấn áp cả nhà họ Nghiêm từ trên xuống dưới.

Em họ thấy có người chống lưng, vội vàng nhào tới ôm lấy chân ông, "Ông ơi, chị Nghênh Niệm đánh con! Chị ấy quăng con xuống đất! Khiêm Khiêm đau quá!"

Ông Nghiêm đưa tay định ôm vai thẳng nhóc nhưng lại dừng lại, dưới cái nhìn chăm chăm của cả nhà thì mất tự nhiên, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai nó.

"Không được khóc, đàn ông con trai khóc thành như vậy thì làm được gì!"

Trong lời nói lại không nghe ra ý trách mắng.

"Tết nhất, cô lại làm trò gì thế?" Ông Nghiêm bất ngờ nhìn sang Nghênh Niệm.

Một năm nhà họ Nghênh lại sum họp mấy lần, mấy chú mấy bác mang gia đình mình về, còn có hai người cô cũng sẽ dẫn chồng và con cái đến đây.

Ba Nghênh Niệm không phải là con lớn nhất, bây giờ lại không ở đây, ba và mẹ cô đang đi đón bà nội. Mấy bữa trước bà nội cùng đi du lịch với mấy người bạn già, hôm nay mới trở về.

"Em ấy nói muốn so tài với con, con không chịu nhưng em ấy cứ một hai bắt con chơi với nó." Nghênh Niệm có gì nói đó, "Ai ngờ nó đánh không lại con thì ngồi ăn vạ, lúc con đi tới thì ra tay đánh lén, con chỉ lỡ tay..."

Cô bình tĩnh giải thích nhưng lại bị ông Nghênh cắt ngang, "Nó là em cô! Sao cô lại không biết yêu thương người nhà hả? Thằng bé còn nhỏ như thế, chẳng may bị thương thì sao?"

Thảm trải sàn dưới chân mềm mại khiến câu nói ấy của ông Nghênh càng thêm buồn cười.

Vừa nãy em họ đưa chân đá vào bụng của Nghênh Niệm, là do cô kịp thời

bắt được chân của nó, chỉ có điều hơi dùng quá sức mà thôi. Sao không ai nghĩ đến, cô cũng chỉ là một cô gái, chẳng may bị thương thì làm thế nào?

Mặt Nghênh Niệm trầm xuống, bác hai lo lắng đứng ra giải hòa, "Ba, chỉ là mấy đứa nhỏ giỡn với nhau thôi, ba đừng nóng! Niệm Niệm không phải là đứa không biết chuyện!"

"Nếu nó biết chuyện thì sao lại xô em trai xuống đất?"

"Ba..."

"Là con cố ý đó." Nghênh Niệm ngẩng đầu nhìn ông Nghênh đang kinh ngạc, lúc ông chuẩn bị nổi giận thì cô bật cười, "Là con cố ý tìm Khiêm Khiêm đánh nhau, cố ý từ chối nó, cố ý đánh nó nằm đất, cố ý để nó đánh lén con để con ném nó xuống đất."

"Trong lòng ông, con là người như thế có đúng không?" Cô nặng nề nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, "... ông nội."

"Nghênh Niệm, con --" Thím nghe cô nói thì nóng lên, nhưng bị ánh mắt như dao sắc của cô quét qua thì im bật. Một giây sau, bà kinh ngạc mình lại bị một đứa cháu lườm cho sợ, càng khó tha thứ, lớn giọng, "Khiêm Khiêm nó còn nhỏ! Sao con lại ra tay nặng thế?"

Ông Nghênh chỉ nhìn Nghênh Niệm. Ánh mắt đã trải qua bao nhiêu sự đời vẫn không thích cô như cũ, đừng nói có sự yêu thích cháu nội, ánh mắt ấy vô cùng xa cách, mang còn mang theo sự dò xét.

"Cô dám mạnh miệng với ta hả?"

Nghênh Niệm chưa kịp mở miệng, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

"Ba, mẹ, ông ngoại..."

Bầu không khí căng thẳng trong phòng khách bị phá vỡ, chàng thanh niên

cao hơn Nghênh Niệm đi tới, thấy có chuyện không đúng thì kinh ngạc, mấy lời định nói bị ngăn ở cổ họng.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Chàng trai bước tới, khó hiểu hỏi.

"Gia Thụ sao lại đến muộn thế! Mau đến đây!" Cô Nghênh Niệm la cậu, nháy mắt ra hiệu cậu đến cạnh mình.

Giang Gia Thụ sững sờ nhìn một vòng, bắt gặp ánh mắt của Nghênh Niệm. Ngay sau đó, hai người vội vàng dời mắt.

Hai người bọn họ cùng tuổi, Giang Gia Thụ lớn hơn Nghênh Niệm một tháng, tuy hai người học cùng một trường nhưng bình thường ít khi gặp nhau.

Đối với cô em họ này, Giang Gia Thụ không biết phải nói thế nào, là cháu gái duy nhất đáng lẽ phải là hòn ngọc quý trên tay của cả nhà. Nhưng từ lúc cậu biết chuyện đến giờ, Nghênh Niệm chưa bao giờ thân thiết với đám anh em trong nhà.

Ngày thường không qua lại, không liên lạc cũng không sao, lớn lên một chút, mỗi lần đến lễ Tết, cả nhà quây quần thì Nghênh Niệm luôn ấm ỉ với ông ngoại. Năm nào mà hòa hợp được một ngày thì phải thấp nhang tạ ơn ông trời.

Vừa nhìn vào là biết, chắc lại là Nghênh Niệm ấm ỉ với ông ngoại rồi. Giang Gia Thụ đang định đi đến chỗ mẹ mình thì Khiêm Khiêm đang ôm chân ông Nghiêm bỗng nhiên gọi cậu, "Anh Gia Thụ!"

Giang Gia Thụ dừng bước, quay đầu nhìn thẳng nhóc, đành vẫy tay với nó, "Muốn qua đây không?"

Mấy thằng nhóc hay thích chơi với mới anh lớn hơn, Giang Gia Thụ luôn được mấy đứa em họ bám lấy. Khiêm Khiêm thấy cậu vẫy tay với nó, ý định mách tội đều bay ra sau đầu, lập tức chạy sang chỗ Giang Gia Thụ.

- - Nhưng nó lại bị Nghênh Niệm nắm lấy cổ áo.

Khiêm Khiêm bị kéo lùi về sau, thấy Nghênh Niệm thì "Á" lên một tiếng rồi òa khóc, mặt xụ xuống muốn ngồi bệt ăn vạ.

"Nghênh Niệm!"

Không quan tâm thím đang la mắng, Nghênh Niệm đưa tay kia bắt lấy cánh tay của Khiêm Khiêm. Thằng nhóc bị xách lên, không chạm xuống đất được nên càng khóc to hơn.

Nghênh Niệm nhìn ông Nghênh, "Ông nội, chúng ta chưa nói xong!"

Giang Gia Thụ thấy Khiêm Khiêm khóc, không nhịn được nhú mày, "Nghênh Niệm, em buông tay trước đi!"

Nghênh Niệm làm ngơ.

Cậu giận tái mặt, đưa tay kéo Khiêm Khiêm, nhưng lại bị Nghênh Niệm hất tay ra, lão đảo lùi về sau.

"Không có chuyện của anh!"

"Gia Thụ!" Cô nhỏ hô lên. Giang Gia Thụ không quay lại, nổi cáu với Nghênh Niệm, "Sao em lại thế này? Có gì thì từ từ nói không được hả, Khiêm Khiêm nó còn nhỏ!"

"Nó còn nhỏ, anh lớn rồi đúng không? Có hiểu tiếng người không?" Nghênh Niệm lạnh lùng nói, "Tránh ra."

Cô nhỏ và thím nhìn nhau, bác hai và bác gái cùng mấy người khác vội vàng giảng hòa, khuyên ông Nghênh, cô nhỏ và thím, phòng khách bỗng trở nên ồn ào.

"Cô càng ngày càng không biết lớn nhỏ nữa rồi!"

Ông Nghênh nặng nề mở miệng, đưa tay chỉ Nghênh Niệm, ngón tay run rẩy, "Lập tức xin lỗi anh và em trai cô ngay!"

Nghênh Niệm buông tay để Khiêm Khiêm xuống, cô im lặng một hồi rồi bật cười.

"Ông nội không mệt nhưng con mệt rồi."

Cô nhìn thẳng vào mắt ông.

"Mỗi năm đến nhà nội ăn Tết đều phải nghe ông dạy dỗ, nghe mắng vài câu. Ông luôn chướng mắt mẹ con, cũng ghét con là con gái, ông thử đặt tay lên ngực tự hỏi, mấy năm nay chuyện ông bất công còn ít ư? Con thông cảm cho ba mình, ba làm con của ông nội, là ba của con, đứng ở giữa khó xử, cho nên con luôn nhịn xuống."

Nghênh Niệm nói, "Nhưng hôm nay, con sẽ không nói xin lỗi. Ông nội thích làm sao thì làm. Mắng con bất hiếu cũng được, nói gì cũng được, tùy ông."

"Cô --"

Nghênh Niệm nhìn ông Nghênh tức đến đỏ mặt, cô cười, ánh mắt lạnh như băng, "Tết năm sau con sẽ không đến đây nữa."

Bác hai vội nói, "Niệm Niệm! Con đừng nói thế, mau xin lỗi ông nội..."

Nghênh Niệm biết bác hai có ý tốt, nhưng giọng điệu ấy như xương cá mắc ở cổ họng, khiến cô ngay cả thở thôi cũng thấy đau.

"Con thấy thông cảm cho ông."

Nghênh Niệm bật cười, nói với ông Nghênh.

"Dù ông nội có không thích con, ghét con là con gái. Nhưng Nghênh Niệm con, là đứa cháu giỏi nhất nhà này."

"Dù là đứa cháu trai mà ông thích nhất." Cô nghiêng đầu chỉ Khiêm. Khiêm đang ngồi khóc dưới đất, sau đó duỗi tay kéo Giang Gia Thụ đang ngơ ngác đến trước mặt, "Hay là đứa cháu ngoại mà ông thương nhất." Không chờ Giang Gia Thụ lấy lại tinh thần, cô đẩy cậu ra, nhìn ông lão trước mặt.

"So với con..."

Ánh mắt cô tràn ngập sự bướng bỉnh, không cúi đầu chịu thua.

"— So với Nghênh Niệm con, tất cả đều là đồ bỏ đi!"

...

"Nghênh Niệm con ở đâu? Ngoan, nghe điện thoại của ba đi!"

"Nghênh Niệm, mẹ và ba đến tìm con nhé, đừng giận, chúng ta về nhà ăn cơm nha con?"

"Nghênh Niệm, đọc được tin nhắn thì trả lời cho ba mẹ được không con?"

Nghênh Niệm đọc tin nhắn ba mẹ gửi đến, tin nhắn xếp một hàng dài, cô gọi lại cho ba mẹ.

"Ba, mẹ, con không sao hết, hai người không cần đi tìm con. Thật mà, con đang trên đường về nhà... Ba mẹ ở lại nhà nội ăn cơm đi, bà nội vừa về... Ba mẹ mà đi thì lại bị nói nữa... Con không sao, cũng không phải là lần đầu tiên, con về nhà tự nấu ăn là được..."

Nghênh Niệm nhẹ giọng trấn an ba mẹ, nghe bọn họ sốt ruột hỏi thăm cô, cô nói một hồi, cuối cùng cũng khiến bọn họ an tâm...

Biết làm sao được? Một bên là ba mình, một bên là con gái, đứng giữa hai bên, có lúc Nghênh Niệm không muốn khiến ba mình khó xử.

Nhưng một khi xuất hiện vấn đề thì khó mà giải quyết.

Cô không muốn vì mình mà khiến cho mẹ vốn dĩ không được yêu thích lại bị chỉ trích, ba bị kẹt ở giữa cũng không dễ dàng gì. Cô chạy ra khỏi tiệc gia đình thì có thể nói là tuổi trẻ non dại, còn bọn họ thì không thể.

Dù gì cả nhà họ Nghênh đều nói cô lớn gan, cao ngạo, khó gần, cô đã quen bao năm nay, nói thêm vài lời nữa cũng chẳng sao. Không gặp nhau thì không cãi nhau, cô không muốn lại chiến đấu với ông Nghiêm.

Tắt điện thoại, Nghênh Niệm không thèm nghĩ nữa, giẫm lên ván trượt trượt về nhà, lướt qua trụ đèn, đuôi tóc khẽ bay lên dưới ánh đèn đường.

Thiếu nữ mạnh mẽ, gương mặt toát lên khí thế hào hùng hiếm thấy so với mấy cô gái đồng trang lứa.

Nghênh Niệm trượt ván trượt về đến nhà, hôm nay dì giúp việc đã nghỉ, căn biệt thự hai tầng im ắng hơn ngày thường. Cô dựng ván trượt ở trước cửa, rồi thay dép lê đi vào nhà, chậm chậm bước lên lầu.

Vào phòng ngủ, cô ngã xuống giường lớn, thư thả một hồi lâu, cho đến khi điện thoại rung lên mới hoàn hồn.

Nghênh Niệm không thích ồn ào, cô lôi điện thoại ra rồi ném lên giường.

Điện thoại cứ kêu mãi.

Cô ngồi dậy, bực mình cầm điện thoại lên xem, hóa ra group chat của lớp đang nói chuyện phím. Cô nhìn lướt qua, một bạn nam đang nói chuyện trong game. Cô tùy tiện đọc một lượt, định đặt điện thoại xuống thì hai bạn nam bắt đầu tranh chấp.

"Chửi thì sao?"

"Cậu nói thế là không nói lí lẽ rồi."

"Không lí lẽ gì? Đội cùi thì phải có giác ngộ của đội cùi, bày đặt giả vờ trâu bò làm gì? Cậu thiên vị như thế thì xấu lắm..."

Nghênh Niệm buồn chán nên xem thử bọn họ nói gì.

Bọn họ đang nói về trò chơi mình hay chơi. Hôm nay có hai đội chuyên nghiệp thi đấu, trong đó có một đội rất yếu, đội còn lại chỉ tạm chấp nhận được.

Thắng thua là chuyện thường tình, nhưng hôm nay đội yếu lại thắng, đội tạm được lại thua.

Vừa kết thúc trận đấu, một thành viên trẻ tuổi trong đội tạm được không giữ được bình tĩnh đã đăng weibo, "Không phục."

Chỉ có hai chữ nhưng lại dẫn đến tranh luận giữa hai bên,

Vốn dĩ dưới bài đăng chỉ có fans của đội đó vào an ủi và ủng hộ, fans hai bên đều ít, nhưng sau khi bài đăng này bị đưa vào một trang Tieba chuyên thảo luận game này thì những người chơi khác và người qua đường tham dự ngày càng đông.

Hai đội đều ít fans, nói chuyện rất "trung lập", không cần phải tìm từ cổ kị. Thế là dưới weibo ấy bắt đầu rùm beng.

Có người không hứng thú với hai đội yếu đấu với nhau, không xem trận đấu nhưng lại đến khiêu khích.

"Trình độ chẳng ra làm sao cả, chỉ mới có nâng cao thực lực thôi mà, người không biết còn tưởng mấy người đang thi chung kết thế giới ấy chứ."

"Gà chip đấu với gà chip xem ai chíp hơn, không sợ mất mặt à!"

...

Nhưng cũng có người đã xem trận đấu đứng ra nói, "Trận đấu này là tự mấy người ra đánh, nhìn biểu hiện trong trận đấu là biết, mấy người không bằng SF. Năm nay người ta có thể đánh bại mấy người chính là bản lĩnh của người ta, mấy người thua thì không phục chỗ nào?"

Mấy người có xem thi đấu bắt đầu nhảy vào phụ họa.

"Có lý! Mà nói nha, có phải năm nay SF mới tuyển một người mới không? Tuyển thủ hỗ trợ* kia có phải là tuyển thủ mới hay không? Trận đấu hôm nay bên đội đó có nhiều thứ hay ho lắm!"

**SP: Support là tướng đi cùng và bảo vệ cho AD.*

...

Nghênh Niệm không chơi game này nên đọc mà cứ như lạc vào trong sương mù, chỉ hiểu sơ sơ.

Cái cô hiểu rõ nhất chính là tên đội chiến thắng chính là "SF".

Đi hóng chuyện mà cái hiểu cái không, đang lúc định bỏ điện thoại xuống thì trong nhóm lại có bạn nam lên tiếng, "Video phỏng vấn sau khi thi đấu có rồi! Người phỏng vấn của SF hôm nay chính là tuyển thủ đẹp trai mới gia nhập kia!"

Nghênh Niệm vốn định đăng xuất, khỏi mắc công điện thoại cứ rung làm cô bức bối, nhưng ngón tay cô vẫn lướt trên màn hình. Cô không biết vì sao, chỉ do dự hai giây, rồi lại quay lại nhóm ấn vào đường link kia.

Video hiện lên, trong clip, chàng trai đang được phỏng vấn rất tuấn tú, ý cười luôn hiện bên khóe môi.

Nghênh Niệm nhìn anh chằm chằm.

Nụ cười tưởng chừng như dịu dàng ấy, thật ra không hề chạm vào đáy

mắt.

Nhất là sau khi MC nhận được tin mới nhất, kể lại sơ lược chuyện trên weibo một lần rồi đặt ra câu hỏi sắc bén, chút hứng thú ít ỏi trong ánh mắt của anh càng nhạt đi.

Một giây sau, anh nghe MC hỏi, "Xin hỏi, đối với chuyện đối thủ nói không phục với trận đấu này, anh có gì muốn nói không?"

Chàng trai với dáng người rất cao, ít nhất cao hơn 1 mét 86, anh đứng thẳng ở chỗ đó, "Không có gì để nói." Khóe môi lại cong lên một chút, ánh mắt hờ hững, bình tĩnh đáp --

"Thắng, chính là thắng."

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiết đầu tiên của buổi sáng đầu tuần là tiết của thầy chủ nhiệm. Thầy cầm một xấp bài thi bước vào, trong nháy mắt, cả lớp vang lên tiếng rên khẽ.

Thầy nhìn một vòng khắp lớp, cả đám vội vàng ngậm miệng không dám hó hé gì.

"Phát bài kiểm tra tuần trước ra đi, mỗi người tự xem mình sai ở đâu..."

"Có mấy bài chúng ta đã từng sửa rồi, thầy không hiểu tại sao lại có người vẫn sai ở chỗ đó! Điều này chứng minh các em đến lớp không chịu nghe giảng, hoặc là lúc làm bài kiểm tra không chịu mở mắt ra mà nhìn!"

"Hôm nay chúng ta sẽ sửa bài số 2 và số 3 từ dưới đếm lên, đây là một trong những dạng đề quan trọng..."

Bài thi truyền từ bàn trên xuống bàn dưới, lúc Nghênh Niệm cầm được bài thi của mình thì đúng lúc thầy giáo gọi tên mình.

"Hai bài này bạn Nghênh Niệm giải rất tốt, sau khi hết tiết các em có thể mượn bài của bạn ấy để tham khảo."

Cô bị gọi tên nhưng trên mặt chẳng có biểu cảm gì. Dĩ nhiên, không chỉ có cô, mà còn có tất cả bạn học và thầy chủ nhiệm, và cả các giáo viên trong trường đều đã quen với việc này.

Nghênh Niệm, người nổi tiếng trong bảng xếp hạng 100 của trường, năm nào cũng chiếm chệ ở vị trí đầu bảng, từ cấp hai đến khi vào lớp 10, cô luôn là người đứng hạng nhất.

"Bài kiểm tra thường xuyên kỳ này, bạn Nghênh Niệm vẫn là người đạt điểm cao nhất." Thầy dừng lại một chút, gương mặt hiện lên ý cười, "Và, cũng là người được điểm cao nhất khối. Sắp đến kỳ thi tháng rồi, thầy hy vọng các em cố gắng học tập, phải học hỏi những bạn học giỏi bên cạnh..."

Ba phút đầu giờ mỗi tiết đều giành thời gian khen Nghênh Niệm, bạn học đã sớm quen rồi.

"Được rồi."

Lời mở đầu kết thúc, chủ nhiệm vỗ tay để bọn họ lấy lại tinh thần, "Bây giờ chúng ta bắt đầu sửa bài kiểm tra một chút."

"Một chút" này kéo dài cả hai tiết học.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, chủ nhiệm lớp cố gắng kéo dài thêm nửa phút, sau đó mới "lưu luyến" thu lại bài thi, dặn cả lớp nhanh đến sân thể thao tập hợp. Thầy vừa ra khỏi lớp, mấy bạn nam ngồi hàng dưới đồng loạt thở dài một hơi.

Bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, tiếng nhạc tập hợp trên loa phóng thanh bỗng dừng lại, sau đó có một giọng nữ cất lên, "Thông báo gấp, hôm nay không tập thể dục, mời các lớp giải tán, mời các lớp giải tán."

Mấy bạn nam trong lớp nghe thấy thế thì đập bàn hú hét, "Woo ——"

"Nghênh Niệm đi vệ sinh không?"

Mấy bạn nữ đi tới hỏi, Nghênh Niệm lịch sự từ chối, "Mình không đi đâu, mấy cậu đi đi." Nói xong, cô lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Giờ ra chơi sau tiết hai khá dài, trên hàng lang tốp năm tốp ba tụm lại tám chuyện, nhà vệ sinh đoán chừng cũng đầy ắp người. Nghênh Niệm ngồi yên tại chỗ, sau khi kiểm tra bài trong vở bài tập xong thì lấy sách của môn tiếp theo ra xem.

Tiếng trò chuyện của mấy bạn nam ngồi sau thỉnh thoảng lại truyền đến tai cô, Nghênh Niệm vốn không có hứng với mấy câu chuyện của họ, nhưng bỗng nhiên có một người nhắc đến chuyện tranh luận về game ngày hôm qua ở trong nhóm.

"Tên hỗ trợ* của SF kia đúng là đồ tự cao, chỉ mới thắng có một lần thôi mà có cần phải thế không?"

**Tướng hỗ trợ: hay còn gọi là SP, là những tướng sở hữu các kỹ năng phục hồi máu/năng lượng hay tạo giáp cho đồng đội, thường được cho đi cùng với tướng chủ lực ở đường dưới để đảm bảo đồng đội có thể farm một cách an toàn và bảo vệ họ khỏi những cuộc gank đẫm máu bằng cách cầm mắt hợp lí. (Nguồn: <https://lienminh.garena.vn>)*

"Không đúng sao, bọn họ thắng tới mấy trận liền."

"Bớt đi, đó là do không gặp đội mạnh thôi..."

"Mình xem phỏng vấn thấy được mà, tự cao chỗ nào, người ta có nói gì đâu."

"Chắc, nhìn cái mặt y hết mấy thằng hay chém gió, đã vậy còn cười cười nữa chứ. Cái loại này chỉ biết dựa vào gương mặt để kiếm cơm, thực lực thì khỏi bàn, dẫn thân vào nghề chỉ để kiếm fan nữ, chờ đi, sau này chắc chắn sẽ trở thành kẻ lưu manh chuyên ngủ với fan nữ!"

"Cậu nói chuyện khó nghe quá đi..."

"Chứ gì nữa? Hôm qua trên weibo có bao nhiêu cô gái khen anh ta đẹp trai chứ. Tôi chơi game bao năm rồi không lẽ không biết!"

...

Nghênh Niệm lắng nghe, cây bút trong tay bất giác dừng lại. Cô quay đầu, nói chen vào, "Mấy cậu đang nói về đội SF hả?"

Bọn con trai không ngờ cô lại hỏi chuyện, dừng lại, kinh ngạc, "Lớp phó, cậu cũng xem trận đấu hả?"

"À..." Nghênh Niệm đáp cho qua chuyện, hỏi tiếp, "Mấy cậu đang nói về tuyển thủ hỗ trợ của SF hả?"

Bạn nam cầm đầu nói, "Đúng vậy! Cậu biết anh ta hả?"

Nghênh Niệm nhẹ nhàng gật đầu, mím môi nói, "Mình thấy anh ấy không phải là người như thế, không phải là người xấu."

Chính Nghênh Niệm cũng kinh ngạc vì lời vừa nói của mình. Cô không chơi game này, cũng chưa xem thi đấu bao giờ, vốn dĩ có hiểu gì đâu. Thế mà lại đi bênh một người xa lạ?

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong! Cậu ít xem thi đấu nên để mình nói cho mà nghe, giới eSports không đơn giản đâu, nhìn tên hỗ trợ kia thì..."

Bạn học nam lúc này tiếp tục công kích SF, bạn học ngồi bên cạnh thấy cậu ta không biết quan sát bèn lấy tay khều cậu ta ra hiệu, cậu ta mới

chịu ngậm miệng.

"Cậu ta là vậy đó, lớp phó đừng để trong lòng!" Bạn nam khác cho rằng Nghênh Niệm là fan của tuyển thủ hỗ trợ kia nên vội vàng hòa giải.

Cảm thấy không thể tiếp tục câu chuyện nữa, Nghênh Niệm cười cười, quay lại bàn tiếp tục đọc sách.

Mấy bạn nam sau lưng thấp giọng, than thở sao tai cô thính thế, cái gì cũng nghe hết.

"Khều mình làm gì?"

"Cậu ngốc hử, nhìn là biết lớp phó thích người ta, ra mặt nói giúp rồi mà cậu cứ nói xấu người ta trước mặt lớp phó!"

"Bớt đi. Lớp phó trâu bò như thế không lẽ cũng thích vẻ ngoài? Mình còn tưởng bạn ấy phải khác chứ..."

"Đừng nói nhảm nữa!"

...

Nghênh Niệm giả vờ không nghe thấy.

Mấy nam sinh nói chuyện một lát, chuồn ra cửa sau hóng gió. Nghênh Niệm khoanh vài chỗ trọng điểm trong sách, rồi bỏ bút xuống. Cô nhắm mắt nghỉ ngơi một tí, lấy điện thoại ra bấm vào album ảnh.

Hôm qua lúc xem video, cô lỡ tay ấn nhầm nút chụp màn hình.

Nghênh Niệm nhìn chằm chằm người trong tấm ảnh, nhìn rồi lại nhìn.

"Woa, đẹp trai quá!"

Một bạn nữ xuất hiện bên cạnh cô, nhìn thoáng qua tấm hình trên điện

thoại, vô thức thốt lên, "Lớp phó, ai đây?"

Nghênh Niệm ngẩng đầu, sững sờ một lát rồi cười, "Hình trên mạng thôi." Cô cất điện thoại, nhìn bạn nữ cầm theo bài thi, "Tìm mình có việc hả?"

"À đúng rồi." Bạn nữ nhớ ra chuyện chính, "Mình muốn mượn bài bạn xem một chút, đề này thầy giảng rồi mà mình vẫn chưa hiểu..."

Nghênh Niệm đưa bài thi cho cô ấy mượn. Bạn nữ đứng tại bàn Nghênh Niệm đối chiếu chỗ đúng chỗ sai trên bài thi.

Bỗng nhiên, Nghênh Niệm hỏi, "Cậu thấy người trong hình lúc này có đẹp không?"

"Đẹp!" Bạn nữ nhìn cô, "Đẹp trai lắm! Cậu không thấy đẹp hả?"

Nghênh Niệm chỉ cười chứ không nói gì.

Tuyển thủ hỗ trợ này đẹp trai ghê.

Xem ra không chỉ có người trong giới eSports thấy thế, nữ sinh bình thường cũng cảm thấy anh đẹp trai.

...

Đến tối về tới nhà, Nghênh Niệm vẫn còn suy nghĩ đến chuyện này.

Trúng bùa rồi!

Cô thở dài, cầm chăn lăn một vòng, cuộn mình thành kén.

Người này cứ như âm hồn bất tán! Cứ quẩn quanh trong đầu cô không chịu buông tha!

Đẹp trai muốn xỉu luôn!

Nghênh Niệm dang tay nằm ngửa, mắt nhìn lên trần nhà.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô có cảm giác rất quen thuộc. Rõ ràng chỉ là một người xa lạ lại giống như đã gặp nhau rất nhiều lần. Cô nhìn anh hồi lâu, rốt cục cũng phát hiện ra, chính là vì dáng vẻ kia.

Dáng vẻ tự tin, mạnh mẽ ấy giống hệt cô.

Nhưng vẫn có sự khác biệt. Sau khi xem hết video, cô cảm thấy mình vẫn còn thua xa anh. Sự bình tĩnh, hờ hững của anh, cô vẫn chưa có đủ, nhất là khi đối mặt với người nhà họ Nghênh.

Thời gian tích tắc trôi qua.

Trần nhà màu trắng bỗng chốc hoa lên, Nghênh Niệm thôi không nhìn nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô im lặng nằm trên giường, hít thở đều đều, miệng khẽ lẩm nhẩm ba chữ.

Dụ, Lắm, Nhiên.

Tuyển thủ hỗ trợ mới gia nhập đội SF năm nay, tên của anh và vẻ ngoài hoàn toàn trái ngược nhau, không hề có chút gì gọi là dịu dàng, ngược lại khí thế vô cùng hung hăng.

...

Sáng sớm, trên bàn ăn, Nghênh Niệm ăn mặc chỉnh tề kéo ghế ngồi xuống, trước mặt cô đã có chén cháo được múc sẵn, mấy đĩa thức ăn đều là món cô thích.

Quan Lam Thu gấp cho cô một cái bánh bao nhân súp, Nghênh Niệm vừa thức dậy nên giọng có hơi khàn, "Con cảm ơn mẹ."

Nghênh Diệu Hành vội vàng quan tâm, "Sao vậy Niệm Niệm? Cổ họng con sao thế, khó chịu hả?"

Bị ba mẹ nhìn chăm chăm, Nghênh Niệm lắc đầu nuốt bánh bao xuống, hắng giọng đáp, "Không có, chắc tại hôm qua con ăn đồ mặn quá."

Hai vợ chồng Nghênh Diệu Hành và Quan Lam Thu nghe cô nói thế mới bình tĩnh lại.

Sau khi Nghênh Niệm vào cấp ba, chương trình học ngày càng nặng. Vì để ăn sáng cùng cô mà hai vợ chồng phải thức dậy theo giờ con gái đến trường chỉ để hưởng thụ thời gian bên nhau ấm áp ấy.

Bọn họ luôn để ý đến tâm trạng của Nghênh Niệm, tựa như lần trước ở nhà họ Nghênh tụ họp xảy ra xích mích, sau khi về nhà không ai nhắc đến chuyện này.

Thật ra Nghênh Niệm không hề yếu ớt như mọi người nghĩ, nhưng cảm giác được ba mẹ yêu thương rất thích. Cả nhà cùng ăn sáng, Nghênh Diệu Hành định nói rồi thôi, cô thấy thế thì hỏi, "Ba, sao vậy ạ?"

"Niệm Niệm." Nghênh Diệu Hành lựa lời mà nói, "Ở trường con có gặp Gia Thụ không?"

Nghênh Niệm dừng đũa, "Giang Gia Thụ? Không có, con và anh ta không cùng lớp. Sao ba lại hỏi thế?" Bọn họ đều biết cô và Giang Gia Thụ không thân mà.

"Gia Thụ cãi nhau với mẹ nó, không về nhà hai ngày nay rồi."

"... Bỏ nhà đi bụi?"

"Cho là vậy đi. Tuổi trưởng thành không tránh khỏi nóng nảy, nghe mẹ mắng hai câu đã biến mất không thấy tăm hơi." Nghênh Diệu Hành nói, "Lúc đầu cô con không hỏi ba mẹ, nhưng Gia Thụ từ tối hai ngày trước đến tối qua vẫn không về nhà, cô con sốt ruột, vừa nãy mới gọi điện đến

hỏi."

Tối hai ngày trước? Không phải là ngày gia đình tụ họp, ngày cô với ông nội cãi nhau sao?

Cô không bỏ nhà ra đi thì thôi, Giang Gia Thụ làm trò gì thế? Đã lớp 10 rồi mà còn chơi trò này với ba mẹ. Nghênh Niệm hết nói nổi, "Cô có đến trường tìm chưa?"

"Đi rồi nhưng không tìm được người, cô con cũng báo với giáo viên chủ nhiệm rồi. Ba hỏi con thử, sợ tìm sót chỗ, có nhiều chỗ chỉ có học sinh bọn con mới biết."

"Con không biết." Nghênh Niệm nhún vai, "Con không thân với anh ta."

Nghênh Diệu Hành nghe xong thì không hỏi nữa.

...

Một ngày học hành mệt mỏi trôi qua, Nghênh Niệm cố gắng tập trung học tập, nhưng vị tuyển thủ kiêu ngạo nào đó cứ quẩn quanh trong đầu cô.

Giờ ăn tối trước tiết tự học, Nghênh Niệm đi ra cửa sau trường, cô định đến tiệm sách mới mở ở phố trên mua ít đồ. Cô đi theo con hẻm nhỏ, rẽ trái, rẽ phải, lúc chuẩn bị ra đường lớn, cô bỗng dừng bước.

Đằng trước có người đang đánh nhau.

Trong đầu Nghênh Niệm bỗng có hai suy nghĩ.

Quay lại đường cũ đi về, quá xa, tốn thời gian lại còn phiền phức.

Tiếp tục đi lên, làm thế nào để mở miệng kêu bọn họ tránh ra?

Chưa kịp quyết định, mấy người kia đã nhìn về hướng cô. Bọn họ không

phải là học sinh trường cô, người cầm đầu nhìn cô, vừa ngạc nhiên vừa lưu luyến, nhưng vẫn nghiêm mặt, "Em gái nhìn gì đấy? Muốn anh đây tìm ghế VIP cho em ngồi không?"

"Tôi..." Nghênh Niệm định đi đến kêu bọn họ tránh đường, ánh mắt nhìn sang, sau khi nhìn rõ "vị đại hiệp" lấy một chọi trăm kia thì vẻ mặt thay đổi hẳn.

Giang Gia Thụ chống tường, không biết tình huống thế nào, nhưng cậu đang bị cả đám bao vây.

Ánh mắt hai người chạm nhau, có lẽ cảm thấy mất mặt nên cậu nhìn sang chỗ khác, vẻ mặt trầm xuống.

Nghênh Niệm bĩu môi.

"Tôi chỉ đi ngang qua thôi." Cô cười với nam sinh cầm đầu, giơ túi vải lên rồi bước đi.

Cô cứ đi ngang qua bọn họ như thế, lướt qua trước mặt Giang Gia Thụ mà không thèm nhìn cậu lấy một cái.

Tựa như hai người xa lạ không biết nhau.

Nghênh Niệm đi về trước được mấy bước, mấy nam sinh sau lưng như muốn tiếp tục "chính sự", tính toán sổ sách với nhau. Cô dừng lại, quay người nhìn về phía người kia, "Cảm giác này có dễ chịu không?"

Cả đám thấy cô tự nhiên dừng lại, nam sinh cầm đầu nhú mày, định mở miệng nói, nhưng cô không nhìn cậu ta, chỉ nhìn Giang Gia Thụ, "Lúc trước khi tôi bị đám con gái vây lại kiểm chuyện, bọn họ kéo tôi đến góc cầu thang nói chuyện, anh đi ngang đó nhưng không thèm nhìn một cái."

"Nam sinh đầu đình từng mắng tôi, sau đó anh còn chơi bóng rổ với cậu ta có đúng không?"

Cô cười chế giễu, "Bây giờ thấy vui không?"

Vẻ mặt Giang Gia Thụ bỗng thay đổi, "Em..."

Nam sinh cầm đầu cắt ngang, "Em gái này, em định làm gì? Anh đây..."

Chưa dứt lời, Nghênh Niệm rút trong giỏ vải ra một cuốn sách bài tập, hung hăng ném vào mặt anh ta, "bốp" một tiếng vào thẳng ngay mặt.

"Anh Ngưu!"

Mấy người đứng sau anh ta hét lên, vội vàng chạy lên đỡ tên cầm đầu đang bùm mặt kia.

"... Mẹ nó!" Nam sinh bùm mặt chửi thề, đau đến độ vẻ mặt vắn vẹo.

Cô gái này sao lại mạnh thế! Mẹ nó bộ ăn đầu trâu hả?

Giang Gia Thụ sững sờ.

Nghênh Niệm ném túi vải xuống đất, lắc lắc cổ, xoay xoay cổ tay, bẻ ngón tay "rắc rắc".

Cô hung dữ lườm cậu.

"Giang Gia Thụ, anh xem anh kìa!"

Vừa dứt lời, Nghênh Niệm phóng về phía trước, đá một cái, người vừa bùm mặt đứng dậy lại bị cô đá nằm bẹp dí.

"Tôi là em gái." Tóc có hơi rối, Nghênh Niệm đáp đất, im lặng nhìn người nằm trên đất, "—— Nhưng không phải em gái của anh!"

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm vừa bước lên đã ra tay liền, đám giang hồ kia làm sao có thể buông tha cho cô, may mà Giang Gia Thụ phản ứng nhanh, không để cô một mình đối phó với đám đó.

Hai người cùng nhau tiến lên, nhanh chóng đánh bọn côn đồ te tua.

"Mày chờ đó cho tao!"

Anh Ngưu kéo đám đàn em rút lui theo con hẻm nhỏ, chỉ vào Giang Gia Thụ cảnh cáo.

Nghênh Niệm nhặt túi xách lên, vừa phúi bụi vừa hỏi, "Đám anh em của anh đâu? Bình thường hay bám theo anh lắm mà, sao bây giờ một mống cũng không thấy đâu vậy?"

Giang Gia Thụ biết cô đang mỉa mai, cứng rắn đáp lại, "Ở trường rồi, mẹ anh biết anh thân với bọn họ nên anh không đi tìm bọn họ."

Giang Gia Thụ có một nhóm bạn chơi khá thân, Nghênh Niệm không quen với bọn họ, chỉ biết được vài người. Trong đó, cô ấn tượng khá sâu chính là người tên là Trần Hứa Trạch gì đó, vì cậu ta hay xuất hiện trên bảng xếp hạng 100, không xếp thứ 2 thì cũng đứng thứ 3.

Cô đã gặp cậu ta mấy lần, dáng dấp cũng khá đẹp trai, nhưng tính tình thì lạnh như băng, không thích nói chuyện, mặt lúc nào cũng hầm hầm. Cô không thích kiểu người không cởi mở như vậy, gặp rồi là quên. Nhưng mà nữ sinh trong trường hình như rất thích kiểu này, không chỉ cùng khối mà mấy chị khối trên cũng mê đến điên đảo.

Nghênh Niệm nghe Giang Gia Thụ nói gần nói xa mình không muốn bị ba mẹ tìm ra, không nhịn được cười khế, "À đúng, suýt nữa là quên anh đang bỏ nhà đi bụi. Lớn già đâu còn chơi trò này, tôi thấy anh rảnh rồi quá

rồi."

Cô nhặt đồ xong định xoay người đi thì thuận miệng nói với anh, "Anh mau về nhà sớm đi!"

"Anh không về."

Cô dừng bước, quay đầu, "Anh tưởng anh ngon à?"

Giang Gia Thụ trừng cô, "Không phải tại em sao! Em với ông ngoại cãi nhau thì cãi nhau, việc gì phải nắm cổ áo anh? Nếu không phải do em nắm áo anh, còn nói anh như thế thì mẹ anh sẽ không la anh, nói tới nói lui đều bảo anh không bằng em, lớn già đầu còn bị một cô nhóc lắc qua lắc lại, không có tiền đồ!"

Nghênh Niệm buồn cười, "Tôi giỏi cũng làm phiền đến anh hả? Mẹ anh bảo anh không bằng tôi thì trách tôi ư?"

Nghênh Niệm lười phải dong dài với cậu, "Đừng nói nhảm nữa, nên làm gì thì làm đi."

Cô vừa xoay người đi thì Giang Gia Thụ ở phía sau gọi cô, "Nghênh Niệm!"

"Sao?" Cô mất kiên nhẫn quay lại, Giang Gia Thụ nhìn cô cả buổi mà không nói câu nào.

Nghênh Niệm trợn mắt, thẳng cha này, lằng nhằng. Cô không thèm nghe cậu nói, chỉ coi như cậu đang lên cơn, tiếp tục bước đi.

Trong ngõ nhỏ chỉ còn lại một mình Giang Gia Thụ, sau khi tiếng bước chân của Nghênh Niệm biến mất, bốn phía lại rơi vào im lặng. Trong lòng cậu vô cùng khó chịu, bỗng đưa chân đạp vào góc tường.

Bữa tiệc gia đình ngày đó, sau khi Nghênh Niệm bỏ về, ông Nghênh tức giận một trận. Sau đó ba mẹ Nghênh Niệm, cũng chính là cậu mợ của

Giang Gia Thụ, đón bà ngoại của cậu về nhưng lại không thấy con gái mình đâu, vừa lo lắng lại vừa bị ông Nghênh gọi vào phòng mắng cho một trận.

Còn cậu, khi bị Nghênh Niệm nắm áo thì tức lắm, nhưng sau đó em trai - con của cậu hai thừa dịp không có ai thì chạy lại nói chuyện với cậu.

Thằng nhóc nói nhỏ, "Chị Nghênh Niệm không có nói dối đâu! Là do Khiêm Khiêm cứ nằng nặc quăn lấy chị Nghênh Niệm đòi so tài, sau đó đánh không lại thì ngồi ăn vạ, chị Nghênh Niệm lại xem thì Khiêm Khiêm tự dưng đá chị ấy... Không trách chị ấy được..."

Cậu biết rõ tính tình của Khiêm Khiêm, bị chiều sinh hư, đúng là cậu nhóc có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng Giang Gia Thụ không muốn xen vào mâu thuẫn của bọn họ, lúc anh quát Nghênh Niệm là sợ cô ra tay quá nặng sẽ làm Khiêm Khiêm bị thương mà thôi.

Kết quả, mọi người đều nghĩ cậu thiên vị, đối nghịch với Nghênh Niệm ư?

Ánh mắt của thằng bé khi giải thích với cậu rất chăm chú, tựa như đang trách cậu không hiểu chuyện, ánh mắt ấy khiến cậu rất khó chịu.

Tựa như bây giờ.

Giang Gia Thụ đứng trong ngõ nhỏ, nhớ đến ánh mắt của Nghênh Niệm, trong lòng càng thêm khó chịu.

...

Đối với Nghênh Niệm, chuyện giúp Giang Gia Thụ ở ngõ nhỏ chỉ là tiện tay mà thôi. Cô không định quan tâm vào chuyện gia đình người ta, gặp cậu, cô cũng đã khuyên cậu về nhà, còn nghe hay không là chuyện của cậu ta.

Ăn tối xong quay lại trường, Nghênh Niệm đã ném chuyện này ra sau

đầu.

Đến tối về nhà, gần đến biệt thự nhà mình, Nghênh Niệm định móc chìa khóa ra thì nhìn thấy phía trước có một bóng người.

"... Mợ nó!"

Cô nhảy sang bên cạnh, sau khi nhận ra người đang ngồi ở bồn hoa đằng trước là ai thì lườm cậu một cái.

"Giang Gia Thụ?! Anh làm gì thế, đêm hôm khuya khoắt ngồi đây hù ai hả?"

Giang Gia Thụ ẩn mình trong bóng đêm, trông cậu có vẻ rất buồn, Nghênh Niệm thấy râu cậu sắp mọc ra tới nơi rồi.

Mới không gặp một đêm thôi mà trông cậu càng lôi thôi lếch thếch.

"Anh đứng ngoài nhà tôi làm gì?" Nghênh Niệm cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, cất giọng hỏi.

Giang Gia Thụ giật giật khóe môi.

"..."

"Anh nói gì?"

"..."

"Nói to lên!" Nghênh Niệm không nhận được quát anh, "Bộ chưa ăn cơm hả?"

Giang Gia Thụ nhìn cô, vẻ mặt ngượng ngùng, như có điều khó nói, "Chưa ăn."

Nghênh Niệm ngẩn người một lát mới phản ứng lại, "Chưa ăn thì đi ăn

đi chứ đứng đây làm gì?"

"Cậu mợ có ở nhà không?" Cậu hỏi nhỏ.

"Không có, ba mẹ ra ngoài có việc rồi, chưa về."

"Anh..."

"Anh sao?"

"Anh có thể..."

"Có thể gì?" Nghênh Niệm không hiểu gì, Giang Gia Thụ cứ ấp a ấp úng, cô nghe mà chỉ muốn chạy lên lắc lắc vai anh bảo anh nói cho nhanh, nói hết một lần muốn nói!

" – Anh có thể vào nhà ăn chút gì không?" Giang Gia Thụ cố gắng lấy hết dũng khí, rốt cục cũng nói hết câu.

Nghênh Niệm "... Anh không có tiền hả?"

"Xài hết rồi."

"Vậy thì về nhà đi!"

"Hôm nay không muốn về."

"Anh định khi nào mới về?"

"... Mai rồi nói."

Đêm tối bỗng chốc an tĩnh lại.

Không ngờ, Nghênh Niệm lại không nể mặt từ chối ngay lập tức, "Xin lỗi, tôi nghĩ anh nên đi nơi khác thì hơn. Nếu anh cứ đứng ở trước cửa nhà tôi như thế mẹ anh lại nói chuyện anh bỏ nhà đi bụi có liên quan đến

tôi thì sao, cuối cùng lại đổ hết lên đầu tôi!"

Giang Gia Thụ không dám tin, "Vậy em không sợ nếu anh xảy ra chuyện, mẹ anh sẽ trách em không giúp đỡ anh thì sao?"

"Ha ha, anh dám nói vậy hả?" Nghênh Niệm trừng anh, "Kiểu nào cũng đổ lên đầu tôi ư? Vậy tôi càng không giúp đỡ anh, dù sao cũng đổ hết lên đầu tôi, chẳng thà tôi chọn quá trình khiến tôi thoải mái nhất!"

Cô phất tay, "Anh mau đi đi."

Giang Gia Thụ đứng dậy, "Em không chào đón anh hả? Dù gì hai chúng ta cũng là anh em – "

"Bây giờ mới biết anh em à? Buổi chiều tôi nói gì anh không nghe à, anh nói sao hả?" Nghênh Niệm vặn hỏi.

"..." Mặt Giang Gia Thụ thoát đỏ thoát trắng.

Nghênh Niệm thấy anh không nói gì thì bước lên bậc thang định vào nhà. Giang Gia Thụ đứng sau lưng lại mở miệng, "Em ghét anh là do chuyện hôm trước hay còn trước chuyện đó nữa? Lúc nhỏ anh không phải không thử đến gần em, nhưng mặc kệ anh và anh em trong nhà bắt chuyện, tìm em chơi, thì em luôn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng bất cần!"

Cậu kích động, "Em nói cả nhà không ai thích em cho nên em không thích người nhà, em giận, em tủi thân, em thấy cả nhà đều có lỗi với em. Thế tại sao em không nghĩ đến mình thế nào? Em phải sửa cái tính xấu ấy đi, chỉ cần chịu sửa đổi..."

"Nói chuyện không thấy mỗi miệng hả?" Nghênh Niệm quay lại, giận tái mặt cắt ngang lời cậu, "Đúng vậy, anh là con trai, bọn anh đều là con trai nên không hề bị trút giận, bọn anh cũng không bị tủi thân nên đương nhiên không hiểu cảm giác của tôi."

Cô nở nụ cười lạnh lùng, "Để tôi kể cho anh nghe một chuyện, chỉ một

chuyện thôi – "

"Năm chúng ta sáu tuổi, ông nội đi siêu thị mua một túi quýt nhập khẩu về. Ông ấy phát cho mỗi đứa cháu trai một trái. Vì có nhiều nên ông ấy còn phát cho cả hai cậu bé nhà hàng xóm."

"Cuối cùng chỉ còn lại một trái."

Giang Gia Thụ nghe cô kể lại thì sửng sốt, vẻ mặt ngơ ngác.

"Hôm đó hai chúng ta cùng xem TV ở trên lầu, anh và tôi ngồi song song với nhau. Ông nội cầm trái quýt cuối cùng đi lên, lúc thấy tôi thì hơi bất ngờ. Tôi đoán có lẽ ông ấy không hề tính phần tôi vào, cho nên mới để lại có một trái quýt."

Nghênh Niệm cười nói tiếp, "Nhưng ông ấy chỉ bất ngờ một lát, sau đó đưa trái quýt ấy cho anh. Ông ấy không nói gì, không nói với tôi lấy một lời."

Nghênh Niệm hỏi Giang Gia Thụ, "Anh có nhớ không? Chắc là không rồi, lúc ấy anh chỉ biết ngốc nghếch ăn quýt, biết quýt rất ngọt. Nhưng anh có biết lòng tôi chua thế nào không? Tôi chỉ mới sáu tuổi, nhưng lại nhớ rất rõ, anh cảm thấy mấy năm qua tôi đã trải qua thế nào?"

"Anh..." Giang Gia Thụ lúng túng mấp máy đôi môi, không nói được lời nào.

"Một quả quýt có thể chia ra nhiều múi, không chia đôi cũng được, nhưng ông nội chính là không muốn chia đôi cho tôi nếm thử." Nghênh Niệm nói, "Tôi không muốn chơi với bọn anh thì sao? Ở nhà khác, con nít chơi đùa đẩy nhau là chuyện thường. Nhưng đến lượt tôi, chỉ cần có người khóc thì tôi luôn đáng chết, người suốt ngày bị mắng luôn là tôi."

"Mấy người bọn anh là con trai, ông nội cưng bọn anh. Nhưng tôi cũng là cục cưng trong lòng ba mẹ tôi. Dựa vào đâu mà tôi phải gánh chịu uất ức không đáng có? Anh bảo tôi thay đổi tính tình là được. Nói thật, số phận

đã định thế rồi, trong lòng ông ngoại anh, ông nội tôi đã không thích cháu gái, từ lúc tôi vừa sinh ra đời thì ông ấy đã ghét tôi rồi. Tôi phải thay đổi thế nào hả? Thay đổi giới tính ư? Nhiều năm rồi, anh cũng tận mắt chứng kiến nhiều năm như vậy rồi, anh thấy ông ấy có bao giờ thay đổi chưa?"

Nghênh Niệm đưa tay vén sợi tóc sau tai, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Có một số chuyện không bao giờ thay đổi được. Ông ấy trọng nam khinh nữ, còn tôi lại là con gái, tôi kiêu ngạo vì giới tính của mình."

Không biết cơn gió từ đâu thổi qua, lá cây soàn soạt lay động lại khiến lòng người rét lạnh.

Nói xong, Nghênh Niệm chạy lên bậc thang, mở cửa bước vào nhà.

Cánh cửa lớn vừa mới ra liền đóng sầm lại trước mặt Giang Gia Thụ.

Cả người Giang Gia Thụ cứng đờ, giật giật chân trái, đế giày ma sát xuống mặt đất đầy đá sỏi làm vang lên tiếng động giữa đêm khuya. Cậu không có chút ấn tượng nào về chuyện mà Nghênh Niệm nói. Nhưng cậu biết Nghênh Niệm sẽ không nói dối, mà cô cũng không cần phải nói dối.

Chỉ có thể nói rằng, cô nói rất đúng. Vết thương không ở trên người mình thì sẽ không nhớ kỹ bằng những người bị thương.

Anh bỗng muốn nói vài lời với Nghênh Niệm, nhưng cô đã vào nhà, miệng anh chậm chạp, dù có muốn nói cũng không biết phải biểu đạt thế nào.

Muốn nói gì?

Hỏi cô vì sao không chịu nói sớm? Hỏi cô thật sự đau lòng thế à? Hay là hỏi cô, em vẫn ổn chứ?

Không cần mở miệng, cậu có thể đoán được đáp án.

Giang Gia Thụ bỗng thấy trong lòng chua xót.

Lúc trước cậu không hiểu vì sao Nghênh Niệm lại giỏi như thế, mọi chuyện chỉ cần cô làm, chỉ cần cô ra tay thì luôn đạt được kết quả tốt nhất. Mặc kệ có khó khăn ra sao thì cô vẫn luôn làm tốt.

Hóa ra, là do áp lực từ rất lâu rồi.

Có lẽ là từ rất sớm, ngày hôm đó, cậu nhận quả quýt cuối cùng của ông ngoại. Lúc cậu lột vỏ chỉ thấy mùi quýt mọng nước, ngọt ngào.

Còn Nghênh Niệm lại thấy trái tim bất công cổ hủ của ông nội.

...

Giang Gia Thụ ngồi xồm trước nhà Nghênh Niệm rất lâu, không phải cậu đang chờ cậu mợ quay về, mặc dù biết rõ tính tình của cậu mợ, nếu nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ bảo cậu vào nhà.

Cậu không biết mình đang nghĩ gì, dù sao cậu không có chỗ nào để đi. Lúc bỏ nhà đi bụi, cậu không mang tiền nhiều, trong túi chỉ có vài đồng bạc lẻ, lại không muốn làm phiền bạn bè, thế là cứ ngồi xồm ở đây.

Không biết đã chờ bao lâu, trước mặt bỗng vang lên tiếng bước chân.

Giang Gia Thụ vội ngẩng đầu, Nghênh Niệm mang dép lê đứng bên cửa, nhú mào nhìn cậu.

Mặt cậu nóng bừng, lập tức đứng dậy, "Anh đi ngay..."

"Không cần. Anh vào đi." Cậu chưa kịp lên tiếng, đã thấy Nghênh Niệm đứng khoanh tay trước ngực, "Nhưng tôi có một điều kiện."

"... Điều kiện gì?" Hóa ra không phải cô thay đổi suy nghĩ muốn giữ lại cậu, Giang Gia Thụ có hơi mất mát.

"Hôm nay tôi sẽ để anh ở lại, mặc kệ ngày mai anh có làm hòa với ba mẹ, hay ngày mốt quay về nhà. Nội trong cuối tuần này, anh phải giải quyết chuyện bỏ nhà đi bụi..." Nghênh Niệm nhú mày, "Sau đó đi Thân Thành với tôi."

"Thân Thành?"

"Đúng vậy."

"Em đi Thân Thành làm gì..."

"Đến lúc đó rồi biết, anh đừng hỏi nhiều." Nghênh Niệm nhú mày, "Một mình tôi đi ba mẹ sẽ không đồng ý."

Mỗi lần cô cùng đội tuyển của trường đi thi, ba mẹ cô đều không yên tâm, nếu không tìm ngụ ý trang, e là khó mà đi Thân Thành được.

"Nếu anh đồng ý thì đi vào, không đồng ý thì thôi." Nghênh Niệm không cho Giang Gia Thụ thời gian suy nghĩ, quay người bước vào nhà.

...

"Trong tủ lạnh có sủi cảo và bánh trôi, đều tự gói cả, bánh bao nhân súp thì mua bên ngoài. Nếu anh thích thì có thể tự nấu mì, mì và nước nấu đã chuẩn bị sẵn cả rồi."

"Nước sôi để trong tủ lạnh, nếu muốn nước nóng thì tự mình đun."

"À, trong tủ lạnh còn có nước ép trái cây, nhưng bị đông đá rồi. Nhà vệ sinh ở cuối hành lang, ấn cái nút thứ hai trên tường, màn hình sẽ hiện ra, muốn xem gì thì tự mình tìm..."

Nói xong, Nghênh Niệm đi lên lầu.

Giang Gia Thụ như mấy con thú nhỏ bị hoảng sợ, nhìn cô chằm chằm, "Em đi đâu thế?"

"Về phòng tôi." Nghênh Niệm không hiểu sao anh lại kinh ngạc như thế, "Sao? Ở một mình sợ hả?"

"Lát nữa cậu mợ về..."

"Anh cứ nói tôi đưa anh về nhà là được." Cô dừng bước, chỉ về phía anh, "Đừng có nhắc đến chuyện Thân Thành, tự tôi sẽ nói với ba mẹ!"

Sau đó, cô thong thả bước lên lầu, bỏ Giang Gia Thụ một mình dưới phòng khách.

Giang Gia Thụ đứng một lát rồi cất bước đi vào phòng bếp nấu sủi cảo. Cậu khẽ tính sức ăn của mình, do dự một buổi, sau đó nấu thêm một phần cho Nghênh Niệm. Nước nóng, bỏ sủi cảo vào, chờ nó chín.

Cậu ngồi vào bàn, ăn trong yên lặng, sau đó rửa chén sạch sẽ, lau bàn ăn, rốt cục cũng không còn chuyện gì để làm. Giang Gia Thụ suy nghĩ một lát, lấy chén múc hết sủi cảo trong nồi ra rồi bưng lên cho Nghênh Niệm.

Cửa phòng Nghênh Niệm không đóng, cô ngồi trước bàn máy tính. Giang Gia Thụ bước vào, khẽ ho một tiếng, "Anh nấu sủi cảo, em..."

Cô nghe thấy tiếng cậu thì quay đầu, Giang Gia Thụ thoáng nhìn sang màn hình máy tính của cô, bỗng im lặng.

Chiến đội S gì... Còn Thân Thành nữa...

"Em muốn đi Thân Thành là vì chuyện này?" Giang Gia Thụ kinh ngạc hỏi.

Nếu cậu không nhìn lầm, màn hình máy tính của cô đang hiện giao diện website của một chiến đội chuyên nghiệp nào đó, lịch thi đấu có ghi rõ thời gian của một trận đấu gần đây nhất, chính là cuối tuần này.

Nghênh Niệm không ngại khi cậu đi vào, thấy cậu bưng sủi cảo cũng

không làm khó, tùy ý đáp lại, "Ờ."

"Em cũng chơi game này hả?"

"Không chơi."

"Thế em định..."

"Xem thi đấu."

"Em có chơi đâu."

"Vì thích..." Nghênh Niệm bình tĩnh quay đầu nhìn màn hình, giọng nói có hơi dừng lại, "một tuyển thủ của đội đó."

Giang Gia Thụ sửng sốt. Cậu luôn cảm thấy chuyện "Chỉ chơi game không có công việc đang hoàng" này hoàn toàn không có liên quan gì đến học sinh giỏi toàn diện như Nghênh Niệm. Cô bắt đầu thích xem thi đấu từ khi nào?

Cậu vẫn còn đang suy nghĩ, Nghênh Niệm biết cậu đã nhìn thấy nên không thêm giấu làm gì, thoải mái tiếp tục xem.

Giang Gia Thụ vội vã lấy lại tinh thần, phát hiện sau khi Nghênh Niệm kéo giao diện trang web kia xuống cứ dừng lại ở phần giới thiệu sơ lược một tuyển thủ thì mới hiểu ra.

" – Em đây là "Vì yêu mà đi trên sợi mì hả?"

"Cái gì?"

Nghênh Niệm bỗng dừng quay đầu.

Giang Gia Thụ quệt miệng, "Người ta là "vì yêu mà chấp nhận đi trên dây thép", còn như em, vì một con người mà chạy đến một thành phố xa lạ, y hệt như theo đuổi idol, so với dây thép còn mỏng hơn nhiều, giảm

mạnh một cái là đứt, không giống sợi mì thì là gì hả!"

Nghênh Niệm, "..."

– Vì yêu mà đi trên sợi mì là cái quỉ gì.

Tên Giang Gia Thụ chết tiệt này, đúng là biết ví von ghê!

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thân Thành trời tháng tư luôn bị mây đen bao phủ, hiếm khi được một ngày trời đẹp, bầu trời trong xanh, gió nhẹ thoảng qua, nhàn nhạt quét qua hai gò má, vô cùng dễ chịu.

Xuống sân bay rồi đón taxi, Giang Gia Thụ bỗng giật mình. Hồi Tết gặp nhau, cậu và Nghênh Niệm vẫn còn xa lạ tựa như người dưng, ai ngờ, đảo mắt mới có vài tháng mà hai đã cùng đi Thân Thành... xem thi đấu.

Thật không thể tin được.

Cậu kinh ngạc bao nhiêu, ba mẹ Nghênh Niệm và ba mẹ cậu kinh ngạc bấy nhiêu. Ba mẹ hai nhà vừa nghe nói đã không tin nổi, phải hỏi tới hỏi lui để xác nhận lại.

Bịa chuyện bao lần, chuyện này mới được quyết định.

Giang Gia Thụ là con trai cho nên cậu đã từng rất muốn có một đứa em gái, tiếc là Nghênh Niệm lại quá mạnh mẽ, mấy năm gặp mặt, ước mơ có một đứa em gái đã bị sự lạnh lùng của cô đông lạnh rồi vỡ tan tành.

Lần đầu tiên hai anh em cùng đi với nhau, đừng nói chớ, cậu đúng là rất căng thẳng.

"Khụ." Taxi chạy được một đoạn rồi mà vẫn không ai lên tiếng, Giang Gia Thụ chủ động mở miệng, "Chúng ta ở đâu thế?"

Nghênh Niệm nói, cô muốn đến Thân Thành, cho nên cô sẽ sắp xếp mọi chuyện, ngay cả vé máy bay cũng không để cậu mua -- Đương nhiên, Nghênh Niệm suýt nữa không mua vé xem thi đấu cho cậu. Sau khi biết chuyện Nghênh Niệm sắp xếp "lịch trình tự do" cho mình, cậu khẳng định yêu cầu phải cho cậu đi xem thi đấu, Nghênh Niệm mới miễn cưỡng mua thêm một vé.

Nghênh Niệm nhìn điện thoại, không thèm ngẩng đầu lên, "Gửi địa chỉ khách sạn qua Wechat cho anh rồi."

Giang Gia Thụ lấy điện thoại ra, Wechat đúng là có một tin nhắn chưa đọc. Cậu xem xong rồi nói, "Chỗ đó à. Lần trước lúc anh và ba mẹ đến đây chơi có ở chỗ đó rồi. Ở ngay trung tâm, rất náo nhiệt, buổi chiều nếu muốn đi dạo có thể đi vòng vòng xung quanh, ở đó có rất nhiều cửa hàng lưu niệm, em..."

"Không rảnh."

"..."

Nghênh Niệm không giống cậu, cô đến đây chỉ để xem thi đấu, không hề muốn dựa vào chuyến đi này để tạo mối quan hệ với cậu.

Giang Gia Thụ xấu hổ chớp mắt, nhanh chóng che đi cảm xúc trong đáy mắt, nhỏ giọng à một tiếng.

Đáp xong lại ngẩn người.

Nếu là trước đây thì cậu đã phát cáu từ lâu, bây giờ lại thấy không hề khó chịu tí nào. Không lẽ sau khi nhìn thấy Ngu ca bị cô đập trong ngõ nhỏ ngày ấy dọa sợ thành M rồi?

... Không được! Đường đường là một thanh niên mạnh mẽ mà trở thành M thì tiếc lắm!

Suốt đường đi, Nghênh Niệm chỉ tập trung nghịch điện thoại, mấy lần Giang Gia Thụ tính nói rồi lại thôi cô đều làm như không thấy.

Đến khách sạn, mỗi người ôm balo của mình ai về phòng nấy, Giang Gia Thụ nghỉ ngơi một lát rồi lại đi tìm Nghênh Niệm. Chưa kịp gõ cửa, Nghênh Niệm đã thay đồ khác mở cửa ra, hình như cô định đi ra ngoài.

Cậu sống sờ.

"Em đi đâu thế?"

"... Anh quản tôi chắc."

"..."

"..."

Quản thì quản không được, nhưng làm phiền thì dư sức.

Giang Gia Thụ đi sau lưng Nghênh Niệm, nói gì cũng không chịu tách ra. Nghênh Niệm cũng không thể bỏ lại cậu, đành dẫn cậu đổi hết chuyến này đến chuyến khác, đến một địa điểm nổi tiếng của Thân Thành, không lâu sau, có mấy người tập hợp lại.

Một đám người, nam nữ đều có, Giang Gia Thụ nghe bọn họ chào nhau liền đoán ra ngay, đều là lần đầu gặp nhau.

"Cậu ta cũng ở trong nhóm bọn mình sao? Nick name là gì vậy?" Cô gái lên tiếng hỏi tên là Tiêu Tiêu, hơn hai mươi, chỉ Giang Gia Thụ hỏi Nghênh Niệm.

"Không phải." Nghênh Niệm giải thích, "Đó là anh em, anh ấy đi cùng em đến đây."

Giang Gia Thụ vô cùng hưởng thụ khi nghe thấy từ "anh em", mấy tiếng đi xe mệt mỏi đã tan thành mây khói. Cậu vội vàng mỉm cười chào từng người một, "Chào mọi người."

"..." Có biết ai đâu mà nhiệt tình thế? Nghênh Niệm thầm lườm cậu một cái.

"Cậu ấy là anh em hả? Trời, hai đứa em trông nhỏ ghê!" Tiêu Tiêu nói không ngừng, "Lúc nói chuyện trên nhóm, thấy em nói chuyện có đầu có đuôi, chỉ cứ tưởng em đã học đại học rồi chứ."

Nghênh Niệm chưa kịp mở miệng, Giang Gia Thụ đã phản ứng lại, "Nhóm gì?"

"Nhóm cổ vũ."

"..." Trời ạ, mấy cái trò này cũng làm ra cho được.

Ở đây đều là thành viên cổ vũ của FC SF, sau khi Nghênh Niệm gia nhập nhóm, trò chuyện về cuộc thi đấu kì này, biết chuyện sẽ có mười thành viên trong nhóm sẽ đến hiện trường thi đấu, thế là cô nói với bọn họ chuyện mình muốn đi cổ vũ.

Mấy cậu con trai chào hỏi xong thì không nói gì thêm, lúc nói chuyện trong nhóm cũng là do Tiêu Tiêu lôi kéo bầu không khí, bọn họ không xen vào cuộc nói chuyện của hai cô gái.

Đang nói bỗng dưng Tiêu Tiêu như nhớ ra điều gì, chớp chớp mắt hỏi, "Em còn đang đi học hả? Vậy tiền em mua đồ để cổ vũ..."

"À, đừng lo, em dùng tiền học bổng của mình để mua." Nghênh Niệm nhàn nhạt đáp, "Tiền học bổng là do em giữ, xưa nay ba mẹ em không hỏi đến số tiền này."

"Học bổng... đủ hả?"

Nghênh Niệm bình tĩnh nở nụ cười, "Từ cấp hai đến giờ, học kỳ nào cũng được học bổng, hơn nữa hằng năm em đều tham gia hai cuộc thi quốc gia, hạng nhất đều được tiền thưởng, đủ mà!"

Tiêu Tiêu và mấy cậu trai nghe xong thì giật mình, liên tục khen cô giỏi.

Khóe mắt Giang Gia Thụ run rẩy không thôi, "Học kỳ nào em cũng có học bổng hả?"

Nghênh Niệm nhún mày, "Chứ sao? Anh nghĩ nhà trường tốn công chọn ra top 10 học sinh giỏi làm gì?"

Cậu không phản bác được.

Hai người bọn họ không chỉ cấp 3, mà từ cấp 2 đã học cùng trường, cậu biết Nghênh Niệm học giỏi nhưng không ngờ...

Mợ nó, hóa ra học giỏi có thể kiếm ra tiền!

...

Cuộc thi gây tranh cãi trên mạng khiến Nghênh Niệm chú ý đến SF là một trong những trận đấu vòng loại mùa xuân, chiến đội từ to đến nhỏ đều dự thi, người chơi và khán giả thông thường thường chọn những trận đấu có chiến đội yêu thích của mình để đến xem. Vì thế lúc trước SF không thu hút được nhiều sự quan tâm.

Nhưng không ai ngờ đến, SF lại nhờ vào vòng loại mà thể hiện hết tài năng, lọt vào top 8, tiến vào vòng tứ kết. Đối với một đội chưa có thành tích nào như SF thì có thể coi đây là một sự tiến bộ rất lớn.

Nếu SF có thể lọt vào top 8 trong vòng tứ kết mùa xuân, hoặc vòng tứ kết mùa hè, ít ra thì sau này SF sẽ khẳng định được vị trí của bản thân trong lòng người chơi và người hâm mộ.

Tựa như lần này, không ít người vì bọn họ lọt vào top 8 đã biết thêm về chiến đội SF.

Người phát ngôn của SF cùng đội trưởng là tuyển thủ hỗ trợ, họ Dụ tên Lãm Nhiên, ID đăng kí là "103". Anh vừa trở về từ nước ngoài, trước đó không có biên bản thi đấu, có lẽ là người chơi tự do được SF chú ý rồi thêm vào.

Nói cách khác, anh chính là tuyển thủ mới.

Thật ra ngoại trừ Dụ Lãm Nhiên thì những tuyển thủ khác của đội SF đều là khuôn mặt mới đối với người chơi và người hâm mộ.

ADC và JG* là người mới từ đội thiếu niên của SF, Top thì từ khi SF debut, ký hợp đồng làm tuyển thủ chính thức chỉ có một năm, thời gian trước khi trận đấu diễn ra cũng chỉ ngồi ở vị trí dự bị ngáp ruồi.

**ADC: Attack Damage Carry - người chơi ở vị trí xạ thủ.*

JG: JG (Jungle) là thuật ngữ này để ám chỉ người chơi giữ vai trò Đi Rừng. Thông thường, những người Đi Rừng sẽ dùng phép Trùng Trị để làm tăng tốc độ dọn quái.

Top: Đường Kinh Kong, thường đảm nhiệm bởi tướng Đỡ Đòn..

Thời gian đánh Mid* thì dài hơn, cũng là con nhà nòi từ SF, nhưng "dài" ở đây chỉ hơn người khác một chút, tuyển thủ Mid chỉ có thể đánh giải chuyên nghiệp gần khoảng hai năm.

**Mid: Đường giữa, là con đường ngắn nhất dẫn đến nhà chính đối phương. Đồng thời, là nơi ngự trị của tướng Pháp Sư.*

Tuyển thủ kỳ cụ đều giải nghệ, đội mới được thành lập với năm người, độ tuổi không quá hai mươi, từ kinh nghiệm thi đấu đến tuổi tác, có thể nói là trẻ.

Đêm nay là trận đầu tiên của top 8 ở vòng tứ kết mùa xuân, đội đối đầu với SF là một trong những khách quen thường tiến vào tứ kết. Tuy kém hơn vài đội đứng đầu cả nước nhưng vẫn có fan hâm mộ.

Trước thi đấu, trên diễn đàn, fan hâm mộ đối phương đã nhắm vào "Ngôi sao sáng" SF bằng những bình luận đầy công kích, nói rằng chẳng qua SF chưa gặp đối thủ mạnh, không đáng để mọi người mong chờ.

Lượng fan hâm mộ của SF quá thừa thớt nên đã bị một số thành phần cực đoan chế giễu.

"Nếu tôi mà là thành viên của SF, mỗi lần ra trận mà nghe câu "cố lên" còn yếu hơn sên kia, lòng tôi chắc chưa muốn chết!"

Vốn dĩ Nghênh Niệm không muốn đi xem thi đấu, nhưng bị mấy lời này khiêu khích, trong cơn nóng giận, cô không chỉ quyết định đến xem thi đấu, còn gia nhập vào nhóm fan cổ vũ, tự mình tổ chức việc cổ vũ, đồng thời còn tài trợ chi phí cổ vũ.

Đây là lần đầu tiên cô làm việc này, của ít lòng nhiều, mười mấy bảng đèn to nhỏ khác nhau, thêm vài bảng đèn to, dài mấy mét.

Trải qua vài ngày đấu tranh tinh thần gần gũi, bây giờ Nghênh Niệm đã坦然 tiếp nhận mình là fan hâm mộ của Dự Lãm Nhiên. Là fan hâm mộ, lúc đặt làm bảng đèn, lòng cô còn âm thầm chê bai cái tên của đội.

Không biết ai đặt cái tên này, nghe giống như tiện tay đặt tên ấy. SF, chiến đội So Fast, đội nhà người ta nghe tên đầy khí thế, đội nhà cô thì sao? Chiến đội "Siêu Nhanh" ư?

Chê thì chê, nhưng Nghênh Niệm vẫn hoàn thành tốt việc cổ vũ. Bảng đèn đã tính từ trước, không có sơ suất gì, cả nhóm sau khi gặp mặt nhau thì đến cửa hàng đã đặt trước để lấy hàng. Trước trận đấu, bọn họ phát cho fan hâm mộ ngồi xem ở khu của SF, nhóm bọn họ thì mỗi người một cái, không thiếu một ai.

Dù Tiêu Tiêu lớn hơn Nghênh Niệm nhưng cũng phải khen cô làm việc rất đáng tin, từng chuyện từng chuyện đều đầu ra đấy.

Bảng đèn lớn nhất được kéo ra, chiếm mất mấy chỗ ngồi. Nhưng khán đài không đông lắm, fan hâm mộ của đối thủ khoảng hai trăm người, còn bọn cô thì nhân số lại càng ít, có thêm cũng chỉ khoảng 40 người.

Nhìn vào thì hơi thắm, nhưng may là trái bảng đèn to kia lên, cộng thêm việc lúc đội mình ra sân khấu thì nhóm fan của bọn họ sẽ giơ bảng đèn nhỏ trong tay lên, ít ra cũng không bị mất mặt.

Giang Gia Thụ cũng đi theo cổ vũ, lúc mọi người giơ bảng đèn lên, đồng thời đưa mấy vật cổ vũ mà mình đem theo lên cao. Ánh mắt cậu nhìn sang Nghênh Niệm đang ngơ ngác, không có phản ứng gì, cậu bèn lấy cùi chỏ khều cô.

"Choáng váng rồi hả?"

Khi cậu rút tay lại, Nghênh Niệm bỗng hoàn hồn, bấy giờ mới giơ tấm bảng trong tay lên.

Đúng là cô đã ngây người.

Sau khi công bố những thành viên thi đấu của SF, mắt thấy năm người từ lối đi bước lên sân khấu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nhất cũng là người duy nhất mà mình biết, không phải là hình ảnh, mà là con người bằng xương bằng thịt, cô bỗng căng thẳng đến ngây người.

Trái tim khẽ loạn nhịp.

Nghênh Niệm biết, cô ngồi ở vị trí gần nhất, nhưng không thể nào chạm đến sân khấu, người kia chỉ đi ngang qua sân khấu, cách cô một khoảng rất xa, nhưng máu cô như dồn lên đỉnh đầu, choáng váng, không biết phải làm gì.

Trong mắt cô chỉ có một người, chỉ đặt trên người Dụ Lãm Nhiên, từ đỉnh đầu đến gót giày của anh, nhìn dáng người cao gầy của anh, ngắm nhìn vẻ mặt dịu dàng, bình thản như mọi ngày trên gương mặt tuấn tú của anh, nhìn không chớp mắt, nhìn đến si mê.

Nếu không phải Giang Gia Thụ nhắc nhở, có lẽ cô còn tiếp tục ngây ngốc ngồi đây.

"Nghênh Niệm!" Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh cô, một tay giơ bảng đèn, kích động vỗ lên người cô, "Lúc lên sân khấu, Dịch Thận nhìn sang đây đó!"

Dịch Thận là tuyển thủ Jungle của đội.

Nghênh Niệm chưa kịp nói gì, Ống kính đã quét sang đội SF, trên màn hình lớn xuất hiện vài người đang ngồi trước máy tính. Dịch Thận chưa đeo tai nghe, nghiêng người nói gì đó với Dụ Lãm Nhiên.

Một giây sau, Dụ Lãm Nhiên ngước mắt lên, vừa lúc nhìn vào Ống kính, ánh mắt kia như xuyên thấu qua màn hình lớn, nhìn nhóm người Nghênh Niệm.

Nghênh Niệm sửng sốt một lát, máy quay nhanh chóng chuyển sang chỗ khác. Cô mấp máy đôi môi, chỉ do dự hai giây, cô rút băng đô từ trong túi xách ra cài lên đầu. Trên băng đô có ba chữ phát sáng:

- - Dụ Lãm Nhiên.

Lúc này không đội lên là do bọn Tiêu Tiêu nói trên mạng bảo rằng bây giờ fan hâm mộ của SF đều là fan yêu thích vẻ ngoài của Dụ Lãm Nhiên. Cô vốn định khiêm tốn chút, nhưng bây giờ thì không muốn nữa.

Trong nháy mắt, khi chạm vào ánh mắt ấy của anh, những chuyện khác đã không còn quan trọng.

Dù có bị mắng là fan vẻ ngoài nào tàn thì sao? Cô đến đây, cô ngồi chỗ này, chính là đến để cổ vũ cho anh.

Nghênh Niệm thích Dụ Lắm Nhiên.

Cô không sợ, cũng không ngại tuyên bố với toàn thế giới.

...

Thật lâu về sau, hầu như tất cả cổ động viên đều biết, khẩu hiệu cổ vũ của SF có hai câu.

"Quyết chí tiến lên! So Fast!"

"Walk the line! SF!"

Hai câu này luôn vang dội trong lòng mỗi một fan hâm mộ SF, cũng là khẩu hiệu vang vọng bên tai của tất cả người chơi và cổ động viên trên toàn thế giới. Tất cả đều xuất hiện ở lần cổ vũ đầu tiên của đội tuyển mới ra mắt, do nhóm người Nghênh Niệm và hơn ba mươi fan hâm mộ cùng nhau tạo nên.

Bắt nguồn từ ý nghĩ của Nghênh Niệm, từ hôm nay, tất cả đều hô vang --

SF, quyết chí tiến lên!

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là lần đầu tiên Giang Gia Thụ đến xem thi đấu trực tiếp. Bị ảnh hưởng bởi bầu không khí sôi động tại hiện trường, trong lòng ít nhiều cũng kích động. Đặc biệt là đội cổ vũ cuối cùng đã giành được thắng lợi, sự phấn khởi và hăng hái ấy trào dâng đến khi ra khỏi nơi thi đấu vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Đến khi mọi người chia tay nhau, gió đêm quất vào mặt thổi tan nhiệt tình trong lòng, cậu mới dần tỉnh táo lại.

Mấy bằng đèn cổ vũ được bàn giao lại cho một nhóm fan nhà ở Thân Thành thay mặt bảo quản, sau khi trò chuyện về cuộc thi xong thì cả nhóm tạm biệt nhau, ai về nhà nấy.

Trên đường về với Giang Gia Thụ, Nghênh Niệm cứ im lặng không nói gì. Giang Gia Thụ nhìn gò má cô vài giây, hiếm khi yên tĩnh thế này. Đây là lần đầu tiên cậu biết Nghênh Niệm như thế này, hoặc có thể nói rằng lần đầu tiên cậu biết về Nghênh Niệm.

Mỗi lần đối đầu với người đứng đầu nhà họ Nghênh - ông Nghênh, cô luôn bày ra dáng vẻ hờ hững nhưng nội tâm đầy mâu thuẫn, cậu cứ nghĩ cô là người bướng bỉnh, cổ quái, tình tính khó ưa. Nếu không phải ngồi cạnh nhau xem thi đấu, cậu thật sự không biết, ánh mắt vốn dĩ chỉ có chống cự chứ không có bất cứ cảm xúc nào khác mỗi khi nhìn cậu lại có lúc sáng bừng, rực rỡ như những vì sao như thế.

Cô cũng sẽ hét đến khàn giọng, có lúc vì khẩn trương mà lộ ra vẻ mặt lo lắng, hai mắt phiếm hồng vì kích động.

Thật tốt.

Một Nghênh Niệm sống động như thế.

Cô giỏi mọi mặt, nhưng cũng có máu thịt.

Giang Gia Thụ giờ vờ ngắm nhìn đường phố, đề nghị, "Trước khi vào xem thi đấu chỉ ăn có hai cái bánh mì, anh hơi đói, chúng ta đi ăn lẩu đi."

Nghênh Niệm lườm cậu một cái, hơi không vui, "Đã trễ vậy rồi, đi đâu ăn chứ?"

"Tiệm lẩu đó, có tiệm mở đến sáng luôn, em cứ đi theo anh là được!"

"Tôi không đói..."

Cậu quyết đoán, "Không, em đói rồi."

"..."

Có một loại đói gọi là anh họ bảo mi đói rồi.

Nể mặt tối nay Giang Gia Thụ ra sức giơ bằng đèn cổ vũ, Nghênh Niệm im lặng đồng ý đề nghị đi ăn lẩu của cậu. Giang Gia Thụ đã đi Thân Thành rồi, trong đầu đã sớm tìm một quán lẩu ngon, cậu vừa nói xong đã đi tới ven được, bắt taxi rồi ngoắc cô đến.

"Aiz." Cùng nhau ngồi vào hàng ghế sau, Giang Gia Thụ hào hứng tám chuyện với Nghênh Niệm, "Trận đấu vừa này, lúc nghỉ giữa hiệp, máy quay có quay đến em đó, thấy không?"

"Ờ." Nghênh Niệm nhẹ nhàng gật đầu. Sao không thấy cho được, cô khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình đến nỗi nín cả thở, trận đấu bỗng dừng lại, tạm dừng đến hai phút.

Nhóm quay phim trực tiếp rất thích tìm kiếm những cô em xinh đẹp mỗi khi tạm nghỉ, trước khi đến xem Nghênh Niệm đã từng nghe nói đến "lệ cũ" này, không ngờ đến khi dừng giữa hiệp, cô lại được xuất hiện trên màn hình lớn.

Trận đấu có tổng cộng ba đợt tạm dừng như thế, quay phim lại nhắm Nghênh Niệm đến vài giây cho hai đợt.

Giang Gia Thụ cười, "Cũng coi như không đến nỗi nào, không quá xấu."

Nghênh Niệm trừng cậu một cái, "Anh mới xấu ấy."

"Nể tình em không bị mất mặt, anh mời em nồi lẩu này. Em cứ ăn cho no bụng, ăn bao nhiêu anh đều bao hết!"

"À." Cô cười lạnh, "Vốn dĩ chính là anh mời, tôi không có ý định trả tiền."

Giang Gia Thụ, "... " Cô em gái này, sao lại đáng ghét thế này!

...

Giang Gia Thụ dẫn Nghênh Niệm đến một quán lẩu bản địa, được đánh giá không tệ, khách cũng không đông lắm. Hai người bọn họ đặt một phòng bao nhỏ, Nghênh Niệm được nhân viên phục vụ đưa cho một cái máy tính bảng để chọn món ăn, chọn xong thì đưa sang cho Giang Gia Thụ.

Sức ăn của con trai khá lớn, cậu chọn rất nhiều món, ở phương diện này cũng không hề kén chọn, nhanh chóng đã chọn món xong, chỉ chờ nhân viên dọn món lên.

Nồi lẩu được đưa lên trước, mấy món ăn kèm được đưa lên sau, lần lượt bày kín mặt bàn. Tương ăn của Giang Gia Thụ rất nhã nhặn, nhưng không hiểu sao nhìn rất ngon miệng, cảm giác rất thèm ăn. Nghênh Niệm bị cậu lây nên ăn nhiều thêm mấy đĩa.

"Ăn no rồi chứ? Để anh đi tính tiền." Giang Gia Thụ rút giấy lau miệng, thấy Nghênh Niệm không ăn nữa bèn nhấn chuông gọi phục vụ.

Nhấn chuông ba bốn lần rồi mà không thấy ai đi vào, không biết có phải bên ngoài bận quá hay không.

"Chậc." Giang Gia Thụ đang định mở lời thì điện thoại bỗng vang lên. Anh nhìn cuộc gọi đến, gác chuyên tính tiền sang một bên, đứng dậy rồi nói, "Anh đi nghe điện thoại, em chờ anh chút."

Nghênh Niệm gật gật đầu, vừa chơi điện thoại vừa tranh thủ tiêu cơm.

Giang Gia Thụ ra ngoài chưa đến nửa phút, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ bước vào, "Xin chào, xin hỏi quý khách cần gì

ạ?"

Nghênh Niệm đáp, "Tính tiền."

"Dạ vâng." Nhân viên phục vụ đưa tay ra mời, "Mời quý khách ra quầy tính tiền."

"VẬY..." Nghênh Niệm nghĩ đi thì đi, thấp giọng lẩm bẩm, "quên đi", đứng dậy đi cùng nhân viên ra ngoài.

Dù sao cô cũng không thiếu tiền trả bữa này. Nghênh Niệm đến quầy tính tiền, nhân viên phục vụ báo số phòng, thu ngân đứng quầy đang cười đùa bông ngẩng đầu lên nói, "Xin lỗi cô, cô chờ một chút, hệ thống bên chúng tôi đang bị lỗi, phải khởi động lại, mong cô chờ một lát!"

Nghênh Niệm mím môi cười nhạt, "Không sao."

Trong thời gian chờ hệ thống khởi động lại, Nghênh Niệm cúi đầu nghịch điện thoại. Sau lưng hình như có người đi tới xếp hàng, cô không quay đầu nhìn, nhưng có thể cảm giác được đối phương rất lịch sự duy trì khoảng cách an toàn với cô một khoảng, kiên nhẫn đứng chờ.

Qua mấy giây, chàng trai sau lưng như đang gọi điện thoại cho ai đó, giọng nói trong trẻo mang theo chút lo lắng:

"A lô? Anh! Anh ra đây chút đi, hình như số tài khoản của em không dùng được, cứ bảo em phải xác minh thân phận một lần nữa..."

Không lâu sau, phía sau lại vang lên động tĩnh.

"Bên này –"

Nghênh Niệm vô thức quay đầu lại, nhân viên thu ngân đứng trong quầy gọi cô lại, "Chào cô, đã có thể thanh toán rồi, xin hỏi cô muốn thanh toán bằng tiền mặt hay thanh toán điện tử ạ?"

Cô vội cúi đầu, ấn mở giao diện thanh toán, "Wechat."

"Dạ vâng."

"Hóa đơn của cô đây."

Nghênh Niệm nhận lấy hóa đơn, đang định quay người rời khỏi, vừa nghiêng đầu, gương mặt quen thuộc kia rơi vào tầm mắt khiến cô đứng hình.

Đồng phục của đội SF...!

Sau khi nhìn rõ hai người mặc đồng phục SF, Nghênh Niệm phản ứng còn nhanh hơn suy nghĩ, đôi chân nhanh nhẹn chuyển động đứng sang bên cạnh.

Cô cúi đầu mở bóp ra, nhét hóa đơn vào, rồi lại mở ra kiểm tiền, giả vờ như đang đứng sắp xếp tiền lại.

May là trong bóp có tiền lẻ! Có trời mới biết, Nghênh Niệm cảm thấy may mắn thế nào vì trước khi ra cửa đã chuẩn bị ít tiền lẻ trong bóp.

Người xếp hàng sau lưng cô chính là tuyển thủ JG - Dịch Thận! "Anh" mà cậu gọi điện, không ai khác, chính là Dụ Lãm Nhiên!

– Dụ Lãm Nhiên! Bằng xương bằng thịt!!

Nghênh Niệm nín thở, giả vờ xếp tiền vào bóp, nhưng lúc cụp mắt vẫn âm thầm nhìn lén hai người đang đứng gần mình kia.

"Anh, anh thanh toán dùm em trước, lát về em sẽ chuyển khoản lại cho anh... đừng nói không cần, em oản tù tì thua, có chơi có chịu..."

Dịch Thận định khoát vai Dụ Lãm Nhiên, nhưng anh là người cao nhất đội, tư thế này có hơi khó, đành phải đưa tay vỗ vỗ vai anh, cảm ơn xong thì thành thật rút tay lại.

Nhân viên thu ngân nói, "Xin chào, cửa hàng chúng tôi đang có hoạt động, hóa đơn của các anh đã sắp đạt đến mức được giảm giá, chỉ cần thêm 5 tệ nữa sẽ đổi được một phiếu giảm giá 6.8, được sử dụng vào lần sau."

Nghe Dịch Thận nói, "5 tệ? Vừa hay tôi có tiền xu..." Cậu sờ sờ túi, lấy ra đếm thì chỉ có 4 xu, "Aiz!" Cậu quay đầu nhìn Dụ Lãm Nhiên, "Anh..."

Nghênh Niệm này giờ im lặng nghe bọn họ nói chuyện bỗng ngẩng đầu lên, "– Em có."

Vừa dứt lời, Dịch Thận và Dụ Lãm Nhiên đồng loạt nhìn sang bên đây.

Trái tim trong lồng ngực Nghênh Niệm nhảy loạn lên, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Cô giả vờ bình tĩnh, lấy 1 tệ trong bóp ra đặt lên quầy thu ngân.

Dịch Thận thoáng nhìn sang cô, có hơi ngại ngùng, "Hả? Không tốt lắm đâu?"

Ánh mắt của Dụ Lãm Nhiên lại rất sắc bén, Nghênh Niệm nhận ra anh đang đánh giá mình, bị anh nhìn đến da đầu tê dại, không dám đối mặt với anh.

Bình tĩnh! Không được nhiệt tình quá sẽ dọa người ta chạy mất!

Nghênh Niệm nở nụ cười đúng mực, nói, "Không có gì", trước khi đi còn dừng lại một chút, biết rõ mà vẫn cố tình hỏi, "Hai người là tuyển thủ của SF ư?" Không chờ bọn họ trả lời, cô nói tiếp, "Trận đấu buổi tối em có xem, bọn anh chơi rất tốt! Rất lợi hại!"

Câu cuối cùng vô cùng chân thành.

Có lẽ cảm nhận được tình cảm của cô, sau khi Dịch Thận sững sờ, cậu cười một tiếng, "Cám ơn."

Tới đây thôi! Tới đây được rồi! Nghênh Niệm kiềm chế xúc động của

mình, "gian nan" xoay người rời đi.

Không thể vừa gặp đã hạ thấp mình được, như thế sẽ khiến đối phương sinh ra ngăn cách, nhưng vẫn phải khẳng định sự tồn tại của bản thân! Mặc kệ có khắc sâu hay không, nhất định phải để lại tượng tốt với người ta! Dù chỉ một chút xíu thôi cũng được!

Chỉ có chính Nghênh Niệm biết, bước chân của cô có bao nhiêu cứng nhắc. Rõ ràng Dự Lãm Nhiên đứng ngay trước mắt mình, nhưng cô lại phải kiềm chế cảm xúc, không thể tỏ ra lưu luyến trước mặt anh, chuyện này quả thực đang khảo nghiệm sự bình tĩnh của cô.

Đi qua chỗ rẽ, xác định bọn họ không nhìn thấy được nữa, Nghênh Niệm mới ngồi xổm xuống, úp mặt vào đầu gối, thở dài một hơi.

...

Giang Gia Thụ nói chuyện điện thoại xong, sợ Nghênh Niệm đợi lâu nên cậu vội vàng quay về.

Đẩy cửa phòng bao ra, Nghênh Niệm ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt cô sáng bừng đến dọa người. Cậu dừng lại, "Gì..."

Nghênh Niệm đứng dậy, từ từ đi đến trước mặt cậu.

Giang Gia Thụ bị dáng vẻ khác thường của cô hù dọa, lui về sau nửa bước.

"Xin, xin lỗi em, anh ra ngoài hơi lâu..."

Cô khoát một tay lên vai cậu, Giang Gia Thụ run lên, chưa kịp lên tiếng, cô đã nói, "Không sao, tôi đã tính tiền rồi."

"Hả? Vậy... vậy anh chuyển tiền sang cho em nhé?"

"Không cần đâu." Cô nghiêm túc nói, "Xong bữa cơm hôm nay, một năm

này, tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Tôi hứa."

Nghênh Niệm nhẹ nhàng ôm cậu một cái.

Cả người Giang Gia Thụ cứng đờ, da gà nổi hết cả lên.

"...!!!"

Trời đất quỷ thần ơi! Có phải cậu mở cửa sai cách rồi không? Sao mà vừa nói chuyện điện thoại xong, quay về thế giới đã thay đổi rồi?!!!

...

Sau khi liên hoan kết thúc, toàn đội SF quay về khách sạn. Một thanh niên trẻ tuổi vẫn còn sung sức, trừ Dụ Lãm Nhiên ra thì mọi người đều tập trung nói chuyện trong phòng khách.

Nói chuyện một hồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Dụ Lãm Nhiên đâu, cả đám đứng dậy tìm anh. Quả nhiên, anh đang ngồi trước máy tính tập trung xem lại video trận đấu vừa rồi.

"Anh, vừa đánh xong mà anh đã ngồi xem lại rồi?" Dịch Thận chen lên trước, ngồi lên tay ghế của anh, khẽ nhúm mày.

"Trận thi đấu vừa rồi, hiệp thứ hai có chút vấn đề, ngày mai chúng ta cùng xem một lần nữa rồi thảo luận lại."

Dụ Lãm Nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình, sắc mặt nghiêm túc.

Mấy người đồng thanh đáp lời:

"— Ok."

Thật ra mọi người đều xấp xỉ tuổi nhau, chênh lệch không quá một tuổi, có người chỉ thua mấy tháng, nhưng trên người Dụ Lãm Nhiên lại có khí chất khiến mọi người tin tưởng, nhất là vào những lúc gặp chuyện lại

càng thêm chắc chắn, đáng tin cậy.

Trong cuộc thi, một khi bắt đầu chiến đấu, tất cả mọi người đều nghe anh chỉ huy. Mặc dù trên phương diện chiến thuật đã có huấn luyện viên phụ trách, nhưng khi thi đấu, huấn luyện viên lại không thể ra sân, chỉ có mấy người tuyển thủ bọn họ kể vai chiến đấu, lúc này, Dụ Lãm Nhiên lại càng hữu dụng.

Mấy người đứng sau lưng Dụ Lãm Nhiên cùng nhìn video quay lại trận đấu.

Xem một chút, trò chơi tạm dừng. Về mặt mọi người trên trận đấu không hề khác nhau tí nào.

Đáng tiếc! Nếu không phải game bị lag, thì đợt double team đó sẽ không để hai người bên đội đối thủ trốn thoát.

Nhân lúc rảnh rỗi, bọn họ mỗi người một câu nói về chuyện này. Trên máy tính, hình ảnh bình luận hiện trường thay đổi. Có nói gì cũng đã trở thành tiếc nuối, Dịch Thận lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía màn hình, Ống kính vừa lúc quay sang khán giả hiện trường.

"Aiz –"

Dịch Thận sững sờ nheo mắt lại, bỗng nhiên chỉ màn hình, "Cô gái này có phải là người tối nay, cái người..." Cậu vỗ vỗ tay Dụ Lãm Nhiên, "Anh, cô gái một tệ!"

Dịch Thận bấm nút tạm dừng, nhìn chăm chú lên màn hình.

Mấy người còn lại không biết hai người họ đang nói gì.

Dụ Lãm Nhiên đã sớm nhìn thấy người trên màn hình. Quay phim hiện trường rất thích bắt khoảnh khắc xinh đẹp của khán giả trường quay, ví dụ như người trên màn hình.

Cô gái hồi tối lúc tính tiền đã đưa cho Dịch Thận một xu 1 tệ, rồi khen bọn họ, cô ngồi trong hàng ghế của người hâm mộ của SF, là người cầm bảng đèn dài mà Dịch Thận đã nhìn thấy trước khi lên sân khấu.

Mà trên đầu cô lại đang cài một cái bôm phát sáng, bên trên có hàng chữ lấp lánh.

Là tên của anh –

Dụ Lắm Nhiên.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm cuộn mình trong chăn một buổi trời không thềm động đậy. Trong phòng khách sạn vô cùng yên tĩnh, không có Giang Gia Thụ ở bên cạnh lải nhải, bên tai cô cũng nhẹ nhàng hẳn.

Túm lấy góc chăn lộn xộn vì bị lăn qua lộn lại trên giường, Nghênh Niệm cứ cảm thấy cả người mình như bị kiềm nén không có chỗ để xả.

Bận rộn cả một ngày, từ sáng đến tối vẫn chưa được nghỉ ngơi, nhưng đêm đã khuya rồi mà cô vẫn không thấy mệt, thậm chí còn không hề buồn ngủ.

Cảnh tượng chạm mặt Dụ Lắm Nhiên trong tiệm lẩu vừa nãy không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô, giống như một đoạn phim ngắn cứ chiếu đi chiếu lại.

Gặp được người mình thích chính là cảm giác này sao?

Nghênh Niệm chưa từng theo đuổi thần tượng, cũng chưa bao giờ để ý

một bạn nam nào, đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm cảm giác này.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường bỗng rung lên, cô lăn trở về, cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn Tiêu Tiêu gửi đến.

Tiêu Tiêu hỏi, "Về khách sạn chưa?"

Nghênh Niệm trả lời, "Ừm, em đang chuẩn bị ngủ."

Bên kia lại nhắn, "Hôm nay em vất vả rồi, lần sau nếu có cơ hội chúng ta gặp nhau tiếp nhé!"

Cô chưa kịp gõ xong tin nhắn trả lời, màn hình lại hiện lên tin nhắn mới, "Đúng rồi, em có chơi Weibo không? Hai đứa mình follow nhau nhé?"

Nghênh Niệm đáp, "Vâng."

Tiêu Tiêu lập tức gửi Weibo của mình sang.

Nghênh Niệm bấm vào Weibo vừa tìm được, vốn dĩ chỉ muốn mở xem trang chủ của Tiêu Tiêu xem có gì, nhưng lại phát hiện cô ấy chỉ đăng mấy bài liên quan đến eSport, còn lại thì không còn gì khác.

Cô thắc mắc hỏi Tiêu Tiêu, "Sao Weibo của chị chỉ toàn là game thôi vậy?"

Tiêu Tiêu nói, "Đương nhiên rồi, đây là Weibo dùng để đu eSport mà."

Sợ Nghênh Niệm nghĩ nhiều, Tiêu Tiêu giải thích, "Bình thường ngoài đời chị rất nhàm chán, không có gì thú vị cho nên Weibo chính không có gì hay ho. Bạn bè xung quanh thì ít có ai chơi game, không hiểu gì về game, chị sợ mọi người sẽ thấy phiền khi lướt tin cho nên chị tạo hẳn một Weibo mới chuyên dùng để đu eSport."

Nghênh Niệm nghe cô nói thế thì suy nghĩ lại. Weibo này của cô có follow mấy người bạn học, có phải cô nên để ý hơn không?

Chưa đầy hai giây, Nghênh Niệm đã suy nghĩ xong, cô nhấn Nghênh Niệm "chờ em một lát", rồi bắt đầu đăng ký Weibo mới.

Điện thoại có hai hệ điều hành của cô bây giờ đã phát huy công dụng.

Weibo mới tên gì thì được nhỉ?

Dụ Lãm Nhiên...

Nghênh Niệm vô thức gõ tên của anh, phía sau gõ thêm mấy chữ, đọc lại thấy không ổn, lại xóa, gõ tới xóa lui vài lần, cứ cảm thấy vẫn không hài lòng cho lắm.

Bực bội vò vò mái tóc, Nghênh Niệm dấm ngực, im lặng suy nghĩ.

Để tay lên ngực tự hỏi lòng, muốn đặt lên là gì đây? Hả?!

Nghênh Niệm tiến hành tự hỏi bản thân, lòng khẽ rung động, cô lấy lại tinh thần "cạch cạch" gõ thêm hai chữ nữa.

ID tổng cộng năm chữ đập vào mắt.

"Dụ Lãm Nhiên cưới tôi."

Hai chữ "cưới tôi" đứng sau Dụ Lãm Nhiên. Sau khi được hệ thống kiểm tra, cái tên này hiện chưa có ai đăng ký cả.

Vừa hay!

Nghênh Niệm có hơi chột dạ, gương mặt nóng bừng như lửa đốt, đầu ngón tay lại thành thật bấm vào nút đăng ký.

Nhìn tên Weibo mới "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" được đăng ký thành công, Nghênh Niệm bỗng có cảm giác thỏa mãn khó hiểu. Ngắm nhìn trang chủ trắng xóa cả buổi trời, sau khi ấn follow Tiêu Tiêu xong, cô bấm vào

khung chat nói với cô ấy, "Em làm xong rồi, chị xem lượt follow mới nhất, tên Dụ Lãm Nhiên là em đó!"

Tiêu Tiêu gửi icon mặt cười đến, "Nickname Dụ Lãm Nhiên? Lồ lộ vậy luôn!"

Nghênh Niệm vội thanh minh cho bản thân, "Không không không, em khiêm tốn lắm."

Sau khi gửi tin đi, bên kia mất hơn nửa phút mà vẫn chưa trả lời lại. Có lẽ là Tiêu Tiêu đang xem lượt follow trên Weibo. Nghênh Niệm bước xuống giường, uống một ít nước ấm.

Sau đó lại cầm điện thoại lên thì thấy Tiêu Tiêu gửi đến mấy tin nhắn:

"???"

"?"

"Có phải em hiểu lầm cái từ "khiêm tốn" này không...?"

Nghênh Niệm đáp lại, "Ừm..."

Tiêu Tiêu bất lực, "Được rồi, muốn đặt tên gì cũng được, em thích là được. Chị follow em rồi đấy."

Chưa đầy 2 giây lại gửi tin đến, "À đúng rồi, ngày mai Weibo cổ vũ của chúng ta sẽ đăng ảnh thi đấu, hay là chị tag em vào nhé? Lần cổ vũ này em bỏ công nhiều nhất mà."

Nghênh Niệm vội vàng từ chối, "Không cần không cần đâu! Em là một người khiêm tốn, khiêm tốn lắm!"

Tiêu Tiêu gửi đến hai icon dở khóc dở cười.

Trò chuyện trong chốc lát, vì ngày mai Tiêu Tiêu còn phải làm việc nên

hai người chào tạm biệt nhau. Nghênh Niệm vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi quay lại ổ chăn, trước khi đi ngủ theo thói quen cầm điện thoại lên xem một lát, lướt đến bài đăng mới về chuyện xem thi đấu của Tiêu Tiêu, Nghênh Niệm bấm like một cái.

Đang định tắt điện thoại, cô nghĩ nghĩ rồi lại mở lên, đăng bài đăng đầu tiên cho Weibo mới này.

Refresh một cái, trên màn hình liền xuất hiện:

Dự Lãm Nhiên cười tôi: Cuộc tranh tài ngày hôm nay vô cùng đặc sắc [bắn tim] SF, quyết chí tiến lên!

Mấy tấm ảnh up kèm là mấy tấm được chụp ở nơi thi đấu, Nghênh Niệm không đăng ảnh tự sướng của mình, có một tấm ảnh tự chụp duy nhất cô chỉ lộ từ phần trán trở lên, chủ yếu là chụp cái bờm có đèn trên đầu cô.

Cả hội trường thi đấu có mấy trăm khán giả, người ủng hộ SF chỉ có mười mấy người, hơn nữa đây còn là lần cổ vũ đầu tiên của bọn họ, mấy tấm bảng đèn đều là tên của đội. Duy chỉ có cô, lúc đặt làm bảng đèn đã làm cho mình một cái bảng đèn Dự Lãm Nhiên, coi như thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của mình.

- - Cô đến là vì ủng hộ Dự Lãm Nhiên, mặc kệ anh có nhìn thấy hay không, cô chỉ muốn bày tỏ tấm lòng của mình.

Tiêu Tiêu cũng bấm like cho cô. Nghênh Niệm đọc hết thông báo, không tám với Tiêu Tiêu nữa, cô tắt điện thoại đặt sang một bên.

Một đêm mộng đẹp.

...

Nghênh Niệm và Giang Gia Thụ định sau ngày thi đấu sẽ bay về, chuyến bay 3 giờ chiều, vẫn kịp ăn trưa. Sáng không cần hối hả, Nghênh Niệm

ngủ thẳng một giấc, cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi.

Duỗi người một cái, Nghênh Niệm sảng khoái bước xuống giường, chưa đến mười phút đã đánh răng rửa mặt xong xuôi.

Đồ đạc cô đã soạn xong từ tối hôm qua, Nghênh Niệm cầm điện thoại, đang định gọi cho Giang Gia Thụ thì thấy trên màn hình có thông báo.

Cô tiện tay bấm vào, giao diện chuyển sang Weibo.

Ban đầu không để ý lắm, Nghênh Niệm tưởng Tiêu Tiêu tag cô vào, vừa nhìn vừa đi ra cửa. Tay vừa duỗi ra, chưa kịp chạm vào cửa thì bỗng nhìn thấy nội dung vừa hiện lên, động tác lập tức cứng đờ, cả cơ thể không nghe theo chỉ huy, dưới chân bỗng hụt bước, suýt nữa đã trượt chân.

Fanpage SF chia sẻ bài đăng của cô bày tỏ lòng cảm ơn:

"Cảm ơn sự ủng hộ của bạn "fan thần bí", tất cả những dụng cụ cổ vũ của đêm thi đấu tối qua đều do bạn ấy chi, các bạn cổ vũ trực tiếp vất vả rồi! Hi vọng cùng tất cả fan SF luôn luôn sát cánh bên nhau, quyết chí tiến lên!"

Hôm qua Tiêu Tiêu đã nói với Nghênh Niệm, fanpage trên Weibo sẽ tag cô vào, cô đã khéo léo từ chối, không ngờ fanpage lại trực tiếp tag Weibo của cô vào.

Cái này cũng không có gì, dù gì Weibo này cũng chỉ do fan hâm mộ quản lý, người sử dụng đều là mấy người bạn lâu năm trong nhóm. Nhưng sau khi fanpage chia sẻ bài đăng của cô thì lại bị một Weibo chính thức khác chia sẻ tiếp.

Là Weibo chính chủ, có uy quyền hơn cả fan page, tên đầy đủ là

- - Câu lạc bộ eSport SF.

Weibo chính thức của câu lạc bộ SF! Có dấu chứng nhận đoàn hoàng!

Weibo chia sẻ nội dung bài đăng của fan hâm mộ, chính là bài đăng tối qua của Nghênh Niệm, kèm theo vài dòng:

"Cám ơn sự ủng hộ của tất cả các fan, cảm ơn những bạn đã có mặt tại hội trường thi đấu trực tiếp. SF, quyết chí tiến lên!"

Weibo chính thức của SF vừa đăng chưa được bao lâu, trong nhóm đang bàn tán về chuyện này, đám bạn nhao nhao tag Nghênh Niệm vào.

Nghênh Niệm từ trong kinh ngạc vội hoàn hồn lại, vội vã "hiện hồn" trong nhóm: "!!!!!!!"

Chuỗi chấm than này chính là tâm trạng chân thật nhất của cô hiện giờ. Những cái khác, cô không nói nên lời.

Chiến đội SF cũng chỉ mới nổi lên, là một trong số ít người hâm mộ của đội, bọn họ rất coi trọng tấm lòng nhỏ này, vì thế quyết định chia sẻ Weibo để bày tỏ lòng cảm ơn.

Cũng bởi vì lượng fan hâm mộ của SF rất nhỏ, nếu đổi lại là một chiến đội đứng đầu khác, hẳn hẳn chỉ có ba mươi mấy người cổ vũ vốn chẳng có cách nào chú ý đến.

Nghênh Niệm với tâm trạng không thể hình dung trong lòng ấn vào ảnh đại diện của Tiêu Tiêu, nói chuyện riêng với cô nàng, "Chị Tiêu Tiêu!"

Tiêu Tiêu nhanh chóng trả lời lại, "Sao thế?"

Cô ấy còn nói, "Em được Weibo chính thức chia sẻ kìa! Vui không!"

Tốc độ gõ phím Nghênh Niệm rất nhanh, gõ một hàng dấu chấm:

"..."

"Vui gì..."

"Này cũng huênh hoang quá rồi, không hợp với hình tượng khiêm tốn của em!"

Tiêu Tiêu chỉ trả lại một hàng dấu chấm thể hiện thái độ của mình

"....."

Em vui là được.

Mình đang dẫn sức hoàn hai bộ Ngừng nhớ và Tiếng đàn trong tháng này, cho nên lịch đăng của bộ này có hơi bị lếp vế, mong các bạn thông cảm <3

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuyển thủ chuyên nghiệp hằng năm đều có mấy ngày nghỉ cố định, trừ những ngày này ra, thời gian còn lại đều phải huấn luyện trong đội, nhất là trong thời gian thi đấu, quản lý càng thêm nghiêm ngặt.

Sau ngày thi trận đầu tiên của vòng tứ kết, toàn đội SF trở về căn cứ tiếp tục huấn luyện, chuẩn bị cho trận tranh tài tiếp theo.

Weibo chính thức của đội SF có nhân viên chuyên môn quản lý, mặc dù mấy đội viên và Weibo của đội có follow nhau nhưng trong lúc huấn luyện thì mọi người không được lên Weibo.

Với lại mỗi người có thói quen khác nhau, ví dụ như hai vị tuyển thủ đánh đường Top và đường Mid lại không quá để ý về chuyện fan hâm mộ, bọn họ chỉ chuyên tâm chơi game, ngày ngày huấn luyện, lướt Weibo

cũng chỉ tùy hứng.

Lại ví dụ như tuyển thủ AD tên Bạc Xán, anh có thể kiểm soát bản thân rất tốt, mỗi tuần anh đều dành thời gian cố định để lướt Weibo đọc tin tức.

Còn Dự Lãm Nhiên, Weibo không có hề tồn tại trong mắt anh. Ngoại trừ những lúc nhân viên công tác thông báo các đội viên đăng Weibo hoặc buộc mọi người phải đăng bài quảng cáo thì anh lười phải đăng Weibo.

Đến tận bây giờ, trên Weibo của anh chỉ có lác đác vài bài đăng, bài liên quan đến cuộc sống cá nhân chỉ là con số không. Chuyện đăng Weibo đã trở thành một phần công việc của anh, mỗi một bài đăng đều mang tính chất công việc.

Toàn đội chỉ có mỗi Dịch Thận là thích lướt Weibo nhất. Là đội viên nhỏ tuổi nhất, cậu thích nói lại thích ồn ào, tính tình hoạt bát đáng yêu, được nhiều người thích nhất, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ mạnh mẽ trong lúc thi đấu.

Nhưng tài khoản của tuyển thủ không thể tùy tiện đăng bài, cho nên Dịch Thận đã đăng ký một tài khoản phụ dùng để giải sầu.

Tài khoản phụ của Dịch Thận follow đủ thể loại Weibo trên trời dưới đất, đương nhiên, Weibo nhà mình bắt buộc phải follow rồi.

Máy bay hạ cánh vào sáng sớm, năm người vừa quay về căn cứ là nhào vào luyện tập đến hơn hai giờ chiều mới bắt đầu ăn cơm trưa. Vất vả lắm mới được ăn, Dịch Thận vừa ngồi nghịch điện thoại vừa cầm đũa ăn. Nội dung trang đầu vô cùng phong phú, chờ đến khi cậu lướt đến bài đăng Weibo chính thức của đội thì đã hơn mười tiếng trôi qua rồi.

So với những người khác ở trong đội, Dịch Thận ngồi ăn đến ngon lành. Lúc cậu uống nước, khéo mắt lướt qua màn hình liền vội vàng để ly xuống.

"... Anh!"

Vừa gọi Dụ Lãm Nhiên xong cậu lại bị sắc một cái, ho tới tấp.

"Cậu ngốc à, ăn cơm mà còn nghịch điện thoại, sắc cho chết cậu luôn." Lâm Sơn Khước là tuyển thủ đánh đường Mid, thấy cậu hấp ta hấp tấp nên cất giọng dạy dỗ.

Tuổi của Lâm Sơn Khước không kém Dụ Lãm Nhiên là bao, nếu tính đúng theo ngày tháng thì anh còn lớn hơn Dụ Lãm Nhiên một chút, còn Thành Nhuận đánh đường Top thì nhỏ hơn Dụ Lãm Nhiên hai tháng. Ba người bọn họ là anh lớn trong nhóm, đều mười chín tuổi.

Dịch Thận và Bạc Xán nhỏ tuổi hơn, nhưng bọn họ gọi "anh" là chỉ Dụ Lãm Nhiên, hai người còn lại thì gọi là "anh Khước" và "anh Nhuận", sau khi quen rồi thì biết đang gọi ai, rất ít khi nào nhận sai.

Thành Nhuận nói tiếp, "Dịch Thận à, cậu bao lớn rồi mà ngày nào cũng bám theo anh Dụ, ăn cơm cũng nhắc mãi, đầu anh cậu sắp bị nổ tung vì cậu rồi đó." Khuỷu tay anh ta nhẹ nhàng đụng vào Dụ Lãm Nhiên, "Dụ à, tôi không chịu được nữa rồi, cậu dán miệng cậu ta lại đi!"

Lâm Sơn Khước và Thành Nhuận bật cười khi nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Dịch Thận. Bạc Xán yên lặng ngồi ngay ngắn ăn cơm, chưa nói lời nào.

Sắc mặt Dụ Lãm Nhiên vẫn như thường, hờ hững nhìn mấy người đang cười đùa kia, lời ít ý nhiều, "Ăn cơm."

Dịch Thận lau miệng, nói cho hết câu vừa nãy, "Mọi người có xem Weibo không?"

Lâm Sơn Khước hỏi, "Chuyện gì?"

"Weibo chính thức của đội ấy!" Dịch Thận đưa điện thoại cho bọn họ nhìn, "Này, cái này này."

Lâm Sơn Khước và Thành Nhuận rướn người sang nhìn thì nghe Dịch Thận nói, "Mấy bảng đèn ở trận thi đấu tối qua..."

"Bảng đèn sao?"

"Đều do cô bé này làm!"

"Thật hả? Giỏi thế... Nhưng cậu kích động thế làm gì?"

Dịch Thận biết hai người bọn họ không hiểu chuyện gì, đưa điện thoại đến trước mặt Dụ Lãm Nhiên, "Anh, anh nhìn đi!"

Lâm Sơn Khước buồn bã nói, "Có phải người đó không?" Anh ta nháy mắt với Dịch Thận, "Không phải chỉ là fan hâm mộ của A Dụ thôi ư, đến mức phải giật mình thế ư?"

Ngay khi anh ta nhắc đến "fan hâm mộ", Dụ Lãm Nhiên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

"Anh! Tấm hình bờm phát sáng ở tấm thứ chín. Tối qua lúc xem lại video phát lại trận đấu, cô gái mang cái bờm phát sáng được lọt vào máy quay giống hệt cái này đúng không?" Trí nhớ của Dịch Thận khá tốt, cậu sợ Dụ Lãm Nhiên quên nên nhắc, "Cô gái cho chúng ta một đồng xu, là cô gái được lên hình, cũng là chủ Weibo này!"

Logic đơn giản này khiến Dịch Thận kích động không thôi, "Tên Weibo của cô ấy..." Vừa nói vừa nhìn vào màn hình, "Cô bé này là fan của anh đúng không anh? Chắc chắn luôn!"

Mang bờm phát sáng có tên Dụ Lãm Nhiên, tên Weibo lại là "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi", nhìn thế nào cũng thấy đây là một fan cuồng của Dụ Lãm Nhiên.

Bạc Xán yên lặng ăn cơm cũng nhìn sang, nhưng vẫn không nói lời nào.

Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên dừng trên màn hình điện thoại Dịch Thận vài giây, đảo mắt nhìn sang cái tên "Dụ Lãm Nhiên cười tôi", chậm rãi chuyển sang trên mặt Dịch Thận, "Buổi chiều còn có huấn luyện. Nếu cậu đã ăn no thì đi huấn luyện trước đi."

"..." Dịch Thận im lặng, "Anh, anh không thấy..."

"Thấy cái gì?"

Dụ Lãm Nhiên hỏi thế khiến cậu nghẹn lời, "Anh không thấy thú vị ư?"

"Thú vị chỗ nào?" Dụ Lãm Nhiên bình tĩnh hỏi lại.

"Ấy..." Dịch Thận gãi đầu, giọng điệu không chắc chắn lắm, "Cô, cô ấy bảo anh... bảo anh cười cô ấy?"

"Không ngủ với fan, không có hứng thú." Dụ Lãm Nhiên gấp thức ăn, không thèm quan tâm.

Trong giới này đúng là có vài tuyển thủ thấy fan nữ xinh đẹp là không chịu được, thế là bắt đầu xuất hiện biết bao câu chuyện tình yêu. Thậm chí có người còn chuyên dụ dỗ mấy fan nữ xinh đẹp rồi đưa lên giường.

Nhưng đây chỉ là số ít.

Phần lớn tuyển thủ đều tập trung vào trò chơi, vẫn chú ý đến phương diện này hơn.

Dịch Thận muốn làm bà tám lại không tám được, chủ yếu là do thái độ của Dụ Lãm Nhiên quá lạnh nhạt, khiến cậu rất ngạc nhiên.

Cũng phải thôi, nói trắng ra chỉ là một fan hâm mộ từng đi cổ vũ bất ngờ gặp bọn họ trong quán lẩu, trò chuyện xã giao vài câu, còn gì nữa đâu?

"... Được rồi."

Dịch Thận ngoan ngoãn cầm chén lên tiếp tục ăn cơm.

Lâm Sơn Khước cười nhạo, "Đúng là chỉ có A Dụ mới trị được cậu. Ngày nào cũng vậy, rảnh rồi sinh nông nổi!"

Dịch Thận bữu môi nuốt cơm xuống, thầm nói, "Hứ! Cô bé kia xinh đẹp thế, tôi để ý một chút không được à?"

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm là người có ý tưởng thì sẽ làm ngay, tuyệt đối không lè mề, không làm trễ nãi. Chỉ cần là người hoặc việc gì đó mà cô để ý nhất định sẽ để trong lòng, không tìm hiểu kỹ sẽ không bỏ qua.

Sau khi thích Dụ Lãm Nhiên, cô đã bước một chân trên con đường eSport, bây giờ lại càng không cần do dự, dứt khoát bước thêm một chân nữa.

Sau khi xem thi đấu ở Thân Thành trở về, Nghênh Niệm bắt đầu nghiên cứu kỹ trò chơi.

Sau khi Giang Gia Thụ tự học buổi tối trở về thì gọi điện cho cô, cô vừa về tới nhà đã ngồi vào bàn máy tính, tốc độ nhận điện thoại nhanh đến nỗi khiến Giang Gia Thụ nghi ngờ, "Tối rồi sao em còn chưa ngủ?"

"Nếu anh biết tối rồi sao lại còn gọi cho tôi?" Nghênh Niệm chê cậu dài dòng, "Giang Gia Thụ, anh đừng có được đằng chân lên đằng đầu, đi Thân Thành có một chuyến mà người không ra người, cả ngày bám lấy tôi không buông, anh có tật xấu gì thế hả?"

Bây giờ không có chuyện gì cậu cũng đi tìm cô, chuyện này khác hẳn so

với trước kia.

Giang Gia Thụ phũ nhận, "Anh bám người hồi nào? Em đừng có mà nói nhảm!"

Nghênh Niệm giấu cợt, "Không có hả? Hồi chiều là ai chào tôi ở trường thế?"

"... Em bệnh hả, chào hỏi cũng gọi là bám người hả?"

"Biến! Có ai chào hỏi như anh, miệng cười toe toét như bông hoa ăn thịt người!"

"Em đừng có tạo nghiệp thế chứ!"

Nghênh Niệm không thèm nói nhảm với cậu nữa, "Có chuyện gì? Nửa đêm khuya khoắt gọi cho tôi thế?"

"Không có gì." Giang Gia Thụ ho khan, "Bạn anh khoe trong nhóm bảo tối nay nó đi đón em gái tan học. Anh ngấm nghĩ, khụ, nên gọi cho em."

"..." Nghênh Niệm im lặng vài giây, không thèm nhìn lên màn hình máy tính, "Anh có biết tay tôi bây giờ nổi hết cả da gà lên rồi không. Làm ơn tha cho tôi đi!"

Giang Gia Thụ, "..."

Nghênh Niệm vừa xoa cánh tay vừa trả lời, "Được rồi, anh còn chuyện gì không? Nếu không thì tôi cúp máy đây!"

"Này này --" Giang Gia Thụ vẫn còn muốn trò chuyện, "Nếu không thì em dạy anh làm bài tập nhé?"

"Tôi có rảnh đâu!"

"Chứ em làm gì?"

"Nghiên cứu trò chơi!"

Giang Gia Thụ nghe xong liền mắng, "Em có cần phải làm thế không? Chỉ là một thằng đàn ông thôi mà, em còn vì anh ta mà khổ sở thế này à!"

"Tôi cảnh cáo anh, cấm anh dùng "thằng đàn ông" chỉ anh ấy!"

Giang Gia Thụ không cam lòng, "Anh cũng cảnh cáo em! Mê game là không tốt, ba mẹ em biết chưa!"

Nghênh Niệm "stop" một tiếng, "Ai mê game hả? Dù anh có mê shit đi nữa thì tôi cũng sẽ không mê game nhé, anh nghĩ nào tôi cũng bé như nào anh à, bài tập tất cả các môn tôi đã làm xong từ sáng, mỗi môn tôi đã chuẩn bị trước hai tiết! Dù tôi có chơi đến khuya cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc học. Mấy chuyện bé tí này mà không gánh được, anh coi thường trí thông minh của tôi quá rồi!"

Giang Gia Thụ khó chịu, "Anh biết em thông minh rồi, em không công kích anh thì không chịu được hả? Ai nào bé hả?"

Nghênh Niệm nói, "Ai nào bé thì người đó tự biết!"

"Em giỏi lắm!" Giang Gia Thụ hầm hừ, giận dữ nói, "Nếu em như thích, anh dẫn em đi chơi game nhé?"

"Không cần, tự tôi chơi!" Nghênh Niệm từ chối ngay, "Thế nhé." Trước khi cúp điện thoại cô còn nói thêm, "À đúng rồi, ngày mai đến trường cấm anh chào tôi đấy!"

"Thế ngày mốt..."

Giang Gia Thụ chưa dứt lời thì Nghênh Niệm đã cúp máy.

Âm thanh phiền phức đã biến mất, Nghênh Niệm tập trung tinh thần nghiên cứu trò chơi. Với trí thông minh của cô, không có luật chơi nào mà

cô không hiểu. Nghênh Niệm chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, tự tin bước vào trò chơi.

Kết quả...

Thua đến sắp mặt.

"Không đúng!" Nghênh Niệm điên cuồng vò đầu, "Chuyện này không đúng!"

Sao cô có thể chơi dở thế này được? Người - máy chính là hình thức người chơi đấu với máy, năm người bên cô đấu với năm máy tính, bọn họ thua không nói làm gì, đằng này cô lại là người feed nhiều nhất đội.

**Feed ám chỉ một người chơi có KDA tệ hại, bị hạ gục quá nhiều nhưng lại chẳng giết hoặc hỗ trợ được gì để đóng góp cho team. Feeder có hai kiểu chính, một là do kỹ năng kém hơn hẳn đối phương nên bị họ lấn lướt và đè bẹp hoàn toàn. Hai là người chơi này cố ý phá trận, liên tục để đối phương hạ gục với mục đích hỗ trợ cho đội kia giành chiến thắng. Đối với trường hợp thứ hai, các bạn có thể sử dụng chức năng Tố Cáo để những người chơi này nhận phải hình phạt thích đáng từ hệ thống*

Chuyện này là sao??

Nghênh Niệm tối sầm mặt mày, Dụ Lãm Nhiên cũng mất hết mặt mũi. Hết cách rồi, ai bảo cô tên là "Dụ Lãm Nhiên cười tôi".

Trong nhóm có một người không phải là người mới, anh ta chỉ cày lại tài khoản mới. Anh ta rất tức giận với hành động làm liên lụy mọi người của Nghênh Niệm, trong lúc chơi không nhị được mà mắng cái tên tài khoản giống tên Weibo của cô:

"Cái tên Dụ Lãm Nhiên gì gì đó, đánh như cục shit ấy!"

"Cô là fan của SF hả? SF đã vào bán kết mùa Xuân rồi mà sao cô còn gà

hơn bọn họ thế?!"

"Dựa vào kỹ thuật của cô, cưới cô ấy hả, Dụ Lãm Nhiên không đánh cô chết tươi là may lắm rồi!"

...

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Nghênh Niệm không thể cãi lại khi có người mắng cô như thế.

Chuyện gì xảy ra thế này?!

Đúng là mất mặt, tên đồng đội kia nói rất đúng, chơi kiểu này nếu để Dụ Lãm Nhiên nhìn thấy thì đúng là tiêu đời. Nghênh Niệm sợ anh nhìn mà còn đau mặt nữa kìa!

Cô buồn bực trả lời lại, "Thật xin lỗi."

Sau khi Nghênh Niệm kết thúc trò chơi, cô nhanh chóng lui ra, không dám ở lại trong phòng đó nữa.

Cả đêm hôm đó, cô thử hết thấy ba ván, hai ván sau cô được phân đến vị trí SP (hỗ trợ). Là fan hâm mộ của tuyển thủ SP, biểu hiện của cô phải nói là rung động lòng người --

Máy tính thẳng muốn cất giọng hát một bài, đồng đội của Nghênh Niệm thì chỉ biết bất lực khóc ròng.

Sau khi kết thúc, đồng đội khổ sở van xin, "Chị Dụ Lãm Nhiên cưới tôi gì đó! Chị hai à! Xin chị đấy! Đừng có mà feed nữa mà? Đang đấu với máy mà! Bị cô feed đến nỗi không đánh được luôn kìa! Bộ cô nhắm mắt mà chơi hả??"

Mặt Nghênh Niệm nóng bừng bừng, nếu không phải cách nhau một màn hình, cô đúng là không còn mặt mũi đi gặp người.

Mấy lần chơi cô không làm gì khác ngoài chết và chịu chết. Cả một buổi tối, cô phải đi xin lỗi đến phát phiền.

Không biết tướng của cô bị gì mà tự nhiên biến thành một tên lố mãng, cả quá trình chỉ thấy tên kia rống lên một tiếng, sau đó bị máy giết chết vài lần liên tiếp.

Rống lên một tiếng xông lên, lại bị giết thêm vài lần nữa.

Cứ thế lặp đi lặp lại một hồi.

Nghênh Niệm cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi, cô vung chuột lên, miệng lẩm bẩm không ngừng, "Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra!"

Nhưng tên tướng trên màn hình lại không nghe theo điều khiển của cô.

Mệt tim quá đi.

Chơi hết ba ván, Nghênh Niệm không còn gì để nản thêm. Cô chụp ảnh màn hình trò chơi lại, gửi qua điện thoại của mình rồi đăng lên Weibo.

Đã hơn nửa đêm, Weibo có tên "Dụ Lắm Nhiên cưới tôi" đang cảm khái:

"Trò này khó quá QAQ, máy mà còn khó đánh tới vậy ư? Liệu tôi có thể sống sót rời khỏi trận đối đầu với máy không..."

Ảnh đính kèm chính là ảnh chụp màn hình sau khi trò chơi kết thúc.

Tiêu Tiêu lướt đến Weibo của cô thì bấm vào bình luận ba dấu chấm than:

"!!!"

Sau lại bình luận tiếp.

"Trời! Sao thảm thế?"

Nghênh Niệm trả lời lại bằng icon nước mắt ròn ròn.

...

Weibo Dụ Lắm Nhiên cười tôi chỉ có một bình luận, nhưng người nhìn thấy trạng thái này không chỉ có một người.

Trong căn cứ của chiến đội SF, sau khi kết thúc huấn luyện ban đêm, Dịch Thận đánh răng rửa mặt chuẩn bị lên giường ngủ, thói quen trước khi ngủ của cậu chính là đăng nhập vào nick phụ, lướt một vòng, vừa hay lướt đến trạng thái vừa đăng của Dụ Lắm Nhiên cười tôi.

Nick phụ của cậu rất giống với nick clone, chỉ cần cậu không nói thì người ta sẽ không biết cậu là ai, lần trước sau khi Weibo của SF chia sẻ Weibo của cô, cậu đã len lén theo dõi tài khoản này.

Cậu tiện tay bấm vào xem thử, sửng sốt vài giây rồi lại cười phá lên, nhưng vui quá lại hóa buồn, cậu chỉ mới "ha ha" vài tiếng, cả người đã lảo đảo mất một cái ầm.

Lâm Sơn Khước đẩy cửa bước vào, "Làm gì thế hả? Đêm hôm khuya khoắt không... Mẹ nó, cậu nằm trên đất làm gì vậy?"

Dịch Thận vội vàng đứng dậy, đang nói thì Thành Nhuận cũng đi vào, điện thoại của Dịch Thuận nằm ngay dưới chân của anh nên anh tiện tay nhặt lên, Dịch Thận cuống lên, "Đưa em..."

Cậu kích động như thế, Thành Nhuận đang tính trả điện thoại lại cho cậu thì lại né đi, "Ấy--"

"Không được đụng vào điện thoại của em! Anh Nhuận!" Dịch Thận nhào lên giật lấy, Thành Nhuận cố ý trêu cậu, chạy ra sau lưng Lâm Sơn Khước.

Hai người vừa đuổi vừa trốn, Lâm Sơn Khước bắt lặc, "Được rồi đừng

quây nữa, đợi..."

"Làm gì đó?"

Dụ Lãm Nhiên xuất hiện trước cửa, ba người trong phòng bỗng nhiên im bặt.

Lâm Sơn Khước bị cắt lời tròng hai người kia, "Đang giỡn!"

Thành Nhuận phản ứng kịp thời, chạy tới chỗ Dụ Lãm Nhiên, "Dịch Thận vừa bị té! Cậu ấy..." Vừa nói vừa nhìn sang điện thoại đang cầm trên tay, màn hình vẫn còn sáng, anh nhìn thấy ảnh chụp màn hình trò chơi thì ngẩn người, "Ồ?"

"Cái này... chiến tích... này..." Thành Nhuận thu nhỏ ảnh lại, phải thừa nhận rằng, "Sao gà chíp thế này?"

Đầu ngón tay ấn vào, giao diện hiện lên, Thành Nhuận nhìn thoáng qua tên ID Weibo --

"Dụ Lãm Nhiên cưới tôi"... Quen thế nhỉ?

Thành Nhuận bỗng nhớ lại, "A, nhớ ra rồi!" Anh chỉ vào Dịch Thận, "Khuya rồi không chịu ngủ mà còn đi ngắm fan hâm mộ!"

Lướt đến Weibo này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng Dịch Thận lười giải thích, cậu hất cằm, "Sao em không được ngắm!"

"Ngắm thì sao, có ngắm cũng không biến thành fan của cậu được, người ta là fan của A Dụ đó!" Mỗi người có một thói quen, Thành Nhuận lại quen gọi họ của Dụ Lãm Nhiên.

Anh vừa nói vừa quay đầu nhìn Dụ Lãm Nhiên, đưa điện thoại cho anh, "Nhưng mà A Dụ này, trình chơi game của fan nhà cậu chả ra sao cả, gà chíp quá! Đánh với máy mà ra trình độ này, đây không phải là game thủ, đây là sát thủ trò chơi thì có!"

Dụ Lãm Nhiên chỉ đến xem tại sao đồng đội chưa ngủ, không hiểu sao lại bị nhầm trúng, anh nhìn sang Weibo không còn xa lạ kia, lại nhìn tấm ảnh bên trong có thể thấy chiến tích thâm hiểm đến độ nào.

"..."

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mất cả một tuần lễ cày game, cuối cùng Nghênh Niệm cũng đã có thể đánh thường*. Khoảng thời gian này không dài cũng không ngắn, vì cả ngày cô chỉ rảnh mỗi buổi tối để chơi. Buổi sáng ngoại trừ đi học ra, cô còn phải làm bài tập, chuẩn bị bài ôn, thời gian rảnh để chơi game lại rất ít.

**Có hai hình thức: đánh thường (normal) và đánh xếp hạng (rank).*

Nhưng thời gian dài hay ngắn không liên quan đến trình độ chơi game. Vốn dĩ Nghênh Niệm đã có thể đánh thường, song, vì lí do anh toàn nên cô vẫn luyện tập dưới hình thức đánh với máy -- Sự thật chứng minh, nó chẳng được tích sự gì.

Chỉ cần có mặt cô trong đội, chỉ có một chữ thua. Dù có thắng cũng thắng trong vật vờ. Có thể nói rằng, mỗi một trận đánh thường đều đang rèn luyện năng lực nghe chửi của Nghênh Niệm. Giai đoạn tân thủ của cô giống như "Thần nông ném bách thảo"*, cô đã học thêm không ít cách mắng người ở trong game.

**Điễn cố Thần Nông vì muốn cứu người mà không tiếc thân mình thử trăm loại thuốc, nhiều lần trúng độc đều dựa vào trà mà giải độc. Ông thể muốn ném thử hết tất cả các loại thảo mộc ở nhân gian, nhưng sau*

lại bị độc bởi Đoạn Trường thảo (Lá ngón).

Nghênh Niệm buồn bực không thôi, cách duy nhất có thể giải tỏa nỗi buồn chính là:

Xem thi đấu.

Lần này, Nghênh Niệm không dẫn Giang Gia Thụ đi theo. Lần trước lấy cậu ta làm lí do rằng hai người đi sẽ tốt hơn đi một mình để qua cửa của ba mẹ cô. Lần này, trước thi đấu mấy ngày, cô đã nói thẳng với ba mẹ mình, cuối cùng cũng đã thuyết phục được bọn họ.

Hai vợ chồng Nghênh Diệu Hành lo lắng cho sự an toàn của cô là điều dễ hiểu. Bọn họ rất thương yêu đứa con gái này, ngoại trừ việc quan tâm con gái, những chuyện khác ông bà lại tôn trọng cô, việc lớn việc nhỏ đều tin tưởng và cổ vũ cho cô.

Con gái sớm muộn gì cũng sẽ trưởng thành, từ nhỏ lại hiểu chuyện, ưu tú hơn những người bạn cùng lứa. Chuyện con bé muốn làm, bọn họ là ba mẹ đương nhiên sẽ ủng hộ. Dù có lo lắng cách mấy nhưng luôn nhớ rằng con gái họ là một người độc lập, người có suy nghĩ và tính cách độc lập rất là quan trọng.

Sau khi được ba mẹ cho phép, Nghênh Niệm nhanh chóng đi đặt vé, từ vé xem thi đấu, phòng khách sạn, và cả vé bay khứ hồi, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ.

Vì để biểu thị sự ủng hộ, ban đầu hai vợ chồng Nghênh Diệu Hành định bao hết toàn bộ chi phí chuyến đi kì này của Nghênh Niệm. Nhưng cô không đồng ý, kiên quyết từ chối, "Đâu phải con không có tiền, nếu con không có tiền con sẽ nói với ba mẹ! Tiền đi xem thi đấu con có thể tự trả, con để dành tiền mấy năm nay mà không có chỗ xài, chán chết được!"

Thế là, sáng thứ bảy, Nghênh Niệm xin nghỉ một ngày rưỡi xách hành lí được hai vợ chồng Nghênh Diệu Hành lái xe đưa đến sân bay, lên chuyến

bay đến Bình Thành.

Tiêu Tiêu cũng đến xem thi đấu, mấy bảng đèn cổ vũ lần trước được nhóm bạn ở Thân Thành chuyển đến qua đường bưu điện trước thi đấu một ngày.

Lần thứ hai xem thi đấu, khu khán giả của SF đã tăng so với lần trước, hơn hai phần ba chỗ ngồi đã kín người. Nghênh Niệm không có thời gian đặt trước bảng đèn nên chỉ có thể phát bảng đèn được chuyển tới từ Thân Thành cho mọi người. Người nhận bảng đèn không hẳn là thành viên trong nhóm fan, có nhiều người tự mua vé đến xem.

Cũng có không ít khán giả lâu năm sau khi xem màn thi đấu của bọn họ đã dần trở thành fan, hôm nay đặc biệt đến đây để cổ vũ.

Trận đấu trước là trận tứ kết đầu tiên của mùa Xuân, chiến thắng của SF đã đưa đội vào trận bán kết. Trận mở đầu bán kết được diễn ra giữa hai đội mạnh có tiếng, đã có kết quả vào ngày hôm trước, tìm được đội đầu tiên đi vào chung kết.

Đối thủ của SF hôm nay chính là chiến đội FVH, đội nào thắng sẽ được tiến vào trận chung kết tìm ra vị trí quán quân. Đội nào thua sẽ phải tiến hành thi đấu với đội thua còn lại để tranh hạng ba.

Ngoại trừ SF thì ba đội còn lại nằm trong Top 3 chiến đội mạnh nhất cả nước. Xếp hạng này có lẽ không chính xác cho lắm, nhưng tổng hợp thực lực của các tuyển thủ, độ nổi tiếng của chiến đội, và các thành tích đạt được ở những năm qua, bảo bọn họ nằm trong TOP 3 cũng không quá đáng.

Khu vực khán giả của FVH đầy kín chỗ, fan hâm mộ và đội ngũ nhân viên cùng sóng vai nhau mấy năm trời, việc cổ vũ cũng hết sức quen thuộc. Dù bọn Nghênh Niệm có dùng hết sức hét khản cổ thì màn cổ vũ trước khi thi đấu của hai bên vẫn chênh lệch khá lớn.

"Đành chịu thôi, chúng ta ít người quá." Trên màn hình lớn đã hiện lên cửa

sổ trò chơi, Tiêu Tiêu chăm chú nhìn lên màn hình, hơi nghiêng đầu an ủi Nghênh Niệm, "Mấy người mới tới bên mình chỉ mới quan tâm đến SF, vẫn chưa phải là fan, không thể nào bảo bọn họ cùng hét khản giọng với mình được, người ta sẽ ngại đấy."

"... Vâng." Nghênh Niệm mím môi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Thi đấu theo hình thức thi 5 vòng thắng 3 vòng, hay còn gọi là "BO5", tên tiếng Anh đầy đủ là "Best of Five Games"

FVH thắng vòng đầu tiên, SF vươn lên thắng vòng thứ hai, tuy có hơi khó khăn. Vòng ba bắt đầu, không khí toàn bộ hiện trường bỗng chốc sôi nổi hẳn lên, cổ động viên hai bên bắt đầu cố gắng hết sức cổ vũ.

Ban đầu bên tiếng cổ vũ bên SF nhỏ xíu, đến lúc này đã lây nhiễm bầu không khí nên cảm xúc trào dâng.

Nhưng tình hình chiến đấu không mấy lạc quan. Qua vòng ba, dù SF toàn lực phòng thủ, nhưng đường mid bị phá, sau đó lại tới đường bot, ba đường nhanh chóng bị FVH công phá, tiến vào.

Không đến một tiếng đồng hồ, FVH đã giành thắng lợi.

- - 2:1

Nghênh Niệm gấp đến độ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Vòng bốn nhanh chóng bắt đầu, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, đường bot bỗng nhiên xảy ra vấn đề. Dụ Lãm Nhiên là hỗ trợ cho ADC của đường bot, Bạc Xán đánh ADC liên tiếp mắc phải sai lầm không đáng có, khiến cho đối phương có cơ hội tấn công, tòa tháp đầu tiên đã bị đánh chiếm.

Dịch Thận JG nửa đường chạy đến tiếp viện nhưng không thể vãn hồi kết quả, tổ đội hai người đánh Bot của đối phương đã vượt tháp giết người, trong thời khắc quan trọng, Dụ Lãm Nhiên đã dùng kỹ năng đẩy

Bạc Xán ra, khiến Bạc Xán đang cận máu có thể tránh được một mạng, nhưng Dụ Lãm Nhiên lại bị trúng đòn của đối phương, không thoát được, chết ngay tại chỗ.

Dịch Thận cũng không chạy thoát, hai người mất mạng, làm ADC của đối phương thành công trở thành song sát tiếp theo.

Theo sau đó, khu vực đi rừng cũng bị đối phương xâm chiếm, khoảng cách hai bên càng bị kéo xa, khu vực đường giữa càng lúc càng bị kéo xa, đợt thứ nhất cả đội thất bại, ngoại trừ Lâm Sơn Khước đánh đường giữa ra thì bốn người còn lại đều hy sinh, suýt nữa đã bị diệt toàn đội.

Qua bốn mươi phút, FVH tấn công vào thành của SF, vừa mạnh mẽ lại nhanh chóng kết thúc trận đấu.

3:1.

FVH đạt vị trí thứ hai trong top 4, giành được tư cách tiến vào trận trung kết.

Có thể nói rằng, trận đấu này của SF rất tệ. Chỉ thắng được vòng thứ hai, nhưng cũng thắng một cách khó khăn khiến cho người xem cảm thấy khó chịu.

Liên tiếp thua mấy trận càng đừng nói đến, đặc biệt là vòng cuối cùng, SF bị FVH đánh tơi bời không có sức đánh lại.

Sau khi kết thúc thi đấu, tuyển thủ FVH đi đến bắt tay với tuyển thủ SF, ống kính lia đến gương mặt bình tĩnh của Dụ Lãm Nhiên, không biết tại sao mà Nghênh Niệm lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

Đến khi tan cuộc, mọi người dần tản ra, Nghênh Niệm vẫn còn ngồi một chỗ.

"Niệm Niệm?" Tiêu Tiêu gọi cô vài tiếng cô mới nở nụ cười, "Không có gì, đi thôi."

Đi ra tới cửa, Nghênh Niệm muốn đi vệ sinh nên bảo Tiêu Tiêu về trước. Hai người không cùng đường, ra ngoài cũng phải chia tay nhau rồi bắt xe về.

Tiêu Tiêu an ủi cô vài câu, "Thắng thua là chuyện thường tình, em phải lạc quan lên." Để cô đừng nghĩ nhiều.

Nghênh Niệm tạm biệt cô ấy xong thì một mình đến nhà vệ sinh, sau đó từ cửa hông đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, ào một cái, mưa càng lúc càng lớn.

Nghênh Niệm không mang dù nên bị ướt dưới mái hiên.

...

Các thành viên trong đội sửa soạn rời khỏi sân thi đấu, xe dừng đối diện cửa hông. Vì thua cuộc mọi người đều chìm trong bầu không khí sa sút, mọi người trên xe ai cũng im lặng.

Cửa sổ nhanh chóng bị mưa làm mờ đi, trên xe chỉ còn thiếu hai nhân viên công tác là có thể nổ máy rời khỏi.

Dụ Lãm Nhiên ngồi bên cửa sổ hàng ghế thứ nhất, anh nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, vừa mở mắt ra lại ngẩng nhìn màn mưa ngoài cửa sổ đến thất thần. Ánh mắt chạm đến một chỗ không xa, có một tấm bảng cổ vũ bị người ta vứt trên mặt đất. Mắt anh rất tốt, vừa nhìn đã thấy dòng chữ viết trên tấm bảng.

- - "SF cố lên!"

Đó là bảng đèn cổ vũ của bọn họ, lại bị người khác vứt đi như rác rưởi. Mưa to rơi xuống bảng đèn, vừa giống như rửa sạch bụi bặm, lại giống như đang giẫm đạp lên nó.

Dụ Lãm Nhiên nghiêm mặt nhìn tấm bảng, tâm trạng không một chút thay đổi.

Trong giới eSport, sự yêu thích và ủng hộ đều được xây dựng dựa trên cơ sở thắng lợi. Thắng thì được người tung hô, thua thì bị người giẫm đạp, đó là chuyện bình thường.

Dụ Lãm Nhiên định thôi không nhìn nữa, đột nhiên, có một người xông vào màn mưa nhật lấy tấm bảng đèn bần thủ bị nước mưa thấm ướt, người ấy ôm nó như bảo bối quay lại chỗ mái hiên.

Mái tóc dài và quần áo được phối tỉ mỉ bị ướt hơn nữa, gió mạnh làm mưa tạt vào mái hiên làm ướt cả người cô. Nhưng dường như cô không hề nhận ra, chỉ chuyên tâm dùng khăn giấy lau nước trên bảng đèn, sau đó chuyển sang lau bằng tay áo.

Hàng mi Dụ Lãm Nhiên khẽ run rẩy. Cách một màn mưa nhưng anh vẫn nhận ra cô, là fan hâm mộ được Weibo của SF chia sẻ.

Một giây, hai giây, ba giây...

Năm giây sau.

Bạc Xán ngồi hàng ghế thứ hai vẫn còn đang tự trách mình, Dụ Lãm Nhiên ngồi trước đột nhiên quay đầu lại hỏi anh, "Bạc Xán, cậu có mang theo dù không?"

Bạc Xán sửng sốt ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn bã, anh nhẹ gật đầu, "Có."

"Cho tôi mượn."

Bạc Xán không hỏi nhiều, lấy dù trong ba lô đưa cho Dụ Lãm Nhiên.

Sau đó, anh thấy Dụ Lãm Nhiên đứng dậy.

Dịch Thận đang tự kiểm điểm bản thân cũng thấy khó hiểu, "Anh, anh đi đâu thế?"

Mọi người ngồi trên xe đều nhìn sang, Dụ Lãm Nhiên bung dù đi xuống xe, bình tĩnh đáp, "Tôi đến cửa hàng đổi điện mua chai nước."

"Hả? Nhưng mà..."

Chưa dứt lời, Dụ Lãm Nhiên đã đi vào màn mưa. Dịch Thận gãi cổ, cúi đầu nhìn trong tay mình, túi lưới bên cạnh chỗ ngồi đều có nước, ghế nào cũng có.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm không chịu nổi khi nhìn cảnh tượng thế này. Cô biết SF thua, thua thê thảm, thua đến mất tôn nghiêm, nhưng nhìn bằng đèn SF bị ném trong mưa, trái tim cô như bị người khác bóp nát.

Dầm mưa nhạt bằng đèn lên là phản ứng theo bản năng của cô, mặc kệ mưa to thế nào, đứng dưới mái hiên cô chỉ muốn lau khô bằng đèn cổ vũ.

Dường như có người từ trong màn mưa đi đến, khoe mắt cô lướt sang nhưng không để ý.

Hình bóng cao lớn đi đến mái hiên rồi lướt qua người cô, Nghênh Niệm sửng sốt một hồi, cứ nghĩ mình nhìn lầm, cô vội nhìn lại, ánh mắt dán chặt trên lưng người nọ.

Người kia đi qua cô, bước thêm vài bước liền dừng lại, anh tiện tay đặt dù xuống đất.

Cô sửng sờ nhìn bộ đồng phục SF trên người anh.

Dáng người cao cao này...

Cả đội chỉ có mỗi Dụ Lắm Nhiên thôi.

Cô cẩn thận quan sát, nhận diện anh từ bóng lưng và một bên mặt. Đúng là Dụ Lắm Nhiên rồi!

Anh đặt dù cách cô không xa, sau đó đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi. Trời mưa to như thế, Nghênh Niệm không về được, bây giờ lại gặp được Dụ Lắm Nhiên, chân cô như mọc rễ, không thể nào cất bước.

Cô ôm bảng đèn của SF trong lòng, ngốc nghếch nhìn cánh cửa của cửa hàng tiện lợi, đứng bất động tại chỗ.

Rất nhanh, Dụ Lắm Nhiên cầm một chai nước đến quầy tính tiền, một lần nữa tiến vào tầm mắt của cô. Anh cầm chai nước đi đến chỗ cô, Nghênh Niệm hốt hoảng nhìn sang chỗ khác, muốn chạy trốn nhưng không nổi.

Cô căng thẳng đến rồi tung cả lên, trong chớp mắt, Dụ Lắm Nhiên đến chỗ cây dù, cúi người cầm nó lên.

Mặt Nghênh Niệm nóng bừng, đang nghĩ xem có nên xoay người vào trong, chờ anh đi rồi quay lại hay không thì bóng dáng kia bỗng đến gần.

Dụ Lắm Nhiên không đi lướt qua mà dừng lại trước mặt cô.

Nghênh Niệm giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh mắt thần nhiên lại giống như một ngọn đuốc khiến cả đầu cô tê dại. Nghênh Niệm thấy mặt mình như sắp cháy đến nơi rồi, lại thấy anh đưa chai nước trong tay cho cô.

Cô đứng đờ ra, "Cho... cho em hả?"

Anh gật đầu.

Nghênh Niệm đưa tay nhận lấy, cứ ngỡ như mình đang mơ.

Vẻ mặt Dụ Lãm Nhiên vẫn lạnh lùng như nước, hờ hững đưa cây dù sang, anh nói, "Cầm lấy."

Nghênh Niệm nghe lời anh nhận lấy cây dù, sau đó mới lấy lại tinh thần, "Vậy còn anh..."

Dụ Lãm Nhiên quay người định rời đi. Cô bước lên một bước, anh lại dừng lại.

Cô cầm chai nước, cố gắng ôm lấy bảng đèn. Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên lướt qua món đồ cô ôm trong ngực, giọng nói như mang theo sự ẩm ướt của gió và mưa.

"Lần sau sẽ không thua thảm hại thế nữa."

Anh quay người đi vào màn mưa.

Nghênh Niệm định gọi anh lại, nhưng giọng nói cứ mắc nghẹn nơi cổ họng. Chờ anh lên bước lên chiếc xe ở đối diện, cô mới nhận ra xe của đội SF đậu gần đây.

Sau đó có mấy nhân viên mang theo thẻ công tác bước lên xe, chiếc xe chậm rãi di chuyển rời khỏi tầm mắt cô.

Cô không biết vì sao Dụ Lãm Nhiên lại xuất hiện ở đây, nhưng những lời anh nói cô nghe rất rõ.

Anh không hề tự cao tự đại hứa hẹn sẽ chiến thắng, nhưng anh lại cam đoan, "Sẽ không thua thê thảm thế nữa."

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Nghênh Niệm lại nghe thấy nhịp tim mình như trống vỗ, giống như sẽ tiếp tiếp nhảy loạn như thế.

...

Đêm đó, Nghênh Niệm lại đăng trạng thái mới trên Weibo.

[Dụ Lãm Nhiên cười tôi]: Tôi thích một người không hề tầm thường.

Sau đó cô lại bình luận dưới bài đăng của mình:

"Chỉ một câu nói ấy đáng giá đổi lấy sự nghiêm túc của em. Trước khi cảm giác ấy biến mất, em sẽ một lòng một dạ thích anh."

...

Nghênh Niệm quay về trường đi học lại. Thứ ba, trước khi hết tiết, giáo viên Ngữ văn thông báo, "Cuộc thi hùng biện dành cho học sinh trung học toàn quốc sắp bắt đầu, vòng dự tuyển thành phố sẽ do trường chúng ta đảm nhận. Đại diện trung học ngoại trừ khối 12 ra, mỗi trường sẽ chọn một nam một nữ từ hai khối 10 và 11."

Nói đến đây, bạn bè trong lớp vừa đáp lời vừa nhìn sang Nghênh Niệm. Học sinh được tuyển từ trung học đều biết cô có kinh nghiệm hùng biện. Hồi cấp hai, Nghênh Niệm đều đại diện nữ sinh tham gia dự thi, bên phía nam sinh thì có một đàn anh khóa trên đại diện.

Thông báo vừa xong thì chuông hết tiết cũng vang lên, giáo viên nói, "Nghênh Niệm, em gặp cô một lát."

Nghênh Niệm đi theo giáo viên đến góc hành lang thì nghe cô hỏi, "Sắp đến kì thi hàng tháng rồi, em đã chuẩn bị ôn tập đến đâu rồi?"

"Vẫn ổn ạ." Nghênh Niệm gật đầu, thấy cô lo lắng cho mình nên cô bảo đảm, "Em sẽ cân bằng thời gian, nhất định không làm ảnh hưởng đến chuyện gì."

Cô giáo nhìn cô một lát lâu, chần chờ nói, "Cô gọi em ra đây là muốn nói với em một chuyện..."

"Dạ?" Nghênh Niệm im lặng nghe cô giáo nói.

"Cuộc thi hùng biện kì này em không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần viết bản thảo cho bài nói là được. Những chuyện khác cô sẽ sắp xếp."

Nghênh Niệm không hiểu ý cô là gì, "Thưa cô, em vẫn chưa hiểu."

Cô giáo nói, "Em đi thi cũng nhiều lần rồi, đại diện cấp hai thi liên tục ba năm. Lần này cô muốn để lại cơ hội cho bạn khác, nếu không thì không được công bằng cho lắm."

Nghênh Niệm nhú mày, "Thế sao cô lại bảo em chuẩn bị bài nói?"

"Bài nói của em viết khá hay, thôi thì em cứ viết một bản xem như là giúp đỡ bạn học dự thi!"

Mặt Nghênh Niệm trầm xuống, "Nói thế có nghĩa là cô bảo em chuẩn bị bài nói đưa cho người khác dự thi? Dựa vào đâu chứ?"

Cô giáo nghe thấy giọng điệu bất kính của cô, không vui nói, "Dựa vào đâu là sao, sao em không có tinh thần tập thể gì hết vậy?"

Nghênh Niệm nghiêm mặt, cứng rắn đáp trả, "Thưa cô, cho em hỏi, em đi thi ba năm liền, có lần nào em rơi khỏi top 3 không? Kém nhất cũng là huy chương đồng."

"Công nhận là em thể hiện rất tốt..."

"Thế thì dựa vào đâu mà bắt em rút lui? Thứ nhất, em không biết cô muốn để dành chỗ của em cho ai. Thứ hai, em không biết người này là ai, không thể xác định được người đó có giỏi hơn em hay không. Thứ ba, vẫn còn chưa biết người đó có bằng em không, thế thì tại sao em phải

viết bài thi cho cô ấy?"

Nghênh Niệm đưa ra vài câu hỏi vô cùng rõ ràng, "Nếu cô ấy giỏi hơn em thì bản thảo ấy càng phải để cô ấy viết. Mặc dù thi hùng biện là dựa vào năng lực hùng biện, nhưng từng tham gia nhiều lần, cô biết rõ, em cũng biết rõ, cuộc thi sẽ kiểm tra năng lực sáng tác của học sinh, bài viết xuất sắc chỉ chiếm được 2 điểm từ giám khảo. Em thấy mấy lời cô nói với em không hợp lý chút nào."

"Em...!" Giáo viên Ngữ văn nghe cô nói mà giật run cả người, vẻ mặt vô cùng khó coi, nhưng lại không nói lại được. Trên hành lang nhiều người qua lại, mặc dù chỗ bọn họ đứng khá yên lặng nhưng cũng không phải là chỗ để nói chuyện.

"Được rồi!" Giáo viên Ngữ văn mặt mày tái xanh khoát tay nói, "Coi như cô chưa nói gì! Chuyện thi hùng biện này không cần em chuẩn bị, em về lớp đi!"

Nghênh Niệm mấp máy môi, cô thấy cô giáo mình thật vô lý, mà cô cũng không có ý định chịu thua, cất bước quay về lớp.

...

Buổi tối sau khi tan học, Nghênh Niệm vô tình gặp Giang Gia Thụ ở trước cổng trường. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ cãi nhau một trận với cậu, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng nói chuyện với cậu, chào một tiếng rồi rời đi.

Giang Gia Thụ đuổi theo cô, hỏi, "Này! Cuộc thi hùng biện năm nay em không tham gia hả?"

Nghênh Niệm dừng bước, "Sao anh biết?"

Theo lý thuyết hẳn là chưa công bố danh sách dự thi nhanh như thế.

Giang Gia Thụ nói, "Lúc nãy anh có đi ngang qua văn phòng, thấy giáo

viên Ngữ văn của lớp em đang nói chuyện thi hùng biện với một nữ sinh khác."

Nghênh Niệm nghi ngờ nhìn cậu, "Giờ đó giáo viên đều đi họp, anh lại đi ngang văn phòng... Ồ? Có phải anh chưa làm bài tập đầy đủ nên muốn đến văn phòng lấy vở bài tập về đúng không?"

Giang Gia Thụ xấu hổ vị bị vạch trần, cậu nói, "Đang nói chuyện thi hùng biện, em đừng có lôi chuyện khác vô được không?" Cậu nói tiếp, "Nói chuyện chính nè, giáo viên Ngữ văn bọn em có phải cũng dạy lớp 10A11 không? Đúng không? Nữ sinh nói chuyện trong văn phòng với cô ấy học lớp 10A11, tên là... tên là gì nhỉ..."

Giáo viên nào cũng thế, một môn dạy hai lớp. Giáo viên Ngữ văn của lớp Nghênh Niệm cũng dạy lớp 10A11, đồng thời còn là chủ nhiệm của lớp đó.

Giang Gia Thụ đang nhớ lại tên của nữ sinh kia, cậu bỗng vỗ tay, "À đúng rồi! Nữ sinh lớp 10A11 kia tên là Tiết Phỉ Phỉ!"

"Tiết Phỉ Phỉ?" Nghênh Niệm không có ấn tượng, "Ai thế?"

"Em không nhớ hả?" Giang Gia Thụ kinh ngạc, "Cô ta chuyển đến trường chúng ta hồi năm lớp 9..."

"Không nhớ."

"Cô ta từng tham gia cuộc thi viết văn với em năm lớp 9 đó."

"Có hả?" Nghênh Niệm nhớ lại, "Thi viết văn năm lớp 9, ngoại trừ tôi thì chỉ có hai nam sinh thôi..."

"Không phải kỳ thi cấp quốc gia!" Giang Gia Thụ nói, "Đợt thi cấp trường ấy!"

Nghênh Niệm dừng lại, "Thi cấp trường? Tôi hạng nhất, hai người hạng

nhì và hạng ba là nam mà..."

"Đúng rồi! Cô ta được giải khuyến khích."

"..."

Vì chọn người tham gia thi cấp quốc gia, cho nên ba hạng đầu vàng, bạc, đồng mỗi giải chỉ có một người, còn giải khuyến khích thì có tận mười người.

Trong đầu Nghênh Niệm lại hiện lên câu nói của giáo viên ngữ văn bảo cô viết bài dự thi. Sau đó lại nghe Giang Gia Thụ nói, "Là người có cái giọng ồm ồm trong khối chúng ta đó!"

Cậu nhắc chuyện này khiến Nghênh Niệm nhớ lại mang máng.

Dù không nhớ rõ mặt nhưng cô khá ấn tượng với giọng nói của cô ta.

Giọng ồm ồm chưa chắc đã tốt. Có vài nữ sinh thuộc kiểu dễ thương, giọng nói tựa như quả ngọt đầu đông, mọng nước, vừa giòn giã vừa linh hoạt.

Nhưng cô gái này...

Giọng cô ta giống như vừa uống ba chén mật ong đậm đặc không pha nước, sau đó ăn thêm mười cái bánh donut, ngọt đến không chịu được.

Đoán xem Nghênh Niệm sẽ làm gì?:))

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tin của Giang Gia Thụ khiến Nghênh Niệm không vui. Hôm sau lại xảy ra một chuyện càng không vui.

Trong lúc nghỉ giữa giờ đến nhà vệ sinh, Nghênh Niệm không gặp nên nhường vài người đi trước, sau khi bọn họ đi xong cô mới đi vào căn phòng đầu tiên. Lúc định bước ra ngoài thì vừa hay gặp Tiết Phỉ Phỉ và bạn cô ta đi vào nhà vệ sinh.

Nghênh Niệm dựa vào giọng nói mà nhận ra cô ta.

Đầu tiên có một giọng nữ khẽ hỏi, "Này cậu mới nói cậu sẽ tham gia cuộc thi hùng biện hả?"

Trong tiếng nước xả ào ào, giọng nói có một không hai cất lên, "Đúng vậy."

Có lẽ nghĩ rằng trong WC không còn ai nên bọn họ nói chuyện không hề kiêng kỵ.

Một người lên tiếng, "Không phải Nghênh Niệm luôn tham gia cuộc thi này ư?"

Tiết Phỉ Phỉ cười nhạt, "Cuộc thi này đâu có viết tên cô ta, dựa vào đâu cô ta luôn được đề cử chứ."

"Cũng đúng!" Lập tức có người tiếp lời, "Giọng của cậu hay thế này, đi thi cầm giải là cái chắc! Hơn nữa Nghênh Niệm đã đi thi nhiều lần rồi, phải để cho người khác thi chứ!"

Có người cảm thấy không ổn, "Nhưng cậu ta từng được giải nhất quốc gia, với lại tổ trưởng bộ môn Ngữ văn hình như rất thích cậu ta..."

"Vậy thì sao?" Tiết Phỉ Phỉ ngắt ngang, hạ giọng nói, "Tôi nói cho mấy cậu chuyện này nhưng không được nói với người khác đấy -- Ban đầu tôi không định nói đâu nhưng bây giờ phải nói thôi."

"Chuyện gì?"

"Là ba tôi muốn tài trợ tiền xây sân thể dục cho nhà trường!"

"Thật hả?"

"Đương nhiên rồi. Nhà tôi không thiếu chút tiền ấy."

Cô lại nghe thấy mấy người còn lại cảm thán, "Woa! Nhà cậu ghê thật...!"

Người đầu tiên cất giọng nịnh nọt, "VẬY năm nay cậu nắm chắc rồi! Mình nghe nói lần đầu tiên Nghênh Niệm dự thi, hình như ba cô ta cũng quyên tiền mua dàn máy tính mới cho trường!"

Lời của người này như viên đá ném vào mặt hồ, khiến mọi người ồ lên:

"Thật á?!"

"Đương nhiên rồi! Mấy người học cùng cấp hai đều biết cả!"

"Bảo sao lúc nào trông cô ta cũng vênh vang đắc ý, hóa ra cũng ghê gớm phết!"

"Nhà giàu chứ sao nữa."

"Thôi đi, đâu phải có mỗi nhà cô ta giàu! Nhà Phỉ Phỉ của chúng ta cũng giàu nè, tài biện luận của Phỉ Phỉ cũng không thua kém cô ta là bao, cô ta được nhiều giải thưởng chẳng qua là do thường xuyên đi thi. Nếu nhường cơ hội lại cho người khác, người ta cũng sẽ đạt được thành tích đó thôi! Mình thấy kỳ này Phỉ Phỉ nhất định sẽ được giải nhất!"

Tiết Phỉ Phỉ cười khẽ, khiêm tốn nói, "Không đâu. Vẫn chưa chắc mà..."

"Cái gì mà không chắc chứ, chắc chắn là được mà..."

Cả đám người vừa mải mê nói chuyện vừa rời khỏi WC, âm thanh xa dần.

Chờ đến khi WC yên tĩnh lại, Nghênh Niệm mới bước ra khỏi phòng.

Trong gương hiện lên gương mặt đầy nặng nề.

Nghênh Niệm mặc kệ Tiết Phỉ Phỉ dựa vào đâu mà chắc chắn mình sẽ được đại diện nhà trường đi thi. Nhưng bọn họ dám nói cô được đi thi nhiều lần có liên quan đến việc nhà cô tài trợ cho trường học, cơn giận này không thể nuốt trôi được.

Lần đầu tiên cô đại diện nhà trường tham gia cuộc thi, đó là do cô được giải nhất toàn trường mới có tư cách dự thi. Lúc được giải nhất quốc gia, ba cô vì quá vui mừng nên mới vung tay quỳên góp tiền cho nhà trường.

Thời gian có trước có sau vô cùng rõ ràng.

Lần này khi giáo viên nhắc đến chuyện đi thi, quả thật cô có hơi tự cao khi nghĩ mình là ứng cử viên tốt nhất. Nhưng đó cũng là do mấy năm nay cô liên tục là thí sinh đại diện nhà trường dự thi, hai lần huy chương vàng, một lần huy chương đồng, cả trường chỉ có cô là người có kinh nghiệm nhất.

Không chỉ mình cô nghĩ thế, dù có đi hỏi giáo viên và bạn học thì đa số mọi người đều cảm thấy cô là người thích hợp nhất.

Nghênh Niệm có thể chấp nhận việc nhà trường không xem xét đến giải thưởng từng có, tiếp tục tiến hành cuộc thi cấp trường để tìm người đại diện mới. Cô có lòng tin mình sẽ giành được hạng nhất dựa vào thực lực của mình, nhưng cô không chấp nhận nội tình mờ ám bên trong.

Cuộc thi quốc gia chỉ có một điều kiện được viết rõ ràng trong thể lệ dự thi, "Phải đăng ký thông qua nhà trường". Tham gia hay không là quyền của cá nhân mỗi người, giáo viên bộ môn dựa vào đâu lại không cho học sinh tham gia?

Nghênh Niệm vốc nước lên mặt cho tỉnh táo, cô nhìn vào gương mấy giây, đưa tay lau nước trên mặt đi rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

...

Tiết học thứ ba kết thúc, giáo viên Ngữ văn lại đứng trên bục giảng thông báo:

"Sau khi các thầy cô trong tổ bộ môn thảo luận đã quyết định, cuộc thi hùng biện năm nay nhà trường sẽ không tổ chức để chọn ra người đại diện đi thi nữa, mà các thầy cô sẽ xem xét rồi quyết định người tham gia dự thi. Có vài bạn học trong lúc nghỉ giải lao đã đến hỏi cô khi nào có thể đăng ký dự thi, bây giờ cô sẽ trả lời luôn là không cần phải chuẩn bị, các bạn cứ tập trung cho kỳ thi tháng sắp tới là được."

Tiếng chuông tan học vang lên, cô giáo thu dọn giáo án trên bàn chuẩn bị rời đi, "Cứ thế nhé, tan học!"

"Cô ơi --"

Lập tức có người đứng dậy đuổi theo.

Mặc dù biết danh sách dự thi đoán chừng sẽ là Nghênh Niệm, nhưng có vài học sinh có ý chí phấn đấu muốn khiêu chiến một lần. Ví dụ như cán sự môn Văn của lớp Nghênh Niệm.

Cán sự môn Văn tên là Quách Lực, vì tên cô giống tên con trai nên từng bị mọi người trêu chọc một thời gian. Nhưng cô lại chẳng thèm quan tâm, bọn họ chọc còn cô không thèm đếm xỉa, qua một thời gian mấy người đó không thấy vui nữa, nên cũng không còn ai lôi cô ra trêu chọc.

Quách Lực đuổi theo giáo viên đến cầu thang.

"Cô ơi! Em muốn hỏi một chút, cuộc thi hùng biện..."

"Không phải cô đã bảo là đừng quan tâm rồi sao? Ai đi thi sẽ do bộ môn Văn quyết định!" Giáo viên Ngữ Văn hơn bốn mươi tuổi, đẩy cặp mắt kính, cả người mặc đồ theo phong cách công sở trông lại càng cứng nhắc.

Quách Lực không cam lòng hỏi, "Năm nay vẫn để Nghênh Niệm đi thi ạ?"

Giáo viên Ngữ Văn giương mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, "Là ai thì chờ quyết định dán lên bảng thông báo sẽ biết."

Quách Lực định nói gì nữa nhưng bà đã mất kiên nhẫn, "Cô đang bận, em về trước đi!"

Không chờ Quách Lực mở miệng, bà vội vàng bước xuống lầu rồi đi.

...

Buổi chiều sau khi tan học, trên bảng thông báo đã dán thông báo mới liên quan đến chuyện chọn ứng cử viên tham gia cuộc thi hùng biện toàn quốc.

Quách Lực ăn cơm xong trở về thì đọc được, nhìn danh sách, cô nhú chặt mày. Kéo ba lô lại, cô vội vàng quay trở về lớp học. Nghênh Niệm đã đến lớp, đang ngồi tại chỗ đọc sách.

"Nghênh Niệm!" Quách Lực đi tới, Nghênh Niệm ngẩng đầu lên nhìn cô, cô dừng bước, vẻ mặt đầy lúng túng.

Buổi sáng sau khi hỏi giáo viên Ngữ Văn chuyện dự thi, trong lòng Quách Lực có hơi khó chịu. Lúc quay về lớp phát bài tập Ngữ Văn, cô không nhận được mà nói xéo Nghênh Niệm mấy câu.

Không hẳn là nói xéo, chẳng qua giọng điệu không được thân thiện cho lắm, nhưng Nghênh Niệm lại không nổi giận với cô, chỉ cười rồi thôi.

Nghênh Niệm hỏi, "Sao thế?"

Quách Lực, "Cậu không thi hùng biện hả?"

"Lời giáo viên nói sáng nay cậu không nghe à."

"... Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Nghênh Niệm nhún vai, "Cô nói rồi mà, chuyện ai đại diện nhà trường đi thi sẽ được giáo viên bộ môn quyết định."

Quách Lực không phục, "Nhưng để Tiết Phỉ Phỉ đại diện căn bản không có sức thuyết phục!"

Nghênh Niệm cười, "Sao tôi biết được."

Quách Lực thấy đáng vẻ không quan tâm của cô, không hiểu sao lại tức giận.

"Cậu không quan tâm hả?"

"Quan tâm cái gì?"

"Cậu ta có gì hơn cậu, vì sao lại để cô ta đi mà không phải là cậu?"

Nghênh Niệm kỳ quái nhìn cô, "Sáng nay cậu còn móc mả tôi, sao giờ lại đổi tính rồi?"

Quách Lực then đỏ mặt, nhưng vẫn mạnh miệng nói, "Nếu giáo viên trực tiếp chọn cậu, tôi chắc chắn sẽ không phục. Tuy cậu đi thi nhiều lần, đạt giải cũng nhiều, nhưng không có nghĩa là người khác không làm được như cậu. Đến cùng là ai tham gia phải thi đấu mới biết được."

Nghênh Niệm thèm đòn cãi lại, "Cậu thua tôi hai lần rồi mà vẫn không phục à?"

Quách Lực trừng cô, "Lúc trước thua không có nghĩa là lần này cũng thua, có cơ hội thì phải thử chứ."

Ngược lại, Nghênh Niệm rất thích suy nghĩ của cô ấy, "Đúng rồi, chính là ý này."

"Dù giáo viên có chọn ai cũng không được. Dù cho là cậu tôi cũng không phục." Quách Lực nói, "Cả cậu tôi còn không phục chứ đừng nói là Quách Phỉ Phỉ!"

"..." Nghênh Niệm cảm thấy câu này có hơi là lạ.

Sao cứ có cảm giác yêu nhau lắm cắn nhau đau thế này?

Quách Lực lòng đầy căm phẫn, "Nếu không, tội mình báo chuyện này với thầy chủ nhiệm hay hiệu trưởng đi?"

Nghênh Niệm vội vàng ngăn cô ấy lại, "Đừng! Cậu đừng có làm ầm lên, làm không khéo lại còn bị đuổi!"

"Nhưng mà..."

"Cuộc thi cấp thành phố không phải do nhà trường chúng ta tổ chức ư, ngày đó cậu cứ đến xem là được." Nghênh Niệm cười với cô ấy, "Giáo viên văn nghệ mời tôi làm MC, tôi đã đồng ý rồi."

"Cậu --" Quách Lực định nói nữa nhưng Nghênh Niệm đã đeo tai nghe vào, cầm điện thoại xem video. Quách Lực kìm chế cơn giận, mấy lần định nói nhưng thấy Nghênh Niệm không có ý giữ cô lại nên đành tức giận rời đi.

Nghênh Niệm đang xem clip mới nhất của Dự Lãm Nhiên đại diện SF nhận phỏng vấn. Trong trận thi vừa qua, SF đã đánh bại một đội nằm trong Top 3, giành được huy chương đồng của giải đấu mùa xuân năm nay.

Những lời mắng chửi bên FVH đã bớt đi nhiều.

Dù sao đội tuyển tranh hạng ba đều nằm trong Top 3 của cả nước cùng với đội FVH. SF thắng ba vòng liên tiếp, biểu hiện mạnh mẽ khiến nhiều fan hâm mộ từng thất vọng với mình đã quay lại, mọi người đều đang mong chờ biểu hiện của SF trong giải đấu mùa hè sắp tới.

Sau khi thi đấu kết thúc, Dụ Lãm Nhiên với tư cách là đội trưởng tiếp nhận phỏng vấn.

MC hỏi anh, "Thành tích dạo gần đây quả thật rất tốt, nhưng trận đấu trước và trận đấu lần này khiến fan hâm mộ có cảm giác như đang ngồi cáp treo, lên lên xuống xuống. Cậu có muốn nói gì về chuyện này không?"

Dụ Lãm Nhiên bình tĩnh trả lời, "Thắng thua là chuyện bình thường."

"Còn gì nữa không?"

Anh nói, "Thua không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là không dám thua, chỉ có người không sợ thua, mới có thể chiến thắng."

MC lại hỏi, "Cậu còn muốn nói gì nữa không?"

"Hết rồi."

...

Nghênh Niệm xem đi xem lại clip này rất nhiều lần. Bao gồm cả lần này, cô không thể đếm được số lần bao nhiêu.

"Oh!"

Ngắm nhìn gương mặt điển trai của Dụ Lãm Nhiên, Nghênh Niệm hài lòng cất điện thoại vào, rút từ trong hộp bàn ra một xấp giấy.

Cô nâng bút, bắt đầu viết dòng đầu tiên.

"Kính gửi bộ giáo dục và ban giám khảo cuộc thi hùng biện..."

Cô cầm bút, nét chữ đầy cứng cáp, rõ ràng.

Thật lâu về sau, khi Giang Gia Thụ nhớ lại chuyện này có hỏi cô, sao lại muốn làm lớn chuyện tới vậy.

Nghênh Niệm nói cho cậu biết:

"Vì có một người vô cùng ưu tú dạy em rằng, thua không đáng sợ, đáng sợ nhất là không dám thua."

"-- Chỉ cần em không sợ thua, em sẽ chiến thắng!"

Chương sau Niệm Niệm bi ến hình nha =)))

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giáo viên Văn nghệ chọn Nghênh Niệm làm MC đều có lí do của cả. Cô không những học giỏi lại còn xinh đẹp, quan trọng nhất là trông cô rất tự nhiên, linh hoạt, rất phù hợp để đại diện cho nhà trường.

Nghênh Niệm đến hội trường từ sớm, cuộc thi hùng biện bắt đầu lúc 2 giờ, 1 giờ kém 5 phút cô đã có mặt.

Ban giám khảo và các lãnh đạo của sở giáo dục lần lượt xuất hiện, bọn họ cùng hiệu trưởng Thất Trung đi đến chỗ ngồi của mình. Đúng hai giờ cuộc thi bắt đầu, Nghênh Niệm và một đàn anh khối trên cùng làm MC,

dựa theo những gì đã tập dợt, dẫn chương trình.

Theo quy tắc, ba người một nhóm, sau khi thi xong sẽ công khai điểm của cả nhóm, gặt điểm cao nhất và thấp nhất ra, cuối cùng lấy điểm trung bình.

Trong hội trường có một số học sinh mặc đồng phục của trường khác, đều là thí sinh đến đây dự thi, nhưng đa phần, màu đồng phục của Thất Trung chiếm số đông.

Giang Gia Thụ không thích tham gia mấy hoạt động thế này, nhưng hôm nay cậu lại có mặt, trước khi cuộc thi diễn ra đã đến chào Nghênh Niệm, còn kéo bạn bè đến cổ vũ khiến Nghênh Niệm đỏ khóc đỏ cười.

Ngoài ra, Quách Lực cũng có mặt tại hội trường, cô ấy không đến chào Nghênh Niệm nhưng lại ngồi ở vị trí khá cao, hai người có thể dễ dàng nhìn thấy nhau.

Tất cả đều đầu vào đây.

Lúc Tiết Phỉ Phỉ ra sân khấu có nhìn thấy Nghênh Niệm nhưng cô lại rất bình tĩnh, chỉ nhìn kịch bản trong tay, không thèm liếc cô ta lấy một cái.

Cho đến khi đội thi cuối cùng công bố điểm số của đội thi cuối cùng.

Phần này do Nghênh Niệm đọc, MC nam không lên sân khấu. Cô đọc điểm xong lại không đi xuống ngay. Giáo viên đứng dưới sân khấu ra hiệu nhưng cô lại làm lơ.

"Đáng lẽ sau khi đọc điểm xong em sẽ xuống sân khấu, nhưng vì có chuyện muốn nói nên em xin mọi người cho em vài phút." Nghênh Niệm đảo mắt xuống sân khấu, nở nụ cười, "Trước tiên em muốn gửi lời xin lỗi đến mọi người."

Chuyện này quá bất ngờ nên các giáo viên Thất Trung đều ngẩn người. Ban giám khảo và lãnh đạo sở không biết chuyện gì đang xảy ra, có

người đẩy gọng kính lộ ra ánh mắt nghi ngờ, tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu.

Nghênh Niệm nhìn xuống sân khấu, giọng nói đầy mạnh mẽ, "Cuộc thi hùng biện dành cho học sinh cấp ba toàn quốc từ trước đến nay luôn làm theo quy tắc của mình, điều đầu tiên trong những điều lưu ý khi dự thi có viết -- "Nguyên tắc công bằng không bao giờ thay đổi", em nghĩ ban giám khảo và các bạn thí sinh từng tham gia dự thi đều biết."

"Em muốn nói, cuộc thi hôm nay đã vi phạm vào quy tắc này, nó không công bằng!"

"Với tư cách là thí sinh từng tham gia 3 kỳ thi liên tiếp và đạt giải thưởng, em đứng ở đây, mong ban giám khảo và quý vị lãnh đạo sở giáo dục trả lời giúp em!"

Chuyện bây giờ đã nằm ngoài kịch bản MC, nó như một viên đá to ném thẳng vào mặt hồ đầy gợn sóng.

Nghênh Niệm nhìn vẻ mặt hoảng hồn của giáo viên Ngữ Văn, Tiết Phỉ Phỉ ngồi ở hàng ghế thí sinh cũng ngây ngẩn cả người. Một số giáo viên khác như muốn ngăn chặn tình huống này, nhưng ánh mắt Nghênh Niệm như hai ngọn đuốc, cô sớm biết bọn họ định làm gì.

"Cô gì ơi, làm ơn đừng ngắt micro của em, em --"

Lời còn chưa dứt, micro đã bị ngắt.

Có vài người thở phào nhẹ nhõm, rồi lại thấy Nghênh Niệm cười một tiếng, chậm rãi kéo ngăn kéo trên sân khấu, lấy ra một cái loa phóng thanh cầm tay.

"Ting --"

Âm thanh chói tai vang lên khắp hội trường.

Nghênh Niệm là MC, cô đến rất sớm, trước khi bắt đầu, hội trường toàn là người đến người đi, lúc cô lấy đồ trong ba lô bỏ vào ngăn kéo, đúng thật là không ai nhìn thấy.

Nghênh Niệm đã chuẩn bị từ sớm nói "xin lỗi" với mọi người, giọng nói qua loa phóng thanh vang lên càng thêm to, "Giáo viên không cho em nói bằng micro thì em đành phải dùng cái này."

Nhiều giáo viên của Thất Trung trợn mắt há mồm, nhất là người đã ngắt micro của cô. Nghênh Niệm thấy giáo viên Ngữ Văn của mình đang liều mạng kêu gọi mấy giáo viên khác, la hét "Mau kéo trò ấy xuống."

Nghênh Niệm run lên, mở tờ giấy tố cáo do chính tay mình viết ra, đọc rành mạch từng câu từng chữ:

"Kính gửi ban giám khảo và quý vị lãnh đạo sở giáo dục, em là Nghênh Niệm, học sinh lớp 10 trường Thất Trung. Cuộc thi hùng biện lần này, giáo viên trường em đã tước đoạt quyền lợi đăng ký thi của học sinh, tự mình quyết định người tham gia dự thi, đối với chuyện này, em có ý kiến."

"Em cho rằng nó có vài điểm bất hợp lý dưới đây: Một, tiêu chuẩn xem xét không công khai."

"Hai, tước đoạt quyền lợi đăng ký dự thi của học sinh, xâm phạm lợi ích của học sinh."

"Ba..."

"..."

"Tóm lại, hành vi của giáo viên phụ trách bộ môn của nhà trường đã vi phạm vào nguyên tắc "Công bằng, không thiên vị" của cuộc thi. Em vì bảo vệ quyền lợi của bản thân và bày tỏ lòng yêu thích đối với cuộc thi, hi vọng ban giám khảo nghiêm khắc tiến hành điều tra."

Nghênh Niệm nói vô cùng rõ ràng, trong lúc các giáo viên chưa kịp phản ứng lại, cô đã đọc hết nội dung trên giấy. Lúc giáo viên chạy lên sân khấu, cô vẫn bình tĩnh bổ sung:

"Là người đề xuất điều tra, em nguyện ý tiếp nhận sự điều tra của ban giám khảo đầu tiên, em từng liên tiếp đạt giải trong cuộc thi này, nếu những thành tích này có nửa điểm dối trá, em sẽ chấp nhận việc hủy bỏ giải thưởng và bị xử phạt đuổi học."

Cả hội trường im lặng trong vài giây.

Giang Gia Thụ bị Nghênh Niệm làm cho ngỡ ngác, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, dùng hết sức vỗ tay cho cô, hét to, "Nói rất hay -!" Sau đó hạ giọng bắt đám bạn góp giọng cho đủ số, "Mấy cậu còn sững sờ ở đó làm gì!"

Đám bạn hoàn hồn, vội vàng vỗ tay la to:

"... Đúng lắm!"

"Nói rất hay!"

"..."

Trong hội trường bắt đầu vang lên những tiếng vỗ tay, có học sinh còn huýt sáo vang dội cả hội trường.

Quách Lực cũng là một trong những người vỗ tay cổ vũ.

Lúc trước cạnh tranh với Nghênh Niệm, dù Nghênh Niệm lấy chiến thắng áp đảo cô, cô chưa bao giờ vỗ tay cho cô ấy.

Hôm nay lại khác, cô không nghĩ Nghênh Niệm lại dám làm thế.

Đặt mình vào suy nghĩ của người khác, nếu cô đứng trên sân khấu, cô cũng không dám nói những lời này. Tự mình gặp hiệu trưởng đã là cách

phản kháng cực hạn của cô rồi. Dám đứng trước mặt những nhân vật quan trọng mà khiêu khích "uy quyền" của bọn họ, đừng nói là cô, cả trường Thất Trung chỉ có mỗi mình Nghênh Niệm dám làm chuyện này mà thôi.

Cô phục rồi.

Lần này là tâm phục khẩu phục.

...

Ban giám khảo và mấy vị lãnh đạo sở giáo dục và ban giám hiệu nhà trường tiến vào phòng họp. Nghênh Niệm sau khi bị bắt trên sân khấu cũng bị mang đi. Cửa phòng họp đóng chặt, cô ngồi chờ ở một góc hững hờ từ giáo viên Ngữ văn.

"Em quậy ra chuyện lớn ra thế này, cuộc thi bị hủy dưới tay em, em có biết thế này sẽ ảnh hưởng đến trường chúng ta hay không?!"

Nghênh Niệm không lên tiếng trả lời.

Giáo viên trách mắng, "Đừng ý mình học giỏi thì coi trời bằng vung! Học trò như em cô thấy nhiều rồi, em..."

"Nhưng giáo viên như cô thì em chưa gặp bao giờ." Nghênh Niệm bỗng ngắt lời.

Giáo viên Ngữ văn tức đến nóng máu, "Em lặp lại lần nữa?!"

Nghênh Niệm không sợ nhìn vào mắt bà ấy, "Em nói, giáo viên như cô, hành vi của cô đã vi phạm vào đạo đức nghề giáo."

"Cô vi phạm đạo đức nghề giáo? Không cho em đi thi thì vi phạm đạo đức nghề giáo?"

"Thứ nhất, cô vi phạm quy tắc cuộc thi, đây là sự thật. Còn nữa, em mặc

kê gia đình Tiết Phỉ Phỉ tài trợ sân thể dục hay là cái gì, em không thể nào chấp nhận được chuyện đem việc ba em tài trợ máy tính cho trường ra phỉ báng. Vì thế, em muốn tìm câu trả lời hợp lý cho mình."

Gương mặt giáo viên Ngữ văn trở nên kỳ lạ, bà im lặng, giả vờ bình tĩnh, "Em lấy mấy cái tin đồn thất thiệt đó ra nói làm gì! Tranh chấp giữa học sinh với nhau, bọn em tự giải quyết với nhau đi chứ. Chỉ vì một chuyện nhỏ nhoi dẫn đến chuyện phiền toái thế này, em nói em..."

Nghênh Niệm nghe bà ấy quở trách, chẳng buồn nói lại.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, có vài lời nói không đúng người thì chỉ vô ích.

*Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được, Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được.

"Em nghe cho kỹ, lát nữa đi vào, em phải nói rõ ràng với ban giám khảo và mấy vị lãnh đạo. Những chuyện này là do em tức giận mà nói lung tung, không có chứng cứ! Có nghe không hả?" Giáo viên Ngữ văn hạ thấp giọng.

Nghênh Niệm nhú mào, "Thưa cô, cô có thể nói lý có được không? Em nói thẳng, chuyện cô muốn em nói trái lương tâm mình là chuyện không thể nào."

"Em!!" Giáo viên Ngữ văn tức giận, tay bà giơ lên.

"Nếu cô đánh em, ba mẹ em nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Em khuyên cô suy nghĩ cho cẩn thận." Giọng Nghênh Niệm hờ hững, không chút lo sợ.

Sắc mặt giáo viên Ngữ văn thay đổi xoành xoạch, thấp giọng đe dọa, "Nếu em không chịu nói chuyện cho đảng hoàng thì cứ đứng chịu phạt ở đây, không được đi đâu hết!"

"Được thôi. Em không đi đâu cả, đứng đây chịu phạt. Tối không về nhà cũng chẳng sao cả, em đứng đến mai, đến mốt, đến khi nào không chịu được nữa thì thôi." Sóng lưng thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời, không sợ sệt.

Giáo viên Ngữ văn hết cách, gương mặt vặn vẹo đến biến dạng, bà ta còn định nói gì nữa nhưng cửa phòng họp bỗng nhiên mở ra, một thầy giáo bước ra, thấy hai người đang đứng ở một góc thì gọi.

- - Chủ yếu là gọi Nghênh Niệm.

"Nghênh Niệm, em vào đi, ban giám khảo và sở giáo dục có chuyện muốn hỏi em."

Giáo viên Ngữ văn hốt hoảng, "Hỏi em ấy? Em ấy có biết gì đâu, hay là để tôi, tôi..."

"Bên sở lên tiếng" Thầy giáo truyền lời lắc đầu, nói với Nghênh Niệm, "Mau vào đi."

Nghênh Niệm nở nụ cười hờ hững, bình tĩnh đi vào.

...

Một trong những khán giả tận mắt chứng kiến cả vở kịch - Giang Gia Thụ lại bị Nghênh Niệm làm khiếp sợ.

Phục, thật sự nể phục cô. Cô em họ của cậu đầu phải lớn gan không đâu, phải nói là dũng sĩ không sợ chết mới đúng! Mười mấy phút ngắn ngủi, việc làm của cô đã truyền đi khắp trường.

Mấy học sinh không ở trong trường cũng đã biết sự kiện kinh người này thông qua các nhóm chat.

"Nghênh Niệm quá giỏi!"

Tiêu đề bốn chữ này bắt đầu xuất hiện trên trang web của trường. Quần chúng phía dưới liên tục cảm thán. Mấy đàn em cấp hai sau khi nghe được tin cũng vội vàng chạy đến tham gia náo nhiệt, bình luận ào ào:

"Đàn chị trâu bò!"

"Đàn chị thật trâu bò 1."

"Đàn chị thật trâu bò 2."

"..."

Có hơn vài trăm bình luận, bài post trở thành hot topic trong nháy mắt.

Giang Gia Thụ lại không thanh thoi xem náo nhiệt như bọn họ. Tiếp xúc với nhau một thời gian, giữa cậu và Nghênh Niệm cũng coi như có chút tình chiến hữu. Đã lâu rồi mà không thấy Nghênh Niệm ra khỏi phòng họp, cậu vội vàng tìm một chỗ yên tĩnh gọi viện binh.

Điện thoại vừa được kết nối, cậu hét lên suýt nữa đâm thủng màn nhĩ của người bên kia --

"Cậu ơi! Nghênh Niệm xảy ra chuyện rồi! Cậu tới nhanh đi!!!!"

...

Chuyện này về sau được nhóm đàn em gọi là "Cuộc chiến hùng biện" kéo dài đến tận một tuần. Ban giám khảo cuộc thi hùng biện dành cho học sinh trung học toàn quốc hợp tác với bộ giáo dục địa phương triển khai điều tra trong phạm vi toàn thành phố, nhằm chỉnh đốn, trả lại một cuộc thi trong sạch.

Sau khi kiểm tra đã xác nhận, phụ huynh học sinh trường Thất Trung Tiết Phỉ Phỉ và giáo viên chủ nhiệm -- tức giáo viên Ngử văn của Nghênh Niệm, giữa hai bên có qua lại bất minh. Tiết Phỉ Phỉ bị hủy tư cách dự

thi, lần nữa tiến hành tuyển chọn ứng cử viên mới, tiếp tục tham gia cuộc thi cấp thành phố.

Giáo viên Ngữ văn bị sa thải, phía bên nhà trường cũng không nhận "quyên góp" của gia đình Tiết Phỉ Phỉ.

Tổ Ngữ văn khối mười của trường Thất Trung cũng nhận sự phê bình và trách phạt từ lãnh đạo nhà trường.

Từ đó, Thất Trung lưu truyền một câu châm ngôn ngắn gọn bảy chữ:

"Chớ ngu dại động đến Nghênh Niệm!"

Niệm Niệm ngẫu quá <3

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng Tiết Phỉ Phỉ vẫn chuyển trường. Kết quả này nằm trong dự liệu, Tiết Phỉ Phỉ là người tự cao lại sĩ diện, có một vết nhơ như thế, cô ta sẽ không ngóc đầu lên được. Với tính tình đại tiểu thư của cô ta, dù có thế nào cô ta cũng sẽ không chịu cụp đuôi lại làm người.

Chuyện này dấy lên một trận xôn xao không nhỏ trong trường, nhưng người đã chuyển đi, sau đó cũng không ai nhắc đến nữa. Người trong cuộc là Nghênh Niệm lại không thèm để ý, nghe rồi cứ như gió thoảng bên tai.

Cuộc thi hùng biện của trường chính thức bắt đầu ghi danh, Nghênh Niệm không tham gia. Danh sách dự thi vừa được công bố, Quách Lực vội chạy đến tìm cô.

"Sao trên bảng thông báo lại không có tên cậu?" Quách Lực khó hiểu nhìn Nghênh Niệm bên cạnh, muốn hỏi lại ngại nói chuyện cùng cô, cố gắng ra vẻ không phải vì quan tâm nên mới hỏi thế, nhưng vừa mở miệng đã bại lộ suy nghĩ trong lòng, "Có phải cậu quên rồi không? A... Dưới thông báo có viết, nếu bạn học nào quên đăng ký, trước buổi tối hôm nay lên đăng ký là được."

Nghênh Niệm lại là người thích cà khía người khác, cô không hề nể mặt, vạch trần cô ấy, "Cậu đang đến nhắc tôi đấy à?"

"Không! Không phải! Ai thèm nhắc cậu chứ..."

"Ồ, cũng đâu phải chuyện mất mặt gì. Tôi không đăng ký, cậu cố gắng thi cho tốt, lần này tôi không thi đâu."

Quách Lực, "Sao lại không tham gia?"

"Thật ra ban đầu tôi thi hay không thi cũng không sao cả, dù gì tham gia nhiều lần rồi, cũng nên cho người khác một cơ hội." Nghênh Niệm nói, "Nếu lúc đầu giáo viên dựa vào điểm này nói chuyện với tôi, tôi sẽ hiểu thôi. Nhưng mà..." Cô nhún vai, "Chuyện bây giờ đã làm ầm ĩ thế này, tôi vẫn khiêm tốn một chút thì hơn."

Quách Lực thất vọng, "Cậu không thi ư?"

Nghênh Niệm liếc cô ấy, "Sao, không lẽ cậu hy vọng tôi sẽ tham gia thi ư? Thôi thôi, nếu tôi mà tham gia thì vị trí đại biểu của nhà trường vẫn sẽ thuộc về tôi thôi, sau đó lại tiếp tục thi, rồi cầm giải quán quân về, ngại lắm!"

"Cậu -- đúng là mặt dày!" Quách Lực trừng cô, "Ai nói cậu sẽ thắng!"

Nghênh Niệm cười hì hì nghe cô ấy mắng, Quách Lực không chịu được đáng vẻ cà lơ phất phơ của cô, thở hổn hển quay người rời đi.

Vừa đi đến cửa phòng học, lại quay về, sải bước xông tới trước bàn học Nghênh Niệm.

"Sao thế?" Nghênh Niệm thủ thế phòng vệ, "Muốn đánh tôi hả?"

Quách Lực càng thêm tức, nhưng không biết vì tức giận hay là gì mà mặt cô ấy đỏ bừng kỳ lạ, "Cậu... đến ngày thi cậu có đến xem không?"

Nghênh Niệm nheo mắt nhìn cô ấy, cười khẽ, "Ồ, cậu hy vọng tôi sẽ đi xem hả?"

"Tôi... tôi không mong cậu sẽ đi!"

"Vậy là không muốn tôi đi xem rồi? Ôi, được thôi, nếu cậu không muốn tôi đi cổ vũ cho cậu, vậy thì tôi không đi là được." Nghênh Niệm vờ "đau lòng" cúi đầu, "Người khiến người khác phiền như tôi vẫn nên ở trong lớp học bài thôi..."

Quách Lực nhận ra Nghênh Niệm đang trêu mình, nhưng đứng trước hố rồi, không muốn cũng phải nhảy xuống.

Mặt cô ấy đỏ bừng, ghen ra một câu, "Tôi không có nói không muốn cho cậu đi!"

Nghênh Niệm ngẩng đầu cười tươi rói, "Vậy là muốn tôi đi hả?"

"..."

Quách Lực đỏ mặt không nói nên lời.

Nghênh Niệm vui vẻ cười không ngừng, thấy thế thì cũng dừng tay, "Được rồi đùa cậu thôi, tôi sẽ đi mà! Nhưng cậu phải biểu hiện cho thật tốt đó, đừng làm mất mặt nha!"

Quách Lực "hừ" một tiếng rõ to, "Tôi sẽ không làm mất mặt đâu!"

Dứt lời, cô ấy không thèm để ý đến cô nữa, quay người rời đi thật.

...

Nghênh Niệm đồng ý sẽ đi xem Quách Lực thi đấu, xế chiều hôm đó, cô không hề nuốt lời, đã sớm ngồi trong hội trường.

Con người Quách Lực tuy mạnh mẽ nhưng không hề xấu, cô rất thích làm bạn với các bạn gái. Dù có tài năng, vẻ ngoài xinh xắn, hay tính cách đáng yêu, chỉ cần điểm sáng của người đó có thể che giấu khuyết điểm của bản thân, Nghênh Niệm đều có thể giao lưu với bọn họ rất tốt.

Đối với Quách Lực, từ lúc ban đầu cô đã không ghét chứ đừng nói chi Quách Lực bây giờ rất thú vị, cô đương nhiên càng muốn thân thiết hơn.

Dường như Quách Lực cũng rất để ý đến chuyện cô có đến cổ vũ cô ấy hay không, trước khi ngồi xuống, cô ấy phóng mắt khắp hội trường, sau khi nhìn thấy cô thì mới mím môi lắc đầu, đành hoảng ngồi xuống.

Nghênh Niệm bật cười lắc đầu, cô lại biết thêm về trình độ nói một đằng làm một nẻo của người này rồi.

Nhưng không thể không nói, Quách Lực quả thật rất giỏi. Lúc trước luôn bị Nghênh Niệm đìm xuống, tuy nhiên cô ấy vẫn rất xuất sắc. Lần này không có Nghênh Niệm, Quách Lực hoàn toàn trở thành một người xuất chúng.

Cuộc thi kéo dài mấy tiếng, Nghênh Niệm xem vô cùng tập trung. Kết quả không ngoài dự đoán, Quách Lực thành công tiến vào trận chung kết.

Còn một trận nữa sẽ quyết định được người cuối cùng đại diện trường.

Lúc kết thúc, Nghênh Niệm tiến lên đón Quách Lực, choàng tay lên vai cô ấy.

"Biểu hiện khá nha."

Quách Lực bị hành động không chút khách sáo của cô làm mất tự nhiên, "Đừng để tay lên vai tôi, nặng lắm..."

Nghênh Niệm cười hì hì, "Trận sau tôi không đến xem được, cậu phải cố lên đó."

Trong mắt Quách Lực thấp thoáng sự tiếc nuối, nhưng vẫn mạnh miệng, "Đến hay không thì kệ cậu."

Nghênh Niệm lắc đầu, ôm cô đi ra về phía cổng trường. Quách Lực kinh ngạc hỏi, "Đi đâu thế?!"

"Cậu không đói bụng à? Đi ăn cơm thôi." Nghênh Niệm không cho cô ấy cơ hội từ chối, "Đi, tôi mời cậu đi ăn!"

"Cậu sao thế này..."

"Thế nào?"

"Ặc..."

Quách Lực ngoài miệng thì phàn nàn nhưng lại không hề bỏ Nghênh Niệm ra.

Tiếng nói chuyện nhỏ dần, hai người kề vai sát cánh đi ra khỏi cổng trường, cậu một câu, tôi một câu, thoải mái trò chuyện với nhau.

...

Kỳ thi tháng cuối cùng kết thúc, nghỉ hè đã đến.

Trận thi vòng loại của mùa hè đã bắt đầu, trong tuần thứ hai SF có ba trận đấu, cuối cùng thì Nghênh Niệm cũng có thể trình diện ở trận thứ ba.

Không khác với mọi lần là bao, Nghênh Niệm cố gắng hết sức cùng fan hâm mộ cổ vũ SF. Tuần thứ nhất thi hai trận, tuần thứ hai có ba trận. Tại giải đấu mùa hè, SF tổng cộng có năm trận, SF vẫn giữ vững phong độ, đạt được chiến thắng lần thứ năm.

Sau khi xem thi đấu xong, Nghênh Niệm vẫn quay về nhà như thường. Vừa về nhà chưa được mấy tiếng, đêm đó, cô nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu.

Trong điện thoại, Tiêu Tiêu kích động không thôi, "Nghênh Niệm, Nghênh Niệm, Nghênh Niệm!"

"Sao thế?" Nghênh Niệm cách điện thoại thật xa, "Chị đừng kích động thế..."

"Không được! Không kích động không được! Chị nói cho em biết, nhân viên của SF nhấn tin cho fanpage của chúng ta!"

Nghênh Niệm run lên, "Nói gì?"

"Không phải mỗi một đội đều có kênh riêng của mình sao? Lúc trước SF cũng có, sau đó thay đổi nhân viên nên có tạm ngừng một thời gian, dạo này đã bắt đầu lại! Nên lần này bọn họ muốn tổ chức để fan hâm mộ tham quan căn cứ! Bây giờ trên Weibo đang tổ chức bốc thăm đó!"

Nghênh Niệm cảm thấy tim mình rộn ràng cả lên, "Sau đó thì sao?"

Tiêu Tiêu nói tiếp, "Sau đó nhóm của chúng ta đã bỏ phiếu quyết định để hai chị em mình đi!"

"Thật hay giả vậy?!"

"Đương nhiên là thật rồi! Bên SF cho hai vé, mọi người trong nhóm nói, hoạt động nào chị cũng đều hưởng ứng phụ trách tổ chức, lần thi đấu nào cũng có mặt ở hiện trường cổ vũ, còn em lại quan tâm đến chuyện cổ vũ, còn tự móc tiền túi của mình ra làm bằng đèn. Bọn họ biết em rất

thích Dự Lãm Nhiên nên lần tham quan căn cứ lần này, bọn họ hi vọng có thể hoàn thành tâm nguyện của em, để em có thể gần gũi với... Dù sao thì bọn họ đã quyết định để hai chúng ta cùng đi!"

Bỗng nhiên Nghênh Niệm có cảm giác muốn khóc, "Mọi người tốt quá...!"

"Đúng vậy!" Tiêu Tiêu cố gắng bình tĩnh, "Thời gian gấp gáp, ngay thứ sáu tuần này, em đi được không? Nếu đi được thì quản lý nhóm của chúng ta sẽ trả lời cho nhân viên công tác. Em chuẩn bị một chút, nói với gia đình một tiếng."

Nghênh Niệm trả lời lại, "Em đi được!"

"Được!"

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, Nghênh Niệm cảm thấy như mình đang mơ.

Sắp được đi tham quan trụ sở huấn luyện của SF, có nghĩa là cô sắp gặp được Dự Lãm Nhiên bằng xương bằng thịt -- Dù cô đã gặp anh nhiều lần, nhưng đều ở khoảng cách từ xa, chỉ một lần duy nhất được tiếp xúc gần gũi với anh chính là lúc anh cho cô chai nước suối, nhưng lúc ấy cô quá hồi hộp, không suy nghĩ được gì nên đã bỏ qua cơ hội làm quen!

Ưu đãi dành cho fan hâm mộ lần này có lẽ còn có thể được cùng anh ăn cơm!

Nghênh Niệm cầm điện thoại nháy nhót không ngừng trong phòng khách, cả người phấn khích không thôi.

Mười mấy phút sau, Tiêu Tiêu gọi lại lần nữa, thông báo cho cô, "Đã nói chuyện với nhân viên bên SF rồi, chờ bọn họ gửi giấy đăng ký sang cho chúng ta điền thông tin cá nhân vào là được." Tiêu Tiêu giải thích, "Chỉ có nói với bọn họ tụi mình có thể chịu chi phí vé máy bay khứ hồi và tiền phòng khách sạn, nhưng nhân viên công tác nói rằng theo quy định sẽ trích từ tiền của câu lạc bộ, không được từ chối."

Nghênh Niệm bảo cô đã hiểu rồi cúp điện thoại, sau đó cô bấm vào group chat của nhóm cổ vũ, phát hai bao lì xì trị giá 500 tệ, xúc động nói:

"Cám ơn, cám ơn các anh chị! Cám ơn mọi người, có chuyện tốt liền nhớ đến em, cảm động muốn khóc luôn!!!"

"Đợt lần thi đấu tiếp theo gặp nhau em sẽ mời mọi người ăn cơm!!!!"

Mọi người tranh nhau giành bao lì xì, mấy anh trai lớn tuổi hơn cô trêu:

"Em phải cẩn thận chút, đừng có mà dọa Dụ Lãm Nhiên đấy."

"Đúng đó, đừng có nhào vào lòng người ta, nếu không, để SF liệt vào danh sách đen, về sau gặp mấy cơ hội tốt thế này đành phải để mấy thằng đực rửa bọn anh ra mặt đấy!"

"Đi tốt về tốt nha!"

Nghênh Niệm, "..."

Dở khóc dở cười.

...

Tính luôn cả Nghênh Niệm và Tiêu Tiêu thì có tổng cộng mười người được đi tham quan trụ sở huấn luyện của SF, tám người còn lại được Weibo tuyển ra bằng cách rút thăm. Tất cả mọi người đều tập trung tại Thân Thành - nơi đặt trụ sở của SF trước một ngày. Fan hâm mộ nữ có sáu người, nam có bốn người, vừa hay đều chẵn người, phân ra hai người một phòng.

Nghênh Niệm và Tiêu Tiêu ở cùng một phòng ở khách sạn cách trụ sở không xa.

Mười giờ sáng ngày thứ sáu, nhân viên công tác đến khách sạn đón người

đúng giờ. Xe buýt đưa đón chính là chiếc xe chuyên dùng đưa đón đội viên SF khi đi thi đấu ở Thân Thành.

Từ khi lên xe, mười người bọn họ không ai nén được kích động, nhưng càng đến gần trụ sở, mọi người đều im lặng, không khí trên xe càng lúc càng yên tĩnh.

"Chị hồi hộp quá!" Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, "Nghênh Niệm..." Vừa quay đầu đã thấy Nghênh Niệm nhìn về phía trước ngẩn người như khúc gỗ, cô sững sờ, huơ tay trước mặt Nghênh Niệm, "Em có sao không?"

Nghênh Niệm hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, "Em không sao...!"

Tiêu Tiêu, "... " Không biết phải hình dung cái dáng vẻ lắc đầu đến run cầm cập này thế nào.

Trong không khí vừa hồi hộp vừa mong chờ, chiếc xe đã đến trụ sở huấn luyện SF.

Nhóm Nghênh Niệm được dẫn đi vào trong, đến trạm đầu tiên chính là đến gặp mặt các thành viên của đội ở ký túc xá.

Vì hoạt động dành cho fan hâm mộ lần này, năm thành viên của SF đã chuẩn bị từ sớm, mặc đồng phục, sửa soạn chỉnh tề chờ đã lâu.

Nghênh Niệm cố gắng bình tĩnh, thật ra hai tai bị mái tóc che phủ đã đỡ bừa, nhất là đoạn bắt tay, trái tim cứ thình thịch thình thịch như muốn nổ tung.

"Nào, bên này..."

Nhân viên công tác hướng dẫn mọi người bắt tay theo thứ tự.

Nghênh Niệm nhìn lướt qua Dụ Lãm Nhiên chứ không dám nhìn lâu. Không biết vì sao mà cô luôn cảm thấy ánh mắt của anh rất sắc bén, chỉ cần nhìn lâu thêm một chút thì mọi suy nghĩ trong lòng mình sẽ bị nhìn ra

hết. Nhưng rõ ràng là những người khác đều cảm thấy ánh mắt và nụ cười của anh vô cùng dịu dàng.

Lúc nắm lấy bàn tay của Dụ Lãm Nhiên, Nghênh Niệm phải cố gắng lắm mới khống chế được bản thân, không nín lấy anh.

Làn da của anh, đường chỉ tay, nhiệt độ cơ thể, mỗi một thứ đều vô cùng chân thật.

Nghênh Niệm cảm thấy trên người anh có một mùi hương ngát ngây lòng người, suýt nữa khiến cô choáng váng mà ngã vào lòng anh.

Sau khi buông tay ra, cô lại hối hận không thôi. Sao lại sợ như thế! Vừa bị Dụ Lãm Nhiên nhìn đã căng thẳng cúi đầu đưa ót cho anh nhìn! Tay còn nóng như thế, không biết anh có nhận ra tay cô đổ mồ hôi hay không...

Nghênh Niệm chìm vào suy nghĩ băng quơ, đầu óc toàn là cảm xúc hỗn loạn.

"Nghênh Niệm..."

"Nghênh Niệm?"

"Nghênh Niệm?!"

"Hả?" Nghênh Niệm bỗng hoàn hồn ngẩng đầu lên nhìn, mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung trên người cô, bao gồm tất cả thành viên của SF. Da đầu cô run lên, vô thức ưỡn ngực thẳng lưng.

"Huấn luyện viên đang hỏi em đấy." Tiêu Tiêu kéo tay áo cô, "Có muốn lên chơi thử một vòng không?"

Nghênh Niệm nhìn theo ánh mắt của Tiêu Tiêu, không biết đó là chỗ ngồi của ai, máy tính đã được mở sẵn, tất cả mọi người đang chờ cô trả lời.

Tiêu Tiêu huých cô một cái, nói nhỏ, "Thử đi. Có thể chọn một thành viên, solo 1 vs 1 với nhau, qua thôn này là không còn nhà trọ nào đâu!"

Không đợi cô trả lời, huấn luyện viên đã bật cười, "Em gái tới đây. Cô nhóc đừng ngại, không có sao đâu!"

Nghênh Niệm tròn tròn mắt.

Để một đứa gà chip như cô chơi trước mặt năm tuyển thủ chuyên nghiệp???

- - Đây là phải mất mặt trước mặt Dụ Lắm Nhiên ư!!!

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới ánh mắt mong chờ và thúc giục của mọi người, Nghênh Niệm đành nhắm mắt bước lên.

Huấn luyện viên gọi Dịch Thận đến, "Dịch Thận, đến đây, solo với cô ấy đi!"

Dịch Thận bị điểm tên đi đến, cậu nói, "Không được đâu, để đội trưởng lên đi, em đánh lung tung thì không tốt lắm đâu."

Mấy fan còn lại vội vàng tiếp lời, "Không có đâu!"

"Không đâu mà, anh chơi rất tốt!"

"Không hề lung tung tí nào..."

Huấn luyện viên nghe cậu nói thế, sợ cậu đặt nặng thắng thua, sẽ thắng quá nhanh, suy nghĩ rồi đồng ý với đề nghị của cậu, "Lắm Nhiên, cậu lên

đi."

Trong một chốc, mọi người đều nhìn về Dụ Lãm Nhiên. Ngay cả Nghênh Niệm cũng sững sờ nhìn anh, ánh mắt lơ đãng chạm nhau, cô lại vội vàng tránh né.

Tính tình Dụ Lãm Nhiên có hơi lập dị, ngoại trừ những lúc huấn luyện hoặc thi đấu, có rất nhiều chuyện anh cảm thấy rất vô bổ, mà anh lại không bao giờ chịu lãng phí thời gian vào những chuyện như thế.

Mấy thành viên cứ nghĩ Dụ Lãm Nhiên sẽ từ chối, không ngờ anh không lên tiếng lại nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi bước về phía trước.

Tài khoản dùng để solo đã được nhân viên công tác chuẩn bị sẵn, Nghênh Niệm thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm. May mà không để cô dùng tài khoản của mình, nếu không, để mọi người nhìn thấy cái tên đó...

Trong lúc cô suy nghĩ vẫn vơ thì trò chơi đã được tải xong.

Hai người đấu solo với nhau, không cần phải quanh co lòng vòng, chủ yếu là so trình độ.

Nhưng cảnh tượng chưa bao giờ thê thảm như hôm nay.

Dụ Lãm Nhiên tung skill, Nghênh Niệm không trốn không thoát, khó khăn lắm anh mới tung skill lệch một lần, kết quả Nghênh Niệm tự đụng vào skill, sau đó lại bắt đầu sử dụng "kỹ năng nhận đòn tự động", từng cái từng cái vô cùng chuẩn xác.

Nếu nói xác suất né tránh kỹ năng của cô là 10% thì xác suất cô trúng đòn là 200%.

Mọi người vây xem đều ngây người, huấn luyện viên chặc chặc vãi tiếng, không biết phải bình luận thế nào.

Trong nhóm fan hâm mộ có người nhỏ giọng nói, "Hình như cô ấy là fan

của đội trưởng Dụ thì phải? Má ơi, dù là fan hâm mộ thì cũng không cần phải nhường thế chứ, liều mạng thật..."

"..." Tiêu Tiêu nghe thấy chỉ biết che mặt.

Cô sao quên được! Chiến tích được cap màn hình lúc trước thê thảm thế nào. Tình hình bây giờ của Nghênh Niệm... đoán chừng không phải nhường mà là trình độ thực sự của cô ấy, gà đến nỗi trình độ bằng số 0.

Dịch Thận nhức cả đầu. Trí nhớ của cậu mặc dù không tốt bằng Dụ Lãm Nhiên, nhưng Nghênh Niệm vừa bước vào, cậu đã nhận ra cô. Vì cô là fan hâm mộ của Dụ Lãm Nhiên, nếu được solo với anh thì chắc chắn sẽ solo một cách vui vẻ, cậu muốn cho cô có cơ hội tiếp xúc với Dụ Lãm Nhiên, ban đầu cậu chỉ muốn làm việc tốt, ai mà ngờ...

Đã lâu thế rồi mà cô vẫn không tiến bộ chút nào, quả thực lợi hại mà.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước đi đến bên cạnh Dịch Thận, nhỏ giọng thăm thì, "Trình độ này..."

Lâm Sơn Khước tiếp lời, "đáng sợ quá."

"Có nhờ cái lần mà mấy anh giật điện thoại của em không?" Dịch Thận vuốt trán, lặng lẽ nói chuyện với bọn họ.

"Lần nào...? À, cái lần cậu ngã từ trên giường xuống ấy hả?"

Dịch Thận trừng bọn họ một cái rồi mới nói, "Chiến tích trog tấm hình đó là của fan đội trưởng đó, hai người có nhớ không."

"Ý cậu là..." Lâm Sơn Khước nhìn về hai người đang đánh nhau trước máy tính, nhú mày, "Là cô ấy hả?"

Dịch Thận gật nhẹ đầu.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước nhìn nhau, không ai nói gì.

Không biết tâm trạng bây giờ của Dụ Lãm Nhiên thế nào, tối nay phải phỏng vấn cậu ta mới được. Nếu đổi thành hai người bọn họ, chắc là cũng nhức đầu lắm.

Người ta là fan hâm mộ, xuống tay nặng quá cũng không tốt, nhưng cứ kéo dài thời gian như thế, đối với bất kỳ một tuyển thủ chuyên nghiệp nào cũng là một loại tra tấn tinh thần!

Lần đầu tiên bọn họ đồng cảm với Dụ Lãm Nhiên trước giờ bất biến với mọi chuyện. Biết anh nhường mình, nhưng có làm được cái gì đâu? Ra đòn lịch rồi mà cô ấy vẫn có thể tự đâm đầu vào chỗ chết, nữ sinh này thật là thần kỳ!

Bạc Xán không biết rõ nội tình, nhưng là một người có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, nhìn thao tác của nữ fan hâm mộ này giống như là một loại "tra tấn tinh thần". Trong lúc vô tình, cậu và các thành viên còn lại đã đạt được nhận thức chung.

Dịch Thận lúc thi đấu và không thi đấu có một sự tương phản khá lớn, Bạc Xán cũng thế, trong đội cậu là một cậu bé mũm mĩm với gương mặt baby, nhưng nhìn vẻ ngoài, không ai có thể liên tưởng đến dáng vẻ hung hăng mỗi khi thi đấu của cậu.

Giờ phút này, trên gương mặt baby của Bạc Xán tràn ngập nỗi ưu sầu.

Khổ cho anh Dụ quá, thân là đội trưởng, lúc nào cũng bị đẩy lên đầu nhận các loại tra tấn.

Lòng tôn trọng dành cho anh lại tăng thêm một chút.

Mọi người được "mở rộng tầm mắt" một lần. Trước màn hình máy tính, Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên vẫn còn đang solo.

Nghênh Niệm đau cả đầu, mặt đỏ tới tận mang tai, cô không dám nhìn vẻ mặt của Dụ Lãm Nhiên.

- - Tử hình công khai thế này khi nào mới kết thúc vậy hả!!!

Không biết có phải Dụ Lãm Nhiên nghe được tiếng lòng của cô hay là không chịu nổi nữa, anh sử dụng thao tác né đòn mà Nghênh Niệm không thể nào học được, lại xuất ra vài kỹ năng, vài ba lần đã giết chết tướng của Nghênh Niệm.

"..."

"..."

"..."

Cả phòng trở nên yên tĩnh.

Huấn luyện viên vội khuấy động bầu không khí, bật cười ha ha, "Cô nhóc căng thẳng quá nên xảy ra sai sót, không sao hết, không sao hết."

Nghênh Niệm chợt dạ đứng dậy. Cô muốn nói với huấn luyện viên, đây không phải là sai sót, đây là trình độ thực sự của bản thân cô...

Huấn luyện viên và nhân viên công tác dẫn dắt chủ đề, trêu chọc vài câu, rồi mời mọi người đến tham quan chỗ khác. Ngoại trừ phòng huấn luyện ra thì trụ sở huấn luyện còn có một phòng tập thể dục dành cho thành viên trong đội và vài nơi sinh hoạt thường ngày của họ.

Nghênh Niệm vì trình độ chơi game của mình mà hao tổn tinh thần, đứng lên một lúc rồi mà vẫn không nhúc nhích, người khác nói chuyện cô chỉ nghe câu được câu không. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên đã thấy mọi người di chuyển sang chỗ khác, còn Dụ Lãm Nhiên vẫn còn đứng bên cạnh mình.

Tiêu Tiêu bị người khác kéo đi nói chuyện đằng trước, còn cô lại tụt ở phía sau đoàn fan hâm mộ, giống như nhập vào đội ngũ của các thành viên SF.

Nghênh Niệm suy đi nghĩ lại, cắn răng cùng đi song song với Dụ Lãm Nhiên.

Cô đã mất mặt như thế! Thôi thì cho phép cô được ở bên cạnh Dụ Lãm Nhiên ngửi mùi hương của anh một lát vậy!

Trong đầu Nghênh Niệm tràn ngập tính toán nho nhỏ của mình, không ngờ người bên cạnh lại mở miệng.

Giọng nói của anh vô cùng nhẹ nhàng, "Trình độ chơi game của em... quá kém."

... Đoạn giữa còn nghiêm túc dừng lại một lát nữa chứ.

Nghênh Niệm có hơi ngại ngùng, lại có chút giận dỗi, thấp giọng trả lời, "... Em biết."

Giết cũng đã giết rồi, lại còn kéo ra ngoài đánh thêm cho vài roi nữa hả? Cái người này!!

Vốn tưởng anh chỉ muốn chê mình, không ngờ anh lại nói chuyện với cô. Suốt dọc đường tham quan trụ sở, anh nhìn thẳng phía trước, sóng lưng thẳng tắp, nhưng chỉ có hai người bọn họ biết, bọn họ dùng âm lượng chỉ có bọn họ nghe được mà trò chuyện với nhau.

"Em không biết chơi game à."

"Không biết... Mà không đúng, lúc trước em có chơi rồi, chơi giỏi lắm..."
Nửa câu sau lại nhỏ giọng.

"Ví dụ?"

"Ví dụ... pokemon?"

"..."

"Còn có Tetris, Boom, Bắn trứng khủng long*..."

**Mấy trò này mình lấy tên game tiếng Việt tương tự.*

Nghênh Niệm nói cũng tự cảm thấy không thích hợp cho lắm, cô dừng lại, vội vàng bào chữa, "Nhưng em chơi nhiều nhất vẫn là Sudoku, Cửu Liên Hoàn, và rubic!"

Dụ Lãm Nhiên nhú mày. Nói thế thì IQ cũng không thấp mấy, lẽ ra phải thông minh mới đúng. Cái trình độ chơi game kia sao lại đạt đến trình khiến người ta khiếp sợ thế này?

Chủ đề dừng tại đây, sự xấu hổ không nói nên lời ngập tràn, từ đầu đến cuối Nghênh Niệm không dám nhìn mặt Dụ Lãm Nhiên, không dám đối mặt với anh. Người bên cạnh gần sát như thế, cánh tay chạm nhau, tay áo khẽ cọ vào nhau, mùi hương thuộc về anh cứ quanh quẩn ở chóp mũi cô, thậm chí không khí xung quanh cũng ngập tràn mùi hương của anh.

Cô cảm giác như không có ai khác tồn tại nữa.

Ngoại trừ con tim loạn nhịp, gương mặt nóng bừng, không gian này như chỉ còn lại cô và anh.

Khoảnh khắc ở cạnh nhau gần gũi, giống như trộm được cam lộ, tuyệt vời cứ như đang nằm mơ.

Đáng tiếc, mộng đẹp không thể tiếp tục.

Mấy phút sau, Tiêu Tiêu quay đầu tìm cô, đúng lúc đồng đội của Dụ Lãm Nhiên cũng gọi anh, anh rời khỏi cô, quay lại chỗ đồng đội của mình.

Nghênh Niệm che giấu sự mất mát ở trong lòng, nắm chặt cánh tay đang xuyên qua đám người của Tiêu Tiêu.

...

Tham quan khắp nơi ở trụ sở huấn luyện, nhóm fan hâm mộ cũng phần nào hiểu rõ sinh hoạt thường ngày của các thành viên.

Mọi người nghỉ ngơi ở trong phòng, tham quan này giờ nên hơi mệt, còn đến hai tiếng nữa mới đến giờ cơm tối, nên mọi người quyết định uống trà chiều.

Nghênh Niệm ngồi chưa được bao lâu thì cảm thấy đau bụng, cô nhẩm tính thời gian, mấy ngày nữa là tới kỳ rồi, cô luôn đau bụng trước khi có kinh. Bình thường ráng nhịn xịu là hết đau, nhưng bây giờ đang ở trụ sở SF, chẳng may kinh nguyệt đến sớm thì phải làm sao?

Làm bản váy trước mặt mọi người thì cô thà đâm đầu vào tường cho rồi.

Nghĩ trái nghĩ phải, Nghênh Niệm quyết định đến cửa hàng tiện lợi mua sẵn một bịch băng vệ sinh để phòng ngừa bất trắc. Cô cầm điện thoại dò đường, thấy trên đó hiển thị có một cửa hàng tiện lợi cách đây không đến 500 mét, cô quay sang hỏi nữ nhân viên bên cạnh, "Chị ơi, em có thể ra ngoài mua một ít đồ được không chị?"

Nhân viên đó nói, "Em muốn mua gì? Chị mua giúp em."

"Không, không cần đâu!" Nghênh Niệm khoát tay, "Không cần phiền chị, tự em đi được rồi." Cô đưa điện thoại cho cô ấy xem, "Vị trí hiển thị trên bản đồ có đúng không ạ?"

"Đúng rồi, sau khi ra ngoài thì em rẽ trái, đi một lát là tới."

Cô cảm ơn với cô ấy rồi nói với Tiêu Tiêu một tiếng, đứng dậy đi theo nhân viên công tác ra ngoài.

Nghênh Niệm không để đối phương dẫn đường cho mình, vừa ra khỏi cửa thì nói tiếng cảm ơn, không làm mất thời gian của người ta.

Đến cửa hàng tiện lợi, cô không tốn công đã tìm ra thứ mình cần, loại

này mỏng, chỉ một gói nho nhỏ có thể nhét vào túi, tính tiền xong thì cô nhét vào túi.

Đang định rời khỏi thì Nghênh Niệm dừng lại, thuận tay chỉ hộp kẹo bên cạnh, "Cho em một que kẹo, vị đào."

Sau khi thanh toán bằng ví điện tử, cô nhận lấy cây kẹo từ nhân viên, định ra ngoài thì lại gặp Dịch Thận vội vã bước vào.

"Ồ, em cũng ở đây hả?" Dịch Thận giống như đã thân với cô, giọng nói không hề khách sáo, thân thiết như thế khiến cô không chống đỡ được.

"A... chào anh!" Nghênh Niệm hoàn hồn, gật đầu chào.

Dịch Thận cười với cô một cái rồi đi đến chỗ tủ lạnh, mở ra lấy một chai nước tăng lực, quay người đến chỗ thu ngân thanh toán.

Nghênh Niệm nhắc anh, "Không phải mọi người đã đặt trà chiều rồi sao?"

"Ừ, đặt rồi, nhưng anh không thích uống trà sữa nên đã dặn huấn luyện viên đừng đặt cho anh." Dịch Thận nói, lấy ra tờ 100 tệ từ trong túi.

Nhân viên thu ngân ngập ngừng nhận lấy, học tiền mở ra, cô ấy tìm một lát, khó xử nói: "Xin lỗi anh, bên em không có tiền lẻ... tiền lẻ bên em vẫn chưa chuyển tới... Anh có thể thanh toán bằng điện thoại được không?"

Trong học tiền ngoại trừ mấy tờ 50 tệ và 20 tệ ra thì không còn gì hết.

"Hả?" Dịch Thận sờ túi, "Nhưng tôi không mang theo điện thoại, chỉ có một tờ này thôi..."

Nghênh Niệm thầm nghĩ may là cô chưa rời đi. Cô bảo, "Để em trả cho." Nói rồi cô ấn vào ví điện tử, đưa cho nhân viên quét mã.

Dịch Thận sờ đầu, ngại ngừng nói, "Làm phiền em rồi. Đợi lát nữa quay về anh sẽ trả tiền cho em."

"Không có gì..."

"Phải trả, phải trả!" Dịch Thận cứng rắn, không để cho cô từ chối.

Nghênh Niệm không nói gì, hai người cùng nhau quay về. Khoảng cách giữa hai người còn có thể nhét thêm vào hai người nữa.

Hai người đi vào phòng nghỉ, Nghênh Niệm đến chỗ ngồi của mình, không để chuyện này ở trong lòng.

Dịch Thận lại không muốn chiếm hời từ con gái, đối phương lại còn là fan hâm mộ của họ, cậu ngồi xuống, nhớ đến điện thoại vẫn còn sạc pin trong phòng ngủ, chặc một tiếng.

Cậu định đứng dậy đi lấy, lại sợ đi tới đi lui sẽ bị huấn luyện viên mắng nên đành huých cùi chỏ Dự Lãm Nhiên bên cạnh, "Anh, anh có mang tiền không? Hoặc cho em mượn điện thoại cũng được?"

Dự Lãm Nhiên hỏi, "Cậu muốn làm gì?"

"Lúc này em đến cửa hàng tiện lợi mà không mang tiền theo, có người trả dùm em nên em muốn trả lại cho người ta!" Dịch Thận nói, "Em không thể chiếm hời từ fan hâm mộ được!"

Dự Lãm Nhiên nhìn cậu hai giây rồi nói, "Không mang tiền, chỉ có điện thoại thôi."

Dịch Thận gật đầu như già rồi nói, "Điện thoại cũng được!"

"Bao nhiêu?"

"Bảy tệ."

Dụ Lãm Nhiên lấy điện thoại ra, ấn mấy cái lên màn hình rồi đưa cho cậu, "Để cô ấy quét mã QR. Quét xong thì trả lại cho tôi."

Dịch Thận vâng một tiếng rồi nhìn sang bên kia, thấy Nghênh Niệm đang định đứng lên đi vệ sinh, cậu lén lút khom người xuống đi ra ngoài.

"Này, chờ một chút --"

Dịch Thận thấy đuối theo gọi Nghênh Niệm ở chỗ ngoặt, "Anh trả tiền cho em nè, em quét mã này đi!"

Nghênh Niệm thấy cậu đích thân tới, ngại từ chối nên nghe lời lấy điện thoại ra quét mã, nghe tiếng "tích" một tiếng, không nhìn kỹ đã gật đầu với Dịch Thận, sau đó đi về phía nhà vệ sinh.

Dịch Thận tùy ý nhìn xuống, thấy giao diện đã chuyển đổi, cậu không làm mất thời gian nữa, cầm điện thoại về trả cho Dụ Lãm Nhiên.

...

Nghênh Niệm đi vệ sinh, sau khi mở khóa điện thoại thì nhìn thấy trên màn hình không hiển thị giao dịch chuyển khoản thành công mà là giao diện kết bạn.

Sao Dịch Thận không đưa cô quét trực tiếp vào mã chuyển tiền thế?

Mặc dù thấy kì lạ nhưng cô vẫn bấm vào nút kết bạn.

Không bao lâu sau, bên kia cũng chấp nhận, sau đó chuyển cho cô 7 tệ. Nghênh Niệm nhận lấy, không nói nhiều với đối phương. Dù sao cũng là thành viên của SF, cô nghĩ, nếu cậu ấy không xóa cô thì cô vẫn lưu cậu là bạn bè!

Trước khi ra khỏi WC, Nghênh Niệm đặt tên cho người bạn mới add Wechat là "Y Thận*."

**Y 慎: mình nghĩ Y ở đây là viết tắt phiên âm của Dịch trong Dịch Thận.*

Niệm Niệm gì cũng giỏi, chỉ game là không giỏi =)) Không sao, bạn trai giỏi là được =))

Chương sau Niệm Niệm được dịp trở tài trước mặt idol rồi nhé =))

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trạm cuối cùng trong chuyến tham quan dành cho fan hâm mộ ngày hôm nay chính là tiệm lẩu. Kết thúc một ngày làm việc, SF mời fan hâm mộ và thành viên trong đội cùng nhau ăn một bữa cơm, có thể nói là rất có thành ý.

Bảy tám chiếc bàn được ghép thành một cái bàn dài, hai hàng ghế mặt đối mặt với nhau, vừa vặn đủ chỗ.

Vì để bầu không khí sôi nổi hơn, không ai quy định fan ngồi một bên, SF ngồi một bên, mà là xáo trộn chỗ ngồi, nhân viên công tác ngồi xen kẽ vào, như thế cũng không ngại gì.

Nghênh Niệm rất muốn ngồi gần Dự Lãm Nhiên một chút, đáng tiếc lại không có cơ hội. Dịch Thận cứ tò tò theo bên người anh, cậu ngồi xuống bên cạnh Dự Lãm Nhiên, động tác vô cùng tự nhiên. Còn một bên khác thì bị Bạc Xán chiếm đóng, hai người này một trái một phải, lần lượt gọi "anh" rồi bắt đầu huyền thoại không ngừng, trong mắt giống như không còn những người khác.

Nghênh Niệm, "...". Biết làm sao được, cô chỉ là một fan hâm mộ vừa nhỏ

bé vừa bắt lức mà thôi!

Đối diện Dụ Lãm Nhiên cũng bị mấy fan hâm mộ nam khác nhanh nhẹn chiếm chỗ, Nghênh Niệm không thích ngồi cùng người lạ, chỉ đành an phận ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu.

Trong lúc ăn, một đám con trai nói chuyện với nhau vô cùng hòa hợp, Nghênh Niệm vểnh tai lên nhưng chỉ nghe câu được câu không, cô hận mình không thể biến thành thỏ, không có đôi tai dài để hóng.

Trong lúc mọi người đang ăn thì ở quầy tính tiền truyền đến một trận ồn ào.

Bọn người Nghênh Niệm quay đầu nhìn sang, Nghênh Niệm cũng không nhận được ngẩng đầu lên.

Đôi vợ chồng già kia hình như là người nước ngoài, bọn họ nói chuyện với nhân viên phục vụ, thế nhưng trình độ ngoại ngữ của nhân viên phục vụ không tốt, ông nói gà bà nói vịt một hồi, hai bên vội đến mười cả mớ hồi.

"Muốn ăn cơm hả? Ăn cơm?"

"Hai người?"

"Ăn lẩu..."

"Tiệm chúng tôi chỉ có lẩu..."

Cuối cùng, mấy nhân viên đành phải gọi quản lý đến.

Ông lão đã lớn tuổi, lảng tai nên không nghe được nhiều, nói chuyện đã khó, cộng thêm ngôn ngữ bất đồng, khiến nhân viên trong tiệm cảm thấy thật khó khăn.

Nghênh Niệm nghe loáng thoáng vài câu, lại nghe một chút, cô bỗng

ngừng đũa.

Tiêu Tiêu hỏi, "Sao em không ăn?"

Nghênh Niệm khoát tay, tiếp tục lắng nghe.

Trong lúc bọn họ tiếp tục ông nói gà bà nói vịt một lần nữa, Nghênh Niệm nhú mày suy nghĩ.

"Em qua đó xem thử." Cô nói nhỏ với Tiêu Tiêu, khom người rời khỏi chỗ ngồi.

Nghênh Niệm không muốn làm người khác chú ý, nhưng trong tiệm tâm nhìn thông thoáng, quây tính tiền lại cách chỗ bọn họ không xa, sau khi giọng cô cất lên, cả bàn bao gồm cả Tiêu Tiêu nhanh chóng nhìn sang chỗ cô.

Nghênh Niệm đi đến trước quầy, dùng tiếng Nhật nói một câu "Xin lỗi" với đôi vợ chồng già rồi hỏi, "Xin hỏi hai người có phải là người Nhật không ạ?"

Cặp vợ chồng già khó khăn lắm mới có một câu mình nghe hiểu, liên tục gật đầu, hỏi lại cô, "Con cũng vậy hả?"

Nghênh Niệm đáp, "Dạ không, con là người Trung, nhưng con biết một chút tiếng Nhật."

Hai ông bà tuy có hơi tiếc nuối nhưng trên gương mặt vẫn hiện lên vẻ mong chờ.

Dưới ánh mắt như đang nghe chuyện Nghìn Lẻ Một Đêm của mấy nhân viên trước quầy, Nghênh Niệm hỏi chuyện gì xảy ra bằng tiếng Nhật lưu loát của mình.

"Hai người định ăn cơm hả?"

"Không, không phải. Hai bác chỉ muốn hỏi đường."

"Hỏi đường? Vậy hai bác muốn đi đâu?"

Ông lão nói, "Hai bác thấy trên sổ tay du lịch của khách sạn giới thiệu gần chỗ này có nơi ngắm cảnh, ban đầu hai bác định đi đến đó, nhưng đã đi một tiếng rồi mà vẫn không tìm đúng đường."

Nghênh Niệm hỏi thăm vài câu, biết bọn họ đang ở trong một khách sạn cách tiệm lẩu này không xa, đi từ lúc sắp tối đến giờ vẫn chưa tìm được nơi ngắm cảnh, đành phải vào đây hỏi đường.

Có lẽ đã lớn tuổi, chưa quen thuộc với nơi ở mới. Trong chuyến đi Trung Quốc lần này, ngoại trừ đổi tiền và đặt phòng khách sạn ra, thì hai ông bà không rành mấy cái khác như phần mềm phiên dịch...

Nghênh Niệm dùng bản đồ trên điện thoại kiểm tra đường đi, mượn nhân viên giấy và bút, vẽ một cái bản đồ đơn giản, sau đó chỉ dẫn bọn họ sau khi ra khỏi tiệm lẩu thì đi về hướng nào, rẽ ở ngã tư nào, nói rõ ràng từng chi tiết một.

Cô sợ bọn họ không nhớ, không chỉ lặp lại ba lần, còn viết hết hành trình bằng tiếng Nhật lên giấy.

Nơi bọn họ muốn đến, Nghênh Niệm viết cả tiếng Trung và tiếng Nhật, bên dưới ghi tọa độ cụ thể "đường XX, số XX".

"Nếu có gì không rõ, hai bác có thể đưa tờ giấy này cho người qua đường xem." Nghênh Niệm nói, cầm bút vẽ mũi tên ở trên đầu địa điểm rồi viết thêm 6 từ tiếng Trung "Làm sao đến được nơi này?"

Nghênh Niệm đưa tờ giấy cho bác gái, "Nếu không tìm được, hai bác đưa tờ giấy này cho người khác xem, họ sẽ hiểu."

Đôi vợ chồng già liên tục nói cảm ơn. Nghênh Niệm lại nhắc, "Chỗ này 10 giờ đóng cửa, hai bác phải chú ý thời gian nhé. Nếu không giao tiếp

được, hai bác có thể thử tải phần mềm dịch về điện thoại, nếu không biết tải thì sau khi về khách sạn hai bác nhờ nhân viên khách sạn giúp đỡ. Thái độ phục vụ của khách sạn ấy rất tốt, họ sẽ hướng dẫn hai bác cách sử dụng.

Nhớ lời cô nói, hai người liên tục nói cảm ơn, Nghênh Niệm không dám nhận cái cúi đầu của hai ông bà nên vội vàng nghiêng người tránh đi. Sau khi đưa bọn họ ra khỏi cửa, chờ bọn họ đi rồi Nghênh Niệm mới về chỗ ngồi.

Mọi người trên bàn ăn đều nhìn cô.

Nghênh Niệm đứng ở bên bàn một lát, Tiêu Tiêu kéo áo cô ý bảo ngồi xuống.

"Em biết tiếng Nhật hả?" Tiêu Tiêu hỏi.

Nghênh Niệm trả lời, "Biết chút chút. Anh của em du học bên Nhật, trước khi anh ấy xuất ngoại thì em có học cùng anh ấy."

"Wow, học trong bao lâu?"

"Hơn nửa năm."

"Nửa năm?!" Tiêu Tiêu trố mắt, "Nửa năm đã có thể nói lưu loát thế á?"

Nhìn cô tô tô vẽ vẽ trên giấy, có lẽ Nghênh Niệm có thể nói và viết tốt, mới nửa năm đã có thể đạt đến trình độ này?"

Những người còn lại vẫn đang nhìn về phía này, nhất là khi cảm nhận được ánh mắt tuy hờ hững nhưng thỉnh thoảng lại nhìn sang đây của Dụ Lâm Nhiên, Nghênh Niệm càng hồi hộp hơn.

Cô khiêm tốn đáp, "Có lẽ là do ba em mời giáo viên khá nghiêm khắc."

Tiêu Tiêu kính nể nhìn Nghênh Niệm. Ngoại ngữ lưu loát, còn nhận học

bổng, Nghênh Niệm ở trường chắc hẳn là rất rất giỏi!

Bên này vừa im lặng thì huấn luyện viên của SF bật cười nói, "Nghênh Niệm nói tiếng Nhật tốt ghê!"

Nhờ trình độ chơi game nát bét của cô, huấn luyện viên đã nhớ kỹ tên cô trong số mười fan hâm mộ đến đây.

Nghênh Niệm vừa định khoát tay khiêm tốn nói vài câu thì Tiêu Tiêu gật đầu đầy tự hào, "Nghênh Niệm không chỉ giỏi tiếng Nhật, em ấy học cũng rất giỏi! Lần đầu tiên đi cổ vũ mọi người, một mình em ấy thâu hết chi phí cổ vũ, tiền đó là tiền học bổng của em ấy đấy! Giỏi lắm á!"

Huấn luyện viên nghe thấy thế cũng kinh ngạc, "Thật hả? Vậy thì quá giỏi rồi!"

Tiêu Tiêu gật đầu như già tởi.

Huấn luyện viên hỏi tiếp, "Hai người quen nhau lâu rồi hả?"

"Dạ không." Tiêu Tiêu đáp, "Bọn em mới quen hồi giải thi đấu mùa xuân, trận đấu đầu tiên bọn em cùng xem chính là trận SF được vào tứ kết."

"Trận đó hả? À, tôi đã thấy lần cổ vũ đó. Vất vả cho bọn em rồi." Huấn luyện viên khen ngợi rồi nói lời cảm ơn, đứng dậy cầm ly rượu chạm ly với Tiêu Tiêu, rồi lại rót coca đầy ly cho Nghênh Niệm, sau đó lại nói thêm một câu, "Tiếp tục cố gắng nhé, việc học cũng rất quan trọng."

Nghênh Niệm đáp lời, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, bầu không khí trên bàn ăn vô cùng sôi động. Từ đầu đến cuối, Nghênh Niệm không nói chuyện với Dụ Lãm Nhiên được, nhưng nhìn anh ăn thì lòng cô cũng cảm thấy thật thỏa mãn.

Định mệnh khiến cô xem được video phỏng vấn của anh, biết anh, trở thành fan hâm mộ của anh, được ngồi ăn cùng anh, mặc dù cách rất nhiều

người, chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng cô cũng rất hạnh phúc.

Nghênh Niệm cầm ly coca, uống một hơi.

Cảm giác hạnh phúc ngập tràn như những bọt khí, ùng ục sôi trào trong tim.

...

Đêm đó, Nghênh Niệm bấm vào vòng bạn bè, đăng một tấm ảnh tự sướng trước khi ngủ.

Tại thành phố anh ở, cùng anh hít thở một bầu không khí, hơn nữa, cô đã được tiếp xúc với anh trong khoảng cách gần.

Không có gì tốt hơn chuyện này.

Trên tấm ảnh, cô gõ vài dòng:

"Hạnh phúc, thỏa mãn."

...

Hoạt động tham quan trụ sở kết thúc, Nghênh Niệm về nhà, dùng bảy ngày hoàn thành tất cả bài tập về nhà, sau đó bawft đầu một cuộc sống "hai điểm thẳng hàng". "Hai điểm" này không phải địa điểm, mà là hai chuyện.

Tập chơi game và xem SF thi đấu.

Bây giờ đang thi đấu vòng loại, mỗi tuần có ít nhất hai trận đấu, cũng có nghĩa là một tuần Nghênh Niệm phải ra ngoài 2 lần, vừa đi vừa về tổng cộng 4 chuyến bay.

Dù bận rộn nhưng lại rất phong phú.

"Y Thận" luôn im lặng nằm trong danh sách bạn bè của Nghênh Niệm, sau khi trở về, cô không hề quấy rầy anh, dù sao tuần nào bọn họ cũng có trận đấu, thi xong lại tiếp tục huấn luyện, Nghênh Niệm không muốn làm ảnh hưởng đến anh.

Không như mong muốn. Khi đối mặt với những chuyện mình bất lực, người ưu tú như Nghênh Niệm cũng không tránh được phải tìm sự giúp đỡ.

Ví dụ như, chuyện chơi game.

Giang Gia Thụ đi cổ trấn du lịch với bạn bè, mỗi lần cô nhắn tin cho cậu phải mất hai tiếng mới nhận được trả lời. Nghênh Niệm lười phải tìm cậu, suy nghĩ một hồi, lại nhớ đến "Y Thận".

Bạn bè trong nhóm quả thật có thể giải đáp thắc mắc cho cô. Nhưng con người Nghênh Niệm từ nhỏ đã mạnh mẽ, bất cứ chuyện gì, một khi cô đã bắt đầu thì sẽ nỗ lực phấn đấu, hoàn thành một cách tốt nhất.

Bạn bè trong nhóm dù chơi tốt nhưng kiến thức về trò chơi chắc chắn sẽ không bằng tuyển thủ chuyên nghiệp.

Lúc tham quan trụ sở, biết rõ thời gian huấn luyện của tuyển thủ SF, Nghênh Niệm chọn thời gian nghỉ ngơi của bọn họ để nhắn tin cho "Y Thận."

"Xin lỗi đã làm phiền anh."

"Em có thể hỏi anh chuyện này không?"

"Có liên quan đến game."

Ba tin nhắn được gửi đi, Nghênh Niệm thấp thỏm chờ đối phương trả lời. Đợi rồi lại đợi, tiếp tục chờ đợi, hơn mười phút trôi qua.

Ngay lúc Nghênh Niệm thất vọng, nghĩ rằng sẽ không nhận được hồi âm

thì bên kia nhắn về một chữ:

"Nói."

Nghênh Niệm mừng rỡ, vội vàng nói về thao tác của mình.

"Y Thận" rất tự nhiên trả lời lại cho cô.

Nghênh Niệm xem đi xem lại tin nhắn của anh biết bao nhiêu lần, "a" một tiếng thật dài.

Cô gõ một hàng chữ gửi đi:

"Cám ơn anh! Em không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa! Cố lên!"

Cô cứ có cảm giác Dịch Thận trên Wechat lạnh lùng hơn ngoài đời nhiều, cách nói chuyện cũng không hoạt bát như bình thường.

Nghênh Niệm vừa làm theo lời anh chỉ, vừa âm thầm cảm khái.

Thật ra Nghênh Niệm không phải là người thích làm phiền người khác, nhưng đành chịu, kỹ thuật chơi game của cô quá cùi. Nghỉ hè chưa được nửa tháng, trong thời gian này, cô đã đi xem SF thi đấu 2 lần, "thỉnh giáo" Y Thận 3 lần.

Ngoại trừ lần đầu tiên, hai lần sau Nghênh Niệm hỏi cẩn thận từng li từng tí, tuy anh có hơi lạnh lùng một chút nhưng chỉ cần cô hỏi thì anh đều trả lời, đồng thời còn chỉ rất kỹ, rất đúng trọng tâm.

Cuối cùng cũng hưởng được tí ánh sáng từ tuyển thủ chuyên nghiệp, sau ba lần được "chỉ giáo" bởi Y Thận, lần đầu tiên trong đời Nghênh Niệm được MVP!

Cô vội vàng bấm vào Wechat cảm ơn "Y Thận"

"Wow! Lời anh nói có ích ghê!"

"Lần đầu tiên em có cảm giác mình thật giỏi!"

"Chưa tới nửa tiếng bọn em đã thắng rồi, em còn được MVP nữa!"

**MVP: Thành viên có thành tích xuất sắc nhất.*

"Cám ơn anh! May mà có anh đó! Cám ơn anh nha!"

Năm phút sau, "Y Thận trả lời:

"Ừ."

Nghênh Niệm không muốn chiếm dụng thời gian của anh, sau khi cám ơn xong cô để điện thoại xuống, tiếp tục chiến đấu anh dũng.

Đánh xong một trận, Tiêu Tiêu bỗng nhiên tìm cô nói chuyện, "Nghênh Niệm, có đó không?"

Nghênh Niệm lắc lắc cái cổ nhức mỏi, "Có, sao thế chị?"

Tiêu Tiêu trả lời, "Muốn nói với em về chuyện cổ vũ lần tới."

Nghênh Niệm giữ vững tinh thần, đầu ngón tay linh hoạt múa trên bàn phím.

"Chị nói đi."

"Lần này có nhiều người trong nhóm sẽ đi, chị và quản lý của nhóm đã thương lượng với nhau, mỗi người tham gia đều góp tiền vào, nhưng bọn chị muốn bằng đèn được thiết kế tinh tế một chút, mọi người đang tiếp thu ý kiến."

"Làm thế nào?"

"Thì, mỗi một tuyển thủ sẽ có bằng đèn lớn của riêng mình, cái này sẽ

trích từ tiền quỹ nhóm ra. Mỗi bảng đèn nhỏ khác thì ai thích thì góp tiền lại, sau đó đặt người ta làm thì giá cả sẽ rẻ hơn chút. Trước tiên làm mỗi người một bảng đèn, sau đó thống kê lại xem có bao nhiêu người sẽ đi rồi chia đều ra. Mỗi cái bảng tên cầm tay hoặc bảng đèn nhỏ thì ai muốn thì đóng tiền.

Nghênh Niệm lập tức trả lời lại, "Bảng đèn lớn của Dự Lãm Nhiên để em chi! Em muốn cầm, em muốn một cái cho riêng em!"

Tiêu Tiêu nói hết, "Chuyện đầu đầu nhất chính là thiết kế, đặc biệt là bảng đèn của từng thành viên, mọi người trong nhóm muốn làm theo sở thích của các thành viên."

"Sở thích?"

"Đúng vậy. Ví dụ như, người này tuổi ngựa, hoặc thích con hổ, chúng ta sẽ thiết kế thành ngựa hoặc hổ."

Nghênh Niệm hiểu ý Tiêu Tiêu, suy nghĩ cô bỗng lóe lên, "Nếu thế thì chị và mọi người thảo luận trước đi, lát nữa em tìm chị sau!"

Tắt khung chat, Nghênh Niệm bấm mở Wechat, gửi tin nhắn cho "Y Thận"

"Ngại quá, anh có thể giúp em chuyện này không?"

Sau khi gửi tin cô lại hồi hộp chờ đợi, đến khi bên kia có động tĩnh cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Y Thận" trả lời, "?"

Cô vội nói, "Là chuyện liên quan đến cổ vũ! Trận thi đấu kế tiếp sẽ có rất nhiều fan đến xem nên bọn em muốn làm công tác cổ vũ thật tốt. Nhưng vẫn chưa có quyết định sẽ thiết kế bảng đèn thế nào cho đẹp. Cho nên bọn em định dựa vào sở thích của các anh để làm."

Sau đó cô gõ tiếp, "Nhưng thông tin trên website về mấy anh ít quá, nên em có thể nhờ anh giúp được không?"

Mỗi một lần chờ đợi đều như muốn lấy mạng cô.

Nhưng may mà anh trả lời lại, có khó khăn cách mấy cũng đáng giá.

Không biết có phải "Y Thận" đang hỏi đồng đội hay là cân nhắc xem có nên trả lời cô hay không.

Mấy phút sau anh mới trả lời:

"Thành Nhuận thích bắp cải."

"Lâm Sơn Khước thích unicorn."

"Bạc Xán thích ngựa vằn."

"Dịch Thận thích Coca cola."

Nghênh Niệm đọc tin nhắn, cảm thấy Dịch Thận thật kỳ lạ. Tự mình gọi tên mình? Nhưng sự chú ý của cô vẫn tập trung trên người cuối cùng.

Dụ Lãm Nhiên thì sao?

Đợi hơn mười mấy giây, từ đầu đến cuối không thấy người bên kia nhắn lại Dụ Lãm Nhiên thích gì.

Cô đành phải hỏi, "Đội trưởng thì sao? Đội trưởng thích gì?"

Bên kia trả lời lại, "Không thích gì cả."

Nghênh Niệm, "Hả, vậy làm sao đây? Em còn muốn cầm bảng đèn lớn của đội trưởng, mấy người khác đều dựa vào sở thích mà làm chỉ có mình em là cầm bảng đèn bình thường nhất, thế thì không được đâu!"

"Y Thận": "Em cầm à?"

Nghênh Niệm, "Đúng vậy."

Cô còn giải thích với anh về chuyện cổ vũ lần này, còn dặn dò, "Anh giữ bí mật nhé, bây giờ vẫn chưa quyết định, mọi người còn đang thảo luận xem nên làm thế nào."

Cô lại hỏi, "Nếu đội trưởng không thích gì, vậy... anh ấy tuổi gì thế?"

Đội rất lâu bên kia mới trả lời lại, "Thìn."

Nghênh Niệm nhảy cẫng lên, "Wow! Vậy em sẽ làm dựa vào cái này, để em đi nói với mọi người! Cảm ơn anh nhé!"

Nói xong cô liền thoát ra.

Bên kia cũng không nhắn lại.

Nghênh Niệm tìm Tiêu Tiêu, nói chuyện với cô ấy hơn hai mươi phút, cuối cùng, hai người bàn với mọi người trong nhóm. Nghênh Niệm chỉ nói là cô liên hệ với nhân viên công tác của SF, bên đó đã cung cấp thông tin cho cô.

Thế là, đề nghị làm bảng đèn dựa vào sở thích của từng thành viên đã được thông qua.

Những người khác đều có sở thích là ăn uống hoặc động vật, Nghênh Niệm lại tự chi làm bảng đèn Dự Lãm Nhiên của riêng cô lại dựa vào cảm tình của anh. Một là vẽ rồng, hai là vẽ đầu rồng chibi.

Nghênh Niệm quyết định chờ bản vẽ ra rồi mới quyết định.

Tới đây, mọi vấn đề khó khăn đã được giải quyết.

Nghênh Niệm lại cảm ơn "Y Thận" lần nữa:

"Cám ơn anh nhiều lắm!"

"Anh đúng là người tốt!"

Một phút sau, "Y Thận" trả lời "..."

Ba dấu chấm. Im lặng hơn lúc bình thường.

Nghênh Niệm nhú mày.

Ừm...

Sao nhận được thẻ người tốt mà anh không vui nhỉ?

Xem ra lần sau phải đổi cách khen mới được!

Chương sau lại gặp ông nội rồi =..=

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Được "Y Thận" chỉ điểm, Nghênh Niệm bắt đầu khổ luyện. Bên cạnh đó, chuyện làm bằng đèn cũng đã được xử lý, thời gian giao hàng được ghi trên đơn hàng chính là trước khi trận đấu kế tiếp bắt đầu, chờ sau khi làm xong thì thành viên trong nhóm fan hâm mộ sẽ thay mặt nhận.

Nghênh Niệm tràn đầy mong chờ trận thi đấu tiếp theo, thậm chí còn cùng tt suy nghĩ xem có nên ở cùng khách sạn hay không, đến lúc đó ăn gì, gần đó có nơi nào chơi hay không...

Nhưng chưa kịp chờ đến xem thi đấu thì cô lại nhận được tin nhà bác hai mở tiệc chiêu đãi cả nhà.

Nghênh Niệm nghe ba mẹ nói chuyện thì hỏi, "Bây giờ không phải lễ Tết gì, đang nghỉ hè mà, sao lại đột nhiên mời cả nhà ăn cơm?"

Nghênh Diệu Hành trả lời cô, "Bác hai con vừa mới ký được một hợp đồng làm ăn lớn, mà năm nay bác gái con lại đón sinh nhật lần thứ 50. Ngày sinh nhật gia đình bọn họ cùng nhau ăn mừng, nên muốn mời cả nhà đến cùng ăn một bữa cơm để chúc mừng trước."

Nghênh Niệm không muốn đi, "Không thì ba mẹ đi thôi nhé?"

Nghênh Diệu Hành khó xử, nhưng không nhiều lời, ông ngồi xuống cạnh cô, dịu dàng nói, "Niệm Niệm còn giận ông nội hả?"

"Dạ." Cô thẳng thắn thừa nhận.

"Ba biết quả thật ông nội có hơi quá đáng, con và mẹ đã rất tủi thân. Ngoài trừ ăn Tết, ba cũng không muốn để mọi người gặp ông. Nhưng mà, từ bé đến giờ bác hai rất cưng con. Hồi con còn nhỏ, ba mẹ gặp khó khăn, bác hai gái đã thay ba mẹ chăm sóc con mấy tháng." Nghênh Diệu Hành thở dài, "Bác hai gọi cho ba, còn bảo ba dẫn con cùng đi đó."

Cách làm người của ba mẹ Nghênh Niệm không chê vào đâu được, chỉ cần người ta đối xử tốt với nhà họ thôi thì hai người sẽ báo đáp lại gấp mấy lần. Chuyện bác gái chăm sóc cho cô năm đó, Nghênh Niệm đã nghe ba mẹ kể không dưới mười lần.

Đương nhiên, gia đình nhà bác hai trước giờ luôn đối xử hòa nhã với cô. Cả gia đình họ Nghênh, cô chỉ thân với nhà bác hai, những người còn lại có thể xem như người xa lạ.

"Nhưng mà..." Nghênh Niệm sờ trán chợt dạ, "Lần trước cãi nhau với ông nội, con, con lôi mấy người cùng thế hệ mình ra mắng, em trai con của bác hai..."

Quan Lam Thu duỗi tay chỉ vào trán cô, ngồi xuống bên cạnh cô, "Con cũng biết hả? Con cái nhà cô dì chú bác nào mà không bị con mắng? Anh trai của con cũng bị lôi ra mắng luôn kìa! Lúc nói chuyện qua video với anh con, nó còn tủi thân nói con mà giận lên thì ngay cả anh ruột cũng không cần!"

Nghênh Niệm ôm cánh tay bà làm nũng, "Ôi, sao mẹ lại kể với anh ấy! Con đâu cố ý đâu, lúc ấy nổi nóng nên đâu có suy nghĩ nhiều như thế, bảo sao anh ấy không nhận cuộc gọi video của con. Mỗi lần con nhắn tin, lâu thật lâu anh ấy mới trả lời lại..."

Nghênh Diệu Hành cười, "Con mà cũng có lúc sợ hả?"

Quan Lam Thu được dịp dạy dỗ, "Lần sau không được vậy nữa có biết chưa? Muốn mắng thì phải mắng đúng người, đừng có lôi người vô tội vào, dễ dàng gây tổn thương người khác."

"Đúng đó, mẹ con nói... Ừa?" Nghênh Diệu Hành vừa định phụ họa theo, nhưng cảm thấy có gì đó không đúng, "Sao lại dạy con thế được?"

Mắng đúng người, đây không phải là dạy Nghênh Niệm cãi nhau với ông nội sao?

Quan Lam Thu trợn mắt nhìn ông, "Hừ, mỗi lần gặp nhau là ba lại trưng cái vẻ mặt khó chịu ấy ra cho hai mẹ con tôi xem. Tôi là con dâu, vì đạo hiếu nên không thể nói gì. Nhưng con gái tôi thì không thể bị người khác tùy tiện ức hiếp được!"

Nghênh Niệm cười hì hì nhào vào lòng bà, "Mẹ tốt quá đi!"

Nghênh Diệu Hành dở khóc dở cười, "... Vậy ba không tốt hả?"

Nghênh Niệm vui vào lòng Quan Lam Thu, không nói lời nào mà chỉ cười với ông.

Nghênh Diệu Hành đẩy đẩy đầu cô, quay lại chuyện chính, "Lần này bác hai mời khách, bác ấy gọi bảo con phải đi, con ể mặt bác hai có được không?"

Nghênh Niệm nghĩ nghĩ, than thở, "Được rồi, con đi cùng ba mẹ là được chứ gì!"

...

Vì để mừng sinh nhật vợ và chúc mừng việc làm ăn thuận lợi, bác hai đã đặt phòng ăn ở một khách sạn cao cấp trong thành phố.

Lúc Nghênh Niệm và ba mẹ đến, mấy chú mấy bác của cô đã đến đông đủ. Dù không thân thiết nhưng Nghênh Niệm vẫn lễ phép chào bọn họ sau khi ân cần thăm hỏi hai vợ chồng bác hai.

Ngoại trừ nhà của Khiêm Khiêm.

Thím ngồi xồm bên cạnh sofa chơi transformer với Khiêm Khiêm, Nghênh Niệm không đi sang đó, cũng không muốn đi, lước bỏ một bước chào hỏi với thím.

Thấy Nghênh Niệm chào hỏi từng người nhưng lại không đến chào mình, thím đứng dậy, đi đến trước mặt vợ chồng Nghênh Diệu Hành đang nói chuyện với anh em.

"Anh, chị, sao đến muộn vậy?" Cô ta chen vào, cười nói, "Này, Nghênh Niệm nhà anh chị khó chịu thật đấy, vẫn còn ghim chuyện Khiêm Khiêm và con bé ầm ĩ với nhau à? Cả phòng biết bao nhiêu người, ai nó cũng chào nhưng lại không thấy chú với thím của nó, tính khí đúng là khó chịu mà!"

Nghênh Diệu Hành đáp, "Con gái mà, phải dữ dội một chút, nếu không ra đường bị người khác ăn hiếp, người làm ba mẹ sao có thể yên tâm?"

Mặc dù ông nở nụ cười, nhưng giọng nói lại không hề nhún nhường.

Đối mặt với Nghênh Chiếu Quốc, Nghênh Diệu Hành đành bó tay chịu trói. Ba mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng bọn họ thành tài, dù có không đồng ý với suy nghĩ và cách làm của ba mẹ thì cũng không thể nào tranh cãi với bọn họ.

Nhưng anh chị em trong nhà lại khác. Nếu ai động đến hai cục cưng nhà ông, có lý thì thôi, nếu vô lý thì ông sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

Chuyện của Nghênh Niệm và Khiêm Khiêm ông đã hỏi rõ ràng, lỗi là ở bên kia, con gái mình chịu thiệt thòi, bị người ta ăn hiếp, con bé khó chịu một chút thì sao?

Nghênh Diệu Hành không hề cảm thấy con gái mình không chào thím thì có gì sai?

Con trai bác hai là người đầu tiên chào chị Nghênh Niệm, mấy anh em khác thấy nhà họ đến cũng đi qua chào Nghênh Niệm một tiếng. Chỉ có mình Khiêm Khiêm ngồi dưới sàn chơi đến quên trời, không thèm để chị họ vào mắt.

Đầu tiên chuyện hồi Tết chưa giải quyết xong, bây giờ cả nhà Khiêm Khiêm lại mất lịch sự như vậy. Nếu đã thế, Nghênh Niệm vờ như không thấy bọn họ, ông cảm thấy cũng không sao cả.

Nói thẳng ra chính là, ông vẫn còn giận chuyện mấy người kia ăn hiếp con gái mình.

Thím đụng phải cây đình mềm là Nghênh Diệu Hành, lời chưa kịp nói ra đã phải nuốt ngược vào.

Ba mẹ nói chuyện với họ hàng, Nghênh Niệm tìm một chỗ ngồi xuống tự chơi điện thoại.

Không lâu sau, gia đình của cô nhỏ bước vào. Giang Gia Thụ đi theo ba mẹ chào hỏi mọi người, Nghênh Niệm bắt gặp ánh mắt tỏa sáng khi nhìn

thấy mình của cậu, Giang Gia Thụ chào hỏi xong định cất bước đi qua, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần lổ tai sắp phải chịu khổ thì cửa phòng lại được mở ra.

Vợ chồng Nghênh Chiếu Quốc đến.

Người được kính trọng nhất nhà đã đến, mọi người trong phòng đều đi ra đón.

Duy chỉ có một người không sợ "quyền uy".

Nghênh Niệm.

Cô ngồi trên sofa bình chân như vại, thừa dịp bọn họ đang nói chuyện với nhau, cô lấy máy trợ thính trong túi ra đeo lên tai, sau lại lấy kính mát đeo vào, trên hai tròng kính đen còn được dán thêm hai miếng vải.

Nghênh Chiếu Quốc trò chuyện với mọi người một lát thì nhìn sang cô.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo, yên ổn ngồi một chỗ hoàn toàn không để ông vào mắt của cô, sắc mặt ông lập tức thay đổi.

" -- Cô đang làm gì đấy? Cả phòng chỉ có mỗi cô ngồi đó!"

Nghênh Niệm không hề quay lại, cô nói, "Dạo gần đây thính lực của con không tốt lắm, bác sĩ bảo phải đeo cái này để tránh bị tổn thương."

Nghênh Chiếu Quốc nhíu chặt mày, "Thính lực không tốt? Còn mắt thì sao? Mù hay sao mà không thấy tôi đến?!"

Cô đáp, "Mắt con làm việc quá độ, bác sĩ bảo đừng mở mắt, phải nhắm lại nghỉ ngơi. Nghe và nhìn bất tiện, con xin lỗi ông nội."

Thím chen vào nói, "Cũng đúng lúc ghê, ông nội vừa tới thì tai và mắt đều bệnh cả, không phải vừa này còn rất khỏe sao?"

Vợ chồng Nghênh Diêu Hành đều sống sót, hai người không biết cô mang theo mấy thứ này. Sau khi phản ứng lại liền vội vàng giảng hòa, "Đúng vậy đó ba. Bác sĩ đúng là có nói thế --" Nghênh Diêu Hành nói với Nghênh Niệm, "Niệm Niệm à, ông nội đến rồi, đứng dậy chào ông đi con."

Nghênh Niệm vẫn bất động.

"... Niệm Niệm?"

"Ba, ba đang nói với con hả?" Nghênh Niệm vững vàng ngồi đó, "Con nghe không rõ, ba nói gì thế? Ôi, được rồi, đừng để ý đến con, mọi người cứ nói chuyện đi, con ngồi đây là được."

Cả nhà họ Nghênh, "..."

Nói năng thật hùng hồn.

Nghênh Niệm quyết tâm không nể mặt, Nghênh Chiếu Quốc đang muốn nổi giận thì Giang Gia Thụ bỗng nhiên nháy ra.

"A, à cái đó. Nghênh Niệm à --" Cậu bước qua đỡ Nghênh Niệm dậy, "Anh có chuyện tìm em nè. Em qua đây anh nói chuyện chút, không nghe rõ cũng không sao, giọng anh lớn lắm."

Cậu vừa đỡ Nghênh Niệm đi về phía nhà vệ sinh vừa quay đầu lại giả vờ cười, "Ông ngoại, con có chuyện tìm Nghênh Niệm, bọn con đi qua kia nói...!"

Cả nhà họ Nghênh nhìn thấy mà kinh ngạc không thôi, từ lúc nào mà quan hệ giữa Giang Gia Thụ và Nghênh Niệm lại tốt đến thế?

Nghênh Niệm được Giang Gia Thụ dìu đi cẩn rằng nói nhỏ, "Tôi không có mù!"

Giang Gia Thụ cẩn rằng trả lời lại, "Biết rồi! Không phải đang diễn kịch

à? Đi nhanh lên!"

Ba bước thành hai bước, hai người vọt vào nhà vệ sinh.

Nghênh Niệm không ngại đối đầu với Nghênh Chiếu Quốc, nhưng những người khác, ví dụ như vợ chồng Nghênh Diệu Hành và Giang Gia Thụ, bọn họ không muốn để cô ầm ĩ với Nghênh Chiếu Quốc. Thế là lừa qua lừa lại, đến khi đồ ăn được dọn lên, Giang Gia Thụ kéo Nghênh Niệm ngồi xuống bàn ăn, chuyện chào hỏi cứ thế bỏ qua.

Đáng tiếc, cái gì nên tới cũng sẽ tới.

Nghênh Chiếu Quốc cố nén cơn giận, Nghênh Niệm lại không chịu cúi đầu. Ăn cơm xong chưa được bao lâu, cơ hội phát giận của Nghênh Chiếu Quốc đã tới.

Nghênh Niệm đã rời khỏi bàn ăn từ sớm, ngồi chơi trên sofa, hai đứa em họ chơi đùa bên ngoài phòng ngoài. Bọn nhỏ giỡn với nhau rồi xô nhau, đứa này bị đứa kia xô té, hu hu khóc òa lên.

Nghênh Chiếu Quốc chống gậy đi đến, mắt sáng như đuốc, "Xảy ra chuyện gì?"

Hai đứa nhóc tranh nhau méc trước, Nghênh Chiếu Quốc đỡ từng đứa đứng dậy, đợi tụi nó đứng vững thì phát giận lên người Nghênh Niệm, "Cô làm gì thế hả? Lớn đầu rồi mà không trông chừng em cho tốt? Nếu lỡ đụng vào cạnh bàn thì phải làm sao hả?!"

Nghênh Niệm bình tĩnh nhìn ông hai giây, cầm túi xách đứng dậy nói với người trên bàn ăn, "Ba, mẹ! Con có việc nên bắt xe về trước!"

Dứt lời liền quay đầu rời đi.

"-- Cô đứng lại!"

Nghênh Chiếu Quốc dùng sức gõ cây gậy lên sàn.

Nghênh Niệm dừng lại, quay đầu cười một tiếng, "Sao, ông nội lại muốn mắng con? Lần nào ông không mắng con thì không thoải mái hay sao?"

Nghênh Chiêu Quốc hít một hơi thật sâu, lần sau hơn lần trước, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Cô! Cô coi trời bằng vung! Không biết lớn nhỏ!"

Vừa dứt lời, ông vung gậy về phía Nghênh Niệm.

Nghênh Diệu Hành vội vàng xông tới, "Ba!"

Gậy vừa vung qua, Nghênh Niệm không kịp đưa tay ra đỡ, trước mặt cô bỗng hiện lên một bóng người. Cô dừng lại, sửng sờ.

Giang Gia Thụ đứng chắn trước mặt cô, cây gậy đánh vào lưng cậu.

"A --"

Nghênh Niệm nhìn cậu run lên, gương mặt nhăn tít lại, bả vai co quắp.

"... Gia Thụ!"

Cô nhỏ của Nghênh Niệm hét lên.

Nghênh Chiêu Quốc cũng sửng sốt, chưa kịp lên tiếng, Giang Gia Thụ nhún đầu quay người lại, gương mặt trắng bệch nhìn ông.

"Ông ngoại đừng mắng Nghênh Niệm nữa."

"Con nói gì?" Nghênh Chiêu Quốc trừng mắt nhìn cậu.

Giang Gia Thụ mấp máy đôi môi, "Ông... mắng Nghênh Niệm biết bao nhiêu năm, con bé khó chịu cũng là điều bình thường, đổi lại là người

khác cũng vậy thôi..."

Bị cháu ngoại cưng nói thế, Nghênh Chiếu Quốc không chịu nổi, lại càng giận hơn, "Con cũng muốn chọc ông giận đúng không!"

"Con..."

"Đứng sang bên đây! Hôm nay ông phải để cho nó biết cái gì gọi là gia có gia pháp!"

Giang Gia Thụ thấy ông cố chấp không đổi, vẻ mặt hiện lên sự thất vọng. Cậu im lặng thật lâu mới mở miệng, "Ông ngoại, ông thật quá đáng."

Nghênh Chiếu Quốc như bị mắc xương ở cổ, bàn tay nắm gậy run lên.

Lần nào gặp ông nội cũng có chuyện hết L

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mỗi lần Nghênh Niệm và Nghênh Chiếu Quốc gặp nhau là lại ầm ĩ, người nhà họ Nghênh đã quen với chuyện này, nhưng đây là lần đầu tiên Giang Gia Thụ dám đứng ra. Hơn nữa, Nghênh Chiếu Quốc luôn yêu thương đứa cháu ngoại này, trách sao ông ấy lại giận đến thế.

Nghênh Chiếu Quốc giận đến nổi nói không nên lời, "Con... con...!"

Giang Gia Thụ quyết tâm đứng cùng chiến tuyến với Nghênh Niệm, lần đầu ngỗ nghịch với ông, cậu cup mắt nói, "Ông ngoại, bọn con có việc nên đi trước."

Dứt lời, cậu kéo tay áo của Nghênh Niệm, hai người cùng nhau rời đi.

Ra khỏi cửa, hai người đi đến khu ẩm thực gần trường Thất Trung. Lúc này Giang Gia Thụ và Nghênh Niệm chưa ăn được bao nhiêu nên có hơi đói, thế là hai anh em càn quét từ đầu đường đến cuối phố.

Hai người tìm một nơi để hóng gió, dựa vào lan can, Nghênh Niệm hỏi, "Anh không sợ bị ông nội mắng à?"

Giang Gia Thụ vừa gặm xiên que vừa trả lời, "Trẻ không xông pha, già ngồi hối hận."

Lần đầu tiên cậu ở góc độ khách quan đứng về phía Nghênh Niệm, tranh chấp với Nghênh Chiếu Quốc, cũng là lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự ngang ngược của ông ngoại gần đến thế.

Má ơi! Lưng cậu đến giờ vẫn còn đau đây này, nếu cây gậy ba-toong đó mà đánh lên người một cô gái như Nghênh Niệm, cậu thật không dám nghĩ đến. Ông ngoại ra tay ác quá!

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Giang Gia Thụ hỏi, "Ngày mốt em có rảnh không? Đi chơi đi."

Cô không do dự mà trả lời ngay, "Không rảnh."

"Em định làm gì?"

"Đi xem thi đấu."

Suýt nữa Giang Gia Thụ đã nhảy dựng lên, "Em lại đi nữa à? Anh chỉ nghĩ em đi xem một vài trận là xong, đừng nói với anh là trận nào em cũng đi nhé?"

Nghênh Niệm đáp, "Đúng vậy."

"..." Giang Gia Thụ không nói nên lời.

Xem ra cô rất để ý đến tên tuyển thủ họ Dụ kia? Trong lòng Giang Gia Thụ rất khó chịu. Có anh trai đẹp trai ngời ngời trước mặt, sao mắt nhìn đàn ông của con bé không được soi sáng miếu nào thế?

Vì style của cậu không giống với Dụ Lãm Nhiên, Giang Gia Thụ bỗng dưng có cảm giác tủi thân là anh trai nhưng không được công nhận.

Nhưng ngẫm lại, tên họ Dụ kia cũng không cùng style với anh ruột Nghênh Niệm, cậu nhanh chóng lấy lại cân bằng.

Giang Gia Thụ biết người như Nghênh Niệm có đôi khi bướng như lừa, chỉ có thể xuôi theo chứ không thể vượt ngược, nếu nói chuyện với cô thì cô sẽ vui hơn.

"Em chơi game sao rồi, lên cấp mấy? Hoàng kim chưa?"

"Chưa."

"Xùy." Giang Gia Thụ giễu cợt, "Gà mờ thế, anh bảo để anh dạy cho mà còn không chịu."

Nghênh Niệm đã được chỉ dạy bởi tuyển thủ chuyên nghiệp, không cam lòng yếu thế, "Là do tôi ít chơi thôi, có biết thế nào gọi là đã giỏi càng muốn giỏi hơn không? Anh chưa chắc đã giỏi bằng tôi!"

"Đấu thử không?"

"Đấu thì đấu!"

Giang Gia Thụ đưa khăn giấy cho Nghênh Niệm lau tay, nói với cô, "Vậy đến nhà anh đi, anh đi lấy cục sạc dự phòng đã, điện thoại anh sắp hết pin rồi. Gần nhà anh có một quán cà phê internet khá đẹp, chơi xong rồi anh đưa em về nhà."

Nghênh Niệm không phản đối.

Hai người đón xe đi về nhà Giang Gia Thụ, trả tiền xong, hai người xuống xe đi bộ về nhà. Đi được nửa đường, Giang Gia Thụ nhận một cuộc điện thoại, vẻ mặt bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Nghênh Niệm khó hiểu, "Sao thế?"

"Không có gì. Là... mẹ anh gọi điện, nói ba mẹ về nhà rồi, đang nấu đồ ăn khuya cho anh."

Nghênh Niệm suy nghĩ, "Nếu không tiện thì thôi vậy."

Giang Gia Thụ có hơi do dự, vỗ tay nói, "Ấy! Đã tới cửa rồi thì đi thôi!" Vừa đi cậu vừa dặn dò cô, "Nếu mẹ anh có nói gì khó nghe thì em đừng có cãi nhau với bà ấy. Nể mặt anh chút nhé, anh nhất định sẽ che miệng mẹ lại!"

Nghênh Niệm cười cười, coi như nể tình cậu, "Được thôi."

Hai người cùng vào cửa.

"Mẹ --"

Giang Gia Thụ vừa thay giày vừa lấy dép đi trong nhà ra cho Nghênh Niệm thay, đôi dép màu hồng, đáng yêu vô cùng.

Cô nhỏ Nghênh Niệm nghe thấy thì từ phòng bếp đi ra đón, "Về rồi à? Con..." Nhìn hai người đứng trước cửa, cô nhỏ ngẩn người. Cô mặc tạp dề, cả phòng tràn ngập mùi đồ ăn, "... Nghênh Niệm à."

Nghênh Niệm gật đầu, "Con chào cô."

"Con về lấy đồ rồi tụi con đi liền!" Giang Gia Thụ nói.

"Ra ngoài hả, đi đâu?"

"Không đi đâu cả, ra ngoài chơi xiu, bọn con sẽ về sớm thôi."

"Mẹ nấu bữa khuya cho con nè."

"Con về rồi ăn!"

"Về mới ăn? Về là nguội hết."

"VẬY..."

Thấy Giang Gia Thụ khó xử, Nghênh Niệm bèn nói, "Anh ăn xong rồi đi, tôi ngồi đây chờ."

Giang Gia Thụ nhìn cô rồi lại nhìn mẹ mình, đành gật đầu.

Nghênh Niệm ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách, Giang Gia Thụ đi lên lầu lấy đồ, dường chắc là đang ở trong thư phòng nên không xuất hiện ở đây, cô cũng không muốn làm phiền dường. Cô nhỏ vừa dứt lời thì lại đi vào phòng bếp.

Không lâu sau, Giang Gia Thụ đi xuống lầu, ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn đặt sẵn một tô mì Dương Xuân nóng hôi hổi. Cậu đang định cầm đũa lên xử thì cô nhỏ bưng một tô súp trắng từ phòng bếp đi ra.

Đặt tô lên bàn, cô nhỏ cất giọng, "Nghênh Niệm, đến đây ăn nè con!"

Nghênh Niệm đang ngồi yên, nghe cô nhỏ gọi thì sửng sốt, vâng lời bước qua thì thấy trong tô súp trắng có rất nhiều hoành thánh, hành lá rải đều trên mặt, trông rất hấp dẫn.

Cô thất thần ngồi xuống, muốn được đặt bên cạnh. Cô nhỏ lại bưng chén xì dầu đặt trước mặt cô, nói, "Cô nhớ con không thích ăn mì, mẹ con nói con thích ăn tôm nõn, vừa hay hoành thánh tôm nõn cô gói lần trước còn một túi ở nhà... Con không thích dấm mà chỉ thích xì dầu đúng

không? Con nếm thử rồi nếm thêm nhé..."

Giang Gia Thụ thấy cô bất động một buổi, nhỏ giọng hỏi, "Sao lại không ăn?"

Nghênh Niệm mấp máy đôi môi.

Đúng là cô không thích ăn mì, thích tôm nõn, thích sủi cảo, hoành thánh, không thích dấm, lúc ăn mấy món có nước thì thích thêm xì dầu, cô cũng rất thích hành lá.

Cô nhỏ toàn làm những món cô thích.

Chắc là cô nhỏ nghe mẹ cô nói, nhưng không ngờ bà lại nhớ kỹ như thế.

Im lặng một lúc lâu, Nghênh Niệm ngẩng đầu, cất giọng gọi, "Cô nhỏ --"

Cô nhỏ nghe thấy nên quay đầu lại.

Cô nói nhỏ, "Lần trước cãi nhau với ông nội, không phải con cố ý mắng anh Gia Thụ đâu. Lúc ấy con giận quá, mà anh Gia Thụ lại đứng gần con... Con xin lỗi, cô và đừng đừng giận con nha."

Cô nhỏ sững sờ đứng trước cửa phòng bếp.

Giang Gia Thụ càng nghiêm trọng hơn, suýt chút nữa cậu bị sặc, không chỉ giật mình bởi câu "anh Gia Thụ" của Nghênh Niệm, cậu còn hoảng sợ bởi thái độ nhận lỗi của cô.

Nghênh Niệm và ông ngoại âm ỉ bao nhiêu năm nay, có bao giờ thấy cô cúi đầu chịu thua? Cả nhà họ Nghênh có ai nghe cô nói "xin lỗi" bao giờ?

Đây đúng là lần đầu tiên.

"... Không có gì." Cô nhỏ thở dài rồi cười nói, "Cô mắng Gia Thụ không phải vì con, mà là cô hi vọng nó có thể giống con, học hỏi điểm tốt của

con, vì cô sợ nó thua kém người khác. Cô biết con và mẹ cũng không dễ dàng gì..."

Không chờ Nghênh Niệm mở miệng, cô nhỏ đã nói tiếp, "Được rồi, tranh thủ còn nóng thì ăn nhanh đi. Hai đứa còn định ra ngoài chơi mà, đi sớm về sớm, khuya quá thì không an toàn đâu."

Nói xong bà đi vào phòng bếp rửa chén.

Nghênh Niệm cầm muỗng ăn hoành thánh.

Giang Gia Thụ gấp một đũa mì lớn, "Sao, mẹ anh nấu ngon không?"

Nghênh Niệm lườm cậu, "Có ngon cũng không phải anh nấu, đặc ý cái gì!"

Giang Gia Thụ vẫn mặt dày mà cười, Nghênh Niệm không thèm để ý đến cậu, yên lặng ăn hoành thánh.

Vỏ hoành thánh dai, thịt tôm lại tươi ngon.

Cô múc từng muỗng từng muỗng, những nếp gấp trong lòng cũng đã được sự ấm áp này vuốt phẳng ra.

...

Nghênh Niệm và Tiêu Tiêu không đặt cùng khách sạn, nguyên nhân là do công việc của Tiêu Tiêu tạm thời nhiều lên, không chắc có đi được không, đến khi trước thi đấu một ngày cô ấy mới giải quyết hết mọi chuyện, vé vào cổng suất nữa cũng bị hủy...

Vì đang trong kỳ nghỉ hè nên khách du lịch khá đông, chờ Tiêu Tiêu đặt phòng thì khách sạn chỗ Nghênh Niệm đã không còn phòng trống.

Không ở cùng khách sạn cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình của bọn họ, Nghênh Niệm và Tiêu Tiêu chuẩn bị gặp mặt đâu vào đấy, sau đó

tập hợp với nhóm bạn, xác nhận đã nhận được toàn bộ bảng đèn, Nghênh Niệm thực hiện lời hứa lúc trước của mình, mời mọi người một bữa cơm.

Trận thi đấu hôm đó, cả đám người sục sôi ý chí chiến đấu hẳn lên, ở hội trường cổ vũ SF. Bảng đèn của bọn họ được thiết kế rất đặc biệt. Lúc các thành viên SF ra sân đều nhìn về phía khán đài, Dịch Thận còn vui vẻ vẫy tay với bọn họ.

Một trận thi đấu nhẹ nhàng kết thúc với chiến thắng của SF. Nghênh Niệm vô cùng thỏa mãn, nếu không phải trời đã khuya, có lẽ cô sẽ cùng mọi người trong nhóm đi quẩy ăn mừng.

Cũng có mấy người rủ đi ăn khuya, Tiêu Tiêu đồng ý nhưng Nghênh Niệm lại khéo léo từ chối.

"Niệm Niệm không đi hả em?"

"Dạ không, mọi người đi ăn đi, em về ngủ một giấc thật đã!"

Tuy Tiêu Tiêu muốn kéo cô đi cùng, nhưng thấy cô không hăng hái cho lắm nên cũng không ép nữa.

Nghênh Niệm bắt xe về khách sạn, nằm nghỉ ngơi khoảng hai phút, đang định đi rửa mặt thì bỗng nhiên nghe một tiếng "bụp", đèn đóm đều bị tắt, cả căn phòng tối đen như mực.

"... Ôi!"

Nghênh Niệm cầm điện thoại mở đèn pin đi đến xem thử công tắc điện, nhưng bấm thế nào cũng không mở đèn được. Không còn cách nào khác, cô đành phải gọi cho nhân viên khách sạn.

Quản lý cho người đến xem, sau khi kiểm tra xong thì phát hiện ra đường dây điện trong phòng bị hư.

Nghênh Niệm hỏi, "Liệu sẽ sửa xong trong tối nay chứ?"

"E là không được..."

Nghênh Niệm đau đầu, "Vậy thì giúp tôi đổi một phòng khác nhé."

"Thật xin lỗi, khách sạn của chúng tôi hiện đã hết phòng." Quản lý liên tục cúi đầu, áy náy nói.

"Vậy phải làm sao đây? Phiền anh xử lý giúp tôi."

Sau khi suy nghĩ, quản lý nói, "Xin cô chờ một lát!" Anh ta cầm bộ đàm nói mấy câu, sau lại bảo Nghênh Niệm chờ chút.

Mấy người đứng trước cửa phòng, giữa căn phòng tối đen và hành lang sáng đèn như có một làn ranh giới rõ ràng.

Ba phút sau, chờ bên phía tổng đài trả lời, cuối cùng quản lý cũng nở nụ cười, đi đến thương lượng với Nghênh Niệm, "Chỗ chúng tôi đã hết phòng, nhưng ở chi nhánh khác vẫn còn phòng trống. Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẽ đưa cô đến đó, đổi cho cô một phòng cao cấp hơn, cô thấy thế nào?"

Nghênh Niệm không thích chiếm hời từ người khác, "Phòng giống vậy là được rồi, nếu không có, thiếu bao nhiêu tôi sẽ bù."

Quản lý nghe thế thì vội cảm ơn. "Không cần đâu ạ, đây là trách nhiệm của phía khách sạn, làm ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của cô, chúng tôi phải chịu trách nhiệm mới đúng."

Nói vài câu, Nghênh Niệm thu dọn đồ đạc bỏ vào túi, rồi đi theo bọn họ.

Tài xế khách sạn đưa Nghênh Niệm đến khách sạn khác, đi khoảng ba mươi phút là đến nơi. Nhân viên hai bên đã liên hệ với nhau nên lúc Nghênh Niệm vào thì có người chạy ra đón, giúp cô làm thủ tục nhận phòng, sau đó đưa cô lên lầu.

Phòng cô ở tầng bảy, số phòng 706, Nghênh Niệm quét thẻ phòng mở cửa, bật điện, kiểm tra thiết bị đầy đủ rồi mới để nhân viên đi.

Cô đeo túi xách đi vào phòng, đặt đồ xuống, đảo mắt một vòng thì không thấy móc khóa con bê bằng nhung treo trên ba lô của mình, cô kêu lên, xoay người đi tìm, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy con búp bê rút ở ngoài hành lang, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhặt con búp bê lên, Nghênh Niệm định đứng dậy thì trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói

"Nghênh Niệm...?"

Cô ngẩng đầu, có hai người đang đi tới chỗ cô, vừa khéo, là Dịch Thận và huấn luyện viên của SF.

Cô kinh ngạc, "Hai người..."

Dịch Thận hỏi, "Em cũng ở đây hả?"

Cô gật đầu, "Lúc trước em ở chỗ khác, nhưng đèn phòng em bị hỏng, bên kia không còn phòng trống nên quản lý đổi sang khách sạn bên này cho em."

"Đúng là khéo thật!" Dịch Thận cười hì hì.

Nghênh Niệm cũng thấy thế, "Đúng vậy."

Huấn luyện viên vẻ mặt ôn hòa, chen vào, "Em đến xem thi đấu hả?"

"Dạ." Cô dừng một lát rồi nói vội, "Hôm nay mọi người chơi rất hay!"

Huấn luyện viên và Dịch Thận luôn miệng khiêm tốn.

Nói chuyện một lát, Nghênh Niệm mới hỏi, "Hai người tính ra ngoài hả?"

Nếu vậy em không làm phiền nữa." Cô đứng sang bên nhường đường.

Dịch Thận định nói gì đó nhưng cuối cùng rồi thôi, vẫy tay với cô rồi cùng huấn luyện viên rời khỏi.

Cô cầm con búp bê đi vào phòng, nằm ạch xuống giường, vừa thấy may mắn, lại vừa tiếc nuối.

May là Dự Lãm Nhiên cũng ở khách sạn này, tiếc là không được gặp anh.

Nằm trên giường chơi điện thoại, cảm thấy có hơi hài lòng bèn đứng dậy đi rửa mặt. Cẩn thận rửa mặt mười phút, sau khi đánh răng thật sạch và rửa mặt thật kỹ, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Cô lau mặt xong xuôi, đi đến nhìn vào mắt mèo thì thấy Dịch Thận đang đứng trước cửa.

Nghênh Niệm vội vàng mở cửa ra, "Có chuyện gì thế ạ?"

Dịch Thận cười nói, "Đội chúng tôi đang ăn liên hoan dưới lầu, em muốn đi cùng không?"

Vì đã giải quyết hiểu lầm nên mình sẽ để xưng hô giữa Nghênh Niệm và Gia Thụ là anh – em cho nó tình cảm nhé ^^

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thực ra, lúc gặp Nghênh Niệm ở trên hành lang, Dịch Thận đã muốn mời cô đến bữa liên hoan, nhưng lời đến khóe môi, nhớ ra còn có đội viên khác và nhân viên công tác bên cạnh, cậu không thể tự tiện quyết định,

nên đành nuốt lời mời vào trong.

Cậu và huấn luyện viên đi xuống phòng ăn lầu một để tập hợp cùng với các thành viên, lúc ngồi xuống, Dịch Thận thuận miệng nói một câu, "Lúc này em vừa gặp fan của đội trưởng Dụ ở trên lầu đấy!"

Trên mặt Dụ Lãm Nhiên không cảm xúc gì, ngược lại là Thành Nhuận lên tiếng, "Sao cậu biết là fan hâm mộ của Dụ? Có viết ở trên mặt luôn hả?"

Dịch Thận nói, "Không phải! Là cô gái từng solo với đội trưởng đó!"

Hàng mi Dụ Lãm Nhiên khẽ run, nhưng anh lại không ngẩng lên, tập trung rót nước cho mình. Vừa nhắc đến, mấy người ngồi trên bàn đều nhớ lại, ngoại trừ Bạc Xán, cậu nhìn sang Dịch Thận.

"Sao khéo thế?"

"Đúng vậy, em cũng thấy thế!"

Thành Nhuận cười nói, "Mỗi ngày cậu chỉ biết ngắm gái xinh thôi hả? Sao? Nếu có duyên như thế sao không mời người ta xuống đây?"

"Em định hỏi cô ấy có muốn xuống đây ăn cùng không." Cậu nói tiếp, "Nhưng em sợ các anh ngại..."

"Bọn này có cái gì mà ngại."

Lâm Sơn Khước nói, "Tự cậu sợ thì có, đừng có đổ thừa cho bọn anh!"

Dịch Thận rục rịch định đứng dậy, "Mọi người không có ý kiến đúng không?"

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước lắc đầu, Bạc Xán chậm chạp ngẩng lên rồi cũng lắc đầu.

Dịch Thận hỏi huấn luyện viên, "... Em có thể mời cô ấy xuống đây chứ?"

Huấn luyện viên vỗ lên đầu cậu một cái, "Tự mấy cậu quyết định đi, tôi không quản." Vừa lúc bàn bên cạnh có người gọi, anh ta đứng dậy đi sang đó uống rượu.

Dịch Thận không phải vì Nghênh Niệm xinh đẹp mới mời cô đến, cậu cảm thấy cô là con gái lại cố gắng chạy đến xem thi đấu, cổ vũ cho SF, mỗi lần có hoạt động gì cô đều hăng hái tham dự, nhiệt tình ủng hộ bọn họ như thế, trong lòng Dịch Thận vô cùng biết ơn.

- - Mặc dù người ta không phải là fan của cậu.

Nhớ đến "chính chủ" có mặt ở đây, Dịch Thận hỏi Dụ Lãm Nhiên luôn có quyền quyết định, "Anh, em có thể gọi cô ấy xuống đây cùng ăn liên hoan được không? Người ta mất công chạy đến đây cũng không dễ dàng gì, vừa nhìn thấy em và huấn luyện viên, ánh mắt liền bật chế độ tìm anh, không gặp được anh hình như còn tiếc hùi hụi..."

Nếu Dụ Lãm Nhiên không thích tiếp xúc với fan hâm mộ, Dịch Thận cũng không thể tự tiện quyết định được.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước ngồi một bên quan sát, dựa vào tính tình của Dụ Lãm Nhiên thì chắc chắn anh sẽ không đồng ý.

Mọi người đều chờ Dụ Lãm Nhiên trả lời.

Anh thản nhiên đáp, "Tôi không có ý kiến."

Chỉ năm chữ đơn giản đã khiến Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước kinh ngạc nhìn sang.

Xảy ra chuyện gì thế? Đổi tính rồi à?

Dịch Thận vui vẻ ra mặt, đứng bật dậy.

"Để em đi gọi cô ấy!"

Thế là xuất hiện cảnh tượng này trước mặt Nghênh Niệm.

Nghe Dịch Thận mời, Nghênh Niệm không dám tin, sửng sốt cả buổi trời.

Dịch Thận thấy cô cứ im lặng không nói gì, huơ tay trước mặt cô. Cô bỗng dưng có phản ứng lại, gật đầu, "Đương nhiên rồi!" Như sợ cậu đổi ý, lập tức nói, "Anh chờ em 30 giây, em ra ngay!"

Cửa khép hờ, Nghênh Niệm xông vào phòng, vội vàng sửa soạn.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu. Nghênh Niệm có hơi ngại ngùng, "Mấy anh liên hoan với nhau, em đến có phải sẽ quấy rầy các anh không?"

Dịch Thận nói không đâu, "Anh nói với bọn họ rồi, mọi người đều đồng ý!"

"Dạ... Đội trưởng cũng thế ạ?" Cô cẩn thận hỏi lại.

"Đúng vậy!"

Nghênh Niệm mấp má đôi môi, khoe môi hơi vểnh lên. Mặc dù có thể Dự Lãm Nhiên hờ hững đồng ý, nhưng đối với cô đây lại là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Ít ra, anh cũng không hề chán ghét khi gặp cô?

Phòng ăn trong khách sạn được bố trí theo phong cách Tây, bàn ghế đều thấp, một bàn có khoảng năm sáu người ngồi. Toàn bộ SF bao gồm nhân viên công tác chiếm hơn phân nửa số bàn trống, vì bữa ăn theo kiểu tự phục vụ nên bọn họ chỉ yêu cầu nhà bếp làm thêm cho mỗi bàn một món chính.

Nghênh Niệm đi theo Dịch Thận đến phòng ăn, từ lúc bước vào, không hiểu sao cô lại cảm thấy hồi hộp. Không thể trách cô mất tự nhiên thế này, lần trước khi tham quan căn cứ huấn luyện, bên cạnh còn có nhóm fan hâm mộ đồng hành. Còn lần này, tất cả đều là người của SF, chỉ có một mình cô không phải là nhân viên của bọn họ.

Phải công nhận một điều là, tuy bình thường có hơi thích đùa, nhưng ở những lúc quan trọng, Dịch Thận lại rất đáng tin. Cậu kéo ghế giúp Nghênh Niệm, để cô ngồi vào bàn của mấy người bọn họ.

Chỗ ngồi của huấn luyện viên vừa lúc nhường lại cho Nghênh Niệm.

Tuy bên ngoài cô bình tĩnh nhưng trong lòng như có một chú nai đang nhảy loạn.

Bàn có sáu người, hết năm người là đội viên của SF, Dụ Lãm Nhiên... lại ngồi đối diện cô!

Không một ai biết, Dịch Thận đã được cô âm thầm tặng cho một cái tên "Người tốt nhất thế giới".

"Đừng ngại nhé! Cứ coi như nhà mình... Í lộn! Cứ coi như bạn bè là được!" Dịch Thận rất quan tâm cô, còn sợ cô ngại ngùng, vừa ngồi xuống là bắt đầu nói.

"Đúng vậy đó." Thành Nhuận tiếp lời, "Gặp nhau đã mấy lần rồi, cũng coi như là người quen cả!"

Nghênh Niệm nở nụ cười, vội vàng lắc đầu ý bảo không đâu.

Dụ Lãm Nhiên thản nhiên dựa vào ghế, anh không chào cô, ánh mắt đảo qua trên người cô, không nhìn rõ cảm xúc của anh.

Nghênh Niệm và anh nhìn nhau, cô dời mắt sang chỗ khác, chốc chốc lại nhìn lướt sang cằm hoặc cổ của anh chứ không dám nhìn thẳng anh.

Dịch Thận giúp Nghênh Niệm lấy đồ ăn, lấy cho cô vài món mà mấy cô gái thích ăn. Lâm Sơn Khước thấy thế thì trêu, "Ồ, Dịch Thận, chừng nào cậu mới đi lấy đồ ăn cho anh thế? Anh mà từ đó tới giờ chưa được hưởng thụ cái đãi ngộ này đấy!"

Dịch Thận chỉ thực tình chứ không mang theo lòng riêng nên không hề cảm thấy xấu hổ, cậu đáp lại, "Anh bớt đi. Tự đi mà lấy!"

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước cùng cậu đùa vài câu, Dịch Thận vẫn không bị lung lay.

Dụ Lãm Nhiên không nói một lời, hình như bình thường anh cũng ít nói như thế, nên không có ai nói gì. Nghênh Niệm muốn nói chuyện với anh, nhưng lại không biết phải bắt chuyện thế nào.

Ngược lại, Dịch Thận rất tò mò về chuyện của cô, cậu hỏi, "Nghỉ hè bọn em không học bù hả? Em đang học cấp 3 có đúng không?"

Nghênh Niệm nói đúng, "Trường em không bắt học bù."

"Thích thật!" Dịch Thận hâm mộ cực kỳ, "Hồi đó trường anh lại bắt học rất nhiều." Cậu nói tiếp, "Lần trước mấy em đến căn cứ huấn luyện tham quan, nghe bạn em nói em học rất giỏi đúng không?"

Nghênh Niệm khiêm tốn trả lời, "Dạ, cũng bình thường thôi ạ!"

Lâm Sơn Khước cười nói, "Có thể giành được học bổng thì không thể nào bình thường được." Nhất là ngoại ngữ rất lưu loát, nếu không phải lớn lên ở nước ngoài, hoặc trong nhà có người nước ngoài, thì theo như cô nói chỉ học trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể nói chuyện lưu loát như thế, năng lực của cô khẳng định rất tốt.

Dịch Thận tò mò, "Bình thường là thế nào? Em thi đúng hạng mấy? Anh có một đứa em họ học cũng khá giỏi, mỗi lần thi đều nằm trong top 10!"

Nghênh Niệm chưa nghĩ ra nên nói thế nào, Dịch Thận đã hỏi thẳng, "Thi cuối kỳ em đứng thứ mấy?"

Nghênh Niệm đành phải trả lời, "Thứ nhất."

Cái nĩa đang cắt beefsteak của Dịch Thận bỗng dừng lại, "Khối mười bốn em có bao nhiêu người?"

"Hơn một ngàn."

"..." Câu nuốt nước miếng, vội khen, "Giỏi quá!"

Khoảng cách giữa mười tám và mười chín chỉ kém nhau một tuổi, nhưng lại giống như có một bức tường không thể vượt qua, Dịch Thận lại trẻ hơn ba người anh còn lại. Vốn định thêm Bạc Xán vào nhưng thằng nhóc này lại không thích nói chuyện, tính tình lại khá giống Dụ Lãm Nhiên, trông người lớn hơn Dịch Thận nhiều.

"Anh nói cho em biết --" Dịch Thận đặt nĩa xuống, bỗng nhiên hăng hái hẳn lên, "Đội trưởng của chúng ta cũng giỏi lắm đó! Hồi đó anh ấy du học ở nước ngoài, thành tích rất rất tốt, tiếng Anh của anh ấy siêu lắm đó!"

Dịch Thận đập lên tay Dụ Lãm Nhiên, "Đội trưởng, đội trưởng! Anh nói tiếng anh cho cô ấy nghe đi..."

Dụ Lãm Nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn sang, ý cười trên mặt Dịch Thận cứng đờ.

Định làm khổ diễn trò chắc?

"Ặc, lần khác rảnh rồi nói sau..." Dịch Thận tự hòa giải, nhưng lại sợ Nghênh Niệm không tin, lại nói thêm một lần nữa, "Giỏi lắm đấy!"

Nghênh Niệm mím môi cười, "Dạ."

Cô không biết nhiều về anh, nhưng cô cảm giác được anh là một người mạnh mẽ. Một người có nội tâm mạnh mẽ, yêu cầu đối với bản thân cũng cao hơn, tóm lại là người ưu tú hơn những người bình thường.

Nhưng những chuyện này, sẽ không tìm thấy trên website game hoặc ở những nơi khác, fan hâm mộ như cô cũng giống như những người khác đều không thể nào biết được. Bây giờ có thể biết được những chuyện này thông qua đồng đội bên cạnh anh mỗi ngày, Nghênh Niệm thấy mình thật may mắn.

Cô bừng ly lên, có lẽ tâm trạng đang tốt nên nước cam bỗng ngọt hẳn ra.

Ai ngờ, cô chưa kịp nuốt, Dịch Thận lại không sợ chết mà hỏi, "À đúng rồi, tên Weibo là do em tự nghĩ ra hả? Cái đó đó, Dụ Lãm Nhiên cười tôi..."

"Khụ..."

Nghênh Niệm nhanh tay che miệng lại, không ngừng ho khan, nước cam tràn ra tay, theo khe hở bàn tay mà chảy xuống.

Chết tiệt!

Cô ho đến đỏ mặt đỏ mày.

Dịch Thận luống cuống tay chân, "Này, em không sao chứ?!" Trên bàn lại không có khăn giấy, cậu sốt ruột định đứng dậy.

Bọn Thành Nhuận cũng nhìn khắp nơi tìm khăn giấy.

"Cậu không nói người ta cũng đâu nói cậu câm."

Dụ Lãm Nhiên im lặng này giờ rốt cuộc cũng mở miệng, nghiêng người sang Dịch Thận một chút, tiện tay lấy hộp khăn giấy trên bàn bên cạnh đưa qua trước mặt Nghênh Niệm, đầu ngón tay khẽ động, đẩy đến gần cô hơn.

Nghênh Niệm liếc về phía anh rồi lại cụp mắt, vội vàng rút khăn giấy lau nước cam. Khó khăn lắm mới lau sạch, mặt cô nóng như củ khoai lang nướng, đỏ bừng bừng.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước muốn cười lắm nhưng vì nể mặt cô mà phải nhịn cười.

Dịch Thận vội nhận lỗi, "Anh xin lỗi..." Cậu lại thì thầm, "Anh chỉ hỏi chơi thôi mà sao em phản ứng mạnh dữ, "Dụ Lãm Nhiên cười tôi" không phải là ID của em sao?"

Cậu nói thêm một câu như một con dao đâm vào lòng Nghênh Niệm.

Dụ Lãm Nhiên đang ở trước mặt cô đó! Trước mặt anh lại bị hỏi thế này, quả thật Nghênh Niệm chỉ muốn đâm đầu xuống đất.

Cô không biết phải làm sao, gương mặt thì đỏ bừng, cắn răng nói, "Em thuận tay nên đặt vậy!"

Dịch Thận còn định nói tiếp, nhưng lúc này bị Dụ Lãm Nhiên cảnh cáo nên cậu không dám quậy nữa, chỉ "ờ" một tiếng rồi không hỏi nữa.

Lâm Sơn Khước vỗ vỗ tay, "Nào, chúng ta chơi trò chơi đi?"

"Chơi gì?"

"Đánh bài?"

Thành Nhuận quay đầu nhìn Nghênh Niệm, "Em biết đánh bài không?"

Nghênh Niệm gật đầu.

"Vừa hay." Lâm Sơn Khước nói, "Bạc Xán không biết chơi, em đánh thế nó đi!"

Dịch Thận xung phong đi hỏi nhân viên phục vụ lấy bài, mấy người còn lại dọn chén đĩa, chừa lại bàn trống ở giữa.

Nghênh Niệm đánh bài không giỏi cho lắm, cô chỉ chơi mới được vài lần, cách chơi và quy tắc đều vào những lúc ra ngoài chơi với bạn bè mới biết. Nhưng cũng không phải đang thi đấu, cô ngồi thẳng lưng lên.

Ván đầu tiên, Nghênh Niệm thắng.

Ván thứ hai, Nghênh Niệm thắng.

Ván thứ ba, Nghênh Niệm thắng.

Ván thứ tư...

Gần 40 phút, Nghênh Niệm toàn thắng, mà còn thắng một cách nhanh chóng. Không phải bọn họ nhường cô, thật sự là do Nghênh Niệm đánh quá giỏi, trình đánh bài của bọn họ hơi nát nên không thắng cô nổi.

Dù có cao thủ chiến thuật phụ trách chỉ huy cả nhóm trên sân thi đấu Dự Lãm Nhiên, cũng không đỡ nổi vận may của Nghênh Niệm.

Nghênh Niệm một thắng bốn, theo quy định cũ, người thắng có thể trừng phạt hoặc đưa ra yêu cầu với người thua. Mấy người thua bài đang lo lắng, Nghênh Niệm lại khá dịu dàng, cô nghĩ nghĩ rồi nói, "Ừm, trừng phạt của anh Thành Nhuận là... uống một hơi hai ly nước cam là được! Anh Lâm Sơn Khước uống hai ly sữa dừa, anh Dịch Thận uống hai ly nước dưa hấu."

Thành Nhuận cười, "Đúng là con gái dịu dàng ghê ta ời. Trừng phạt thế này, tôi thích nè, nào!"

Lâm Sơn Khước cũng vui vẻ nhận phạt.

Đối với đám con trai như bọn họ, uống hai ly nước chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là Nghênh Niệm bảo họ uống nước trái cây chứ không

phải nước ngọt có ga, không có ga thì sẽ không đầy hơi.

Chỉ có mỗi Dịch Thận là hét lên, "Không vui gì hết! Không có tí ti gì gọi là khiêu chiến cả!"

Ở dưới bàn, Lâm Sơn Khước đập cho cậu một cái, "Thằng này mày bệnh à? Anh thấy vậy là tốt rồi, mày muốn làm khác người thì mày làm một mình đi!"

Dưới sự áp bức của mấy anh lớn, Dịch Thận đành phải ngậm miệng.

"Uả, không đúng." Thành Nhuận bỗng nhớ ra, "Còn Dụ đâu! Bọn tôi đều uống, còn cậu ấy thì sao?"

Nghênh Niệm xoắn xuýt cả buổi, nhỏ giọng đáp, "Đội trưởng coi như bỏ qua đi..."

"Tại sao bọn tôi bị phạt còn cậu ấy thì được bỏ qua?"

Lâm Sơn Khước và Thành Nhuận nghe xong thì ồn ào hẳn lên, "Không được, không được, đội trưởng cũng phải bị phạt!"

"Đúng đó, nào nào nào, chúng ta mỗi người rót một ly cho anh ấy uống!"

Nghênh Niệm vội vàng ngăn lại, "Đừng mà --"

"Không được!"

Bạc Xác bỗng mở miệng, "Nghênh Niệm đã nói không phạt đội trưởng thì đội trưởng không cần bị phạt."

"Hả?" Lâm Sơn Khước trừng cậu một cái, "Gì đấy?"

Bạc Xán nói, "Đội trưởng không thích uống mấy thứ này."

Nghênh Niệm nghe thế thì nhìn sang Dụ Lãm Nhiên, vốn dĩ là vì lòng

riêng nên không muốn phạt anh, bây giờ lại càng thêm kiên định.

Thành Nhuận cười chỉ vào trán Bạc Xán, "Cậu đau lòng cho Dụ đúng không? Còn hai thằng anh như tôi và anh Khước của cậu thì không cần phải đau lòng đúng không?"

Bạc Xán nghiêm túc nói, "Không phải, chỉ là mọi người phải tôn trọng quy tắc. Nghênh Niệm là người thắng thì có quyền trừng phạt, cô ấy muốn phạt ai thì phạt, không muốn phạt thì thôi."

Lâm Sơn Khước và Thành Nhuận nghe xong, lập tức gào to, Dịch Thận cũng nhảy vào, bọn con trai bắt đầu ầm ĩ.

Nhân viên công tác ở bàn khác thấy bọn họ đùa giỡn vui vẻ như thế thì đi đến.

"Đang đánh bài hả? Ai thắng?"

Thành Nhuận vội vàng cù vào nách Bạc Xán, tranh thủ trả lời, "Nghênh Niệm thắng!"

Mấy người nhân viên nhìn Nghênh Niệm đang cười ngại ngừng thì hỏi, "Có mình em thắng thôi hả?"

Dịch Thận trả lời thay cô, "Đúng vậy, bốn người bọn em trừ Bạc Xán không tham gia thì ai cũng thua dưới tay em ấy cả. Chơi bốn ván, cô ấy thắng đủ bốn ván!"

"Em đúng là may mắn nha! Đánh bài quan trọng là may mắn!" Một nhân viên lên tiếng.

Nghênh Niệm cười nói phải, "Đúng là em gặp may đó, chứ em chơi không có giỏi đâu."

Một nhân viên khác lại nói, "À đúng rồi, em may mắn thế này, lần rút thăm trúng thưởng lần này, em có rút được cái gì không?"

Nghênh Niệm sửng sốt, sau đó mới nhớ ra trên Weibo của SF có đăng bài rút thăm trúng thưởng, tổng cộng mười một giải thưởng, trong mười giải đó có búp bê lưu niệm có chữ ký của SF, bàn phím, chuột và loa.

Phần quà thứ mười một chín là "Phần quà đặc biệt"

"Em không rút trúng." Nghênh Niệm thật thà đáp, "Em có share bài nhưng không trúng thưởng."

Cô nhớ giải thưởng này vừa mở vào hai ngày trước.

Nhân viên công tác nói, "Tiếc ghê. Phần thưởng thứ mười một chín là áo thun đặc biệt, hai mặt đều có chữ ký của năm thành viên, phía trước thì có tên ID trong game, mặt sau ký tên thật. Chúng tôi không có quần áo lưu niệm gì, phần thưởng này được sản xuất đặc biệt, tạm thời chỉ làm món này, chữ ký không phải in máy đâu, là chữ ký tay của năm thành viên đó."

Nghênh Niệm vốn không biết phần thưởng thứ mười một là gì, bây giờ nghe xong, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Cô muốn có chữ ký của Dụ Lãm Nhiên!

Bên phía SF không có đồ lưu niệm chính thức, là do ít fan hâm mộ, không bán được bao nhiêu, chỉ có mấy đội nổi tiếng mới thường xuyên ra mắt mấy món lưu niệm. Búp bê có chữ ký cũng chỉ sản xuất vì hoạt động lần này, muốn mua cũng không mua được.

"Nhưng em may mắn như thế, lần sau sẽ trúng thôi!" Nhân viên an ủi cô.

Nghênh Niệm cười, điều chỉnh lại tâm trạng.

Nói đùa thêm vài câu, nhân viên công tác quay về bàn mình tiếp tục liên hoan, mấy anh con trai cũng yên tĩnh lại, Bạc Xán bị hội đồng một trận, mặt mày đỏ bừng, mấy người Thành Nhuận cũng giữ lời hứa uống phạt hết mấy ly nước.

Nghênh Niệm vẫn im lặng, kiên trì bỏ qua hình phạt cho Dụ Lãm Nhiên.

Lại bị Thành Nhuận trêu, "Ôi, fan hâm mộ đúng là có khác! Nếu fan của tôi có ở đây thì tốt rồi, tôi cũng muốn được xót nè!"

Trêu Nghênh Niệm đến hai tai đỏ ửng.

Liên hoan chưa xong, điện thoại Nghênh Niệm đã vang lên, sau khi xin lỗi mọi người, cô đứng dậy ra khỏi phòng nghe điện thoại.

Là điện thoại trước khi ngủ của Quan Lam Thu, Nghênh Niệm nói với bà cô đang ăn ở tầng một của khách sạn, bà dặn cô chú ý an toàn, nghỉ ngơi sớm một chút, rồi cúp máy.

Nghênh Niệm chưa kịp quay người lại thì có một người khác bước ra, cô xoay lưng, thấy Dụ Lãm Nhiên thì có hơi sửng sốt.

Chân cô bất động như mọc rễ, đôi mắt cứ nhìn anh chăm chăm, nhất thời quên mất mình phải đi đâu.

Không biết Dụ Lãm Nhiên ra đây hóng gió hay làm gì, anh đứng đó, nghiêng đầu nhìn cô.

Nghênh Niệm hoàn hồn, vội vã quay đầu trốn tránh, trở nên căng thẳng vì bị bắt quả tang khi nhìn lén.

Không ngờ Dụ Lãm Nhiên lại hỏi, "Em muốn ký tên hả?"

Sao anh biết?

Không lẽ cô biểu hiện rõ lắm hả?!

Nghênh Niệm ngại ngùng gãi đầu gãi cổ, "Dạ." Dừng lại hai giây, cô nói nhỏ, "Muốn... của anh."

"Có mang bút không?" Anh hỏi.

"Hả?" Cô sững sờ, lắc đầu, "Không mang."

Dụ Lãm Nhiên nhìn cô, gọi nhân viên phục vụ gần đó mượn bút, thì thầm với Nghênh Niệm, "Coi như là phần thưởng cho em vì thắng bài."

Anh mở nắp bút, khẽ nhú mào, "Ký ở đâu?"

Nghênh Niệm không kiềm nén được sự vui mừng, luống cuống tay chân, cuối cùng cô đưa tay lên, "Ký lên tay áo cho em đi!"

Dụ Lãm Nhiên nâng bút, cầm tay áo cô lên, ngòi bút đã chạm lên vải thì bỗng dừng dừng lại.

Anh do dự một lát, mấy giây sau, anh đóng nắp bút lại.

Nghênh Niệm kinh ngạc.

"Lần này nợ vậy." Dụ Lãm Nhiên cụp mắt nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, "Lần sau sẽ bù cho em."

Về xưng hô: Dịch Thận hòa đồng để gần nên mình sẽ để anh – em với Nghênh Niệm, còn Dụ Lãm Nhiên sẽ là tôi – em nhé ^^

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm không hiểu tại sao Dụ Lãm Nhiên lại không chịu ký tên cho cô, đôi môi khẽ nhếch, chớp chớp đôi mắt đầy kinh ngạc.

Anh đã thu bút lại.

Cô mới lên tiếng, "Tại, tại sao lại để lần sau?" Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, không biết có chỗ nào sai, "Quần áo của em có vấn đề hả...?"

"VẬY..."

Cái người lúc này ở trên bàn rõ ràng rất bình tĩnh, không hề nói giỡn với bọn họ, bây giờ lại có hơi "vô lại", giống như cố ý trêu cô, Dụ Lãm Nhiên nhún mày, "Nói lần sau thì chính là lần sau."

Nói xong, anh đi đến quầy trả bút, không xoắn xuýt chuyện này với cô nữa.

Nghênh Niệm giận dỗi đứng tại chỗ nhìn anh bước đi. Cái người này! Đúng là ý cô thích anh, không sợ mất fan tí nào!

Cô cũng muốn dùng cảm biểu diễn trước mặt anh phân cảnh thoát fan, đáng tiếc, cô lại không dám.

Quay trở lại phòng ăn, Nghênh Niệm và bọn Dịch Thận nói chuyện với nhau một hồi. Dụ Lãm Nhiên quay lại chỗ ngồi, tựa như vừa này không có chuyện gì xảy ra, mắt không thèm nhìn sang Nghênh Niệm lấy một cái.

Đến khi liên hoan kết thúc, Nghênh Niệm nói cảm ơn mọi người, nhất là Dịch Thận đã mời mình một bữa ăn đầy kỉ niệm này. Lúc cô đang định vào thang máy thì có một nhân viên chạy đến gọi Nghênh Niệm.

Đối phương tự giới thiệu Nghênh Niệm mới biết, người này là dẫn đội của SF.

"Có chuyện gì không ạ?"

"Chuyện là vậy, Lãm Nhiên bảo tôi đưa cái này cho em."

Nghênh Niệm nghe xong thì kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt, cô đã che dấu cảm xúc.

"Đội trưởng Dụ đưa cho em cái gì vậy ạ?"

"Ày." Dẫn đội đưa cho cô một tờ giấy, trên đó có viết một dãy số, "Đây là số của tôi, có thể gọi số này cho tôi bất cứ lúc nào."

Cô vẫn chưa hiểu, "Cái này?"

"Lần sau nếu em có đến xem SF thi đấu, sau trận đấu em có thể gọi cho tôi. Lắm Nhiên bảo đến lúc đó sẽ kí tên cho em."

Bấy giờ Nghênh Niệm mới hiểu ra, Dụ Lắm Nhiên nói sau này sẽ kí tên cho cô hóa ra không phải là nói cho qua chuyện. Ngay cả chuyện người có thể dẫn cô vào hậu trường, anh đã sắp xếp đâu vào đấy.

"Em cất đi, lần tới có thể gọi cho tôi." Dẫn đội nói xong thì gật đầu chào Nghênh Niệm rồi quay về phòng ăn.

Người của SF vẫn chưa đi, dù sao Nghênh Niệm cũng không phải là thành viên của bọn họ, thấy mọi người chuẩn bị giải tán, cô liền rời khỏi trước.

Sau đó, Nghênh Niệm vuốt ve tờ giấy có số điện thoại của người dẫn đội, tâm trạng khó mà bình tĩnh.

Tựa như cơn gió nhẹ thoảng qua mặt hồ, nhẹ nhàng lay động gợn sóng, từng cơn từng cơn, không thể nào dừng lại.

...

Từ khi cầm được số điện thoại của dẫn đội, Nghênh Niệm thường xuyên rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Về nhà rồi, khi rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cô thích lấy điện thoại ra, bấm vào số điện thoại kia rồi ngẩn người -- vì tránh làm mất số, Nghênh Niệm đã lưu nó vào điện

thoại.

Dụ Lãm Nhiên là người mà khi càng tiếp xúc càng khiến người khác cảm thấy khó nắm bắt. Nghênh Niệm lại rất thích anh, ngoài sự xúc động, cảm giác mới mẻ ban đầu ra, chính là dực vọng muốn tiến sâu vào tìm hiểu anh thật kỹ.

Mất hai ngày trời để suy nghĩ nhưng vẫn không rõ, Nghênh Niệm bất lực đành phải tìm sự giúp đỡ từ Dịch Thận.

Dãy số được ghi tên "Y Thận" trong điện thoại giống như là thẻ may mắn của cô vậy, cảm giác được sự thân thiết của Dịch Thận từ buổi liên hoan lần trước, Nghênh Niệm thấy khoảng cách giữa cô và cậu đã rút ngắn đi.

Dù sao Dịch Thận cũng chỉ mới mười tám tuổi, tính tình hoạt bát càng khiến cô cảm thấy bọn họ là bạn đồng lứa.

Đọc tiểu thuyết nước ngoài một lát, Nghênh Niệm nằm trên giường ngủ mềm mại ở trong phòng nhắn tin cho "Y Thận."

"Anh có bận không?"

"Đang huấn luyện hả?"

"Em có cái này muốn hỏi anh."

Một lát sau, bên kia nhanh chóng trả lời lại.

"Không bận."

"Nói đi."

Nghênh Niệm vừa gõ chữ vừa thầm nghĩ tại sao Dịch Thận trên mạng không hoạt bát như Dịch Thận ngoài đời, xem ra dù có hoạt bát, cởi mở cũng chưa chắc có thể nắm bắt được thú vui khi lướt mạng.

Cô lắc đầu, bấm gửi tin nhắn:

"Là chuyện liên quan đến đội trưởng."

"Em... em muốn hỏi một chút, bình thường tính tình của đội trưởng như thế nào?"

"Y Thận" trả lời: "Em thấy sao thì là vậy."

... Người ta nhìn không ra mới hỏi anh mà!

Nghênh Niệm lăn trên giường hai vòng, thở dài một hơi, đành đổi sang chủ đề khác.

Cho anh một liều dự phòng:

"Đội trưởng đã từng yêu ai chưa?"

"Y Thận" còn dứt khoát hơn cả cô, lời ít mà ý nhiều, "Không."

- - "Đội trưởng thích kiểu con gái thế nào vậy?"

"Không có hình mẫu lí tưởng, còn tùy."

- - "Ngoại trừ chơi game ra, đội trưởng còn thích cái gì không?"

"Không."

- - "Lúc đội trưởng không thi đấu, không huấn luyện thì sẽ làm gì?"

"Đọc sách, tập thể dục, nghỉ ngơi."

Nghênh Niệm thấy Dịch Thận phối hợp trả lời cô như thế, âm thầm khen anh lên tận trời, dần xem anh trở thành người phe mình!

Đọc tin nhắn trả lời của Dịch Thận, cô sờ cằm suy nghĩ, cơ hội thế này rất ít, nếu cô không biết nắm bắt, chẳng may lần sau hỏi lại, Dịch Thận không muốn trả lời thì phải làm sao? Đúng vậy! Phải tranh thủ cơ hội tìm hiểu thêm được miếng nào hay miếng đó.

Thế là cuộc hỏi đáp được tiếp tục một cách khí thế.

- - "Nếu con gái chơi game dở có bị trừ điểm trước mặt đội trưởng không?"

"Phải xem tình hình."

- - "Ơ, có ý gì?"

"Ý là, xem người đó là ai."

Nghênh Niệm:...

Cô lại hỏi, "Bình thường đội trưởng có xem tin nhắn trên Weibo không?"

Bên kia trả lời, "Không."

Tiếc ghê, cô còn đang định nhắn tin cho Dự Lãm Nhiên đây.

Hỏi đến đây, Nghênh Niệm dừng lại, dừng khí bất chợt ủa về, hỏi một câu hỏi vừa khó xử vừa ngại ngùng.

- - "Đội trưởng cảm thấy em thế nào? Có hảo cảm hay là không?"

Cô cầm điện thoại thấp thỏm chờ tin, thời gian tí tách trôi qua, cùng hòa vào tiếng tim đập của cô, cô hồi hộp nhìn màn hình điện thoại không chớp mắt.

Đợi cả buổi mới nhận được một câu:

"Em đoán xem."

Má nó má nó!!

Nghênh Niệm đứng bật dậy, hung hăng ném điện thoại một cái "bộp" lên chần.

Về mặt có thể nói là vắn vẹo đến dữ tợn.

Ngay lúc máu chốt, Dịch Thận lại trả lời cô như thế!

Nghênh Niệm giận đến đấm ngực. Cô coi như đã hiểu, đặt tình cảm không đúng chỗ chính là như thế, lần sau nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ nắm lấy cơ hội làm thân với Dịch Thận!

Nghênh Niệm không còn hứng thú để hỏi nữa, nằm dài trên giường, mím môi, ngón tay đặt trên màn hình không ngừng chọt chọt.

Không quan tâm người bên kia là con trai hay là đồng đội của Dụ Lãm Nhiên, thẳng thắn trút hết tâm sự trong lòng mình, dẫu sao Dịch Thận cũng đã biết tên Weibo của mình, tình cảm của cô dành cho Dụ Lãm Nhiên không cần thiết phải che giấu trước mặt Dịch Thận.

Đồng dạng, cô xem Dịch Thận như bạn bè cùng lứa mà đối xử.

Trên màn hình tràn ngập nỗi lòng của cô:

"A... Làm sao đây, trong đầu em toàn là hình bóng của đội trưởng mà thôi."

"Em cũng không biết vì sao mình thích đội trưởng đến thế. Lúc đầu chỉ xem clip phỏng vấn của anh ấy, chả hiểu sao lại để ý đến đội trưởng nữa."

"Kết quả bây giờ hể rảnh rồi là chạy đi xem thi đấu, chứ không có tâm trạng nào mà đi ăn với bạn bè."

"Em nói thật đó, chỉ cần xem thiếu một trận đấu, không được nhìn đội trưởng, em cảm thấy như bị thiếu máu vậy đấy!"

"Sao đội trưởng lại giỏi thế nhỉ?"

"Giỏi một cách quá đáng."

"Giận ghê nơi!"

Nghênh Niệm rên rỉ đấm lên giường, không quên gửi sang cho "Y Thận" tâm trạng lúc này của mình. nhắn gửi cảm xúc lúc này của mình sang cho Y Thận.

"Em rất rất thích đội trưởng của anh đó..."

Từ chương này là mình có cảm giác anh Dự đang thả thính Niệm Niệm ấy =)))

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Nghênh Niệm thổ lộ lòng mình, bên kia lại không có động tĩnh gì. Cô chờ rồi lại chờ, chờ rồi lại chờ, nhưng lại không thấy "Y Thận" trả lời lại. Cô bèn gửi hai tin nhắn sang thăm dò:

"?"

"Anh bận hả?"

Không nhận được trả lời.

Chắc có lẽ Dịch Thận đã bị gọi đi huấn luyện, hoặc có lẽ anh còn bận chuyện khác. Người ta không thân cũng chẳng quen với cô, trò chuyện với cô một buổi lâu như thế cũng tốt lắm rồi. Hơn nữa, đọc lại mấy tin nhắn cô vừa gửi lúc nãy, quả thật khó mà tiếp nhận...

Nghênh Niệm là người có chừng mực, cuối cùng cô nhắn sang:

"Em không quấy rầy anh nữa! Cảm ơn anh đã cùng em trò chuyện lâu thế này!"

Sau khi gửi đi, cô cắt điện thoại.

...

Một tuần sau, Dịch Thận gần như không hề nhắn tin với Nghênh Niệm. Cô tìm anh ba lần, chỉ có lần cuối cùng, Nghênh Niệm cẩn thận hỏi, "Có phải em nói gì sai làm anh giận hay không? Nếu em có xúc phạm anh thì cho em xin lỗi."

"Y Thận" trả lời lại, "Không có. Đang bận."

Bốn chữ ngắn gọn, nhưng lại khiến Nghênh Niệm an tâm. Chưa kịp bắt đầu tiếp xúc đã đắc tội đồng đội kiêm bạn bè của nam thần, nếu thế thì đúng là "chưa kịp thắng trận người đã hi sinh".

Nhận được câu trả lời "đang bận" của người ta, Nghênh Niệm không quấy rầy thêm nữa. Trận thi đấu kế tiếp càng lúc càng gấp rút, tần suất huấn luyện của bọn họ sẽ gia tăng.

Trận đấu diễn ra đúng hạn, Nghênh Niệm đã sớm mua được vé, cô thu dọn đồ đạc, đeo một cái ba lô nhỏ, đi thẳng đến nơi tổ chức thi đấu. Kỳ nghỉ hè lần này, vợ chồng Nghênh Diệu Hành và Quan Lam Thu đã quen với việc cô thường xuyên đi xem thi đấu, trước khi lên máy bay, hai người còn quan tâm chuẩn bị đồ ăn để phòng khi cô đói.

Lần này Tiêu Tiêu không đến xem, cô ấy có việc bận nên không thể phân

thân ra được. Không có người bạn ngày thường đồng hành với mình, Nghênh Niệm thẳng thắn từ chối lời mời của những người bạn trong nhóm, đến xem một mình.

Số điện thoại người dẫn đội cho cô vẫn còn lưu trong máy của mình, máy bay vừa hạ cánh là cô đã bắt đầu hồi hộp, lăm lăm hi vọng cuộc thi hôm nay của SF sẽ thuận lợi.

Thứ nhất là vì mình là fan của bọn họ, muốn bọn họ thắng là chuyện đương nhiên, thứ hai, chẳng may kết quả cuộc thi không được như mong muốn, thật sự cô cũng không còn lòng dạ nào đi xin chữ ký. Không vì cái gì cả, cô chỉ không muốn thỏa mãn lòng riêng trong lúc tâm trạng anh sa sút mà thôi.

Cô hy vọng có thể nhìn thấy Dụ Lãm Nhiên đạt được ước muốn, cô cũng có thể vui vẻ mà đứng trước mặt anh, nói với anh một câu chúc mừng.

Trước khi trận thi đấu diễn ra, Nghênh Niệm lén đi mua một cái bánh kem, để địa chỉ là hội trường thi đấu. Nếu SF thắng, cô sẽ mang bánh đến gặp Dụ Lãm Nhiên.

Cô cầu nguyện rất chân thành, nhưng cô nghĩ mình không thể chi phối được trận đấu, điều duy nhất có thể quyết định kết quả, chính là sự nỗ lực của năm thành viên trên sân thi đấu.

Ôm ấp sự chờ mong và nỗi căng thẳng khó nói trong lòng, trận thi đấu đã kết thúc với quá trình vô cùng đặc sắc.

Khán giả đã rời đi, Nghênh Niệm kiểm chế không để mình nhảy cẫng lên, gọi điện thoại cho người dẫn đội.

Dẫn đội hỏi lại vị trí hiện tại của cô, "Cô Nghênh, em đang ở đâu thế?"

"Em đang ở cửa chính của hội trường!"

"Được rồi, em chờ một lát, tôi sẽ đến ngay!"

Nghênh Niệm nói được rồi cúp điện thoại, cô liên hệ với nhân viên đưa hàng đã đến cạnh cửa lớn để nhận bánh kem. Bánh có hơi to nên khi cô xách trên tay rất dễ thấy, lại sợ va chạm sẽ làm hỏng bánh nên cô đành ôm vào ngực để đi cho tiện.

Mấy phút sau, Nghênh Niệm đã đến trước mặt người dẫn đội. Thấy món đồ khá lớn trên tay cô, người dẫn đội kinh ngạc hỏi, "Đây là?"

"Em đặt bánh kem." Nghênh Niệm cười ngại ngùng, lại hỏi anh ấy, "Có thể mang vào không ạ?"

Người dẫn đội chiều theo ý cô, "Có thể chứ!"

Hai người nói xong rồi đi vào hậu trường. Người dẫn đội có mang theo thẻ công tác nên cả quá trình vô cùng thuận lợi, Nghênh Niệm từng gặp qua không ít chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên cô được tham quan hậu trường thi đấu, cái gì cũng cảm thấy mới mẻ.

Hết đi rồi lại rẽ, cuối cùng bọn họ cũng đến được phòng nghỉ của SF. Người dẫn đội đứng ngoài cửa, đưa tay ra hiệu cô đi vào, Nghênh Niệm khẽ gật đầu, cẩn thận bước vào.

Trong phòng nghỉ đều là người của SF. Các thành viên và huấn luyện viên nhìn thấy Nghênh Niệm thì đều kinh ngạc, dẫn đội nói, "Lắm Nhiên bảo tôi dẫn cô ấy đến."

Vừa dứt lời, mọi người lại càng kinh ngạc hơn.

Nghênh Niệm gật đầu chào mọi người, ngại ngùng đỏ mặt nở nụ cười, đưa bánh kem trên tay ra.

Huấn luyện viên vội vàng đi đến nhận lấy, "Ôi trời, sao mà to thế? Tốn kém rồi!"

Cô bảo, "Hôm nay mọi người rất giỏi. Chúc mừng."

Dịch Thận đến gần trên cô, "Lần trước em cũng nói vậy đó!"

"Hả?" Nghênh Niệm dừng lại, cười nói, "Đúng là rất giỏi mà..."

"Anh phát hiện rồi nha, không có lần nào mà em không nói bọn anh thi đấu rất giỏi cả!"

Thành Nhuận nói chen vào, "Sao, không lẽ người ta phải đến mừng cậu thì cậu mới vui hả?"

Dịch Thận nghe xong thì quay sang nhào qua Thành Nhuận, vừa kêu "anh Nhuận" vừa đánh nhau với anh ấy.

Nghênh Niệm đứng bên cạnh bàn tròn, nhìn xung quanh thì không thấy bóng dáng Dụ Lãm Nhiên đâu cả, đành hỏi huấn luyện viên, "Dạ, cho em hỏi, đội trưởng Dụ đâu rồi ạ?"

Huấn luyện viên trả lời, "Cậu ta bị gọi đi phỏng vấn rồi, em chờ một lát!" Nói xong thì anh ta mời Nghênh Niệm ngồi xuống.

Bọn người Dịch Thận đùa giỡn một hồi rồi lại lon ton đi sang phía Nghênh Niệm, "Em mua bánh kem hả?"

Cô nói phải.

"Vị gì thế?"

"Chocolate."

"Anh ăn một miếng có được không?" Dịch Thận sờ bụng mình, vẻ mặt đầy khó xử, "Anh hơi đói."

Nghênh Niệm nén cười, "Dĩ nhiên rồi."

Dịch Thận hí ha hí hửng chuẩn bị cắt bánh, Lâm Sơn Khước lại đưa tay gõ lên đầu cậu một cái, "Lão Dụ còn chưa về, cậu gấp gấp thế làm gì? Ngồi xuống đằng hoàng cho tôi!"

Dịch Thận bị đòn, uất ức bĩu môi, nhưng cậu không dám ăn một mình nữa, mà nghe lời nhịn đói ngồi xuống.

Nghênh Niệm mỉm cười không nói gì, im lặng nhìn bọn họ tương tác với nhau. Không có máy quay, không còn khoảng cách, từng người bọn họ đều trở nên chân thực giống như bạn bè bình thường, có thể vươn tay chạm đến.

Yên lặng cảm nhận bầu không khí hài hòa của SF, người mà Nghênh Niệm chờ đợi rốt cuộc đã quay về.

Dụ Lâm Nhiên mặc đồng phục của đội bước vào cửa, thấy cô ngồi ở đó thì nhướng mắt nhưng không hề kinh ngạc.

"Anh!" Dịch Thận là người đầu tiên nhào tới, "Sao hôm nay anh về trễ thế? Chờ anh lâu lắm rồi đấy..."

Thành Nhuận khinh bỉ, "Anh thấy mày chờ ăn thì có."

"Cái dít ấ! Em rõ ràng là đang chờ đội trưởng!"

"Biết thế lúc này chụp lại cảnh mày thèm đến chảy nước miếng mới đúng..."

Nhốn nha nhốn nháo, tất cả thành viên cộng thêm nhân viên công tác, huấn luyện viên đều tập hợp lại xung quanh bàn tròn, "Nào, đây là tấm lòng của Nghênh Niệm, mọi người đến đây cắt bánh đi nào!"

Nghênh Niệm đứng cùng bọn họ, vào thời khắc này, dường như cô đã trở thành một phần của bọn họ.

Huấn luyện viên mở hộp ra, trên mặt bánh lớn được viết hai dòng chữ.

Hàng chữ thứ nhất là: "Chúc mừng SF chiến thắng!"

Hàng thứ hai, "Tiếp tục cố gắng, thắng tiến không lùi!"

"Thắng tiến không lùi... Rất tốt, rất tốt!"

Huấn luyện viên vui vẻ hẳn lên, dường như còn có chút cảm động.

Một giây sau, anh ta để cho Nghênh Niệm cắt bánh nhưng cô vội vàng từ chối, "Không được đâu, em cắt không đẹp, huấn luyện viên cắt thì tốt hơn ạ!"

Trong bầu không khí cười nói vui vẻ, bánh kem được chia ra thành nhiều phần, mọi người bận rộn cả ngày nên bây giờ đã đói bụng, vừa hay xem đây là lót dạ trước khi ăn.

Nghênh Niệm bưng đĩa bánh, ánh mắt lại vô thức nhìn sang Dụ Lãm Nhiên. Anh đứng cạnh cô, vừa xuống sân khấu không lâu nhưng trông anh không có gì là mệt mỏi. Đang nhìn lén thì bị anh bắt tại trận.

"Nhìn gì thế?" Anh liếc sang.

Mặt Nghênh Niệm nóng lên, lắc đầu, vội vàng ăn một miếng bánh nhằm giảm bớt xấu hổ.

Dụ Lãm Nhiên chỉ cầm một miếng bánh nhỏ, ăn chừng hai ba miếng rồi cầm đó.

Nghênh Niệm giống như hamster chỉ biết cầm đầu ăn, một miếng lại một miếng, nhưng cũng không thấy vui đi bao nhiêu.

Dụ Lãm Nhiên nhìn một lát rồi nói, "Em có mang đồ theo không?"

"Khụ...!" Nghênh Niệm bỗng dừng bị sặc, vỗ ngực mấy cái, mặt cô đỏ lên vì ghen, "Anh nói cái gì?"

Dụ Lãm Nhiên hơi nhú mày, "Kí tên!" Anh nói, "Em không mang đồ, vậy kí lên đồ đang mặc hả?"

Hóa ra là chuyện này...

Nghênh Niệm thầm trách mình suy nghĩ quá xa, mới có một giây thôi mà đã phóng tên lửa bay đến nơi nào rồi, còn nghĩ sai lệch nữa chứ!

"Không, em không mang." Cô mấp má môi, vờ nghiêm túc, "Anh cứ ký lên đồ em đang mặc là được."

Dụ Lãm Nhiên không có ý kiến, nhìn cô một cái rồi hờ hững đáp, "Ờ."

Nghênh Niệm, "..."

Nóng mặt đến luống cuống, Nghênh Niệm cầm đĩa bánh tự trách mình. Sau đó cô lại nghe Dụ Lãm Nhiên đứng bên cạnh nói, "Miếng bánh có tí xiu, em ăn tới khi nào mới xong."

Cô ngừng lại, rồi lại tăng tốc ăn cho xong, đặt đĩa và nĩa nhựa xuống bàn.

"... Xong."

Không dám nhìn anh.

Trước mặt anh, cô như học sinh tiểu học phạm sai lầm đứng trước thầy giáo nhận lỗi.

"Qua đây." Anh xoay người, bảo cô đi theo.

Nghênh Niệm giống hết cái đuôi của anh, nghe lời nhắm mắt đi theo sau.

Dụ Lãm Nhiên đi không xa lắm, đưa cô đến bên cạnh cửa ra vào, tạm thời cách xa mọi người trong phòng. Anh đã chuẩn bị từ sớm, lấy cây bút chuyên dùng để ký tên từ trong túi ra. Ánh mắt nhẹ lướt qua trên người

cô, "Ký ở đâu?"

Nghênh Niệm chợt dạ hỏi lại, "Anh có thể ký nhiều thêm mấy cái được không?"

Dụ Lãm Nhiên im lặng vài giây, "Em muốn ký bao nhiêu?"

"Tay áo trái một cái, tay phải một cái, ở mặt trước một cái nữa!"

"Có muốn ký lên trên mặt luôn không?"

Cô sững sờ, "Hả?"

Khóe môi Dụ Lãm Nhiên nhẹ nhàng cong lên, sau đó lại trở lại bình thường. Không để ý cô còn đang đực ra, trên cô xong thì mở nắp bút, chuẩn bị ký tên.

"Đưa tay ra."

Nghênh Niệm bấy giờ mới nhận ra mình bị anh trêu, cô vẫn chưa phản ứng kịp, chỉ biết ngốc nghếch nghe lời anh giờ tay lên.

Anh đang trêu cô đấy à?

Dụ Lãm Nhiên ký lên hai bên tay áo của cô hai cái "103", Nghênh Niệm vừa nhìn thì cuống lên, "Không phải mà, ký tên của anh cơ!"

103 là tên ID của anh, đọc gần giống với tên của anh.

Trên mặt Dụ Lãm Nhiên bày ra dáng vẻ "Tôi chưa ký xong, em cuống cái gì", đưa tay ký lên vạt áo của cô ba chữ tuy to nhưng lại xiêu vẹo vì không dùng đủ lực:

- - "Dụ Lãm Nhiên."

"Em mặc áo dài tai mà không thấy nóng hả?" Anh đóng nắp bút, thuận

miệng trêu cô một câu.

Nghênh Niệm tròn tròn mắt nhìn anh, "..."

Hình như hôm nay Dụ Lãm Nhiên sai sai chỗ nào thì phải?? Anh vậy mà lại nói với cô nhiều như thế?!

Cô mấp mấp đôi môi, định nói gì thì ánh mắt Dụ Lãm Nhiên quét tới, hàng chân mày khẽ nhướng lên.

"Áo tay dài lại mặc với váy ngắn, ý tưởng khá độc đáo đấy."

Giọng nói anh không lộ ra cảm xúc gì, nhưng Nghênh Niệm biết, anh không phải đang khen cô.

Cô lẩm bẩm, "Mặc áo dài tay là do tối trời trở gió..."

Được rồi, thật ra thì cô có thể chịu nóng!

May mà cô mặc áo dài tay đấy chứ? Nếu như cô mặc đồ khác thì sao có thể xin anh ký thêm vài chữ ký chứ!

Dụ Lãm Nhiên vừa cất bút vào thì Dịch Thận chạy đến, thấy bọn họ đang nói chuyện, cậu cất bước đi tới góp vui. Cậu nhảy lên người Dụ Lãm Nhiên, dè vai anh xuống, "Hai người đang nói gì thế?" Thấy trên áo cô có chữ ký, cậu cười, "Wow, đội trưởng ký tên cho em rồi hả?" Cậu xoa tay đầy kích động, "Vậy anh cũng ký cho em nhé!"

Nghênh Niệm chưa lên tiếng, Dụ Lãm Nhiên đã ngắt lời, "Ký chưa xong"

"Thật hả?" Dịch Thận ngừng lại, nhìn ngang liếc dọc xem trên áo cô có còn chỗ nào để cho cậu ký tên không.

Dụ Lãm Nhiên nhắc cậu, "Ra đây làm gì?"

"À đúng rồi, suýt nữa là em quên!" Dịch Thận vỗ đầu mình, "Em sang kia có việc..." Cậu đang định bước đi nhưng bỗng dừng lại, nhìn sang Nghênh Niệm, "Lát nữa bọn anh đi liên hoan, em đi cùng nhé?"

"Em..." Tiếng chuông điện thoại của Nghênh Niệm cắt ngang lời cô.

Cô cúi đầu xem, người gọi đến là Giang Gia Thụ.

Hồ mới sắp lên sàn nha ^^

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sao tự nhiên Giang Gia Thụ lại gọi điện cho cô?

Nghênh Niệm tuy khó hiểu nhưng đành phải nhận điện thoại. Song, để Dụ Lãm Nhiên và Dịch Thận chờ mình cũng không được, cô đành che điện thoại lại, vội nói, "Ngại quá, em có điện thoại, mấy anh cứ bận đi!"

Nói xong cô đi về hướng nhà vệ sinh.

Cô chạy đi như bay, Dịch Thận nhìn theo bóng lưng cô, rồi lại nhìn Dụ Lãm Nhiên, cái đầu quay qua quay lại một hồi,

"Kỳ lạ! Điện thoại của ai mà quan trọng thế, ngay cả anh mà cô bé cũng không thèm để ý luôn."

Dụ Lãm Nhiên liếc cậu, "Không phải cậu bận ư? Còn đứng đây làm gì?"

"Chết cha! Suýt nữa là quên mất, em đi nhé anh!"

Dịch Thận tự đánh mình một cái rồi cũng nhanh chân rời đi.

...

"A lô?"

Nghênh Niệm đứng trước cửa WC nhận điện thoại của Giang Gia Thụ, nói chuyện nóng nảy hơn mọi ngày, "Tìm em chi vậy?"

"Em đang ở đâu đấy?" Giọng nói của Giang Gia Thụ vang lên từ đầu bên kia, "Anh đang đứng trước cổng chính của hội trường thi đấu nè, em về chưa?"

"Sao anh lại ở đây?"

"Anh đến đây chơi với bạn, nghe mợ nói em đi xem thi đấu ở đây, nên anh đến rủ em đi ăn khuya đó!" Cậu rất đặc ý, "Sao, anh họ đây tốt lắm đúng không?"

... Tốt cái đầu anh đấy.

Nghênh Niệm siết chặt điện thoại trong tay, nếu bây giờ cậu mà xuất hiện trước mặt, cô sẽ đâm cho cậu hai cái!

Làm cô tưởng có chuyện gì gấp!! Chỉ vì cuộc điện thoại này mà cô đã vút Dụ Lãm Nhiên sang một bên đấy!!!

"Em bận rồi, anh đi ăn một mình đi."

"Em có lầm không hả? Anh bỏ mặc bạn bè ở nơi xa lạ này, cố ý chạy đến đây tìm em! Rồi em bảo anh đi ăn một mình?"

Giang Gia Thụ bám lấy không buông, cực kỳ đáng ghét. Nghênh Niệm không nói lại cậu, đành bó tay đồng ý, "Được, được rồi, anh đứng chờ ở cổng đi, em ra liền!"

Cúp điện thoại xong, cô men theo con đường cũ trở về, gặp nhân viên công tác ở trước cửa phòng. Đã gặp nhau nhiều lần nên không còn xa lạ gì, vừa này còn ăn bánh kem cùng nhau, đối phương nhiệt tình cười nói với cô, "Lát nữa em đi ăn chung nhé? Huấn luyện viên vừa tìm em đó!"

Nghênh Niệm khổ không nói hết. Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, "Không được rồi, em có việc bận mất rồi."

Vừa nói cô vừa đi vào phòng nghỉ, nói với huấn luyện viên một tiếng, chào tạm biệt mọi người, ánh mắt nhìn sang Dụ Lãm Nhiên đang ngồi cùng đồng đội của mình, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng không đến chào riêng anh.

Cô chỉ đứng trước mặt năm người bọn họ, nói, "Em có việc nên phải đi trước, lần sau gặp nhé!"

Nhưng cô vẫn nói thêm một câu với Dụ Lãm Nhiên, "... Cảm ơn đội trưởng đã ký tên cho em."

Cô ra khỏi phòng nghỉ, không lâu sau đã không thấy bóng dáng.

Dịch Thận cách tay vịn của ghế dựa vào người Dụ Lãm Nhiên, "Anh, anh nói xem cô ấy gấp gáp đi đâu thế?"

Dụ Lãm Nhiên, "Cậu hỏi tôi?"

"Cô ấy không phải là fan của anh sao..."

Thành Nhuận cười cậu, "Nói vậy thì fan hâm mộ của cậu ăn, uống, ngủ, nghỉ thế nào cậu cũng biết hết hả?"

Dịch Thận yên lặng một lát, bực bội đáp, "Anh Nhuận, anh chỉ biết ăn hiếp em thôi!"

Thành Nhuận híp mắt, cười, "Anh nói này Thận à, anh thấy cậu có gì đó lạ lắm? Anh phát hiện cậu cứ quan tâm đến chuyện có liên quan đến

Nghênh Niệm là sao? Lúc trước thì xem Weibo của người ta, sau lại mời người ta đến bữa tiệc liên hoan, nói đi, có phải có ý gì với con gái nhà người ta không hả?"

Bao nhiêu ánh mắt đồng loạt tập trung lên người cậu, Dịch Thận lùi về phía sau, thấy Bạc Xán vậy mà cũng nhìn mình, giận không biết để đâu cho hết, "Bạc Xán, cậu nhìn cái gì? Bình thường bom cũng không thêm xì, bây giờ bày đặt góp vui là sao! Mợ nhà cậu!"

"Cậu cũng chỉ biết bắt nạt thằng nhóc mà thôi."

"Là do không bắt nạt được bọn anh đấy..."

"Ồ?"

"Được rồi!" Dịch Thận bảo mọi người dừng lại, "Em không có ý gì thật mà, chỉ là tình cờ gặp được nên gọi cô ấy thôi."

"Vậy sao cậu không gọi mấy fan khác?"

"Ai bảo em toàn gặp cô ấy chứ! Chuyện cổ vũ là do cô ấy làm, tên Weibo kia là do cô ấy đặt, đến trụ sở tham quan cũng là cô ấy, còn trùng hợp trả tiền dùm em hai lần! Em có thể không quen mặt cô ấy sao!"

"Thật sao?"

"Nói nhảm! Nếu giả thì em ăn shit!"

Dịch Thận vô cùng thẳng thắn, Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước nhìn cậu hồi lâu mà cậu vẫn không biến sắc, lúc này hai người mới chịu buông tha cho cậu.

"Chán ghê, cứ tưởng em trai Thận nhà chúng ta rốt cuộc cũng thông suốt rồi chứ!"

"Anh mới là em trai, cả nhà anh đều là em trai!" Dịch Thận cãi lại, trước

khi bị hai người nhảy vào đánh, cậu tranh thủ thời gian mà gấp lửa bỏ tay người, "Nếu có thông suốt thì đội trưởng nhất định là người thông suốt đầu tiên."

"Sao lại là đội trưởng?" Quả nhiên đã thành công di chuyển sự chú ý. Tuổi hai người họ không hề nhỏ hơn Dụ Lãm Nhiên.

"Bởi vì -- đội trưởng chín chắn! Đẹp trai ngời ngời! Có cơ hội hơn hai người bọn anh nhiều!" Dịch Thận làm mặt quỷ với bọn họ rồi nhanh chân chạy trốn."

"Này..."

Thấy không tóm được cậu, Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước lại nhìn sang Dụ Lãm Nhiên.

Thành Nhuận nháy mắt ra hiệu, "Dụ à, cậu thấy Nghênh Niệm thế nào?"

Dụ Lãm Nhiên suy nghĩ vài giây. Thấy đôi môi anh mấp máy, Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước tập trung cao độ chờ nghe câu trả lời của anh, ngay cả Bạc Xán cũng cảm thấy tò mò.

Một giây sau, bọn họ thấy đội trưởng nhà mình khẽ cong môi, môi mỏng thốt ra hai chữ:

- - "Đoán xem."

Thành Nhuận:...

Lâm Sơn Khước:...

Bạc Xán:...

...

Nghênh Niệm và Giang Gia Thụ gặp nhau ở cửa chính của hội trường,

vừa gặp nhau là hai người bắt đầu đấu võ mồm như mọi ngày, ầm ĩ xong thì đi đến ven đường bắt taxi.

Giang Gia Thụ vừa đi vừa nhìn bộ đồ trên người cô, "Sao em lại ăn mặc kiểu này?"

"Kiểu nào?"

"Bình thường có bao giờ thấy em mặc váy ngắn vậy đâu."

Cô trả lời, "Lúc đi hơi gấp nên em lấy mặc đại."

Cậu đáp lại một tiếng rồi không hỏi nữa, nói sang chuyện khác.

Bữa ăn khuya bất ngờ này kéo dài không được bao lâu, vì hai người ở khách sạn khác nhau, nên sau khi ăn uống no nê, Giang Gia Thụ đưa cô về, tận mắt nhìn cô vào phòng rồi mới rời đi.

Nghênh Niệm bận rộn cả một ngày, bây giờ đã mệt rũ rời, thế là cô đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt.

Dọn dẹp xong xuôi, cô chui vào chăn, lúc bấm mở group chat thì mới biết sau khi thi đấu có một kênh trực tiếp đã cử người đến phỏng vấn SF. Thành viên đại diện nhận phỏng vấn vẫn là Dụ Lãm Nhiên như mọi lần.

Cô xoay người tìm một tư thế nằm thoải mái nhất, bắt đầu xem lại tin tức mà mình đã bỏ qua. Trước tiên xem hết phỏng vấn sau trận đấu, sau đó lại xem phỏng vấn của kênh trực tiếp kia, Nghênh Niệm vốn dĩ đang buồn ngủ, kết quả càng xem càng tỉnh táo.

Kênh trực tiếp vì muốn thu hút người xem nên mấy câu hỏi không hề rập khuôn, cũng không liên quan đến trận thi đấu. Hỏi một hồi, lại hỏi đến tiêu chuẩn chọn bạn gái của Dụ Lãm Nhiên.

Trước kia cũng có vài lần bị hỏi đến chuyện này, Dụ Lãm Nhiên chỉ hời hợt cho qua chuyện, cứ nghĩ lần này cũng thế, nhưng không ngờ, anh lại

nhìn vào ống kính, vui vẻ mà trả lời.

MC hỏi anh, "Đội trưởng Dự thích con gái như thế nào?"

Dự Lãm Nhiên trả lời, "Không có tiêu chuẩn nào cả, chỉ dựa vào cảm giác."

Anh nói giống hệt "Y Thận".

Nghênh Niệm vừa xem vừa gật đầu.

MC lại hỏi, "Có nghĩa là cậu không có hình mẫu lý tưởng hả?"

Dự Lãm Nhiên nói đúng vậy.

"Vậy cậu có cân nhắc đến mẫu người nào không?"

"Không thể nói là cân nhắc được." Anh trả lời, "Nhưng có vài điều tôi không thích lắm."

"Ví dụ? Cách ăn mặc hay tính cách? Đội trưởng Dự có thể nói rõ hơn không?"

Anh lại phối hợp một cách bất ngờ, "Có một kiểu ăn mặc tôi không thích lắm."

Nữ dẫn chương trình nghe thế thì rất hứng thú, "Ồ? Là loại nào thế?"

Lần đầu tiên Nghênh Niệm nghe anh nói mấy chuyện này, đôi mắt dán vào màn hình không dám chớp lấy một cái.

Dáng người cao chân dài càng làm nổi bật thân hình mạnh mẽ của anh, anh đứng đó giống như một bức tranh, Dự Lãm Nhiên nhìn ống kính, bỗng nhiên nở nụ cười hờ hững, anh nói ra hai từ --

"Váy ngắn."

Sấm sét giũn trời quang!!!

Tay Nghênh Niệm buông lỏng suýt nữa đập điện thoại vào mặt. Cô bật dậy từ trên giường, quay đầu nhìn cái váy ngắn mình vừa cởi ra để một bên.

Váy ngắn!

Cô mặc nó cả ngày hôm nay! Đã vậy còn mặc đến trước mặt Dụ Lâm Nhiên! Thế mà anh lại không thích!!

Nghênh Niệm cố gắng kìm nén, không xem tiếp video trực tiếp nữa, cô cầm điện thoại cả buổi trời, vội vàng bấm mở Wechat của Dịch Thận.

Cô gửi tin nhắn cho "Y Thận"

"Dịch Thận!!"

"Đội trưởng nhà anh không thích con gái mặc váy ngắn hả?"

"Con gái nếu mặc váy ngắn sẽ bị anh ấy ghét hả?!!!"

Lo lắng chờ anh trả lời lại, nếu không phải sợ bị người ta nói bất lịch sự, cô còn muốn gửi tin nhắn thoại cho anh nữa kìa.

Cũng may, không để cô chờ lâu, bên kia đã có động tĩnh.

"Y Thận" nói:

"Ghét thì không ghét."

Nghênh Niệm thấy mấy chữ này thì vui mừng không thôi.

Cô chưa kịp trả lời lại thì bên kia gửi thêm một tin --

"Nhưng điều quan trọng là, tôi không phải là Dịch Thận."

Mình đoán là có 2 buổi phỏng vấn, buổi phỏng vấn đầu tiên là lúc Niệm Niệm đến nhưng anh Nhiên chưa về. Còn buổi thứ hai có lẽ là sau khi nhìn thấy Niệm Niệm mặc váy ngắn =)))

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, cả thế giới như ngừng hoạt động.

Nghênh Niệm cầm điện thoại ngẩn ngơ, một giây, hai giây, ba giây... Điện thoại trượt ra khỏi lòng bàn tay, trước khi nó rơi xuống tấm chăn mỏng, Nghênh Niệm bỗng hoàn hồn, luống cuống tay chân chụp lấy.

Dịch Thận không phải là Dịch Thận ư? Không đúng! Phải nói là, tài khoản wechat mà cô nghĩ rằng là của Dịch Thận không phải của Dịch Thận ư?!

Ôm tia hy vọng cuối cùng, cô gõ một dòng tin nhắn: "Anh là ai?" Không một ai biết rằng, cô đã tốn bao nhiêu tâm sức vào ba chữ này.

Vài giây sau, đối phương trả lời lại:

- - "Dạ Lắm Nhiên."

Chuyện này tuy nằm trong dự liệu nhưng cũng hoàn toàn bất ngờ.

Nghênh Niệm ngơ ngác một hồi, một tay cầm di động, một tay cuộn thành nắm đấm: "A a a a a --"

Cô nhắm mắt lại hét lên, ngã sấp xuống giường một cái rầm.

Hoàn toàn không ngờ tới.

Muốn chết quá đi.

Cô ngốc nghếch trước mặt Dịch Thận bao lâu nay, hỏi thăm mọi chuyện về đội trưởng, còn cả cái lần mà cô thổ lộ lòng mình nữa... hóa ra tất cả đều bị phơi bày trước mặt chính chủ hết rồi.

Nghênh Niệm không còn dũng khí để xem lại lịch sử trò chuyện, xem xem cô đã từng mất não như thế nào trước mặt Dụ Lãm Nhiên?

Không chỉ nói hết mấy lời ngốc nghếch, lại nghĩ đến mấy lần gặp anh ở ngoài, cô còn tự cho rằng mình rất bình tĩnh, thận trọng. Ai mà ngờ, thật ra anh đã nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô. Còn cô lại chủ động chạy đến trước mặt anh, giống hết một đứa ngốc vốc hết vốn liếng của mình ra!

Tốn mấy phút đồng hồ để hồi phục tâm trạng, mặt Nghênh Niệm nóng bừng, gom hết dũng khí nhắn tin cho Dụ Lãm Nhiên:

"Xin lỗi anh."

Đối phương hỏi lại, "Xin lỗi cái gì?"

Nghênh Niệm cũng không nói được, chỉ cảm thấy có lẽ mình đã khiến khó xử. Nghĩ nghĩ, cô dè dặt hỏi anh, "Đội trưởng, anh sẽ không chặn em chứ?"

Tin nhắn này gửi đi, thời gian nhận được trả lời lâu hơn tin nhắn trước.

Nhưng may là Dụ Lãm Nhiên vẫn trả lời cô, anh hỏi lại: "Sao lại chặn em?"

Vì cô vừa đàn lại vừa ngốc, mất mặt lại còn khó chịu...

Lời này chỉ lướt qua một lần trong lòng cô rồi thôi, nếu Dụ Lãm Nhiên không có ý đó, cô sẽ không thay anh tìm lý do chặn mình nữa. Bớt lo được một nửa, nhưng cơn nóng trên mặt vẫn chưa chịu giảm đi.

Bình thường cô luôn mong muốn được cùng anh tiếp xúc nhiều hơn, sau khi kết bạn với "Dịch Thận", cô còn âm thầm vui vẻ một trận -- mối liên hệ giữa cô và anh lại có thêm một điểm chung.

Nhưng khi tài khoản của đồng đội biến thành tài khoản của chính chủ, cô bỗng nhiên không biết phải làm thế nào cho phải.

Có lẽ cảm giác này giống như cảm giác hồi hộp lo lắng sau khi xa quê một thời gian mới trở về.*

**Câu gốc là: 近乡情怯: Cận hương tình khiếp, xa quê một thời gian, khi quay về lại cảm thấy hồi hộp, lo lắng.*

Nghênh Niệm suy nghĩ một buổi, quyết định nhắn tin cho Dụ Lãm Nhiên nói mình đang bận, sau đó rút lui, tạm thời giả chết. Đợi mọi chuyện im xuôi rồi nói tiếp.

Khung chat đang gõ đến "Bỗng dưng em", Dụ Lãm Nhiên đã gửi tin nhắn cho cô, "Vào game đi!"

Cô sửng sờ, xóa tin nhắn đang soạn, nhắn lại một dấu chấm hỏi.

Dụ Lãm Nhiên không nói nhiều, lặp lại lần nữa, "Có máy tính bên cạnh không? Vào game đi."

Trong phòng đúng là có máy tính, nhưng không biết mạng mẽo thế nào, cô lật người dậy làm theo lời anh.

Cũng may là game này khá thịnh hành, trong máy có sẵn nên không cần phải ngồi chờ tải mấy tiếng, đợi được thì đồ ăn cũng lạnh mất. Trong lúc chờ load game, Nghênh Niệm đổi tên Wechat từ "Y Thận" thành "Đội trưởng".

Không lâu sau, Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Đăng nhập vào chưa?"

Cô vội trả lời, "Dạ! Em đăng nhập vào rồi!"

Dụ Lãm Nhiên gửi cho cô một tài khoản game, nói, "Tìm đi rồi kết bạn."

Cô sửng sờ, Dụ Lãm Nhiên muốn làm gì?

ID của cô quá huênh hoang, Nghênh Niệm vừa lo lắng thấp thỏm vừa add thêm tài khoản Dụ Lãm Nhiên gửi cho cô. Tài khoản này được lấy mấy chữ cái tiếng Anh ghép lại, cô thăm dò gửi sang một tin nhắn: "Anh là?"

"Dụ Lãm Nhiên."

Ba từ dứt khoát, cắt đứt mọi suy nghĩ ăn may của cô.

Được lắm, chắc hẳn Dụ Lãm Nhiên sẽ không quên "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" này.

Nghênh Niệm mang theo tâm trạng chẳng còn gì để mất đối mặt với anh.

"Đây là tài khoản phụ của anh hả?"

"Cứ cho là vậy đi?"

"Cứ cho là vậy là sao?"

"Vì ít dùng."

"Vậy tại mình kết bạn là để..."

"Solo."

Cái từ "solo" như một cơn ác mộng, Nghênh Niệm nhìn thấy mà đau cả đầu.

"Sao lại solo, trình độ của em cùi bắp lắm, đội trưởng anh biết mà..."

Dụ Lãm Nhiên trả lời, "Không cùi sẽ không tìm em solo."

Nghênh Niệm có hơi bất mãn trong lòng, cô thật sự không muốn mất mặt trước Dụ Lãm Nhiên, nhưng không để cô có cơ hội phản kháng, anh đã gửi thư thách đấu.

Cô thấy chết không sờn, mang theo quyết tâm "tôi không vào địa ngục thì ai vào" dũng cảm bấm nút chấp nhận.

Tiến vào trò chơi, hình ảnh quen thuộc đập vào mắt cô, giống cái lần solo hôm trước ở căn cứ huấn luyện. Lần này hai người đều chọn tướng Carry*, Nghênh Niệm thấy thế thì hiểu kỳ hởi, "Đội trưởng, anh cũng biết dùng AD* hả?"

****AD -Attack Damage: Thuật ngữ này thông thường để ám chỉ vị trí Xạ Thủ trong game. Bên cạnh đó, AD cũng có nghĩa là sát thương vật lý.***

****Carry: Tướng sát thương vật lý chủ lực, là những tướng bắn xa và sở hữu các kỹ năng được hưởng lợi từ sát thương vật lý hoặc tốc độ tấn công***

Khung tin nhắn ở góc bên trái màn hình hiện lên tin câu trả lời ngắn gọn của anh, "Nói nhảm."

Nghênh Niệm:...

Hừ, đồ tuyển thủ chuyên nghiệp hung dữ!

Nghênh Niệm cứ nghĩ mình sẽ bị anh ngược lên ngược xuống, nhưng không ngờ cô trụ lại được khá lâu. Nói cho chính xác là, không phải cô giỏi đối kháng, mà là do Dụ Lãm Nhiên không hề công kích cô.

Góc bên trái màn hình, Dụ Lãm Nhiên vẫn luôn gửi tin đến.

"Giống lúc này, em phải tránh ra, kỹ thuật né đòn rất quan trọng."

"Phán đoán là yếu tố vô cùng quan trọng, nếu em phán đoán sai thì rất dễ thua."

"Level của em có thể thử kỹ năng phối hợp, giống tôi đây..."

"..."

Nghênh Niệm nghe anh giảng nên học được rất nhiều điều. Thậm chí anh còn rất kiên nhẫn dạy cô cách né đòn, hai vị tướng không đánh nhau, mà ngược lại mặt đối mặt, xoay vòng như đang múa Ương ca*.

**Ương ca: là một điệu múa dân gian của Trung Quốc (chủ yếu ở phía Bắc).*

Hóa ra anh muốn dạy cô chơi game?

Lòng Nghênh Niệm nóng lên, đang định hỏi "đội trưởng, sao anh lại muốn dạy em", chưa kịp gõ chữ, nhân vật tướng của Dụ Lãm Nhiên đã giết cô trong vòng vài chiêu.

"...???"

Thao tác gì thế này!!

Nghênh Niệm gõ chữ càn cạch, "Sao lại giết em?!!"

Dụ Lãm Nhiên đáp, "Solo, em nói xem."

Cô ghen hòng, nhưng vẫn còn giãy dụa, "Căn bản em đánh không thắng anh..."

Dụ Lãm Nhiên không hề bị lung lay, nghiêm túc nói, "Đánh không thắng cho nên mới phải luyện. Tiếp tục."

Nghênh Niệm không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục nhận huấn luyện.

Trong lúc luyện tập, cô đã nắm được quy luật, đầu tiên Dụ Lãm Nhiên sẽ dạy cô cách né đòn, ra skill hoặc những thứ khác, tự anh sẽ làm mẫu cho cô xem, đợi cô tập thử vài lần, rồi anh sẽ tiêu diệt cô một cách tàn nhẫn.

Trên đầu cô gắn tên "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi", trước mặt lại là Dụ Lãm Nhiên chính chủ, giống hệt "hiện trường xử lý người hâm mộ".

Nghênh Niệm bị đánh không ngốc đầu lên được, vòng vo hỏi anh, "Đội trưởng, khuya rồi mà anh không buồn ngủ hả?"

Anh đáp, "Không, thư giãn một chút trước khi ngủ."

... Hóa ra phương pháp thư giãn của anh chính là đem cô ra solo rồi ngược chết cô?

Cô uất ức hỏi, "Đội trưởng, sao anh lại dạy em chơi vậy?"

Cứ tưởng sẽ nhận được mấy câu trả lời khiến người ta cảm động đại loại như "Vì em là fan của tôi". Ai mà ngờ, anh vừa trả lời đã khiến người ta tức chết!

Trên màn hình, Dụ Lãm Nhiên ném sang một câu:

"Em treo cái ID này lên đầu, lại chơi gà đến không thể gà hơn, tôi nhìn mà ngứa cả mắt."

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi hai chữ "định mệnh" khiến Nghênh Niệm ấn vào video phỏng vấn của Dụ Lãm Nhiên, cô chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

Người ta đu idol chỉ cần có thể đến gần sân khấu nhìn thấy người kia bằng xương bằng thịt là đã đủ lắm rồi. Còn cô thì sao? Không chỉ gặp được người thật, tham quan căn cứ huấn luyện, được ngồi ăn cùng với người thật, được vào phòng nghỉ ở hậu trường thi đấu, thậm chí cô còn có phương thức liên lạc với anh.

Mặc dù xem thi đấu eSport không tính là đu idol đúng nghĩa, nhưng cũng gần như là thế rồi.

Lúc Nghênh Niệm soi gương không nhận được mà nghĩ, cô đúng là một người hạnh phúc.

Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt của nó.

Có được wechat của Dụ Lãm Nhiên quả thật là chuyện khiến người ta vui vẻ, nhưng bên cạnh đó, Nghênh Niệm cũng không dám tùy tiện tìm anh nói chuyện. Lúc trước, mỗi lần chơi game gặp khó khăn, hoặc muốn nghe ngóng chuyện gì đó thì có thể tìm "Y Thận" để quấy rầy. Nhưng bây giờ đồng đội bỗng nhiên biến thành Dụ Lãm Nhiên chính chủ, Nghênh Niệm cũng trở nên ngoan ngoãn hơn, kiềm chế đến khó chịu.

Đến nỗi khi cô muốn đăng một bài lên vòng bạn bè cũng phải cẩn thận từng li từng tí, cố gắng chọn lọc từ ngữ ba lần bốn lượt mới dám đăng lên, cô sợ mình mất mặt trước Dụ Lãm Nhiên -- Nói đúng hơn là càng thêm mất mặt.

Nếu có người hỏi bây giờ Nghênh Niệm sợ nhất cái gì, cô chắc chắn sẽ trả lời rằng, cô sợ nhất chính là Dụ Lãm Nhiên tìm mình solo.

Cái đêm biết được nick Wechat đó là của Dụ Lãm Nhiên, cùng anh solo một lần, tình cảnh vô cùng thê thảm. Thậm chí cô còn nghi ngờ trước khi

ngủ anh không có chuyện gì làm nên mới tìm cô giải sầu.

Sau đó quay về nhà, cô lại bị anh kéo đến làm một trận nữa, kịch bản vẫn như lần trước, không khác nhau là bao, trực tiếp hành hạ Nghênh Niệm đến bức bối cả người.

Cũng may, không phải ngày nào Dụ Lãm Nhiên cũng rảnh, huấn luyện trong đội được sắp xếp chặt chẽ, ngoại trừ hai lần đó, về sau anh cũng không còn rảnh rồi để tìm cô. SF thường xuyên thi đấu, Nghênh Niệm dựa vào lịch thi của đội để đi theo cổ vũ, gần như là SF đánh trận nào thì cô đi xem trận đó, trung thành đứng hai thì không ai dám đứng nhất.

Mỗi lần đi xem thi đấu trực tiếp, Nghênh Niệm đều đăng bài lên Weibo để làm kỷ niệm. Dần dần, cô phát hiện ra số lượng fan hâm mộ của mình cũng bắt đầu tăng lên, nháy mắt đã hơn một ngàn.

Nghênh Niệm bối rối không thôi, cô tâm sự với Tiêu Tiêu, "Mấy người follow em là ai thế? Mà bọn họ follow em để làm gì nhỉ?"

Tiêu Tiêu cười cô, "Đơn giản mà. Em chỉ cần bấm đại vào tên của một người hoặc xem trang chủ là biết ngay mà!"

Nghênh Niệm mới vỡ lẽ, "Thế à? Vậy để lần sau em xem thử."

Tiêu Tiêu nói, "Không cần xem, đều là fan hâm mộ của SF đấy."

Nghênh Niệm nghe mà không hiểu gì.

"Fan hâm mộ của SF?"

"Đúng vậy."

"Sao bọn họ không đi follow tuyển thủ với chiến đội, follow em làm gì?"

"Em lướt thử Weibo của em xem, toàn là những bài có liên quan đến SF. Trừ cái trận lúc em còn đi học kia ra, sau khi nghỉ hè thì trận đấu nào cũng

đều có mặt em cả. Chị đi còn không nhiều bằng em, đoán chừng mấy người kia cũng không tìm được ai đi xem thi đấu nhiều hơn em."

"Cho nên follow em?"

"Cũng không phải, nói thế nào nhỉ, trong giới đu idol thì cái này có thể tương đương với master-nim* rồi."

**粉头: thành viên đứng đầu trong fansite, là người có nhiều cơ hội tiếp xúc gần gũi với thần tượng, họ có thể là bạn bè hoặc nhân viên của thần tượng, cũng có thể là một fan ruột có thực lực kinh tế và có năng lực tổ chức.*

Master-nim có thể nói là những fan hâm mộ trung thành nhất, đồng hành cùng thần tượng trên khắp các sự kiện lớn nhỏ và góp phần đem hình ảnh của ngôi sao tới gần hơn các fan khác và khán giả. Mình tạm chọn master-nim vì Niệm Niệm khá giống với từ này.

Nghênh Niệm hiểu kỳ, "Vậy thì em nên làm gì đây?"

Tiêu Tiêu nói, "Chủ yếu là lôi kéo tình cảm của mọi người."

Nghênh Niệm nghiêm túc suy nghĩ năm giây, sau đó kết luận, "Ý chị là muốn em lôi kéo bọn họ thích Dụ Lãm Nhiên hả?"

"..."

Sa mặc lời một hồi, Tiêu Tiêu mới mắng cô, "Em có thể đừng nghĩ mọi chuyện liên quan đến Dụ Lãm Nhiên có được không? Mỗi ngày trong đầu em cũng chỉ có mỗi đội trưởng thôi hả?"

Nghênh Niệm thần nhiên thừa nhận, "Đúng đó! Không đi học thì trong đầu cũng chỉ có anh ấy!"

Phía sau còn có icon cười hì hì.

Tiêu Tiêu bó tay đành phải trả lời, "Được rồi, em vui là được."

Hai người không trò chuyện lâu, sau khi kết thúc, Nghênh Niệm đăng nhập vào Weibo, nghĩ nghĩ rồi quyết định từ bây giờ cô sẽ bắt đầu quản lý Weibo cho thật tốt.

Thế là, cô cho ra lò bài đăng đầu tiên --

"@Dụ Lãm Nhiên cười tôi: Đến đây nhận lấy cú đấm từ Long Vương!

Phía dưới dòng trạng thái kèm theo chín tấm ảnh, tất cả đều là ảnh của Dụ Lãm Nhiên.

Ảnh đều là do Nghênh Niệm chụp trong lúc xem thi đấu, có vài tấm mà máy quay hiện trường không thể nào bắt được nét đẹp như thế. Lúc gửi ảnh cho Tiêu Tiêu xem, chị ấy còn nói: "Người chụp bình thường và người dồn hết tình cảm vào để chụp đương nhiên là phải khác xa rồi! Còn em thuộc loại tình cảm ngập tràn, đến nỗi tràn ra ngoài luôn á!"

Coi như là chị ấy đang khen kỹ thuật và thành phẩm chụp ảnh của cô vậy.

Ảnh đều do chính tay Nghênh Niệm chụp, độc nhất vô nhị. Chủ yếu là nhờ cô có mắt thẩm mỹ, hậu kỳ chỉnh sửa đều do cô đích thân ra tay, chỗ nào không biết, cô còn đi tìm người học hỏi.

Phải nói là hoàn toàn chính xác, nếu không có tình cảm thì sao lại phải tốn công tốn sức như thế.

Tấm ảnh chính giữa trong chín tấm là ảnh toàn đội SF đứng trên đài được Nghênh Niệm chụp lại, suýt nữa cô đã bỏ lỡ cảnh này. Trong khoảnh khắc ấy, chùm sáng từ đỉnh sân khấu chiếu xuống, hắt lên người Dụ Lãm Nhiên, ánh mắt anh cụp xuống nhìn dưới chân mình, cả người anh như được bao phủ bởi ánh hào quang, phảng phất một vẻ đẹp không nhiễm bụi trần, nghiêm túc không thể xâm phạm.

Tấm ảnh này không những đẹp mà còn rất có hàm súc, Nghênh Niệm rất thích nó, đăng nó lên mạng có thể nói là cô đã chia sẻ báo bối của mình.

Weibo vừa đăng, chưa đến năm phút, số bình luận không ngừng tăng lên.

"Má nó! Đội trưởng Dụ lợi hại quá!"

"Đội trưởng đẹp trai quá!"

"Dụ Dụ tuyệt lắm!"

"..."

Một đám người chưa từng gặp mặt, không biết giới tính, không rõ mặt mũi, cách màn hình, cùng khen ngợi trong phần bình luận dưới bài đăng của cô.

Cũng có người hỏi, "Thốt ời, Long Vương là gì thế?"

Nghênh Niệm trả lời, "Là đội trưởng đó!"

Càng về sau càng có nhiều người hỏi, "Sao lại gọi đội trưởng là Long Vương?"

Nghênh Niệm đáp, "Vì anh ấy tuổi Thìn."

Trả lời bình luận xong, Nghênh Niệm thoát ra khỏi màn hình chính. Chạng vạng tối, Tiêu Tiêu bỗng nhiên gửi tin nhắn kêu cô lên Weibo xem.

"Sao thế?"

"Em xem đi! Xem là biết!"

Cô đăng nhập vào Weibo xem thử, bài đăng vừa nay đã được hơn năm ngàn lượt chia sẻ.

Chuyện gì thế này??

Cô bấm vào danh sách chia sẻ mới hiểu rõ nguyên nhân. Weibo của cô không hiểu sao có một Weibo có dấu [V] nhìn thấy, đối phương xúc động khi thấy vẻ đẹp trong mấy tấm ảnh của cô nên bấm chia sẻ.

Chuyện này có phản ứng hơi chậm, mãi đến lúc này mới bắt đầu trở nên dữ dội. Nghênh Niệm nhìn lướt chia sẻ tăng vọt, cách một phút lại tăng thêm mấy chục lượt chia sẻ, lát sau lại lên một trăm, chốc chốc lại thêm một trăm, cô tròn tròn mắt.

Theo sau lượt chia sẻ tăng mạnh, chính là lượt follow của cô.

Đọc được mấy bình luận khen đủ loại của dân mạng, Nghênh Niệm thầm than trong lòng, ôi! khen đến nỗi cô còn cảm thấy xấu hổ, xem ra cô phải học hỏi thêm mới được!

Trong lúc cô đang lướt đọc vô vàn bình luận khen ngợi, Tiêu Tiêu lại gửi tin nhắn đến.

"Niệm Niệm! Weibo SF lại like bài của em kìa!!"

Không sai, là "lại".

Được Weibo chính thức like là chuyện khá lâu rồi, số fan hâm mộ SF dần dần tăng lên theo từng trận thi đấu, bây giờ đã gấp mấy lần so với trước kia.

Không ngờ, cô vẫn còn có ngày được Weibo SF bấm like!

Nghênh Niệm ấn vào thông báo, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Weibo SF.

Xem ra đối với nhân viên của SF, với chiến đội mới căng buồm ra khơi như bọn họ, mức độ nổi tiếng với công chúng vẫn chưa được bao nhiêu, mặc dù tuyển thủ chuyên nghiệp không phải dựa vào vẻ ngoài để kiếm

cơm, Dụ Lãm Nhiên càng không phải loại người đó. Nhưng bài Weibo này coi như là một ngọn lửa nhỏ, bấm like một cái cũng chẳng chết ai.

Chuyện duy nhất có thể ảnh hưởng đến Nghênh Niệm --

Mười phút sau, Dụ Lãm Nhiên tìm cô.

Nghênh Niệm dè dặt bấm mở Wechat, Dụ Lãm Nhiên gửi đến bốn chữ

"Em rảnh lắm hả?"

Cô bữu môi, tủi thân biện minh cho bản thân, "Công việc bình thường của fan hâm mộ mà!"

Mạnh miệng là thế nhưng cô vẫn sợ làm Dụ Lãm Nhiên mất hứng, Nghênh Niệm vội vàng chuyển chủ đề, "Đội trưởng không huấn luyện hả? Sao lại rảnh rồi mà tìm em thế?"

Dụ Lãm Nhiên đáp, "Nghỉ ngơi."

Câu tiếp theo lại quay về chủ đề trước, "Lúc nghỉ ngơi thì Dịch Thận nhìn thấy Weibo SF bấm like nên đưa điện thoại cho bọn tôi xem."

Được lắm, lại là Dịch Thận! Nghênh Niệm oán thầm trong lòng. Dịch Thận ới Dịch Thận à! Sao anh không làm chút chuyện có ích cho cả thể xác và tâm hồn của người hâm mộ thế?

Nếu Dụ Lãm Nhiên ở trước mặt cô, có lẽ Nghênh Niệm sẽ rụt cổ lại mà nói chuyện, "Hi hi hi, trình chụp ảnh của em cũng thường thôi. Vì công cụ không đủ chuyên nghiệp, ảnh chụp bằng điện thoại nên độ phân giải không được cao lắm, sau này em sẽ cố gắng chụp bằng máy ảnh chuyên nghiệp..."

Một lát sau, bên kia chỉ gửi đến một câu, "Online, solo."

Nghênh Niệm, "..."

Lại nữa.

Nghe lời anh mở máy lên, đăng nhập vào trò chơi, chờ tải xong, Nghênh Niệm liền nhận được lời mời từ tài khoản phụ của Dự Lãm Nhiên.

Nếu đổi sang một fan hâm mộ khác, có thể được cũng chơi game với thần tượng của mình chính là việc hạnh phúc biết dường nào, đáng tiếc, cô lại không cảm thấy vậy.

Dự Lãm Nhiên vốn dĩ cũng không hề nhường cô, không nhường cô một chút nào!

Hai người bước vào trận đấu, hình như hôm nay anh không có gì muốn dạy cô, đơn giản chỉ muốn tìm cô solo, sau khi học hết những kỹ năng, mới có vài đòn đã bắt đầu xoay người né đòn, hai chiêu liên tiếp đánh cô khô máu.

Góc trái màn hình bắt đầu hiện lên cuộc đối thoại.

Dự Lãm Nhiên cười tôi:....

OKMIJN:?

Dự Lãm Nhiên cười tôi: Đội trưởng, anh làm gì thế?

OKMIJN: Hành hạ gà chíp.

Dự Lãm Nhiên cười tôi:???

Dự Lãm Nhiên cười tôi: Thế thì không tốt đâu...

OKMIJN: Tiếp tục.

Dự Lãm Nhiên cười tôi: Chờ em một chút!

OKMIJN:?

Dụ Lãm Nhiên cười tôi: Em đánh có thắng anh đâu! Anh cũng không thềm nhường em thì em làm sao mà đánh!

OKMIJN: Thi đấu eSport không có chuyện nhường nhau.

OKMIJN: Hơn nữa, cái này chủ yếu để em mở mang kiến thức.

Dụ Lãm Nhiên cười tôi:... Kiến thức gì?

OKMIJN: Có biết chiêu vừa này tên gì không?

Dụ Lãm Nhiên cười tôi: Tên gì?

OKMIJN: Long Vương vẩy đuôi.

"..." Nghênh Niệm chỉ muốn chui vào màn hình tấn anh một trận.

Fan hâm mộ vất vả chụp ảnh, chỉnh ảnh, đăng Weibo, còn anh thì hay rồi, không khen thì thôi, vừa quay mặt đi đã ngược cô tới bởi trong game. Công lý ở đâu ra??

Tính khí khó chịu lại được gọi hồn, cô đánh một hàng chữ, "Nếu anh không thích sau này em không chụp nữa."

Không thềm gọi là đội trưởng luôn.

Hơn nửa phút sau, Dụ Lãm Nhiên mới trả lời lại, một câu không liên quan đến lời cô vừa nói, "Sao lại gọi là Long Vương?"

Anh hỏi chuyện xưng hô của cô trên bài viết.

Nghênh Niệm hỏi lại, "Anh không thấy hả? Em có trả lời trên Weibo rồi mà."

Anh nói, "Không thấy."

Cô nén giận mà trả lời, "Vì anh tuổi Thìn."

Anh đáp, "Ồ."

Lại thêm hai chữ, "Thế à."

Nghênh Niệm không trả lời lại, cuộc nói chuyện tạm dừng ở đây.

Khung chat yên lặng một lúc. Bỗng nhiên, góc trái màn hình lại hiện lên tin nhắn mới.

Dụ Lãm Nhiên bỗng nói:

"Tấm thứ năm* cũng khá đấy."

**Đây là tấm ảnh chính giữa Niệm Niệm chụp anh dưới ánh đèn sân khấu đã nói ở trên. (9 tấm, mỗi hàng ba tấm, ba hàng, nên tấm chính giữa chính là tấm thứ năm)*

Nghênh Niệm sững sờ nhìn dòng chữ kia, khóe miệng đang mím thành một đường thẳng chậm rãi cong lên.

Chân trần giẫm lên mép ghế, đưa tay che đi gương mặt không thể kiềm chế nổi.

"A a a...!"

Đáng ghét.

Dường như cô có thể tiếp tục solo với anh thêm một trăm năm nữa!

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nháy mắt, giải đấu mùa hè đã tiến vào tuần thứ chín.

Có đôi khi nhìn thấy gương mặt của Dụ Lãm Nhiên trên màn hình lớn ở hội trường trực tiếp, cô lại cảm thấy có gì đó không chân thật. Người này lúc ở trên sân khấu thì mạnh mẽ vang dội, nhưng khi ở trên mạng, anh lại rất kiên nhẫn trò chuyện với cô, mặc dù ở trong game anh không dễ nan gì mà đánh cô bầm dập, nhưng anh vẫn dành thời gian để dạy cô cách chơi.

Giống như một giấc mơ vậy.

Tiếp xúc với nhau khá lâu, gan Nghênh Niệm cũng bắt đầu to hơn, không còn phải lo lắng, sợ anh không vui sẽ chặn mình. Lúc anh rảnh rồi, cô còn cùng anh tán gẫu dăm ba câu nhàm chán.

Tính anh cũng không khó nói chuyện, chỉ có hơi lãnh đạm so với người khác, có rất nhiều chuyện anh không có hứng thú, cho nên mới cảm thấy anh lạnh lùng, khó kết bạn.

Càng tìm hiểu anh, Nghênh Niệm bắt đầu dám cò kè mặc cả với anh.

SF có trận đấu vào tuần thứ chín, Nghênh Niệm vẫn trình diện như mấy lần trước. Đã giữa tháng tám rồi, không lâu nữa kỳ nghỉ hè sẽ kết thúc. Chờ đến khi tựu trường rồi cô sẽ không còn rảnh rỗi như thế này, không thể muốn đi xem thi đấu lúc nào cũng được nữa.

Cô rất trân trọng những ngày cuối cùng của mùa hè, trước khi đi xem trận đấu lần này, cô đã bàn bạc với Dụ Lãm Nhiên qua Wechat từ sớm.

"Đội trưởng ơi, làm phiền anh một chút!"

Anh nhanh chóng trả lời lại, "Nói."

"Nếu lần này mà thắng, em muốn tặng bánh cho mọi người."

"Rồi sao?"

"Phải đem bánh vào hội trường chứ sao, em không vào được, anh có thể nói với nhân viên, bảo họ ra ngoài nhận được không?"

Sợ anh không chịu, Nghênh Niệm cố gắng cam đoan, "Em không vào đâu! Tuyệt đối không phải là do em thỏa mãn lòng riêng của mình, anh chỉ cần cho người ra nhận là được!"

Nửa phút sau, Dụ Lãm Nhiên trả lời, "Tùy em."

Nghênh Niệm mừng thầm, cảm ơn anh rồi lại nịnh anh vài câu, sau đó đổi kiểu khen ngợi nhưng vẫn không thay đổi trọng tâm chính là, "Đội trưởng tốt quá!"

Dụ Lãm Nhiên không trả lời lại, anh không thèm để ý đến cô.

Đến ngày thi đấu, Nghênh Niệm ngoan ngoãn ngồi ở hội trường cổ vũ. Trận đấu hôm nay kết thúc rất nhanh, quá trình phải nói là vô cùng đặc sắc, cuối cùng SF cũng giành được chiến thắng. Tay Nghênh Niệm vỗ đến đỏ hết cả lên, cô đi ra khỏi hội trường, đứng một bên nhắn tin cho Dụ Lãm Nhiên.

Không hiểu sao lại có cảm giác "có tật giật mình", Nghênh Niệm cầm điện thoại như đang trốn ai, cứ nhìn trái rồi lại nhìn phải, sợ người khác nhìn thấy điện thoại của cô.

Quả thật quá kinh khủng. Biết bao nhiêu người ủa ra từ hội trường, ngoại trừ fan hâm mộ của đội đối thủ, một nửa còn lại chính là đến để cổ vũ cho SF. Cô thế mà dám nhắn tin với đội trưởng đội SF dưới mí mắt của mọi người...

Như Giang Gia Thụ nói chính là -- "Ném em vào trong đám fan chắc chắn

sẽ bị nhốt vào lòng heo rồi chìm xuống nước!"

"Em đang ở bên trái cửa cửa chính hội trường."

Trận đấu đã kết thúc hơn nửa tiếng, nhận được bánh kem từ người giao hàng, Nghênh Niệm liền gửi tin nhắn cho Dụ Lãm Nhiên, anh nhanh chóng đáp lại, "Chờ chút."

Nghe lời anh, cô đứng chờ chưa đầy ba phút, một người mang thẻ công tác đi đến chào cô, "Cô có phải là cô Nghênh không?"

"Đúng vậy, em là Nghênh Niệm." Cô gật đầu.

Nhân viên cười nói, "Em đi theo tôi."

Nghênh Niệm dừng lại, "Hả?" Cô nói, "Em không vào..."

Nhân viên nói, "Lát nữa còn có phỏng vấn nên không thể về sớm được. Đội trưởng Dụ đã đặt đồ ăn nhẹ rồi, mọi người đều đang ăn ở trong phòng nghỉ đó. Huấn luyện viên nghe nói em mang bánh đến nên bảo em vào!"

"Vậy có tiện không ạ?"

"Không sao đâu! Em cứ vào đi!"

Nghênh Niệm nghĩ nghĩ, cũng không phải là lần đầu, cô không kiêu cách nữa, sau khi cảm ơn người ta xong thì đi theo vào hậu trường.

Lần thứ hai mang bánh kem đi vào phòng nghỉ của SF, không còn ngại ngùng nữa nhưng cũng không thể nói là rất quen thuộc. Ít ra thì lúc đối mặt với Dụ Lãm Nhiên, Nghênh Niệm vẫn hồi hộp như xưa.

Huấn luyện viên luôn tươi cười chào đón, Dịch Thận nói nhiều, lần nào cũng là người đầu tiên nhảy vào bắt chuyện với cô. Nghênh Niệm biết rõ người ta khách sáo với mình là do phép lịch sự cơ bản, nên cô chưa bao

giờ được nước lẩn tới.

Nói chuyện vài câu thì Dụ Lãm Nhiên đi tới. Dây buộc bên ngoài hộp bánh đã được mở ra, anh đưa ngón tay nhắc cái hộp lên một chút.

"Lại là chocolate à?"

Nghênh Niệm nhỏ giọng trả lời, "Ăn ngon mà..."

Anh nhìn cô một cái rồi đưa đồ sang.

Lúc này cô mới phát hiện ra trên tay anh đang cầm một ly trà sữa, cô vô thức nhận lấy, "Đội trưởng, hôm nay anh mời khách hả?"

Anh ừ, như đáp lại mà cũng như không, anh hất cằm về một hướng, ra hiệu cô đi lấy đồ ăn.

Nghênh Niệm khéo léo từ chối, "Không cần đâu, em không đói."

Đi vào hậu trường là quyết định nhất thời của cô, cô không có ý định ở lâu, có thể đứng bên cạnh anh thêm một lát là đủ lắm rồi.

Dụ Lãm Nhiên không ép cô phải ăn, ánh mắt lướt sang, "Nay không mặc váy nữa hả?"

Mặt Nghênh Niệm nóng bừng, còn không phải vì anh sao? Anh đã nói không thích rồi, cô đành phải cố gắng không mặc váy khi đến xem thi đấu chứ biết sao giờ.

Nhưng cô lại cứng miệng đáp, "... Đâu đâu cũng mở máy lạnh, nên có hơi lạnh."

Bảng nhiệt độ của máy lạnh tủ đứng cách đó không xa hiển thị: 28 độ.

Nhiệt độ lạnh lạnh thế này vô cùng thích hợp trong mùa hè.

Khóe môi Dụ Lãm Nhiên cong lên như cười như không, anh cũng lười vạch trần cô.

Nói được mấy câu, huấn luyện viên mời Nghênh Niệm đến cắt bánh. Lần trước cũng thế, dù cô có cắt hay không thì đây cũng là sự tôn trọng dành cho cô.

Nghênh Niệm thấy Dịch Thận nóng lòng muốn làm thì nhường cho cậu ấy.

Mấy người còn lại cũng dần tập hợp lại, Nghênh Niệm không biết hết mọi người. Thi đấu ở thành phố khác thì nhân viên công tác cũng sẽ thay đổi theo.

Ngay cả những người trong đội cô cũng không nhớ hết.

Điểm khác biệt là, Nghênh Niệm thấy có một chàng trai hình như xấp xỉ tuổi cô, có lẽ là bằng tuổi cô, chỉ nhỏ hơn mấy đội viên SF chừng hai ba tuổi mà thôi.

Cậu ta hình như là người nhà của nhân viên công tác SF kia, nhưng kỳ lạ là cậu ta cứ nhìn Nghênh Niệm chằm chằm.

Nghênh Niệm phát hiện có người nhìn mình, cô ngẩng đầu nương theo ánh mắt ấy nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau. Cậu ta có vẻ ngại, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác. Nhưng cô vừa quay đi, cậu ta lại tiếp tục nhìn cô.

Nghênh Niệm không nhớ ra người này là ai, trông rất lạ mặt, cô chắc chắn là mình không quen cậu ta.

Bị người ta nhìn chằm chằm, Nghênh Niệm có hơi mất tự nhiên nên chỉ ăn một miếng bánh nhỏ. Vừa hay có người đến thông báo với đội, đại khái là phải quay video gì đó, Nghênh Niệm nhân lúc này chào tạm biệt rồi ra về.

...

Triệu Ngạn là em họ của người dẫn đội, cậu ta rất thích chơi game, vì quan hệ với anh họ nên bắt đầu xem SF thi đấu, xem xong lại thành fan của toàn đội. Cậu ta năn nỉ dẫn đội Triệu rất nhiều lần, không chịu được sự mè nheo của cậu ta, dẫn đội đành phải đưa cậu ta đến đây, thành toàn nguyện vọng được gặp tuyển thủ SF một lần.

Tận mắt nhìn thấy tuyển thủ yêu thích của mình, Triệu Ngạn kích động không thôi, lại còn được năm người kí tên cho, có thể nói là thỏa lòng thỏa dạ. Buổi tối trong đội có liên hoan, dẫn đội Triệu cũng dẫn theo cậu ta đi cùng, không biết vì sao mà cậu ta lại thoáng thất thần.

Dẫn đội chưa kịp hỏi, Dịch Thận đã nhanh mồm hỏi trước, "Này, Triệu Ngạn, lúc này cậu cứ thất thần nhìn con gái nhà người ta hoài, nghĩ gì thế?"

Mấy người ngồi bên cạnh Dịch Thận như Thành Nhuận, Lâm Sơn Khước, và cả Dụ Lãm Nhiên trước giờ chưa bao giờ tham gia vào mấy cuộc tám chuyện này, đều quay sang nhìn Triệu Ngạn khi nghe Dịch Thận hỏi.

Cô gái vừa này tới là ai?

Ngoại trừ Nghênh Niệm mang bánh kem vào phòng nghỉ thì còn ai trồng khoai đất này!

Dịch Thận cười hì hì, nhướn mày với Triệu Ngạn, "Đừng nói là cậu để ý người ta nha? Vừa này tôi thấy cậu cứ nhìn người ta không thèm chớp mắt luôn ấy!"

Dẫn đội Triệu nghe thế thì thấy lạ, hỏi em họ mình, "Thật hả?"

Bình thường toàn bị người ta trêu ghẹo, bây giờ cuối cùng đã có thể trêu lại người khác, Dịch Thận liên tục gật đầu nhằm gia tăng độ tin cậy của lời mình vừa nói ra, "Thật đó! Em đứng đối diện cậu ta thấy hết nè! Lúc

Nghênh Niệm đi về, ánh mắt còn nhìn theo đến tận ngoài cửa!"

"Nghênh Niệm?" Triệu Ngạn đang đỏ mặt, đang muốn giải thích thì sau khi nghe thấy Dịch Thận nhắc đến tên cô, cậu nuốt lại lời định nói, hỏi lại, "Cô ấy là Nghênh Niệm thật hả?!"

Dịch Thận thấy cậu ta giật mình thì kinh ngạc, "Không lẽ còn có Nghênh Niệm giả nữa hả?"

"Không phải, em cứ tưởng mình nhìn nhầm..." Triệu Ngạn nói, "Em cứ thấy cậu ấy trông quen lắm, hóa ra không nhận nhầm người."

Dẫn đội kinh ngạc, "Hai đứa biết nhau hả?"

"Cũng không phải." Triệu Ngạn ngại ngùng cười, "Chỉ từng gặp qua mấy lần thôi."

"Từng gặp?"

Triệu Ngạn không đáp lại, ánh mắt lướt qua bọn Dịch Thận, Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước, dừng lại trên người Dụ Lãm Nhiên.

"Đội... đội trưởng Dụ, Nghênh Niệm và anh? Hai người...?"

Vẻ mặt Dụ Lãm Nhiên vẫn như bình thường, ánh mắt không nhận rõ cảm xúc. Chưa kịp mở miệng, Dịch Thận đã cướp lời, "Không phải như cậu nghĩ đâu. Nghênh Niệm là fan của đội trưởng bọn tôi đó!"

"Ra là thế." Triệu Ngạn ồ một tiếng. Mặc dù cậu ta có hơi nghi ngờ tại sao fan lại có thể xuất hiện ở hậu trường, nhưng dù sao cậu cũng mới đến lần đầu, hưởng sái của anh họ, có nhiều chuyện kỳ lạ, không nên nói lung tung.

Không ngờ, Dụ Lãm Nhiên lại hỏi, "Cậu quen cô ấy à?"

Ánh mắt anh rơi lên người Triệu Ngạn. Không cần nghĩ cũng biết, người

anh hỏi chính là Nghênh Niệm chứ không ai khác.

Triệu Ngạn ngơ ngác, Dụ Lãm Nhiên rất ít nói. Hôm nay sau khi cuộc thi kết thúc, cậu ta đến hậu trường để chúc mừng các thành viên trong đội, thuận tiện xin chữ ký của họ. Từ đầu đến cuối, Dụ Lãm Nhiên chỉ nói hai chữ "cám ơn" rồi không nói gì thêm.

Thế mà bây giờ anh lại mở miệng hỏi chuyện cậu ta, khiến cậu ta bỗng thấy được cưng chiều mà lo sợ.

Triệu Ngạn vội trả lời, "Không, không quen. Hồi trước em đi thi thì gặp cô ấy, cô ấy siêu siêu giỏi luôn!"

Dịch Thận hiếu kỳ, "Giỏi cỡ nào?"

Chuyện Nghênh Niệm học giỏi bọn họ đều nghe qua, nhưng giỏi cỡ nào thì không rõ.

Triệu Ngạn nói, "Em từng tham gia cuộc thi tiếng Anh toàn quốc dành cho học sinh trung học. Hồi cấp hai năm nào em cũng tham gia, lần nào cũng gặp Nghênh Niệm."

Dịch Thận hỏi, "Cậu đạt giải hả?"

"Không có." Triệu Ngạn xấu hổ đỏ mặt.

"Thế còn Nghênh Niệm?"

"Cô ấy ẵm giải nhất." Triệu Ngạn dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Ba lần liên tiếp."

Dẫn đội Triệu cất giọng dạy dỗ, "Giỏi thế, em lo mà học tập theo người ta đi!"

Triệu Ngạn gật đầu rồi tiếp tục nói, "Em có một đứa bạn tham gia cuộc thi hùng biện cấp quốc gia, hồi cấp hai cậu ta đi thi hai lần, cậu ta cũng

biết Nghênh Niệm nữa. Ba năm liên tục Nghênh Niệm đều tham gia, bạn em được huy chương bạc một lần, Nghênh Niệm đạt huy chương vàng hai lần. Có một lần cậu ấy được huy chương đồng, lần ấy hình như cậu ấy bị sốt, vắc thân sốt cao ra trận"

Thành Nhuận khen không dứt miệng, "Nói thế thì Nghênh Niệm rất rất giỏi đấy!"

Lâm Sơn Khước tiếp lời. "Nói nhảm, lần trước cô ấy nói tiếng Nhật lưu loát biết bao nhiêu."

"Nếu người nào thường xuyên tham gia mấy cuộc thi quốc gia thì ít nhiều cũng sẽ biết đến tên của Nghênh Niệm." Triệu Ngạn nói, "Nhưng không biết vì sao cuộc thi hùng biện năm nay lại không tham gia. Là học kỳ trước đó."

Dịch Thận nhanh miệng đáp, "Cô nhóc chạy đi xem thi đấu liên tục, trước khi nghỉ hè cũng thường xuyên đi xem, không lẽ vì thế mà bỏ thi?"

Dụ Lãm Nhiên này giờ vẫn không nói lời nào thoáng mím môi, hàng chân mày nhíu chặt.

Triệu Ngạn đáp, "Em không biết nữa, mà cậu ấy quả thật rất giỏi. Ví dụ như, nhóm học sinh của trường bọn em hay tham gia các cuộc thi đều truyền tai nhau một câu -- Nếu đi thi mà gặp Nghênh Niệm thì đừng nghĩ đến hạng nhất, cố gắng tranh hạng hai hay hạng ba là được rồi."

Dịch Thận bật cười ra tiếng, "Nói thế thì cô ấy là đại ma vương trên sân thi đấu rồi?" Nhịn không được cậu lại trêu, "Kể cũng lạ, Nghênh Niệm thông minh, học giỏi như thế, sao lại chơi game gà chíp thế nhỉ?"

Mọi người chưa ai lên tiếng, Dụ Lãm Nhiên bỗng nói, "Thật ra cũng không đến nỗi nào."

Dịch Thận mắc nghẹn, suýt nữa cắn trúng lưỡi, "Khụ khụ... cái gì?!"

Hơn một nửa số người trên bàn đồng loạt quay sáng nhìn Dụ Lãm Nhiên.

Anh bình vắn vững như núi, bình tĩnh nói, "Ý tôi là, cô ấy chơi game cũng không tệ đâu, tầm tầm."

Thành Nhuận:...

Lâm Sơn Khước:...

Bạc Xán:...

Dịch Thận:...

Đội trưởng, không phải anh trợn mắt nói dối đâu, mà anh nhắm tịt hai con mắt luôn rồi đấy!!!!

Dẫn đội Triệu cũng phải cạ lời. Chỉ có Triệu Ngạn không biết gì về trình độ chơi game của Nghênh Niệm, vẻ mặt khó hiểu.

"Sao thế anh?" Cậu ta hỏi anh họ của mình.

Dẫn đội tăng hắng một cái, thấp giọng nói, "Không có gì, đừng hỏi nữa, ăn canh đi."

Triệu Ngạn, "... Dạ."

...

Giải quyết bữa tối một cách qua loa, Nghênh Niệm quay về khách sạn từ sớm. Cô vọc điện thoại một chút, sau đó đi rửa mặt, không lâu sau thì bước ra khỏi phòng tắm. Cô vừa đi đến bên giường thì tiếng chuông báo tin nhắn từ Wechat vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Cô cầm điện thoại lên xem, Dụ Lãm Nhiên vậy mà nhắn tin cho cô.

Thoáng nhìn đoạn tin nhắn, nụ cười bên khóe môi chưa kịp nở rộ đã bị

dập tắt ngay lập tức.

Dụ Lãm Nhiên nói, "Kể từ tuần này trở đi, cấm em đi xem thi đấu."

Cô hỏi, "Vì sao?"

Bên kia đáp, "Đi nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến việc học."

Ảnh hưởng việc học? Anh đang đùa gì thế!

Nghênh Niệm nói, "Em học rất giỏi, việc học rất ổn định, không có vấn đề gì cả, đội trưởng đừng lo!"

Không hiểu sao Dụ Lãm Nhiên lại rất cố chấp, "Trận thi đấu lần sau đừng để tôi thấy em có mặt tại hiện trường."

Về mặt Nghênh Niệm bỗng chốc suy sụp.

Anh lại ra đòn sát thủ, "Nếu không tôi sẽ chặn em đấy."

Sao thế được!!!

Nghênh Niệm hít một hơi thật sâu, "Đừng mà! Đừng chặn em! Có chuyện gì cũng phải từ từ thương lượng, anh đừng xúc động mà đội trưởng!"

Dụ Lãm Nhiên chốt, "Không có gì để thương lượng hết."

Nghênh Niệm muốn bật khóc, cô gấp đến nỗi dậm chân ở bên giường, cố gắng mặc cả, "Một tuần đi một lần được không? Còn có nửa tháng nữa là em tựu trường rồi. Hai tuần cuối cùng để cho em đi xem hai trận nữa thôi có được không?"

Dụ Lãm Nhiên quyết đoán đáp, "Không được."

Nghênh Niệm cầm điện thoại mà khóc không ra nước mắt. Cô nói hết

nước hết cái rồi mà anh vẫn cứ kiên trì như thế, bắt cô phải tâm trung vào việc học, không biết bị ma nào nhập nữa.

Bỗng chốc, cô cảm thấy chán nản, thất vọng, cô quỳ lên giường, nửa người đổ nhào xuống, cả người như mất hết sức sống.

Bạn có từng đu idol kiểu này chưa?

Không những xía vào trình chơi game của bạn, mà còn để ý đến thành tích học tập của bạn nữa...

Đây là lần đầu tiên cô mắng anh, Nghênh Niệm nghiến răng nghiến lợi mắng thầm trong lòng --

Dụ Lắm Nhiên! Đồ ông già vô lý! Đồ xấu xa!

OK, một đừng có nhắn tin thỉnh người ta đi cõ vũ anh nha =))

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi giải đấu mùa hè tiến vào tuần thứ mười một, Nghênh Niệm không đi xem thi đấu nữa.

Mặc dù chân và tiền là của mình, dù có muốn đi thì cũng chẳng ai cấm được, nhưng cô vẫn sợ "ông già" quản đủ thứ chuyện ấy.

Mỗi lần thi đấu, Nghênh Niệm chỉ có thể xem ảnh chụp mà an ủi, ngồi giữ trước màn hình máy tính để xem trực tiếp, làm thế nào cũng không thích bằng không khí ở hiện trường. Fan trên Weibo của cô cũng cảm thấy là lạ, cái người đi xem không sót trận nào sao bỗng nhiên lại không

đăng ảnh lên nữa? Thế là có người nhắn tin hỏi cô, "Dụ Cười đại đại, chị không đi xem thi đấu hả?"

"Dụ Cười" được lấy từ hai chữ trên tên Weibo của cô, chọn lấy hai chữ nổi nhất, cũng không biết là ai gọi cô như thế khi bình luận dưới Weibo của cô, dần dần, mọi người đều biết cái tên này của cô.

Là một fan được Weibo chính thức của SF bấm like nhiều lần, cộng thêm việc thường xuyên đi xem thi đấu, chụp ảnh tuyển thủ mình yêu thích, chỉnh sửa ảnh, đăng weibo thu hút một lượng chia sẻ lớn, trong lúc vô tình, những "thành tích" này của Nghênh Niệm bỗng nhiên trở thành "đại đại" trong mắt nhóm fan.

Hai chữ này trở thành biệt danh của cô, ban đầu Nghênh Niệm còn thấy lạ, nhưng chẳng mấy chốc cũng quen dần.

Cô đành phải trả lời lại, "Dạo gần đây ngoài đời có việc bận nên mình không rảnh đi xem thi đấu."

Người follow cô cảm thấy hơi tiếc, "Ảnh cô chụp đẹp lắm, tôi còn đang chờ ảnh mới của cô đây."

Nghênh Niệm cũng thấy hơi tiếc. Cô đã chuẩn bị sẵn máy ảnh, học cách chụp ảnh, dự định sẽ chụp ảnh thật nhiều cho Dụ Lãm Nhiên. Kế hoạch chưa kịp thực hiện đã bị hủy bỏ, có thể trách ai đây?

Cô dám trách Dụ Lãm Nhiên chắc?

Nuốt ngược vào lòng, dù có gãy răng thì cũng phải nuốt máu vào trong thôi.

Nghênh Niệm trải qua nửa tháng hè vô cùng nhàm chán, có đôi khi cô chán đến nỗi đồng ý lời rủ rê của Giang Gia Thụ, ra ngoài chơi với cậu.

Không lâu sau đã bước vào tháng chín, năm học mới đã đến, những ngày tháng 6 giờ đi, 9 giờ về lại tiếp tục bắt đầu.

Trước khi vào học, Nghênh Niệm thử gửi tin nhắn qua Wechat cho Dụ Lãm Nhiên hỏi dò, "Đội trưởng, lâu lắm rồi em chưa được đi xem thi đấu. Tuần này em có thể đến xem được không?"

Phía sau còn đi kèm meme vờ ra vẻ.

Chờ đến khi Dụ Lãm Nhiên rảnh rồi xem tin nhắn, anh trả lời lại đầy dứt khoát, "Không được."

Câu trả lời vừa dứt khoát lại gọn gàng đã cắt đứt mọi hy vọng của cô.

Nghênh Niệm càng nghĩ càng rầu. Dù là tuyển thủ eSport hay minh tinh khác đều mong muốn fan quan tâm mình nhiều hơn, sợ fan ít quan tâm, lâu ngày không quan tâm, tình cảm sẽ phai nhạt mà chuyển sang thích người khác.

Còn Dụ Lãm Nhiên thì ngược lại, không thêm lo lắng tẹo nào, không giữ fan thì thôi, lại còn hung hăng đẩy người ta ra xa! Có ai giống anh không?

Vẫn là câu nói cũ, anh không hề sợ cô sẽ thoát fan mà!

Nghênh Niệm cũng không biết mình nghiêm túc với anh thế làm gì. Thật ra cô có thể lên đi xem cũng được, chỉ cần không đăng Weibo để anh thấy, ở hiện trường nhiều người như thế, chắc chắn cô sẽ không bị phát hiện đâu.

Thế nhưng trong lòng lại thấy khó chịu, giống như cô đã hứa với anh, nếu không làm theo thì có giảm giá như đang lừa dối anh vậy.

Cô cố gắng đèn nén suy nghĩ đi xem thi đấu, vô cùng thành thật, ngay cả cô cũng không phát hiện ra, cô còn ngoan ngoãn nghe lời gấp mấy lần mấy bé lớp Một.

Không thể đến nơi xem thi đấu, nhưng lòng vẫn hướng về nó.

Mùa giải được diễn ra trong khí thế hùng hực, điều đáng tiếc là SF không thể đi vào trận trung kết.

Chung kết giải đấu mùa hè, vẫn là sân khấu của hai đội trong top 3 cả nước, trận đấu của đỉnh cao.

Dựa vào biểu hiện trong giải đấu mùa xuân và mùa hè của hai đội, bọn họ đã nắm trọn trong lòng bàn tay hai trong ba cái tên đại diện của khu vực trong nước tham gia giải đấu toàn cầu – cũng chính là giải đấu S..

Song, còn phải chọn ra thêm một hai cái tên nữa, để phân ra "Hạt giống số một" và "Hạt giống số hai".

SF và FVH lại chạm trán nhau, lần này là cuộc thi tranh giành tấm vé cuối cùng đại diện cho quốc gia thi đấu toàn cầu.

Dựa vào lời kể của những người hâm mộ eSport để hình dung, có thể nói rằng đây là "trận đánh của thần tiên", phải nói là xuất sắc gấp mấy lần!

Hai đội với thái độ vô cùng nghiêm túc, phát huy hết sức mình.

Vì phải đi học, nên Nghênh Niệm chỉ có thể xem lại video trước khi đi ngủ. Mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng khi nhìn thấy khoảnh khắc chiến thắng của SF, cô ghé mặt vào gối, hốc mắt dần nóng lên, suýt nữa đã bật khóc.

Không dễ dàng gì.

Chặng đường một năm này của SF quả thật không hề thoải mái chút nào. Khởi đầu lại một lần nữa, nhưng không có ai xem trọng, xung quanh chỉ toàn là âm thanh chỉ trích, tất cả mọi thành viên trong đội đều nhận áp lực to lớn.

Vất vả lắm mới có được vài người hâm mộ, đấu thua một trận, chỉ vì thực lực quá yếu, thua quá thảm hại mà tất cả lời khen ngợi hoàn toàn biến thành lời công kích.

Sự coi trọng biến thành chế giễu, những gương mặt tươi cười, đáng về hò hét cổ vũ hết mình, vừa quay mặt đi liền cùng đám người ghen ghét nói xấu, chửi bới họ.

Nghênh Niệm nhớ lại lúc mình đụng mặt anh vào đêm mưa nọ. Bảng đèn của SF bị ném vào trong mưa, từng giọt mưa rơi xuống tựa như đánh thẳng vào lòng cô.

Cô đoán có lẽ là Dụ Lãm Nhiên cũng nhìn thấy cảnh ấy.

Sau khi chấn chỉnh lại tiếp tục ra trận, trong giải đấu mùa hè, bọn họ luôn luôn sục sôi ý chí. Mặc dù có hơi tiếc vì không được vào chung kết, nhưng biểu hiện của SF đã đủ khiến cho mọi người phải giơ ngón cái khen ngợi.

Đã từng là một đội không hề có danh tính, cứ thế mà xông vào tầm mắt của mọi người trong giới thể thao điện tử. Là fan của bọn họ, Nghênh Niệm kiêu ngạo vì năm thành viên SF.

Đêm khuya, Nghênh Niệm đăng lên một trạng thái mới.

Kể từ sau khi ngừng đi xem thi đấu, bài đăng trên tài khoản kia của cô đã giảm xuống rõ rệt, hôm nay lại có trạng thái mới.

"@Dụ Lãm Nhiên cười tôi:

Thời gian qua mọi người đã vất vả rồi. Tương lai vẫn còn rất dài, vẫn còn có những ngọn núi cao hơn đang chờ chúng ta chinh phục.

Dù con đường phía trước có khó khăn hiểm trở thế nào, chúc cho chiến đội của em, sự nghiệp phát triển, thẳng tiến không lùi!

Em mãi mãi tự hào vì các anh."

Ảnh kèm theo không phải là ảnh riêng của Dụ Lãm Nhiên hay bất cứ

thành viên nào khác, mà là ảnh tập thể của SF.

Cảm xúc của Nghênh Niệm đang trào dâng, cô lau nước mắt, nhắn cho Dụ Lãm Nhiên một tin:

"Đội trưởng! Em hứa với anh em nhất định sẽ học thật giỏi, các anh cũng phải cố gắng lên nhé!!!"

Tin nhắn gửi đi chưa đầy ba mươi giây, nước mắt chưa lau xong, Dụ Lãm Nhiên đã trả lời lại:

"Nếu hiện giờ em không nhắn tin này cho tôi, thì câu nói này có thể tin được một chút."

"..."

Nghênh Niệm ngẩng lên nhìn đồng hồ, gần hai giờ khuya rồi! Bỗng nhiên chợt dạ, định nói với anh là mình đang làm bài tập, nhưng nghĩ lại không muốn nói dối anh, cô đành phải chuyển chủ đề.

"Sao đội trưởng còn chưa ngủ vậy?"

Bọn họ có thời gian biểu, huấn luyện, nghỉ ngơi, ăn cơm đều được sắp xếp vô cùng nghiêm ngặt. Còn nữa, với tính cách của người này, thì anh không phải là cú đêm.

Quả nhiên, Dụ Lãm Nhiên trả lời, "Ngủ rồi. Nhưng bị tin nhắn của em đánh thức."

Nghênh Niệm,...

Được thôi, là lỗi của cô.

Nghênh Niệm rụt cổ, "Vậy em không làm phiền anh nữa, em cũng đi ngủ đây, đội trưởng ngủ ngon!"

Gửi tin đi, cô giảm độ sáng màn hình rồi tắt đi, cuộn mình trong chăn.

Nhắm mắt lại nhưng vẫn chưa thấy buồn ngủ, cô nghĩ tới nghĩ lui, lại cầm điện thoại lên, không sợ chết bám vào ảnh đại diện của Dụ Lãm Nhiên.

Cô hỏi, "Đội trước, trước khi ngủ em muốn hỏi anh chuyện này. Lâu rồi em không được đi xem thi đấu. Lúc đánh giải S em có thể đến xem được không?" Đằng sau cô còn gửi kèm theo ba cái nhãn dán trông rất đáng thương.

Giải đấu S năm nay được tổ chức trong nước, muốn đi xem thi đấu cũng rất thuận tiện.

Bấy giờ, Dụ Lãm Nhiên vẫn chưa từ chối, có lẽ anh đang suy nghĩ, sau đó tạm thời đồng ý, "Chăm chỉ học hành, thỉnh thoảng đi thì được."

Nghênh Niệm xem tin nhắn mà vui mừng không thôi, trốn ở trong chăn cười hì hì như kẻ trộm.

"Đội trưởng tốt quá!!"

Để nhấn mạnh, cô còn cố ý dùng hai dấu chấm than.

Hôm nay, Nghênh Niệm yên giấc đến hùng đông.

Được Dụ Lãm Nhiên cho phép, tinh thần của Nghênh Niệm vô cùng sảng khoái, vừa đi học vừa chú ý lịch thi đấu, chuẩn bị tìm thời gian thích hợp để đi xem SF.

Buổi sáng ngày thứ ba, Nghênh Niệm bị giáo viên gọi lên văn phòng nói chuyện, thầy đưa cho cô một cuốn đề thi đại học của những năm trước bảo cô làm thử. Theo lý thuyết, cô chỉ mới học lớp mười một, chưa đến lúc giải thử đề đại học, nhưng cô không từ chối mà thoải mái nhận lấy.

Trên đường quay về phải đi ngang qua thư viện, Nghênh Niệm đi đường tắt phía sau tòa nhà, đến gần chỗ bồn hoa, cô bỗng nghe thấy tiếng động truyền đến từ một góc nào đó.

Vốn dĩ Nghênh Niệm không để ý, nhưng từng tiếng nghẹn ngào cứ truyền đến tai cô, buộc cô phải dừng chân.

Quay đầu nhìn khắp nơi, tiếng khóc phát ra từ góc bên phải, Nghênh Niệm cẩn thận đi tới, bước chân nhẹ nhàng đi về hướng kia. Vì sợ gặp chuyện nên cô rất cảnh giác, không dám lơ là một phút nào.

Đến trước bồn hoa, chưa kịp vén đám lá lên thì bên trong vang lên giọng nữ hoảng sợ, "... Ai đó?!"

Tay Nghênh Niệm dừng lại nửa đường, vừa vặn chạm vào đôi mắt ửng đỏ kia.

"Tôi... đi ngang qua đây."

Là một cô gái mặc đồng phục của trường, thấy có người đến, cô ấy đứng bật dậy làm lộ ra dáng vẻ chật vật của bản thân, luống cuống lấy tay lau đi nước mắt, dưới chân khẽ động, dứt khoát quay lưng đi, không muốn đối mặt với Nghênh Niệm.

Trong lúc Nghênh Niệm do dự không biết nên đi hay ở, nhưng thấy cô khóc đến tội nghiệp, nhìn không được bèn xen vào chuyện người khác, "Cậu có sao không? Sao thế? Sao lại khóc?"

"Không, không có gì!" Cô gái quay lưng về phía cô, dùng sức lau mặt, lớn tiếng nói, "Cậu đi đi!"

"Thật sự không sao chứ? Nếu có gì cậu cứ nói, biết đâu tôi có thể giúp được cậu thì sao?" Khóc đến thảm thương thế này, thế nào cũng trông như không có chuyện gì.

"Tôi không sao hết! Do bụi bay vào mắt thôi!" Cô gái vẫn không chịu quay đầu lại.

Tuy thấy lạ nhưng Nghênh Niệm cũng bất lực, cô đành nói, "Đang trong giờ học, cậu tranh thủ quay về lớp đi, nếu không gặp phải chủ nhiệm là bị ăn mắng đó."

Nữ sinh vẫn không lên tiếng.

Nghênh Niệm nhìn cô ấy, thấy người ta chả thèm đoái hoài tới mình, cô quay người rời đi.

...

Chiều hôm đó đến lượt Nghênh Niệm trực nhật. Sau khi chuông reo, tất cả các bạn học trong lớp đều ùa về hết, chỉ còn lại vài người ở lại trực nhật. Nghênh Niệm nhắn tin cho Giang Gia Thụ:

"Lấy cơm cho em với."

Cô bỏ điện thoại vào túi, cầm chổi, đồ hốt rác và thùng rác lên, đi đến chỗ cô bạn đang lau bảng rồi nói, "Tôi đi quét sân tập thể dục nhé!"

Đối phương ngượng ngùng, "Lại là cậu đi hả? Hay để tôi đi nhé?"

Cô khoát tay, "Không sao đâu."

Lúc ra khỏi lớp học còn nghe thấy cô ấy nói với theo, "Vất vả cho cậu rồi --"

Cũng không thể nói vất vả, Nghênh Niệm thấy mình mạnh hơn so với mấy bạn nữ, bọn con gái trong lớp đều là kiểu "trời gà không chặt", được cưng đến nhõng nhẽo -- chuyện này không xấu, chỉ là đến khi làm việc thì lại không có sức, đều là cô đến gánh bớt việc.

Sau khi quét dọn phần sân thể dục do lớp cô đảm nhiệm trực nhật, trong

trường không còn bao nhiêu người, bọn họ đều đi ăn cơm hết rồi. Ngay cả mấy cô bạn cùng trực nhật chung lớp cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, lục tục rời đi.

Bạn gái lau bạn định quét chung với Nghênh Niệm, nhưng bị cô đuổi đi mấy lần, bảo cô ấy nhanh nhanh đi ăn cơm.

Nghênh Niệm cầm chổi, đồ hốt rác và thùng rác đi vòng qua từ lầu một bên trái. Nhà vệ sinh của lầu một không nằm trong hành lang mà nằm tách ra khỏi dãy nhà học về phía bên trái, cách một con đường nhro vừa đủ bốn người.

Nghênh Niệm đi thẳng về phía nhà vệ sinh nữ, vừa đi vào bóng râm thì nhìn thấy vài nữ sinh bước ra từ WC. Đám người này chỉ mặc áo đồng phục, phía dưới là quần sooc ngắn của mình.

Bọn họ chuyện trò vui vẻ, Nghênh Niệm không thích nghe lỏm, nhưng thùng rác quẹt vào tay, cô đành phải dừng lại, siết chặt cái móc sắt vào bên hông thùng rác.

Đám nữ sinh đi lướt qua cô, có một người trong đám vung tay lên, cười nói, "Tát đến đau cả tay..."

Nghênh Niệm bất trúng được điểm quan trọng, cô quay đầu lại nhìn.

Bóng lưng bọn họ trông rất duyên dáng, lại có người khác tiếp lời, còn cười ha ha, "Tôi thấy cô ta chảy cả máu mũi."

Nghênh Niệm nhú mày, quay đầu nhìn cửa nhà vệ sinh nữ.

Nhà vệ sinh tối đen như mực, dưới ánh mặt trời rực rỡ nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy nó như vực sâu không đáy.

Nghênh Niệm cầm đồ trong tay, bước nhanh đến nhà vệ sinh, đặt đồ dọn vệ sinh xuống đất, cô chầm chậm bước vào trong.

Đến gần đã nghe thấy tiếng khóc yếu ớt phát ra từ phòng vệ sinh nữ tối om, không biết là ai, khóc đến nghẹn người, ho không ngừng, tiếng nghẹn ngào đến xót lòng.

Nghênh Niệm bước vào, trông thấy một nữ sinh ngồi xồm dựa vào tường trong góc trong. Nghe thấy có tiếng bước chân, cô gái hoảng sợ ngẩng đầu lên, ánh mắt ngập tràn sợ hãi.

Mùi đặc trưng trong nhà vệ sinh không phải là thứ khiến người ta khó chịu.

Ngực như bị nghẹn lại, chuyện này mới khiến cô cảm thấy khó chịu.

Nữ sinh trước mắt chính là người khóc bên bồn hoa hồi sáng, bây giờ cô ấy còn khóc thảm hơn cả lúc ấy, gương mặt đầm nước mắt, mặt mày trắng bệch, trên mặt còn lưu lại dấu tay đỏ ửng vô cùng rõ ràng.

Khóc đến nổi khó thở.

Chế độ "nữ anh hùng" đã được bật:v

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong căn cứ của SF, một loạt máy tính sáng đèn, phản chiếu năm gương mặt đang tập trung trước màn hình.

Huấn luyện vừa xong, năm người tản ra đi uống nước, hoặc đi vệ sinh, nghỉ ngơi một lát.

Dịch Thận ngồi bên cạnh Dự Lãm Nhiên, duỗi lưng một cái rồi quay đầu

hỏi, "Anh, hình như lâu rồi Nghênh Niệm không đến xem thi đấu thì phải?"

Dụ Lãm Nhiên liếc sang, không trả lời mà hỏi ngược lại, "Sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

"Lâu rồi không thấy cô ấy đăng ảnh thi đấu, mấy trận trước cũng không đến tặng bánh kem, thấy không quen." Dịch Thận nói, "Mà dạo này Weibo của cô ấy cũng không đăng bài mới."

Thành Nhuận vặn nắp chai nước, nghe bọn họ trò chuyện thì chen vào, "Cậu còn thương nhớ đến bánh kem của fan mang tới à? Có tiền đồ không hả?"

Dịch Thận cãi lại, "Không có, em chỉ tò mò cô ấy đâu mất rồi thôi mà!"

"Đi học rồi." Dụ Lãm Nhiên hờ hững đáp, "Khai giảng rồi, không rảnh để đi xem từng trận nữa."

"Vậy sao ngay cả Weibo cũng không đăng bài?"

"Có chút việc nên bận."

Dịch Thận còn định hỏi nữa, nhưng Dụ Lãm Nhiên đã đeo tai nghe lên, nên cậu đành ngậm miệng lại.

Thành Nhuận lặng lẽ khều Dịch Thận, "Đội trưởng nắm rõ tình hình của Nghênh Niệm quá nhỉ?"

Bấy giờ Dịch Thận mới phát hiện, "Đúng nhỉ? Đội trưởng..."

"Tai nghe không có mở đâu." Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên nhìn màn hình, giọng nói bình thản nhưng lại rất uy nghiêm, "Tôi nghe hết đó."

Thành Nhuận, "..."

Dịch Thận, "..."

Hai kẻ nói xấu sau lưng người khác ngoan ngoãn ngậm miệng.

Dụ Lãm Nhiên không thèm để ý đến bọn họ, tập trung nhìn màn hình.

Nhưng không tránh khỏi có lúc thất thần.

Lần gần đây nhất Nghênh Niệm tìm anh cách đây không lâu lắm, không phải cái ngày hỏi anh xem cô có được đi xem giải đấu S không, mà là sau ngày hôm đó.

Cô nhắn trên Wechat nói rằng mình đang gặp một chuyện phiền lòng, hỏi anh, "Nếu anh tình cờ thấy một người đang gặp phiền phức, anh có thể giúp người đó, nhưng có thể sẽ không dễ dàng mà sẽ gặp chút phiền toái. Anh nghĩ có nên giúp hay không?"

Lúc đó anh đã nhắn lại ba chữ, "Xem tình huống."

Sau đó Nghênh Niệm nói, "Được rồi, em đã có quyết định rồi."

Không để cô vừa nói xong liền biến mất, Dụ Lãm Nhiên truy hỏi, "Em quyết định giúp thật ư?"

Cô không hề giấu diếm, thoải mái nói phải.

Có lẽ lúc đó đang rất rảnh thế nên anh hỏi thêm một câu, "Nếu tôi trả lời là không giúp thì em sẽ quyết định thế nào?"

Không chờ cô trả lời, anh nói luôn, "Em vẫn làm theo ý mình đúng không?"

Nghênh Niệm trả lời, "Vâng."

Ngũ khí kiên định, có lẽ anh có nói gì thì Nghênh Niệm cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình.

Từ trước tới nay, trước mặt Dụ Lãm Nhiên, cô luôn là một người hâm mộ ngoan ngoãn nghe lời, đây là lần đầu tiên anh chạm vào cuộc sống của cô, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được một mặt này của cô.

Có ý kiến, suy nghĩ của mình, tuy trưng cầu ý kiến của anh, nhưng khi quyết định thì không hề dao động.

Bên trong dịu dàng lại mang theo sự độc lập, tin tưởng vào bản thân.

Có chút đáng yêu.

Từ đó về sau, Nghênh Niệm bận đến nỗi không có thời gian quan tâm đến mấy cái khác, lâu rồi cô không nhắn tin cho anh.

Hình ảnh trên màn hình nhảy đến bước cuối cùng, không thay đổi, bảy tám giây sau Dụ Lãm Nhiên mới hoàn hồn lại. Anh mím môi, tập trung chú ý, cố gắng tiến đi những suy nghĩ không liên quan đến huấn luyện.

...

Cô bạn mà Nghênh Niệm gặp ở nhà vệ sinh lâu một tên là Đinh Ưc.

Bởi vì vô tình đi ngang qua phòng giáo viên mà bị cô giáo lớp mười hai gọi lại, Đinh Ưc được cô nhờ đến lớp mình mời một nam sinh đến phòng giáo viên. Chính vì thế mà tự dưng rước lấy phiền phức không đáng có.

Kẻ cầm đầu đám người bắt nạt Đinh Ưc tên là Lê Vân Vân, đang học lớp mười hai. Lê Vân Vân thích nam sinh mà Đinh Ưc gọi đi, tính tình khó ưa, Đinh Ưc vốn chỉ là kẻ bị sai vặt nhưng lại bị Lê Vân Vân bắt nạt.

Bọn họ bắt nạt Đinh Ưc rất nhiều cách, ngoại trừ đùa giỡn ác ý, những lúc tâm trạng không vui -- ví dụ như cái ngày Nghênh Niệm bắt gặp -- sẽ động tay "dạy dỗ" Đinh Ưc.

Đinh Ưc ít nói, lúc nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, có hơi mềm yếu,

ai nhìn vào cũng muốn bắt nạt. Cái ngày Nghênh Niệm gặp cô ấy trong nhà vệ sinh, ngay đêm đó, cô đi tìm bạn cùng khối nghe ngóng thử, biết được cô ấy học cũng khá, bình thường lại thật thà ngoan hiền, không làm gì xấu. Bạn bè cũng rất hòa đồng với cô ấy, chưa từng nói xấu cô ấy lời nào.

Sau đó cô lại tìm giáo viên mình quen hỏi thăm, nhận được đánh giá không tệ, mặc dù không xuất sắc nhưng cũng được khen là ngoan ngoãn.

Sau khi suy nghĩ, Nghênh Niệm quyết định xen vào chuyện này.

"Chiều nay sau khi tan học cậu đi cùng Giang Gia Thụ nhé, biết Giang Gia Thụ không? Đó là anh mình, anh ấy sẽ chờ cậu, đi với mấy người bạn họ, mấy người kia cũng không tìm cậu kiếm chuyện được."

Nghênh Niệm dặn dò Đinh Ưc, "Nhớ là không được lạc đàn. Nếu có đi một mình mà bị chặn lại thì đừng nghĩ nhiều, kiếm được cơ hội thoát thân thì chạy ngay, cứ chạy trước đã rồi nói tiếp. Lúc có mình ở đây, mình không tin bọn họ dám tới! Cứ ngon đến trước mặt mình, mình đá cho mỗi người một cái bay ra trước cổng trường!"

Đinh Ưc nghe lời Nghênh Niệm, sau khi tan học thì ngoan ngoãn đi theo sau lưng đám người Giang Gia Thụ, rụt rè sợ hãi như bị ăn hiếp.

Giang Gia Thụ được em gái nhờ cậy, cho nên phải chăm sóc tốt cho cô ấy, vì sợ cô ấy xấu hổ mà cậu gọi thêm mấy bạn nữ đến ăn cơm cùng, nhưng Đinh Ưc không nói chuyện với ai, khó chăm sóc hơn cả thổ con!

Ở một diễn biến khác, Nghênh Niệm đến khối mười hai tìm người -- tìm ngọn nguồn câu chuyện, lam nhan họa thù, rõ ràng là người trong cuộc nhưng lại ẩn mình như thần, cũng chính là người trong lòng của Lê Vân Vân, Trình Thiệu Tuyên.

Lớp của Trình Thiệu Tuyên chẳng còn mấy người, cậu ta ngồi ở bàn cuối cùng, chậm rãi thu dọn đồ đạc, vẫn chưa ra khỏi lớp.

Nghênh Niệm đi thẳng đến, "Anh là Trình Thiệu Tuyên có phải không?" Đối chiếu với ảnh chụp học sinh, xác định là cậu ta, cô chỉ hỏi cho biết mà thôi. Ngay sau đó, cô vào thẳng vấn đề, "Anh có quen Đinh Ưc không?"

Trình Thiệu Tuyên híp mắt, nhúu mày mất kiên nhẫn, "Không biết... Mà cô là ai?"

"Có quen Lê Vân Vân không?"

"Quen thì sao?" Trình Thiệu Tuyên liếc Nghênh Niệm, "Mẹ nó, rốt cuộc cô là ai? Đến đây tra hộ khẩu hả?"

Cậu ta ngồi, còn Nghênh Niệm thì đứng. Cô từ trên cao nhìn xuống, "Nghênh Niệm lớp 11A1."

"À." Tên này cậu ta đã từng nghe, Trình Thiệu Tuyên biết cô, nhưng trước giờ cậu ta không thích học, mặc dù đẹp trai nhưng ỷ nhà giàu, chơi với bọn lưu manh đã quen, luôn khịt mũi coi thường tội học sinh giỏi, "Cô là Nghênh Niệm hả? Có chuyện gì? Nếu không có thì đừng có mà cản đường!"

Nghênh Niệm nói nhỏ, "Lúc trước Đinh Ưc đến gọi anh đến phòng giáo viên giúp cô giáo. Vì đến đây tìm anh mà bị Lê Vân Vân nhìn thấy, bây giờ cô ấy bị Lê Vân Vân bắt nạt rất thê thảm."

Trình Thiệu Tuyên vẫn bất động, "Tôi lại chẳng quen cô ta, không liên quan đến tôi!" Cậu ta hất cằm khiêu khích Nghênh Niệm, "Đừng ỷ mình học giỏi, trâu bò thì ra vẻ đại ca. Cô ra vẻ cái gì? Học sinh giỏi thì sao, bố đấm cho một phát giờ!"

Vừa dứt lời, Nghênh Niệm nâng chân phải đập mạnh một cái, mấy cái bàn bên cạnh Trình Thiệu Tuyên nặng nề bay lên, liên tiếp đập vào ba cái bàn đằng trước, ngã xuống ầm ầm.

"Mẹ nó, anh đặc ý thử xem, bố đây đá vào mặt anh ngay."

Nghênh Niệm đút hai tay vào túi, hơi khom người nhìn cậu ta, đôi mắt đen như mực, giọng nói lại mang theo gió lạnh.

Đằng trước còn hai người chưa đi, thấy thế thì giật mình nhìn sang, sau đó vội vàng thu dọn đồ đạc, chạy biến đi như một làn khói.

Trình Thiếu Tuyên ngơ ngẩn.

Cậu ta rõ ràng là đàn ông, Nghênh Niệm là nữ, cậu ta là lưu manh, Nghênh Niệm là học sinh giỏi, nhưng từ "bố" phát ra từ miệng cô đáng sợ hơn cậu ta nói rất nhiều.

Không tìm được kết quả từ Trình Thiếu Tuyên, không trông cậy vào cậu ta được, Nghênh Niệm lười phải nói nhảm với cậu ta, xoay người rời đi.

"Dọn bàn cho sạch sẽ. Nếu không tôi gặp anh lần nào là xử anh lần đó!"

Cô ném lại câu này trước khi rời đi, Trình Thiếu Tuyên nghe mà hai mắt tròn tròn.

Má nó... Rốt cuộc thì ai là học sinh hư, ai là học sinh giỏi hả?!

...

Giang Gia Thụ mang cơm tối cho Nghênh Niệm, hai người gặp nhau ở trong đình phía sau dãy lớp học. Nghênh Niệm ăn cơm, Giang Gia Thụ thì nói, "Đình Ưc kia, tính tình kỳ lạ, anh chưa từng gặp ai như thế... Cơm tối cô ấy cũng chưa ăn luôn!"

Nghênh Niệm ngẩng đầu lên, "Sao thế?"

"Cô ấy không dám ăn chứ sao! Anh thấy hình như cô ấy không mang theo tiền. Anh bảo để anh mời thì cô ấy một hai không chịu! Bọn anh ăn cơm, cô ấy ngồi bên cạnh cả buổi, một muỗng cũng không ăn!"

"Một muống cũng chưa ăn?"

"Đúng vậy."

Nghênh Niệm thở dài, "Cô gái này không để người ta bớt lo mà."

Cô sai Giang Gia Thụ, "Anh đi mua bánh mì cho em đi, nhanh lên."

Giang Gia Thụ biết cô muốn đưa cho Đinh Ưc, nên nghe lời chạy đi mua.

...

Gặp khách không mời là Nghênh Niệm dọa cho một trận, Trình Thiệu Tuyên khó chịu vô cùng, nghĩ nghĩ, quyết định đi tìm người tên Đinh Ưc kia.

Đến khối mười một, tìm nam sinh mình quen hỏi một hồi, cuối cùng cũng biết người đó thế nào, đang ở đâu.

Nghe theo lời bạn cùng lớp của cô ấy đi đến bãi giữ xe của trường tìm thử, cậu gặp một cô gái khá xinh xắn đang quét rác. Trình Thiệu Tuyên đoán có lẽ là cô, nhanh chóng đi về phía cô ấy.

"Này, cô..."

Vừa đến trước mặt cô ấy, mới nói được một chữ, cô gái ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, một giây sau, trên lầu đổ xuống một thùng nước, hai người đồng thời hét lên, ướt từ trên xuống dưới.

Trình Thiệu Tuyên và Đinh Ưc bị dọa đến không dám nói lời nào nhìn nhau.

Đúng lúc đó, Nghênh Niệm cầm túi bánh mì chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cau mày.

"Anh làm gì thế?!"

Vừa mắng xong, cô bước nhanh về phía trước đạp Trình Thiệu Tuyên té xuống đất.

"... Má!"

Cậu ta không kịp chuẩn bị đã té xuống, ôm bụng đứng dậy, cả người ướt đầm trông vô cùng chật vật, tức giận mắng mỗ, "Má nó cô bị bệnh hả?! Tôi mặc kệ chuyện này thì cô đạp tôi. Tôi quan tâm đến, cô cũng đạp tôi là sao? Cô có phải là con gái không hả? Đạp mạnh như thế!"

Nghênh Niệm mặc xác anh, chỉ hỏi Đinh Ưc, "Cậu không sao chứ?"

Đinh Ưc bị dọa đến chảy cả nước mắt, "Không, không sao hết."

"Anh ta có bắt nạt cậu không?"

Cô ấy lắc đầu.

Nghênh Niệm nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô ấy, "Sao quần áo lại ướt hết thế này?"

Đinh Ưc đỏ mắt, "Trên lầu... có người... có người đổ nước."

Nghênh Niệm ngẩng đầu lên nhìn, người đã sớm không còn bóng dáng, lại nhìn Trình Thiệu Tuyên đang ngồi dưới đất, coi như đã hiểu. Đoán chừng là cậu ta cũng xui xẻo gặp phải, nhưng mọi chuyện đều do cậu ta mà ra, cũng đáng đời lắm.

Nghênh Niệm đưa bánh mì cho Đinh Ưc, "Ăn đi."

Cô ấy không chịu nhận, Nghênh Niệm ép buộc, "Bảo cậu ăn mà!"

Đinh Ưc đành rụt rè nhận lấy.

Thấy cô ấy vội nhét vào miệng, Nghênh Niệm bất đắc dĩ nói, "Trước

tiên cậu đi thay đồ, lau người đi đã, gió lạnh thổi tới bị cảm thì sao?"

Đình Ưc vội vàng lau nước trên mặt, tuy sợ hãi nhưng lại ngoan ngoãn nghe theo lời cô, "Mình, mình biết rồi, bây giờ đi ngay..."

Dáng vẻ giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, Nghênh Niệm thấy nhức cả đầu.

"Cậu về lớp trước đi." Nghênh Niệm nói xong thì cất bước định đi.

Đình Ưc theo bản năng đi theo sau cô, "Cậu đi đâu thế?!"

"Mình đi sang khối mười hai xem thử."

"Nhưng..."

"Này! Tôi đây còn sống sờ sờ mà cô không thấy hả?" Trình Thiệu Tuyên bất mãn vì bị phớt lờ, cậu ta đứng dậy, vừa phúi đất trên người vừa phát giận lên hai người kia.

Nghênh Niệm lạnh lùng liếc cậu ta, "Anh câm mồm!"

Quay đầu nói với Đình Ưc, "Về lớp đi."

Đình Ưc không yên lòng, đôi mắt đỏ ửng, "Mấy đàn chị khối mười hai dữ lắm, cậu đi một mình..."

"Bọn họ sao gọi là học tử được." Nghênh Niệm xùy một tiếng, xoay cổ giãn gân cốt, "Cấp hai với khối mười cũng gọi chúng ta là đàn chị mà?"

Đình Ưc sững sờ.

Ánh mắt Nghênh Niệm trở nên nghiêm khắc, cười chế giễu, "Có ai mà không phải là đàn chị chứ!"

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm đang định đi thì bên kia cầu thang có một đám người đi đến. Một nhóm nữ sinh, người đi đầu có mái tóc dài, không buộc lên theo quy định của nhà trường, nhìn thấy Trình Thiệu Tuyên thì vội vàng đi đến trước mặt cậu ta, "Trình Thiệu Tuyên, cậu có sao không?"

Cậu ta vừa ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi, "Lê Vân Vân? Mẹ nó, xô nước vừa này có phải do cậu..."

"Bụp" một tiếng, một hòn đá bay đến trước mặt bọn họ.

Trình Thiệu Tuyên giật điên lên, Lê Vân Vân chưa kịp trả lời đã bị Nghênh Niệm cắt ngang.

Từ lúc Lê Vân Vân xuất hiện, Đinh Ưc đã sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Nghênh Niệm hỏi, "Cô chính là Lê Vân Vân hả?"

Lê Vân Vân hất tóc liếc sang, hắng giọng hỏi, "Mày là ai?"

"Tôi ấy à?" Nghênh Niệm cười vô cùng gọi đòn, "Tôi là ba của cô đấy!"

"... Mẹ mày, mày thử lặp lại tao nghe xem?!" Lê Vân Vân trợn mắt, mấy nữ sinh còn lại đi đến sau lưng cô ta.

Không nhiều lắm, cả đám tổng cộng năm sáu người.

"Là cô kiểm chuyện với Đinh Ưc đúng không?" Nghênh Niệm lại hỏi.

"Tao không biết mày nói gì cả." Lê Vân Vân hừ một tiếng, liếc sang Đinh

Ức mang theo ý tứ khó nói, bạo lực bằng ánh mắt khiến Đinh Ưc lo lắng không yên.

Nghênh Niệm nhận ra cô ấy đang sợ hãi, duỗi tay ra kéo cô ấy tránh ra sau lưng mình.

Cô hỏi tiếp, "Nước cũng là do mấy người ở trên lầu giội xuống?"

"Mắt nào của mày nhìn thấy hả?" Cô gái đứng sau Lê Vân Vân bước lên trước một bước, la lên.

Mấy người còn lại bắt đầu hòa theo.

"Mắt nào hả?"

"Mẹ mày nhìn thấy hả?"

Trình Thiếu Tuyên cáu lên, "DM mấy cô có bệnh không hả? Lê Vân Vân! Tôi nghe nói mấy cô rảnh rồi không có chuyện gì làm nên chạy đến ăn hiếp học sinh lớp 11 có đúng không? Cô ăn no rủng mỡ hả?"

Lê Vân Vân bỗng nhiên bị cậu ta mắng, gương mặt không nén được cơn tức, "Ai ăn hiếp lớp 11 hả? Tôi chỉ tìm cô ta nói chuyện, chỉ thế thôi!"

Trình Thiếu Tuyên sao lại không rõ mấy người này? Nhìn dáng vẻ chật vật của mình, đầu tiên là nước, sau là đất cát, nếu không tắm sẽ không sạch nổi, cậu ta nổi điên mắng Lê Vân Vân, "Cô bệnh hả! Tôi không quen cô ta, cô có thôi ngay đi không?"

Mặt Lê Vân Vân hết đỏ rồi lại trắng, "Cậu không quen cô ta vậy tại sao lại ở đây?"

"Tôi ở đây thì có liên quan gì đến cậu?"

"Cậu..."

"Hai người nói xong chưa?" Nghênh Niệm chen vào, cô không có hứng thú gì với Trình Thiệu Tuyên, chỉ nhìn Lê Vân Vân, "Đàn chị lớp 12 này, nếu như chị ăn no rửng mỡ, chị có thể tìm đọc thêm sách, làm thêm bài tập, chứ đừng kiếm chuyện với lớp 11 bọn em, mong chị nhớ kỹ."

Lê Vân Vân đụng phải Trình Thiệu Tuyên, nên cô ta trút hết cơn giận lên người Nghênh Niệm, "Mày đang giả vờ cái gì?! Mày nghĩ mày là ai? Tao thích tìm ai thì tìm, muốn tìm lớp nào thì tìm lớp đó, mày quản được tao chắc?"

Ánh mắt cảnh cáo liếc sang Đinh Ưc đang sợ hãi, giễu cợt, "Giỏi nhỉ, mới bao lâu mà đã tìm được chỗ dựa rồi à?"

"Không cần cô quan tâm." Nghênh Niệm bảo vệ Đinh Ưc càng thêm chặt chẽ. Ánh mắt lướt qua cái chỗ cao cao, lỗ tròn đen như mực trên đầu tường đối diện, mấy chỗ rẽ ở mỗi tầng nếu không nhìn kỹ sẽ không biết, tất cả đều có mấy đồ vật trông rất giống nhau.

Nghênh Niệm nói, "Tôi nói vậy đó, có nghe không thì tùy cô."

Ném cho Lê Vân Vân một nụ cười châm biếm, cô không ở lại lâu, kéo Đinh Ưc rời đi.

Trình Thiệu Tuyên cũng không đứng đó, cơn giận vì quần áo bị làm bẩn chỉ có thể xả lên người Lê Vân Vân, mắng vài câu rồi đi.

Lê Vân Vân đứng đó tức đến nghiến răng nghiến lợi, mấy nữ sinh đi cùng chạy lên nói, "Chị Vân, nữ sinh đi cùng Đinh Ưc hình như là Nghênh Niệm lớp 11."

"Thế thì sao? Tôi sợ chắc?"

"Cô ta không dễ trêu đâu... Nhà cô ta giàu lắm, lúc trước còn bốc phốt một giáo viên, ầm ỹ dữ lắm..."

"Biến đi! Nói mấy câu nhảm nhí này làm gì?" Lê Vân Vân nổi điên, "Chỉ

là một đứa học sinh giỏi, được thầy cô yêu thích thôi, có gì hơn người chứ?"

Nữ sinh kia không dám lên tiếng.

Trong lòng lại thầm oán -- rốt cuộc có nghe người ta nói không vậy?

Nghênh Niệm kia, tay chân nhanh nhẹn, hồi cấp 2 còn tham gia câu lạc bộ kiếm đạo, mặc dù bây giờ chỉ treo cái tên hội trưởng, ít tham gia hoạt động của câu lạc bộ, sang năm lên 12 sẽ rời khỏi câu lạc bộ theo quy định, nhưng ít ra thì mấy giải thưởng cô đạt được đều là thật... Hơn nữa, hình như cô ta không phải chỉ học sơ qua đâu, cả khối 11 đều nói nam sinh không ai đánh lại cô ta cả.

Máu nóng lên đầu, chắc chắn sẽ không được lợi gì!

...

Chỉ trong mấy ngày, toàn trường đều biết chuyện của Nghênh Niệm và Đinh Ưc. Mọi người đồn rằng, Đinh Ưc bị một đàn chị khối 12 ăn hiếp, sau đó được Nghênh Niệm bảo kê. Mấy bữa nay, hai người đến trường như hình với bóng, trưa cùng xuống căn tin ăn cơm, buổi chiều đến quán ăn vặt ngoài trường, giờ tự học kết thúc, Nghênh Niệm còn đưa cô ấy về nhà bằng xe buýt.

Có thể xưng danh là hộ hoa sứ giả.

Bốn ngày như thế trôi qua, Lê Vân Vân không thể nào nhịn nổi nữa, bắt đầu kích động.

Cô ta đã sớm thả lời, không nhằm vào Nghênh Niệm, nhưng biểu thị ngửa mặt Đinh Ưc, tối thứ năm muốn kéo người đi đánh cô ấy. Đây xem như là lời cảnh cáo cho Nghênh Niệm, đáng tiếc, Nghênh Niệm luôn là người thích mềm không thích cứng, chuyện cô đã quyết thì ai khuyên cũng vô dụng.

Tối thứ năm tan học trễ, Nghênh Niệm đến lớp Đinh Ưc rước cô ấy, hai người cùng đi ra khỏi cổng trường. Vì về khá trễ cho nên lớp 10 và lớp 11 đã ra về gần hết, không còn nhiều người.

Khối 12 học thêm một tiết, vẫn còn đang trên lớp, nhưng Nghênh Niệm và Đinh Ưc lại bị đám người của Lê Vân Vân chặn lại.

"Đến ngõ nhỏ nói chuyện chút?" Lê Vân Vân gọi một đám lưu manh đến, đều là nam, hung hăng đi phía sau cô ta, nhìn không phải hạng dễ chọc.

Xung quanh còn học sinh chưa về, bọn họ chỉ đứng đằng xa nhìn lại, không ai dám đến đây.

"Cô nói là tôi phải đi à?" Nghênh Niệm nắm chặt tay Đinh Ưc, kéo cô ấy đến cạnh mình.

Lòng bàn tay Đinh Ưc lạnh ngắt, bóng ma Lê Vân Vân để lại cho cô ấy không hề nhẹ, huống chi là trận đánh thế này.

"Đã thế này rồi thì cũng đừng mạnh miệng. Tao nói mày đừng xía vào chuyện người khác mà mày không nghe, vậy thì hôm nay đừng trách tao." Lê Vân Vân trợn mắt nói.

Bị nhiều người vây quanh nhưng Nghênh Niệm không hề sợ hãi.

Lê Vân Vân bắt gặp ánh mắt xem thường của Nghênh Niệm, nhìn Đinh Ưc nấp bên cạnh cô, cô ta giận mà không làm được gì, bèn nhấc chân đá về phía Đinh Ưc.

"Mẹ mày, tối nay tao phải cho mày nhớ..."

Chưa dứt lời, Nghênh Niệm đã kéo Đinh Ưc sang bên, nhấc chân đá vào bụng Lê Vân Vân.

Cô ta hét một tiếng lão đảo lùi về sau, được mấy nữ sinh đằng sau đỡ lấy mới đứng vững.

Cô ta đành bó tay, vì chân Nghênh Niệm dài, tốc độ lại nhanh, kỹ thuật lại tốt.

Nếu so về đập người thì Nghênh Niệm còn chuyên nghiệp hơn cô ta nhiều.

"Mẹ nhà mày!"

Lê Vân Vân đỏ bừng mặt, đưa tay vung vào mặt Nghênh Niệm, Nghênh Niệm bắt lấy cổ tay cô ta, Lê Vân Vân đổi tay khác vung thật nhanh, nhưng lại bị Nghênh Niệm tránh đi, sau đó đổi chiêu túm tóc Nghênh Niệm.

Nghênh Niệm nghiêng đầu tránh, không bị túm tóc nhưng lại bị chiếc nhẫn trên tay Lê Vân Vân rạch một đường ở dưới khóe mắt.

Máu thấm ra, trông vô cùng quý dị.

"Nghênh Niệm --" Đinh Ưc lo đến thét lên.

Cô hung hăng hất Lê Vân Vân ra, dù đang bị thương nhưng Lê Vân Vân đã đứng vững lại tiếp tục ra tay, ngay lập tức, cô kéo Đinh Ưc vào lòng. May mà Nghênh Niệm cao hơn Đinh Ưc, cô ấy lại nhỏ nhắn gầy gò nên được Nghênh Niệm kéo vào lòng.

Nghênh Niệm nhấc chân đập thật mạnh, Lê Vân Vân đang định tiến lên đã bị đập té xuống đất.

"Nhìn cái gì? Nó dám đánh tao, tụi bây còn không xông lên! Tát nó cho tao --!"

Lê Vân Vân đẩy nữ sinh đang đỡ mình lên, tức giận mắng to.

Đám nữ sinh và tụi du côn đi theo cô đến đang định ra tay, thì một đám người chạy đến.

"Đứng im! Tụi bây đứng im hết cho tao! Ai dám động đến --"

Giang Gia Thụ dẫn người chạy tới, chạy đến trước mặt Nghênh Niệm,
"Có sao không... Má nó! Mặt em sao thế?!"

"Không sao..."

Nghênh Niệm vừa nói hai chữ, Giang Gia Thụ đã quay sang nhìn đám người kia, ánh mắt rơi xuống người Lê Vân Vân đang được người khác đỡ, "Có phải cô ta đánh em không?" Không chờ Nghênh Niệm trả lời, Giang Gia Thụ đập cô ta một cái, ba bốn nữ sinh liên tiếp té xuống đất.

"Mẹ mày! Dám đánh em gái tao!"

Bị đánh tán loạn, bọn du côn đi theo Lê Vân Vân hùng hổ định ra tay, nhưng lại bị đám nam sinh do Giang Gia Thụ kéo tới ngăn lại, hai bên giằng co với nhau.

"Hôm nay mày muốn kéo băng đánh nhau đúng không?" Lê Vân Vân nói,
"Mày gọi toàn học sinh thì dùng được cái gì!"

Giang Gia Thụ giận dữ, chưa kịp ra tay đã bị Nghênh Niệm giữ chặt.

Nghênh Niệm khẽ lắc đầu, thấp giọng hỏi, "Đến chưa?"

Giang Gia Thụ nén giận, trầm giọng đáp, "Đến rồi."

Lê Vân Vân đang định kêu đồng bọn lấy côn sắt ra, từ xa bỗng nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát.

Toàn hiện trường bỗng chốc hoảng loạn.

"Mẹ nó! Cảnh sát đến!"

"Cảnh sát đến rồi! Chạy mau!"

"Nó báo cảnh sát rồi! Chạy mau..."

Đám du côn hốt hoảng chạy khắp nơi, đám bạn Giang Gia Thụ vội chặn lại, sau đó thừa dịp hỗn loạn mà khiến bọn kia nếm chút đau đớn.

Lê Vân Vân và đám nữ sinh sau lưng bối rối, nhất là sau khi đám du côn chạy mất tầm hơi, vẻ mặt không nhìn được. Đương nhiên là bọn họ muốn chạy trốn rồi, nhưng bọn họ trở thành phe ít người, Nghênh Niệm để Giang Gia Thụ cản đường thì làm sao mà chạy trốn được.

"Bọn tôi là học sinh, bọn tôi đến trường để đi học." Nghênh Niệm chậm rãi nói, "Ai thèm đánh nhau với mấy người, kéo băng đánh nhau hả? Cô nghĩ mình là Người trong giang hồ*, nhưng bọn tôi thì không."

*Người trong giang hồ: Tên một bộ phim Hongkong về đề tài xã hội đen.

Ngay lúc đôi mắt Lê Vân Vân lấp lánh ánh nước, Nghênh Niệm nhú mày, phối hợp với tiếng còi cảnh sát nói với cô ta:

"Đàn chị khối 12 Lê Vân Vân, cô bắt nạt bạn học trong trường, đánh nhau với bạn học. Đinh Ưc - người bị cô bắt nạt đã đưa báo cáo nghiêm thương cho đồn cảnh sát."

Lúc gặp nhau ở nhà vệ sinh, Nghênh Niệm đưa Đinh Ưc đến bệnh viện. Đương nhiên, trước khi đi, cô đã nói rõ ràng với cô ấy:

"Tôi có thể giúp cậu. Nhưng, nếu tôi giúp, chuyện này không thể giải quyết một cách tùy tiện, phải đến bệnh viện, đến đồn cảnh sát, thậm chí sau này có khả năng sẽ mời luật sư -- Luật sư thì tôi sẽ để người nhà đi mời, vấn đề là cậu có dám không, có đồng ý hay không?"

"Nếu không dám thì nói luôn bây giờ, chứ đừng để đang làm nửa chừng thì lại kêu dừng."

Lúc ấy, Đinh Ưc nước mắt nước mũi tèm lem, khóc đến nổi tóc bết lên

mặt.

Nghênh Niệm cho cô ấy thời gian suy nghĩ.

Trong nhà vệ sinh bốc mùi, mấy phút sau, Đinh Ưc vừa khóc vừa trả lời, "Tôi... tôi đồng ý..."

Ba chữ kia không át được tiếng nước chảy bên trong, nhưng lại là tất cả dũng khí mà cô ấy có được.

Về sau, Nghênh Niệm hỏi thăm tin tức về Đinh Ưc thông qua bạn học, xác định cô ấy không có vấn đề gì, đáng giá được giúp đỡ. Nhưng quan trọng hơn chính là câu trả lời của cô ấy trong nhà vệ sinh. Nếu ngay cả cơ hội đấu tranh cho mình mà cô ấy cũng không dám, cùng lắm thì Nghênh Niệm chỉ cho cô ấy một tờ khăn giấy lau nước mắt là xong.

Ngay lập tức, không chỉ có cảnh sát xuất hiện, còn có trợ lý của Nghênh Diệu Hành, chuyện báo án, mời luật sư thì để người lớn làm là tốt nhất.

Trước cổng trường vô cùng náo nhiệt, có trợ lý ở đây xử lý, đám người Lê Vân Vân bị đưa lên xe cảnh sát.

Nghênh Niệm và Đinh Ưc cũng phải đi, nhưng coi như khoan dung một chút, bọn họ ngồi xe của trợ lý là được.

Mọi chuyện đã được giải quyết, Nghênh Niệm cũng thoải mái hơn. Nhưng phiền cái là Đinh Ưc ôm cô không chịu buông, cứ khóc lóc nãy giờ.

"Bọn mình phải đi rồi, đừng khóc!"

"Nghênh, Nghênh Niệm... Nghênh Niệm..." Đinh Ưc khóc đến không thở được.

"Tôi đây, cậu sao thế? Khóc cái gì?"

Đinh Ưc thoáng buông ra, hai mắt đăm lẹ, đôi mắt sưng húp, cô ấy ngẩng đầu nhìn Nghênh Niệm, "Mặt của cậu... có đau không... chảy máu rồi kìa..." Cô ấy nghẹn ngào, "Cậu cũng chảy máu kìa..."

Giang Gia Thụ đến cửa hàng tiện lợi nhưng không tìm được băng cá nhân, cậu đành mua khăn giấy chạy về. Nghênh Niệm cầm khăn giấy, đưa cô ấy xem, "Ày, không sao, không sao hết, lấy khăn giấy lau đỡ, lát nữa sẽ đi mua băng cá nhân."

Đinh Ưc khóc đến đau lòng, ôm chặt cô không buông.

Nghênh Niệm không biết làm gì, "Cậu không buông tay mình không lau máu được..."

Đinh Ưc nghe thấy thế, cuống quýt buông cô ra.

Thế là, Nghênh Niệm dẫn cô đi xuyên qua đám học sinh, đi đến bên xe trợ lý đang dừng bên cạnh.

Giang Gia Thụ đi phía sau bọn cô, lòng đầy bất lực.

Cái cô gái này!

...

Dưới sự giúp đỡ của ba Nghênh Niệm, chuyện bạo lực học đường đã xử lý đầu vào đấy.

Bình thường, có rất nhiều trường học xảy ra chuyện tương tự, vì để chuyện lớn hóa nhỏ, nhà trường đều kiếm cớ không chịu cung cấp camera giám sát. Nhưng hiệu trưởng trường Thất Trung là một người có lý tưởng giáo dục, cho nên không hề xảy ra tình huống ở trên.

Thậm chí không cần Nghênh Diệu Hành đến gặp hiệu trưởng, sau khi biết học sinh của mình gặp chuyện, hiệu trưởng đã thông báo cho nhân viên nhà trường phối hợp với đồn cảnh sát, không hề có ý bao che.

Tuổi còn nhỏ mà đã ác, không biết trời cao đất dày, có khi còn đáng sợ hơn cả người lớn.

Thói quen này nếu không được ngăn chặn sẽ ảnh hưởng sâu sắc.

Bên này, Nghênh Diệu Hành đã mời người phụ trách chuyên môn đến xử lý, mấy chuyện phức tạp bên trong cũng không cần nói nhiều, lúc có kết quả cũng coi như làm mọi người vừa lòng.

Lê Vân Vân bị đưa vào trại giáo dưỡng, giám thị hai tháng tuy không dài nhưng đủ để cô ta nhớ rõ. Những người tham gia trong chuyện bạo lực học đường Đinh Ưc đều phải bồi thường tổn thất tinh thần và tiền thuốc men cho cô ấy, đồng thời nhà trường ra quyết định đuổi học tất cả bọn họ.

Trong thời gian này, học sinh trường Thất Trung dù ngoan ngoãn hay phá phách thì nề nếp cũng tốt hơn.

Nghênh Niệm lại có thêm một biệt danh mới: Giám sát kỷ luật.

Trên thì dám bốc phốt dám viên, dưới lại dám xử du côn -- nếu không có việc gì thì đừng đại mà trêu cô!

Tối ngày thứ hai sau khi có kết quả, Đinh Ưc tìm Nghênh Niệm, đổ mặt cả buổi trời mới rụt rè hỏi, "Nghênh Niệm, cậu... cuối tuần này cậu có rảnh không? Mẹ tôi mời cậu đến nhà tôi ăn cơm."

Mới đầu Nghênh Niệm từ chối, nhưng sau lại không lay chuyển được Đinh Ưc, có vẻ như nếu cô không đi cô ấy sẽ không từ bỏ, thế là đành phải đồng ý.

Trước khi rời đi, Đinh Ưc tặng cho Nghênh Niệm một hộp băng cá nhân hoạt hình.

"Mặt tôi đã khỏi rồi..."

"Chưa hết sẹo mà." Đinh Ưc nói, "Cậu nhớ dán cẩn thận đấy...!" Nói xong liền xoay người chạy đi giống như bị chó đuổi.

Nghênh Niệm cầm "món quà" trong tay, thật ra cô cũng rất vui. Thế là tiện tay lấy một miếng băng cá nhân xuống, không xé ra, cũng không dán lên mặt, cô tìm một góc ít sáng, cầm trên tay chụp một tấm.

Vừa ngân nga vừa đăng ảnh lên vòng bạn bè:

"Nhận được một món quà, đáng yêu quá!"

...

Lúc về đến nhà, Nghênh Niệm rửa mặt rồi thay đồ ngủ, vẫn như thường lệ, cuộn mình trong chăn nghịch điện thoại trước khi ngủ.

Cô bấm vào Wechat, có mấy tin nhắn gửi đến, có bạn bè, bạn cùng lớp gửi đến, không có gì gấp, ngược lại, tấm ảnh đại diện quen thuộc khiến Nghênh Niệm giật mình.

- - Dụ Lãm Nhiên gửi tin nhắn cho cô.

Suy nghĩ một lát, lâu rồi cô chưa nhắn tin với anh. Đạo này cô bận nhiều chuyện, cuộc thi đấu sắp sửa kết thúc rồi, ngay cả video thi đấu cô cũng không thèm xem, nhờ đọc trong group chat mới biết thắng bại của SF.

Không phải cô không nhớ anh, mà là ban ngày đi học, học xong phải làm bài tập, sau đó còn lo chuyện của Đinh Ưc, rồi cả chuyện làm bài thi thử. Cô sợ mình làm phiền đến chuyện huấn luyện của Dụ Lãm Nhiên, nên không chủ động tìm anh.

Cô định khi nào rảnh sẽ đi xem thi đấu, không ngờ bây giờ Dụ Lãm Nhiên lại chủ động tìm cô!

Ấn vào xem thử, tin tức được gửi đến lúc cô đang tự học, Dụ Lãm Nhiên

hỏi, "Em bị thương hả?"

Nghênh Niệm được cưng mà lo sợ, chắc anh thấy cô đang trên vòng bạn bè!

Đúng là tri kỷ mà! Hôm nay Dự Lãm Nhiên cưng fan 100 điểm luôn!

Nghênh Niệm lập tức trả lời lại:

"Xin lỗi đội trưởng, vừa nãy em đang học nên không nhìn điện thoại!"

"Bây giờ em về nhà rồi."

"Vết thương trên mặt chỉ là chuyện nhỏ thôi, sắp lành rồi!"

Hai phút sau, Dự Lãm Nhiên trả lời, "Đang êm đang lành sao bị rạch mặt?"

Nghênh Niệm nhăn một chữ "ây", "Nhiều người quá, không cẩn thận nên bị thương."

Cứ nghĩ anh sẽ an ủi vài câu, không ngờ, một buổi trời vẫn không thấy anh trả lời.

Nghênh Niệm lướt cuộc trò chuyện không có tin nhắn mới, đang nghĩ có phải anh ngủ rồi không thì điện thoại bỗng nhiên rung lên. Cô giật mình, suýt nữa làm rớt điện thoại vào mắt.

Sau khi cầm điện thoại chắc chắn rồi nhìn lại, cô trừng to đôi mắt.

Dự Lãm Nhiên gửi yêu cầu nói chuyện với cô.

Sao thế nhỉ??

Cô đang nằm mơ ư?

Nghênh Niệm lấy tay dụi mắt, điện thoại vẫn đang rung, hình ảnh ấy vẫn không biết mất.

Cô hồi hộp bấm vào nút trò chuyện, đầu bên kia yên lặng vài giây, sau đó giọng anh truyền đến, "Nghênh Niệm."

"... Dạ." Cô mấp máy đôi môi, cái lưỡi cứng đờ.

Cả hai cùng im lặng.

Nghênh Niệm đành mở miệng hỏi trước, "Đội trưởng, sao anh chưa ngủ nữa...?"

"Ngủ không được." Anh đáp.

"Thế..."

"Chuyện lần trước em nói với tôi sao rồi?"

Anh bỗng nhiên đặt câu hỏi, Nghênh Niệm im lặng một lát mới trả lời, "Chuyện lần trước ấy à, ờm, đã giải quyết xong rồi."

Dụ Lãm Nhiên im lặng vài giây, "Có liên quan đến vết sẹo trên mặt em hả?"

"Dạ... đúng vậy."

Một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Anh bỗng nói, "Kể nghe đi."

Nghênh Niệm kinh ngạc, "Anh muốn nghe hả?"

"Ngủ không được, xem như nghe chuyện cổ tích vậy. Em kể đi."

Nghênh Niệm mím môi, ngẫm nghĩ rồi bắt đầu kể lại từ đầu cho anh

nghe, "Bữa đó em trực nhật, lúc đến nhà vệ sinh nữ..."

Nghênh Niệm kể lại cho anh nghe mấy điểm chính, nhanh chóng kể hết câu chuyện.

"Tôi rất muốn biết..." Dụ Lãm Nhiên nghe xong thì hỏi, "Sao em lại muốn giúp cô ấy."

"Sao lại không giúp?" Nghênh Niệm hỏi lại.

"Nếu gặp người khác thì sao?"

"Nếu tình huống của người kia cũng giống thế, cần sự giúp đỡ của em, em cũng sẽ giúp."

Dụ Lãm Nhiên lại hỏi, "Nếu có một ngày em gặp chuyện mà mình không thể giúp thì sao?"

Nghênh Niệm im lặng, sau đó mới đáp, "Em không biết."

Cô hít một hơi thật sâu, "Có lẽ lúc ấy em sẽ rất khó chịu, nhưng khi nào gặp chuyện như thế rồi nói tiếp. Bây giờ nếu làm được thì em vẫn sẽ làm."

"Đội trưởng." Không chờ Dụ Lãm Nhiên mở miệng, cô đã nói, "Em biết, có lẽ anh cảm thấy em nhất thời xúc động, trong trường cũng có nhiều người nói em lo chuyện bao đồng. Em đều biết hết."

"Ừm. Rồi sao?"

"Em cũng biết sợ dĩ em có thể làm là nhờ ba mẹ em. Bọn họ cho em điều kiện rất tốt, em không cần phải lo trước lo sau, nếu em không xử lý được, bọn họ cũng sẽ giải quyết cho em. Em như thế này đa phần là do em quá tốt số."

Nghênh Niệm luôn hiểu rõ trong lòng.

"Em luôn cảm thấy mình rất may mắn, ông trời cho em nhiều thứ như thế, em rất thỏa mãn."

" -- Cho nên em thường nghĩ, nếu ông trời đã tốt với em như thế, em may mắn như thế, liệu em có thể chia sẻ cái "tốt" này cho người khác hay không?"

Cô nói, "Em không làm được nhiều, chỉ có thể làm chút chút, nhưng có lẽ đối với nhiều người, một chút đó cũng đã quá nhiều."

Giống như chuyện cô đưa Đinh Ưc đến bệnh viện, tìm người có chuyên môn để giúp đỡ, đối với cô chỉ tốn chút tiền, hoặc nhờ ba mẹ, nhưng đối với Đinh Ưc thì đây chính là ngọn cỏ cứu mạng của cô ấy.

Điều kiện gia đình Đinh Ưc không cho phép, cô ấy không thể làm gia tăng gánh nặng cho người mẹ đơn thân của mình. Cho nên cô ấy chỉ có thể nhẫn nhịn, nuốt ngược nước mắt vào trong.

Nếu Nghênh Niệm không quan tâm đến "chuyện bao đồng" này, có lẽ cô ấy còn phải chịu tổn thương nặng hơn.

Dụ Lãm Nhiên không nói gì.

Im lặng hồi lâu, anh bỗng lên tiếng, "Em ngốc thật."

Sau đó anh lại nói, "Nhưng rất tốt."

Khác với mọi khi, ba chữ này như ướp đầy sự dịu dàng không dễ phát hiện.

"Bắt đầu giải đấu S rồi, em còn muốn đi xem thi đấu không?" Không chờ Nghênh Niệm tiêu hóa lời khen của anh, Dụ Lãm Nhiên chuyển chủ đề, chủ động nhắc đến giải đấu.

Nghênh Niệm vội đáp, "Đi chứ! Phải đi chứ!"

Anh "ừ" nhẹ một tiếng, "Lần sau không ăn bánh kem vị chocolate nữa."

Nghênh Niệm ngừng lại, "Còn phải mua bánh kem hả?"

"Không muốn mua à?"

"Nghĩ lại thì muốn mua rồi!"

Nếu không phải đang nằm không tiện gật đầu, có lẽ Nghênh Niệm đã gật đầu như già rồi.

Dụ Lãm Nhiên nói, "Chọn ngày nào đi được thì nói cho tôi."

"Hả? Dạ..."

"Vé, tôi sẽ mua cho em." Anh nói.

"... Hả??" Lần này Nghênh Niệm sửng sốt thật sự, có hơi cà lăm, "Vì vì vì vì sao ạ??"

"Không vì gì cả."

Cô định nói, "Em..."

"Coi như là phần thưởng cho việc giúp người làm niềm vui của em."

Hình như anh đang cười khế, mà hình như đó chỉ là ảo giác của cô.

Ngược lại, câu cuối cùng xuyên thẳng vào tai, đi thẳng vào lòng cô --

"Ngoan lắm."

Nói rồi nhưng vẫn phải nói lần nữa, ít thấy ai "ỷ" giàu mà giúp đỡ người khác như Niệm Niệm, mãi yêu Niệm Niệm:))

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Gia Thụ phát hiện mấy ngày nay Nghênh Niệm cứ là lạ, hể rảnh rồi là lại nhìn điện thoại cười như con khờ. Hai người không cùng lớp, trừ khi hẹn nhau thì chỉ gặp nhau lúc tập thể dục buổi sáng. Mấy lần Giang Gia Thụ tìm cô, lần nào cũng thấy cô vừa cầm điện thoại vừa cười ngu ngơ.

Không nhịn được tò mò, cậu bèn hỏi, "Trong điện thoại có ai mà em cười thế này? Chẳng nào vậy?"

Dĩ nhiên Nghênh Niệm sẽ không thừa nhận, bị anh hỏi đến phiền nên đành phải trả lời, "Không có ai hết, bạn trên mạng thôi."

Giang Gia Thụ không tin, cô không nói thì cậu cũng bó tay.

Hỏi không ra nguyên nhân nên đành dẹp nó sang một bên. Vì đã giải quyết xong chuyện của Đình Ưc, Giang Gia Thụ định gọi Nghênh Niệm cùng đi chơi với đám bạn của cậu, nhưng vừa nói dứt câu đã bị cô từ chối.

"Không được, tuần này em bận rồi."

"Vậy tuần sau?"

"Tuần sau cũng bận, em hẹn với Đình Ưc đến nhà cô ấy ăn cơm rồi."

"Không đúng." Giang Gia Thụ nhíu mày, "Không phải đã hẹn xong rồi

ư?"

"Ừ, lúc trước hẹn cuối tuần này nhưng em có việc đột xuất, nên hẹn sang tuần sau."

Cậu lại tò mò, "Tuần này em bận gì?"

Nghênh Niệm không hề giấu diếm, trả lời anh ngay, "Đi xem Dụ Lắm Nhiên thi đấu!"

"..." Chi bằng không trả lời thì hơn.

Giang Gia Thụ không vui. Sao lại là anh ta? Cái tên họ Dụ này cứ như âm hồn không tan thế này?!

"Anh ta đẹp ở chỗ nào vậy hả?" Trong lòng bất mãn nên không giữ được cái miệng, "Chẳng qua chỉ đẹp trai có chút xíu, người đẹp trai trên đời có mà đầy. Nội trong trường của chúng ta thôi, em nhìn đi, Trần Hứa Trạch bạn anh có phải đẹp hơn anh ta không?"

Nghênh Niệm nghe xong, trợn trắng mắt nhìn cậu, "Ôi, tên Trần Hứa Trạch đó à? Thôi đi, mặt thì đơ, ngày nào cũng trưng ra cái vẻ mặt làm như người ta thiếu tiền của cậu ta ấy, có biết cười không? Đứng gần cậu ta em còn sợ bị đông đá ấy! Mắt nữ sinh trường mình chắc chắn là có vấn đề hết rồi!"

Anh em của Giang Gia Thụ có thể đem ra chỉ có Trần Hứa Trạch, ai cũng khen cậu ta đẹp trai, tài giỏi, nhưng chỉ có mình Nghênh Niệm là không thấy thế.

Mặc dù Trần Hứa Trạch học hành không tử tế, đi thi cũng tùy hứng, vị trí trong top 5 phải xem cậu ta làm được bao nhiêu câu, nếu nghiêm túc thì hạng nhất của Thất Trung chỉ e là sẽ có hai người. Nhưng Nghênh Niệm lại không sợ cậu ta.

Ai cũng tài giỏi, giống như mọi người xung quanh nhìn theo bằng ánh

mắt ngườing mộ, nhưng có nhất thiết cần thế không?

Nói tới nói lui thì hai người này vẫn không hợp nhau.

"Cậu ấy đâu đến nỗi như em nói đâu!" Giang Gia Thụ muốn gỡ lại công bằng cho anh em mình, "Còn nữa, làm như em hiểu rõ Hứa Trạch lắm chắc?"

Trần Hứa Trạch tính tình hờ hững, không thích xen vào chuyện của người khác. Có mấy lần cậu dẫn cậu ta đi ăn cơm với mấy người không quen, cậu ta lười phải nể mặt. Lúc trước đám người ngăn chặn đám Lê Vân Vân cũng không có mặt cậu ta, mấy lần đi ăn cơm với Nghênh Niệm, cậu ta cũng không đi.

Theo như lời của mấy người bạn khác, Trần Hứa Trạch tình nguyện về nhà với tiểu thanh mai nhà cậu ta còn hơn -- Trần Hứa Trạch có một cô bạn thanh mai chơi với nhau từ nhỏ, hình như hai người chỉ là bạn bè bình thường, có đôi khi cậu ta sẽ dẫn cô ấy đi ăn cơm cùng với bọn Giang Gia Thụ.

Nghênh Niệm hừ một tiếng, kiên trì nói, "Đó là do anh em tốt của anh đáng ghét hơn người khác! Em nhìn cậu ta một cái thôi là mắt đau đến mấy ngày!"

"..." Cô đúng là biết tạo nghiệp. Giang Gia Thụ im lặng, đành phải đổi đối tượng để khen, "Vậy em nhìn anh của em đây, cũng đẹp trai mà đúng không? Còn anh Hoàn nữa! Sao mắt thẩm mỹ của em không được soi sáng thế hả?"

"Anh Hoàn" là anh ruột của Nghênh Niệm, Nghênh Hoàn. Mặc dù không cùng style với Giang Gia Thụ, nhưng cũng không cùng style với Dụ Lãm Nhiên.

Nghênh Niệm trách cậu, "Sao anh nói nhảm lắm thế! Anh em thì không nói làm gì, anh mà đẹp trai hả? Quên đi nha!"

Giang Gia Thụ tức đến suýt té ngửa.

Hít sâu cho xuôi giận, cậu nói, "Cuối tuần đừng đi xem thi đấu, anh dẫn em đi chơi nhé?"

Nghênh Niệm cười với cậu, "Không."

Nói xong rồi cũng không thêm nhiều lời với cậu, vẫy tay rời đi.

"Tự anh chơi một mình đi, cuối tuần em phải đi gặp Dụ Lãm Nhiên nhà em rồi!"

Giang Gia Thụ ở đằng sau tức giận mắng to, "Nghênh Niệm, em... em là đồ ngốc!"

Nghênh Niệm quay lại đập cho cậu một cái.

Vì Dụ Lãm Nhiên bảo đừng mua bánh chocolate nữa nên Nghênh Niệm đã đổi sang vị khác. Một ngày trước khi đi cô đã đặt sẵn, chờ đến lúc đó sẽ giao ở gần chỗ thi đấu.

Ngủ một giấc là có thể được ngồi máy bay, sẽ được gặp Dụ Lãm Nhiên nhanh thôi, chỉ có mười mấy tiếng mà Nghênh Niệm đã không thể kìm chế được tâm trạng kích động của mình.

Định nhắn tin cho anh, nhưng lại sợ làm phiền anh, Nghênh Niệm nằm trong chăn trở qua trở lại, cầm điện thoại thở dài liên tục.

Lúc trước trò chuyện qua điện thoại, thái độ khác hẳn so với trước đây khiến cô vừa hồi hộp vừa e dè, sợ mình làm ra chuyện gì đó mất mặt, quá nhiều sự "tiến triển" khó khăn lắm mới có được này.

Thế là cô lại càng cẩn thận, nhất là sau chuyện đó, ngoại trừ nói chuyện tìm chỗ ngồi cho cô, Dụ Lãm Nhiên không tìm cô nữa, mà cô cũng không dám chủ động nói chuyện với anh.

Dụ Lãm Nhiên nói sẽ mua vé cho cô, nhưng SF luôn có vé tặng, sau khi Nghênh Niệm xác định thời gian, Dụ Lãm Nhiên đã sắp xếp cho cô một chỗ ngồi rất tốt.

Nghênh Niệm gõ gõ màn hình điện thoại, đang do dự xem có nên nhắn tin cho anh không.

Hay là đăng lên vòng bạn bè? Chụp lại đơn đặt hàng bánh kem, xem có gây được sự chú ý của anh hay không?

Hình như có hơi làm kiêu.

Nghênh Niệm suy nghĩ, cảm thấy làm gì cũng không thích hợp, đành bấm vào tường nhà Dụ Lãm Nhiên nhìn đến gần người. Trong vòng bạn bè của anh chỉ hiện lên trạng thái của ba tháng gần đây, trong ba tháng này, chỉ có một tấm ảnh cánh cửa căn cứ của SF.

Anh ghi là: "."

Không sai, một dấu chấm tròn.

Nghênh Niệm bấm like vào tấm ảnh cũ này.

Nửa phút sau, cô lại cảm thấy không ổn, thế là bỏ like.

Suy nghĩ một hồi lại bấm like lần nữa.

Cũng không đúng, bài đăng lâu rồi, cái like này giống như cố ý, cô luống cuống tay chân vội bỏ like.

Nhưng lâu rồi anh không đăng bài mới, chỉ có một tấm ảnh mà cô cũng không chịu like, làm fan thế là không được, cứ bấm like đi.

Vấn đề là...

Nghênh Niệm xoắn xuýt không thôi, like rồi bỏ, like rồi bỏ, làm tới làm

lui này giờ.

Ngay lúc cô đang định bấm like lại thì bên trên hiện lên tin nhắn của Dự Lãm Nhiên.

"... Em có thôi đi không?"

Nghênh Niệm sửng sờ.

Anh thấy hả?

Cô vờ không hiểu, thấp thỏm hỏi lại, "Sao thế?"

Dự Lãm Nhiên không vờ ngốc với cô, "Like rồi bỏ, like rồi bỏ, chơi vui không?"

Nghênh Niệm sợ anh giận nên vội xin lỗi, "Xin lỗi anh, em không cố ý mà."

Sau đó liên tiếp gửi mấy tin xin lỗi.

Cả buổi trời mà Dự Lãm Nhiên vẫn không trả lời lại.

Cô hỏi, "Đội trưởng, anh giận hả?"

Ba mươi giây sau anh mới đáp, "Không có."

Teo rồi, anh giận thật rồi.

Nghênh Niệm buồn lòng, "Đội trưởng, em không cố ý làm phiền anh đâu, anh đừng giận mà."

"Không giận."

Cái giọng này rõ là đang giận. Nghênh Niệm lại nói, "Anh đừng giận mà..."

Anh vẫn trả lời lại hai chữ, "Không giận."

Lòng cô nặng nề, "Xin lỗi, xin lỗi anh."

Bên kia không trả lời lại.

Nghênh Niệm mặt mày ủ dột, cả người ỉu xìu như miếng cải trắng.

Giao diện trò chuyện bỗng hiện lên một tin nhắn thoại, thời gian không hề ngắn.

Cô ngạc nhiên bấm vào, giọng nói của Dục Lãm Nhiên vang lên trong ổ chăn ấm áp của cô.

"Tôi không giận."

Ba chữ mang theo chút bất đắc dĩ, anh dừng một lát mới nói tiếp, "Cứ chốc chốc lại hiện thông báo, bấm vào toàn là tin em bấm like, em có mệt không? Có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi là được."

Nghênh Niệm nghe giọng nói dịu dàng của anh, sự lo lắng trong lòng cũng buông xuống, thở dài nhẹ nhõm.

Cô cũng gửi lại cho anh một tin nhắn thoại, đang lúc tủi thân, có chút lo lắng nên không nhận ra giọng mình tựa như đang nũng nịu, "Em cứ tưởng anh giận thật..."

Sau khi tin nhắn được gửi đi, không tới nửa phút, màn hình lại hiện lên tin nhắn.

Anh nói:

"Bấm like lại đi."

"Đã like rồi thì cũng đừng bỏ."

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm cảm thấy con đường "làm thân với Dụ Lãm Nhiên" đã có một bước tiến thật dài. Với tâm trạng ấy, cô hài lòng khi xuất hiện tại hiện trường thi đấu của SF.

Tháng mười đã đi được nửa chặng đường, chỉ còn vài ngày nữa là đến giữa tháng, giải đấu S đã tiến vào giai đoạn thi đấu vòng bảng.

Đối thủ của SF là một đội đến từ châu Âu, Nghênh Niệm không biết rõ về đối phương, cho nên trước khi đến đây cô đã tranh thủ thời gian tìm hiểu một chút. Suốt cả trận đấu, cô hồi hộp không thôi, có lẽ là lâu rồi không đi xem thi đấu, hoặc có lẽ ý nghĩa của giải đấu S đã trở nên khác biệt, lúc mở đầu chưa rõ mạnh yếu, Nghênh Niệm phải lau mồ hôi vì SF.

Trận đấu bắt đầu từ lúc bảy giờ, đến tám giờ mười ba phút thì kết thúc.

Tận mắt chứng kiến SF giành chiến thắng, lúc bảy giờ Nghênh Niệm mới thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn như những lần trước, cô cầm bánh ngọt chờ nhân viên công tác đến, sau đó đi theo đối phương vào hậu trường. Bên trong hậu trường vô cùng náo nhiệt, bởi vì vừa chiến thắng nên bầu không khí rất vui vẻ.

Nghênh Niệm vừa xuất hiện, mọi người đều chào cô.

"Ồ, Nghênh Niệm hả? Lâu rồi không thấy em tới!"

"Lại mang theo bánh ngọt hả, mau đến đây!"

Nghênh Niệm cúi đầu chào từng người một, cô đặt bánh kem xuống, bắt

đầu nói chuyện với huấn luyện viên.

"Dạo gần đây có phải bận học nên không rảnh đến đây đúng không?" Huấn luyện viên cười hỏi.

Cô muốn đến lắm chứ, nhưng lại có người không cho! Nghênh Niệm vô thức nhìn sang Dụ Lãm Nhiên, nhưng miệng thì nói, "Dạ! Bận đi học, tuần này rảnh nên em lập tức đến đây liền!"

Ngược lại, Dụ Lãm Nhiên vẫn giữ vẻ mặt hờ hững.

Bánh ngọt vị ô mai vẫn chưa được mở ra, Dụ Lãm Nhiên nói với cô, "Đi thôi."

Đây... đây là đâu cô đi hả? Nghênh Niệm sững sờ, tủi thân bĩu môi, "Dạ."

Cô đáp lời rồi đi ra ngoài.

Nhớ ra còn chưa chào mọi người, cô vội vàng quay lại chào tạm biệt huấn luyện viên và mọi người bên trong.

Mọi người không giữ cô lâu.

Ra khỏi phòng nghỉ, Nghênh Niệm mới nhận ra còn có người đi sau mình, cô kinh ngạc quay đầu lại, "Đội trưởng, anh... anh đi đâu đấy?"

Hai tay Dụ Lãm Nhiên dứt túi, anh chậm rãi trả lời lại, "Đi ăn cơm."

Nghênh Niệm nhìn đằng sau anh mấy lần nhưng không thấy những người khác, "Bọn họ đâu?"

"Bọn họ không ăn cùng."

Cô sững sờ cất bước, sánh đôi cùng anh đi đến cửa, cô mới sực nhớ, "Đội trưởng, anh thay đồng phục ra hồi nào vậy?"

"Thi xong thì thay." Đồng phục nguyên một bộ, cởi áo khoác ra thì mặc đồ của mình, không gây chú ý. Đương nhiên, đối với những người không quan tâm eSport mà nói, gương mặt của anh còn nổi hơn cả bộ đồng phục của SF.

Nghênh Niệm chậm rãi dừng bước, Dụ Lãm Nhiên cũng dừng lại theo cô. Cô có hơi khó tin, thử hỏi dò, "Đội trưởng, anh đi đâu ăn vậy..."

Anh hỏi lại, "Em muốn đi đâu?"

- - HÓA RA LÀ THẬT!

Nghênh Niệm bị dọa suýt nữa cắn trúng lưỡi, "Đội, đội trưởng, anh muốn ăn cơm với em hả?!"

Dụ Lãm Nhiên liếc cô, "Em không rảnh hả?"

"Có có chứ! Đương nhiên là rảnh rồi!" Nghênh Niệm lắc đầu, sau lại lắc đầu.

Trước khi đi xem thi đấu cô không ngờ đến chuyện này, bất ngờ quá! Đúng là bất ngờ!

Bất ngờ dâng đến tận cửa, trừ phi Nghênh Niệm bị ngốc mới không cần, mặc kệ Dụ Lãm Nhiên nghĩ thế nào, anh đã mở miệng rồi thì cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lần này!

Dù cho anh có đổi ý cô cũng nhất định khiến anh im miệng!

Bất ngờ qua đi lại mang theo sự lo lắng, Nghênh Niệm nhìn xung quanh, "Nhưng đội trưởng, chẳng may bị người khác nhìn thấy..."

"Sao?" Dụ Lãm Nhiên không quan trọng lắm, "Có gì mà không để người nhìn thấy?"

"Em sợ ảnh hưởng xấu đến anh."

"Em tưởng ai ai cũng biết tôi à?"

Nghênh Niệm sờ cổ, cô không nói câu tiếp theo, chẳng may gặp người hâm mộ eSport thì sao?

Lần đầu tiên được ở bên cạnh anh, lần gặp nhau trước cửa hàng tiện lợi vào đêm mưa kia không tính, lần đó chỉ có thể tính là gặp nhau. Ở cùng nhau đúng nghĩa, không có những tuyển thủ và nhân viên SF, chỉ có hai người bạn họ thế này, quen nhau đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên.

Nghênh Niệm và Dự Lãm Nhiên sóng vai bước đi, anh cao hơn cô rất nhiều, hai cánh tay cách nhau hơn mười mấy cm. Nghênh Niệm không dám áp sát, sau khi xác định được chuyện cùng nhau ăn tối này không phải là mơ, cô bỗng trở nên trầm mặc.

Không dám nói lời nào, rất hồi hộp.

Cứ đi rồi lại đi, sau đó cô bỗng dừng lại.

Dự Lãm Nhiên cũng dừng bước, anh nhìn cô, "Sao thế?"

Nghênh Niệm cúi đầu đứng đó, hai giây sau cô lại ngẩng lên, không thể hình dung biểu cảm trên mặt cô, cô cố lấy hết dũng cảm, đưa tay chọc cánh tay Dự Lãm Nhiên.

"Đội trưởng, có thật là anh không?!"

"Không phải thì ai vô đây."

Nghênh Niệm thật chỉ muốn hét lên, cau mặt cau mày, cắn răng nhịn xuống.

Vài giây sau, cô thở dài một hơi, miễn cưỡng khôi phục lại bình thường, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

"..." Dụ Lãm Nhiên không nói gì. Đột nhiên muốn chạy trốn rồi hả?

Tâm trạng vui mừng của Nghênh Niệm như viết hết lên mặt, ý cười lan tràn đến khóe mắt, đuôi mày, giống như cô vừa trúng số độc đắc, cả đường cưỡi vui vẻ như thế.

Trên taxi, Dụ Lãm Nhiên không nhận được hỏi, "Buồn cười lắm hả?"

"Em không có cười!" Nghênh Niệm cố mím môi, nhưng ý cười lại ngập tràn trên gương mặt.

Chiếc xe chạy bon bon về phía trước, Nghênh Niệm ngồi bên ghế phải ở băng ghế sau, cứ nhìn lên Dụ Lãm Nhiên bên cạnh. Vài giây lại nhìn sang, sau đó cứ chốc chốc là nhìn một chút, khoảng cách trong lúc đó cũng giảm bớt, có thể nhận ra bằng mắt thường.

Dụ Lãm Nhiên bỗng nhiên im lặng hít vào thật sâu.

Cách một lớp quần áo, anh nắm lấy cổ tay của Nghênh Niệm, anh kéo nhẹ ống tay áo, đặt cổ tay phải của mình vào lòng bàn tay của cô.

"Cảm nhận được mạch đập chưa?" Dụ Lãm Nhiên quay đầu đối mặt với cô, tựa như bất đắc dĩ, "Tôi là thật, không phải đồ giả đâu."

Nhịp tim rộn ràng, cái cảm giác này không phải là tình cảm của fan đối với thần tượng, mà nó là sự rung động đơn thuần dành cho người khác phái, rất khó hình dung.

Nghênh Niệm cuống quýt rút tay lại, ánh mắt nhanh chóng lảng đi chỗ khác, cố gắng bình tĩnh, "... À."

Dụ Lãm Nhiên chỉnh lại tay áo, thu lại ánh mắt của mình.

...

Nhà hàng đặc sản Vân Nam trang trí theo phong cách khá đặc sắc, sau khi gọi món xong, dưới ngọn đèn vàng ấm áp rủ xuống, ly thủy tinh được nước chanh trong suốt, băng ghế dài hai người đối mặt nhau bị che khuất bởi rèm cửa, thoáng chốc tạo nên một không gian riêng tư ngăn cách người ngoài.

Nghênh Niệm không biết nói gì, hai tay đặt trên đầu gối ở dưới bàn ngại ngùng để cạnh nhau.

Vẫn là Dụ Lãm Nhiên mở lời trước, "Sợ trên mặt đã lành hẳn chưa?"

Anh nhìn phía dưới khoe mắt của cô, ánh mắt khiến người khác căng thẳng.

Nghênh Niệm ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ rồi."

"Lần sau còn đánh nhau nữa không?"

"Em không có đánh nhau..." Nghênh Niệm thẳng lưng định phản bác, nhưng ánh mắt nặng nề của Dụ Lãm Nhiên tia tới, cô sợ hãi, giọng nói cũng nhỏ hẳn, "Là người ta ra tay trước, nếu em không đánh lại thì cô gái kia sẽ bị thương."

"Kết quả cô ấy không bị thương, ngược lại là em bị thương." Dụ Lãm Nhiên như cười như không, "Em giỏi thật đấy."

Nghênh Niệm giải thích cũng không được, mà không giải thích cũng không được, nói sao cũng không được, cô nản chí trả lời, "Đội trưởng anh đừng thế mà, em là vì giúp đỡ người khác, lúc trước anh khen em giúp người làm niềm vui, sao bây giờ lại giễu cợt em?"

"Giúp người làm niềm vui là một chuyện, ngược lại là chuyện khác." Dụ Lãm Nhiên nói, "Việc nào ra việc đó."

Nghênh Niệm thầm thì, "Em ngốc mà anh còn ngồi ăn cùng em..."

"Ý em là đui tôi đi?"

"Không, không phải!" Nghênh Niệm quỳnh lên, dù sao cũng hết cách, cô chỉ muốn nằm dài ra sàn ăn vạ, "Trời ơi --"

"Em lớn tiếng xiu nữa, để tôi vén rèm lên cho mấy bàn kế bên xem diển." Dụ Lãm Nhiên bưng ly nước thảo nhiên uống một hớp.

Nghênh Niệm thăm thiết gục xuống bàn, "Hôm nay đội trưởng mời em ăn cơm là để dạy dỗ em hả?"

Anh hỏi lại, "Em thấy sao?"

"Em thấy là!" Nghênh Niệm ủ rũ đáp, "Chuyện gấp mà, em lại không phải đánh nhau cố ý gây chuyện mà đánh nhau..." Cô vờ đáng thương, đưa tay sờ sờ vết sẹo gần như đã mờ hẳn dưới khóe mắt, "Vết thương của em khó khăn lắm mới lành được, bây giờ anh lại mắng em, em buồn quá..."

Nghênh Niệm coi như đã hiểu. Dụ Lãm Nhiên không những yêu cầu bản thân nghiêm khắc, anh đối với fan của mình cũng chẳng rộng rãi là bao. Vừa muốn fan học hành cho giỏi, vừa phản đối, không cho fan đánh nhau... Cô thấy Dụ Lãm Nhiên muốn rèn fan của mình thành người văn minh, gương mẫu thì có!

Dụ Lãm Nhiên liếc cô.

Nghênh Niệm tranh thủ tìm chủ đề, nói lảng sang chuyện khác, nói nói một hồi cuối cùng cũng di dời chuyện này sang một bên.

Trò chuyện một lát, Nghênh Niệm thấy lạnh lạnh, trong ba lô có mang theo một cái áo lót, cô ngượng ngùng cầm ba lô lên, "Đội trưởng, em đi WC tí nha!"

Điện thoại đặt trên bàn nên cô không tiện cầm theo, cô nói, "Nếu có điện thoại thì anh bảo chờ chút!"

Nói xong cô liền chạy đi.

Dụ Lãm Nhiên cầm điện thoại ra xem thử trong nhóm chat, hôm nay người đại diện cho đội nhận phỏng vấn là Thành Nhuận, cả đội đi ăn liên hoan như thường lệ. Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước đang tám chuyện bữa cơm tối bất ngờ của anh ra sao.

Dụ Lãm Nhiên không có ý định trả lời bọn họ. Anh đọc hết tin nhắn rồi để điện thoại xuống, điện thoại đổi diện là vang lên.

Màn hình hiện lên ba chữ, hình như là tên của một chàng trai: Giang Gia Thụ.

Mặc dù đã được Nghênh Niệm cho phép từ trước, nhưng Dụ Lãm Nhiên không định nhận điện thoại. Không chống lại được nghị lực của đối phương, chuông vang lên một hồi không có người nhận, sau khi cúp máy lại gọi lại một lần nữa.

Tiếng chuông vang lên lần thứ ba, tuy âm lượng không lớn nhưng cứ vang thế này sẽ ảnh hưởng đến người khác, Dụ Lãm Nhiên đành cầm điện thoại của Nghênh Niệm lên.

Sau khi ấn nút nghe, anh bảo, "Hiện tại Nghênh Niệm không thể nhận điện thoại, lát nữa hãy gọi lại."

Bên kia ngừng lại một lát, quả thật là một chàng trai, nghe giọng của anh thì rất kinh ngạc, "Anh là ai?!"

Dụ Lãm Nhiên không muốn nói nhiều, đang định cúp máy thì người bên đầu dây bên kia bỗng nhiên hiểu ra, "Anh anh anh! Có phải anh là Dụ Lãm Nhiên không??!"

Dụ Lãm Nhiên không ngại khi đối phương biết mình, thản nhiên trả lời, "Đúng vậy."

Câu trả lời trực tiếp khiến đối phương sôi máu.

Chàng trai bên đầu kia điện thoại vô cùng kích động, "Dụ Lãm Nhiên, anh anh cách xa Niệm Niệm ra cho tôi!"

Im lặng vài giây, Dụ Lãm Nhiên cong môi, như cười như không, "-- Ồ?"

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

"À gì? Anh đấy... À cái gì mà à! Tôi nói anh có nghe không hả? A lô?!"

Đầu dây bên kia vô cùng hùng hổ, "Tôi nói cho anh biết! Tôi cảnh cáo anh đấy! Anh đừng có mà dụ dỗ Nghênh Niệm! Nghênh Niệm còn nhỏ không hiểu chuyện, anh lớn rồi, con bé..."

"Đội trưởng?"

Nghênh Niệm bỗng nhiên quay về, thấy Dụ Lãm Nhiên đang cầm điện thoại của mình, không biết đang nghe cái gì mà vẻ mặt không thể nói là vui vẻ -- thậm chí còn có chút không vui?

Giọng nói bên tai cứ âm ỉ, đáng ghét đến sợ. Dụ Lãm Nhiên dứt khoát để điện thoại xuống, đẩy sang cho cô, "Điện thoại cứ reo mãi nên tôi nghe giúp em."

"Điện thoại? Ai gọi thế?"

Dụ Lãm Nhiên hất cằm, ý bảo tự cô xem đi.

"Tôi bảo cậu ta lát nữa hãy gọi lại, nhưng mà --"

Nghênh Niệm khẽ liếc sang màn hình, thấy tên của Giang Gia Thụ, thầm

nghĩ chắc cũng chẳng có chuyện gì gấp, thế là cô từ tốn ngồi xuống, vừa nhận điện thoại vừa hỏi tiếp, "Nhưng sao?"

"Nhưng mà, hình như cậu ta biết tôi." Dụ Lãm Nhiên trả lời.

Nghênh Niệm sững sờ, lén nhìn Dụ Lãm Nhiên rồi đưa điện thoại lên tai, "A lô?"

"Anh đừng ỷ con bé..." Giang Gia Thụ dừng lại, cậu nhận ra giọng của cô, "Nghênh Niệm hả?"

"Sao? Có chuyện gì?"

Giọng cậu ầm ĩ khiến tai cô như muốn nổ tung, "Có phải em đang ở cạnh Dụ Lãm Nhiên không? Sao em lại đi cùng anh ta? Không phải em đi xem thi đấu sao? Bây giờ thi đấu đã kết thúc, sao không chịu về nghỉ mà lại..."

Giang Gia Thụ ầm ĩ quá đáng, Nghênh Niệm nghe một buổi trời nhưng vẫn không nghe được câu nào quan trọng, có thể xác định rằng cậu tìm cô không có chuyện gì gấp.

"Em đang ăn cơm, không nói nữa. Sao anh không nhắn Wechat? Em không tiện nghe điện thoại. Nếu không thì chờ em về rồi nói tiếp!"

Không để Giang Gia Thụ tiếp tục nói nhảm, Nghênh Niệm nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô đặt điện thoại xuống, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên. Dụ Lãm Nhiên lấy khăn ướt lau muống dừa, thản nhiên hỏi, "Bạn trai hả?"

Nghênh Niệm đang bùng ly nước lên uống, "phụt" một tiếng suýt tí nữa là sặc.

Cô vội vàng lau miệng, xua tay giải thích, "Không phải, không phải!"

Dụ Lãm Nhiên nhướn mắt, bắt đầu gấp thức ăn, nhìn cô khi có khi không.

Nghênh Niệm thấp thỏm trong lòng.

Anh luôn yêu cầu nghiêm khắc với fan, nhất định phải học thật giỏi, không được đánh nhau, nếu anh hiểu lầm cô yêu sớm, sợ là lại bị tụng kinh cho xem. Dù không tụng kinh thì cũng sẽ ảnh hưởng hình tượng của mình trong lòng anh.

Không được để anh kiểm chuyện! Cô chính là học sinh ngoan nhất thế giới này!

Vừa lấy lại tinh thần, Nghênh Niệm không khỏi oán thăm. Thỉnh thoảng cô cũng không hiểu mình thần tượng tuyển thủ eSport hay là thầy chủ nhiệm nữa?

"Học sinh cấp ba mà yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến việc học." Quả nhiên, "chủ nhiệm Dụ" đã phát biểu, mặc dù giọng anh bình thường, nhưng từng câu từng chữ lại khiến Nghênh Niệm tỉnh táo tinh thần.

"Không có, không có mà! Em không có yêu sớm mà!" Nghênh Niệm thiếu điều đưa tay lên thề, "Người vừa nãy không phải bạn trai em mà là anh em. Anh em thật mà!"

Dụ Lãm Nhiên lườm cô, "Anh của em biết tôi hả?"

"Biết chứ." Nghênh Niệm gật đầu như già tởi, "Anh ấy biết em thích SF, cũng biết em hay đi xem thi đấu. Lần đầu tiên đi xem thi đấu, anh ấy đi chung với em mà!"

"VẬY, anh của em không thích tôi phải không?" Dụ Lãm Nhiên lại hỏi.

Nghênh Niệm không biết vừa rồi hai người đã nói gì, cô có hơi sững sờ, "Anh ấy nói gì với anh thế? Đội, đội trưởng, chắc anh ấy không nói gì

để nghe rồi? Anh đừng để ý đến anh ấy! Đợi em về nhà em nhất định sẽ dạy lại anh ấy!"

Dụ Lãm Nhiên mỉm cười, ý cười chưa kịp lan đến đáy mắt, "Cậu ta bảo tôi cách xa em ra."

"..." Nghênh Niệm trừng to đôi mắt. Tên Giang Gia Thụ chết tiệt này, thế mà cũng dám nói lời này!!

"Đội trưởng, anh mặc kệ anh ấy! Thật đó, anh em có tật xấu, anh ấy luôn thấy mình đẹp trai nhất, không cho người khác đẹp hơn mình, anh đừng để trong lòng nhé!"

Nghênh Niệm giải thích, thậm chí còn ngoan ngoãn cam đoan, "Em tuyệt đối sẽ không yêu sớm! Nhất định sẽ không yêu sớm! Trước khi tốt nghiệp cấp ba, chắc chắn sẽ không yêu đương, em thề luôn! Nếu đội trưởng không tin thì anh có thể giám sát em. Em sẽ cố gắng học giỏi, không muốn quan tâm đến mấy chuyện khác! Em nhất định sẽ cố gắng học hành, ngày ngày tiến lên!"

Phải cố gắng trở thành con gái ngoan nhị thập tứ hiếu... Ừa lộn, là fan girl giỏi! Tuyệt đối sẽ không phụ sự chờ mong dành cho fan của anh!

Nghênh Niệm thỏa mãn nói hết, cô cũng có lòng tin tuyệt đối. Dụ Lãm Nhiên không thích fan mình học dốt, thế thì cô sẽ cho anh biết mình ngoan thế nào.

Nghênh Niệm tràn đầy mong chờ nhìn phản ứng của Dụ Lãm Nhiên, nhưng anh không có gì là vui mừng cả, gương mặt chẳng có chút biểu cảm nào.

"Ừm." Một lát sau, Dụ Lãm Nhiên mới hờ hững đáp lại.

Nghênh Niệm chớp mắt, thực sự không biết phải nói gì. Sao anh không vui gì hết vậy? Không lẽ cô cam đoan chưa đủ đô hay sao?

Bó tay rồi.

Nghênh Niệm nhứt chí.

"Chủ nhiệm Dự" khó hầu hạ quá đi!

...

Bữa cơm hôm nay với Dự Lãm Nhiên, không thể nói là vui, mà cũng không thể nói không vui được. Có đoạn nhạc đệm Giang Gia Thụ, bầu không khí về sau trở nên vô cùng kỳ lạ.

Anh không nói chuyện, Nghênh Niệm lại sợ nói sai nên không dám nói, hai người chỉ nói vài câu, ngược lại thành thật ăn đến no.

Ra khỏi nhà hàng, hai người đi dạo để tiêu thực. Dự Lãm Nhiên không nói chuyện quay về, Nghênh Niệm cũng không nhắc đến, hai người cùng sánh bước bên nhau.

"Đồ ăn nhà hàng đó ngon thật."

"Ừ."

"Đội trưởng từng ăn rồi hả?"

"Không có."

"Hôm nay là lần đầu tiên hả?"

"Ừ."

"..."

Dừng một chút, cô lại bắt chuyện lần nữa, "Đội trưởng ơi! Lúc không huấn luyện, không thi đấu anh có chơi trò gì khác không?"

"Ví dụ?"

"Một trò đánh nhau khác, hoặc mấy game thi đấu ấy?"

"Không chơi."

"Không chơi trò nào hết hả?"

"Không chơi."

"..." Nếu thế thì bảo người ta nêu ví dụ làm gì hả?? Nói thẳng là không chơi là xong việc rồi.

Nghênh Niệm muốn nói chuyện với anh, nhưng hình như anh không thích nói chuyện, cô thử vài chủ đề, nhưng toàn gặp khó khăn.

Nghênh Niệm im lặng, cuối cùng không nhận được lại chuyển chủ đề sang ngày hôm nay, "Đội trưởng ơi, sao tối nay anh lại muốn ăn cơm với em thế?"

Đây không giống với chuyện anh sẽ làm.

Hai người im lặng một lúc, Nghênh Niệm yên lặng chờ câu trả lời của anh. Câu trả lời của anh mang theo hơi lạnh của gió đêm cùng với đôi mắt đen láy của anh, "Không vì sao cả."

Đôi môi Nghênh Niệm khẽ run, không biết nói gì.

Đi hết hai con đường, Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Em ở đâu?"

"Để em xem đã..." Nghênh Niệm lấy điện thoại ra tra thử, hồi trưa cô có làm thủ tục đăng ký nhận phòng nhưng không nhớ rõ. Sau khi kiểm tra và đối chiếu, cô nói tên khách sạn và địa chỉ cho anh nghe.

"Đi thôi." Dụ Lãm Nhiên gật đầu, không nói nhiều dẫn cô đi dọc theo con đường.

Nghênh Niệm còn muốn được ở bên cạnh anh lâu hơn, nhưng anh đã đi bắt taxi, cô chỉ có thể đi theo anh.

Trên đường đưa cô về khách sạn, hai người không nói lời nào.

Nghênh Niệm khó chịu trong lòng, cứ cảm thấy bữa cơm vui vẻ đã đi lệch với mong muốn của mình, cứ nghĩ lại là thấy buồn.

Đang lúc suy nghĩ miên man, không lâu sau chiếc xe đã dừng rước khách sạn của cô, Dụ Lãm Nhiên và cô bước xuống xe,

"Tự em đi lên là được rồi, đội trưởng về đi." Dù không muốn nhưng cô vẫn tạm biệt anh ở ven đường. Nếu đưa vào trong khách sạn lại không hợp cho lắm, điểm này cô vẫn có chừng mực.

Dụ Lãm Nhiên bình tĩnh nhìn cô vài giây, sau đó lấy đồ từ trong túi ra.

"Trước khi ngủ nhớ thoa nó."

Nghênh Niệm sững sờ nhận lấy, "Cái này là..."

"Trị sẹo hay lắm, thoa hai ngày là sẹo mờ ngay." Ánh mắt của anh tựa như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua vết thương đã nhạt màu dưới khóe mắt của cô.

"Đội trưởng, anh... cố ý mua cho em hả?" Nghênh Niệm cầm thuốc trong tay, ánh mắt lưu luyến trên vỏ hộp, không đành lòng dời đi.

Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên dời sang chỗ khác, anh không nhìn cô mà giống như rơi vào khoảng không trước mặt, rồi dần dần tan đi không một dấu vết, "Lúc đi ngang qua tiệm thuốc nên mua luôn."

Nghênh Niệm bấu môi, liếc anh một cái, cô ừ một tiếng nhưng trong lòng lại không tin.

Khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

Cái con người này, tuy mạnh miệng... nhưng lại mềm lòng.

...

Nghênh Niệm cầm hộp thuốc Dự Lãm Nhiên cho quay về phòng, lúc cô đi vào cửa khách sạn, Dự Lãm Nhiên đã bắt xe quay về. Nghênh Niệm lật qua trở lại trên chiếc giường lớn, cầm hộp thuốc mà nhìn đến xuất thần, rồi bật cười khanh khách, nhưng lại không muốn mở ra.

Ngoại trừ kí tên, đây là đồ vật đầu tiên Dự Lãm Nhiên cho cô.

Nghênh Niệm cười như một đóa hoa, nằm trên giường nhìn hộp thuốc cười một hồi, sau đó đem nó đặt lên ngực mình.

Trong lòng vô cùng thoải mái, tuy có rất nhiều khoảnh khắc hạnh phúc và thỏa mãn, nhưng lần này là độc nhất.

Nghênh Niệm bỗng muốn đăng bài để làm kỉ niệm. Nghĩ là làm, cô bỏ chai thuốc bảo bối vào túi, xoay người lấy điện thoại, bấm vào Wechat rồi gõ trạng thái.

Gõ xong rồi, cô nghĩ một hồi, quyết định giấu không cho Dự Lãm Nhiên thấy được, cô ngại lắm.

Bỗng nhiên có điện thoại gọi đến.

Là Giang Gia Thụ.

Món nợ bữa cơm lúc nãy còn chưa kịp tính với cậu, bây giờ lại dám tìm đến cửa!

Nghênh Niệm bấm nút nghe, trực tiếp dạy dỗ cậu.

Giang Gia Thụ chưa kịp nói câu nào đã bị Nghênh Niệm mắng cho một

trận, sau đó cúp máy luôn.

Màn hình điện thoại quay về giao diện soạn thảo, Nghênh Niệm hừ một tiếng, đưa tay ấn đăng bài.

Nội dung cô đăng lên chính là:

"Anh rất rất tốt. Em muốn vì anh mà nâng bằng đèn đẹp nhất trên đời."

...

Nghênh Niệm bước ra khỏi phòng tắm, trước khi đi ngủ thì kiểm tra điện thoại, phát hiện Dự Lãm Nhiên gửi tin nhắn cho cô.

Anh bảo,

"Bằng đèn lòe loẹt thì thôi khỏi."

"Cầm que phát sáng đơn giản là được rồi."

Nghênh Niệm giật mình. Lập tức bấm vào bài đăng vừa nãy của mình.

Xem xong thậm nghĩ quả nhiên, cô quên mất để chế độ người xem, không loại trừ Dự Lãm Nhiên ra!

Chuyện sến súa này lại bị Dự Lãm Nhiên nhìn thấy! Có khi nào anh nghĩ cô cố tình đăng lên cho anh xem không?

Mặt Nghênh Niệm đỏ bừng, nhào lên giường cả buổi trời không động đậy.

Một lát sau, cô vẫn còn đỏ mặt trả lời Dự Lãm Nhiên, "..."

Dù có nhiều lời cũng không nói được.

Sau đó im lặng hẳn, Nghênh Niệm giả vờ mình đã ngủ, trốn tránh sự

kiện mất mặt này.

Nhưng nằm trên giường lật qua lật lại vẫn không ngủ được.

Nghênh Niệm ngẩn người nhìn trần nhà một hồi, bỗng nhiên xoay người cầm điện thoại lên.

Cô không tìm Dụ Lãm Nhiên mà mặt dày đăng thêm một bài mới.

Vẫn chỉ có một dòng chữ --

"Được thôi. Em sẽ vĩnh viễn vậy que phát sáng vì anh."

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kết thúc vòng khởi động, sau khi vào vòng bảng, giải đấu S bắt đầu bước vào giai đoạn vòng loại không thể quay đầu.

SF bị đánh bại bởi một đội mạnh của châu Âu, tiếc nuối dừng tại tứ kết.

Trận đấu kia trùng với ngày kiểm tra định kỳ hàng tháng, thế nên Nghênh Niệm không thể đi xem được. Sau khi thi xong, biết chuyện SF đã thua, tối đó Nghênh Niệm ăn cơm không vô.

Do dự một hồi lâu, đến khi Weibo chính thức của đội đăng bài, cô mới thử nhắn tin cho Dụ Lãm Nhiên.

Không dám hỏi thẳng, không dám chạm vào vết thương của anh, cô chỉ có thể vòng vo, "Trời bắt đầu lạnh rồi, đội trưởng nhớ mặc ấm nhé."

Dụ Lãm Nhiên trả lời lại hai chữ, "Biết rồi."

Thấy anh cũng không đến nỗi sa sút tinh thần mà trốn tránh mọi việc, Nghênh Niệm muốn khuấy động bầu không khí, thế là cô kể cho anh nghe chuyện mất mặt của mình, "Hôm nay em vừa thi xong, trong lúc thi mà bút lại không ra mực, vì đang gấp nên em vẩy bút thật mạnh, suýt nữa văng mực đầy cả mặt!"

Sao Dụ Lãm Nhiên lại không biết dụng ý của cô, vài phút sau anh nhần lại, nói thẳng, "Tôi không yếu đuối như em nghĩ đâu."

Nghênh Niệm bị anh nhìn thấu, ngượng ngùng nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, thẳng thắn đáp, "Đội trưởng, anh đừng buồn, năm sau chúng ta lại tiếp tục."

"Ừ." Anh đáp, "Tôi biết rồi."

Câu tiếp theo anh đã chuyển chủ đề mà bắt đầu dạy dỗ cô, "Ngược lại là em đây, biết kiểm tra mà sao lại không mang theo vài cây bút? Lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, plan B rất là quan trọng đấy."

Nghênh Niệm tự dưng bê đá đập chân mình, nhưng lo lắng đến tâm trạng của anh nên không dám cãi lại như hồi xưa, chỉ thành thật trả lời, "Dạ, lần sau em sẽ chuẩn bị kỹ hơn."

Thật ra hôm nay chỉ là ngoại lệ, bình thường cô luôn chuẩn bị đồ dự phòng mỗi khi kiểm tra.

Biết anh không bị ảnh hưởng vì thua trận, Nghênh Niệm yên tâm rồi.

Đảo mắt, đã cuối tháng mười.

Trong trường ngập tràn không khí Halloween, mãi đến giờ tự học buổi tối được tặng kẹo Nghênh Niệm mới dần nhận ra.

Đầu tiên là Quách Lực, nghiêm mặt đi đến trước mặt Nghênh Niệm giống như cô nợ tiền cô ấy vậy, ném một túi kẹo được gói khá xinh lên bàn cô.

"Tôi mua kẹo nhưng ăn không hết... Cho cậu đấy!"

Nghênh Niệm sững sờ, "Sao tự dưng lại tặng kẹo cho tôi thế?"

Mặt Quách Lực đỏ lên, "Tặng cậu thì cậu cứ nhận, hỏi nhiều làm gì? Halloween nên tôi tự mua cho mình ăn, sợ ý mua hơi nhiều thôi! Tin hay không tùy cậu!"

Nói xong, cô ấy "đùng đùng nổi giận" rồi đi, để lại Nghênh Niệm về mặt ngơ ngác.

Sau đó, Đinh Ưc lại đến.

Cô ấy ngại ngần đứng trước cửa lớp, không dám gọi Nghênh Niệm, cũng không dám nhờ người khác gọi dùm, cứ đứng đó đến khi sắp vào học, Nghênh Niệm mới nhìn thấy cô.

Vừa nhìn là biết cô ấy đến tìm mình có việc, Nghênh Niệm đi sang đó hỏi cô, "Có việc gì thế?"

Đinh Ưc lắc đầu, sau đó lại gật đầu, ngại ngần đỏ mặt, cup mắt đưa hộp quà trong tay sang, "Tặng cậu nè..."

"Gì thế?"

"Kẹo." Đinh Ưc ngại ngần nói, "Hôm nay là Halloween đó."

Bấy giờ Nghênh Niệm mới nhớ ra hôm nay là ngày gì, cô cười, "Halloween không phải đi đòi kẹo sao, sao lại tặng kẹo thế?"

Đinh Ưc nói, "Mình không biết, nhưng mọi người đều tặng kẹo cho nhau, nên mình muốn tặng cho cậu..."

Cô ấy lên nhìn Nghênh Niệm, sau đó nhanh chóng dời mắt.

Nghênh Niệm quen với dáng vẻ nhát gan của Đinh Ưc, nhận lấy tấm lòng của cô ấy, mỉm cười nhẹ nhàng vỗ đầu Đinh Ưc, "Cám ơn cậu nhé."

Mặt Đinh Ưc càng đỏ hơn, "Không, không có gì đâu!"

Nói xong quay người chạy mất.

Nghênh Niệm thật sự không biết mấy bạn học đã biến Halloween thành ngày tặng kẹo, chỉ một lúc mà cô đã nhận được hai phần quà.

Vẫn chưa hết. Tối đó, không ít người chạy đến tìm cô. Có người cám ơn cô đã trực nhật dùm, có người cám ơn vì cô cho mượn tài liệu và sách bài tập, có người cám ơn...

Cuối cùng nhìn học bàn chất đầy kẹo, Nghênh Niệm bỗng nhiên nhận ra, những người tặng kẹo cho cô toàn là nữ sinh!

Nam sinh cũng có -- Giang Gia Thụ. Sau khi nghỉ giữa giờ tiết thứ hai, cậu chạy đến mang theo một túi kẹo, tự cho là mình quan tâm nhưng dáng vẻ lại rất thèm đòn, "Anh đoán chắc chắn không ai tặng kẹo cho em, với tính khí này của em, người ta không đánh em là may rồi, nhưng không sao cả, anh em tặng kẹo cho em vậy! Sao, thấy có tâm không?"

Nghênh Niệm nói với cậu, "Em nhận cả một học bàn toàn là kẹo."

"... Không thể nào!"

"Muốn xem không?"

Giang Gia Thụ thấy cô thản nhiên như thế, biết là cô không gạt mình, nhất thời ghen hòng.

Nghênh Niệm hỏi lại, "Anh có được tặng kẹo không?" Cô còn nhú mày kích thích cậu, "Có nhiều bằng em không?"

Sau khi chọc Giang Gia Thụ tức giận bỏ đi, tan học cậu lại đến nữa,

phấn khích nhét kẹo cho cô, "Tặng em nè, lúc này quên đưa!"

"Được tặng rồi hả?"

Giang Gia Thụ đắc ý ra mặt, "Không phải đâu! Anh đánh thắng bạn một trận, cậu ta nộp hết kẹo cho anh!"

Nghênh Niệm, "..."

Cô kéo Giang Gia Thụ, chụp phần kẹo của cậu rồi đăng lên tường trong lúc đi về nhà.

"Hôm nay mọi người bỗng nhiên tặng kẹo cho mình, nhưng mình lại không có chuẩn bị gì hết, ngại quá. Trong một tối đã nhận được nhiều kẹo thế này, cảm ơn các cục cưng nhé ~ PS. Nhìn đồ ngốc Giang Gia Thụ này, chỉ có một phần, ha ha ha ha ha, có lẽ anh ấy FA suốt đời rồi!

Cô đăng kèm theo tấm ảnh số kẹo được tặng của mình và "phần duy nhất" của Giang Gia Thụ.

Về đến nhà nhìn tin tức trên tường, ồn ào hơn mọi ngày, có hơn mấy chục bình luận, đều là bạn học với nhau.

Mọi người cười đùa, đặc biệt là Giang Gia Thụ đang bị chế giễu, giận dữ ồn ào trả lời bình luận, "Trong đồng kẹo của em cũng có phần của anh mà! Có tâm xú đi!!"

Nghênh Niệm trả lời lại, trêu chọc, đấu võ mồm đùa giỡn với nhau, cô nằm trong chăn vui vẻ lăn lộn.

Dụ Lãm Nhiên lại xuất hiện đầy bất ngờ, nhìn nội dung anh gửi, cô giật cả mình. "Ông già" này vậy mà lại có hứng thú tham gia cuộc vui, "Không có phần của tôi hả?"

Nghênh Niệm nhắn tin riêng với anh, "Đội trưởng, muộn rồi sao anh chưa ngủ?"

Anh hỏi lại, "Em có thấy tuyển thủ eSport nào mà ngủ trước mười hai giờ đêm không?"

Nghênh Niệm á khẩu không trả lời lại được, cũng đúng, hoặc là anh bạn huấn luyện, lúc không huấn luyện thì vui vẻ chơi game, với bọn họ, ngủ sớm là một chuyện bất khả thi.

Dụ Lãm Nhiên nói tiếp, "Đánh vài ván không?"

Lâu rồi anh không tìm Nghênh Niệm solo, lâu rồi không bị đánh, Nghênh Niệm thấy không quen.

Thăm mắng mình ngốc một câu, Nghênh Niệm đồng ý ngay, "Được ạ!"

Ngồi dậy khỏi giường, Nghênh Niệm mặc áo ngủ thật dày, mở máy sưởi trong phòng rồi bật máy tính lên, gặp Dụ Lãm Nhiên tại thung lũng.

"Đội trưởng ra tay nhẹ thôi." Nghênh Niệm bị đánh riết nên đã có kinh nghiệm, "Cho em sống lâu một chút, tải lại trò chơi lâu quá."

Dụ Lãm Nhiên đáp, "Vậy em cố mà sống lâu thêm một chút."

"Anh đánh ít vài chiêu là em có thể sống lâu thêm chút rồi!"

"Em hay nhỉ!"

"Đương nhiên rồi!"

Nghênh Niệm ngồi trước màn hình vi tính cong khéo môi, thỉnh thoảng mặt dày một chút, có câu rất hay, "Đến chết vẫn sĩ diện."

Vừa bắt đầu, Dụ Lãm Nhiên cũng coi như nể tình không ra tay quá nặng, thời gian sống sót của Nghênh Niệm đã lập được kỷ lục mới.

Cô gõ vào khung chat, "Đội trưởng! Lâu vậy mà em vẫn chưa chết, phá

kỷ lục rồi!"

Dụ Lãm Nhiên không chế giễu cô lại ghi nhớ chuyện này, chỉ đơn giản trả lời lại, "Ồ."

Một giây sau, tướng của Nghênh Niệm chết tại chỗ.

Nghênh Niệm:...

"Đội trưởng!!!!" Nghênh Niệm kích động, "Anh làm gì thế! Khó khăn lắm em mới được sống lâu thế mà!"

"Nhớ rõ hôm nay là ngày gì." Anh gõ một hàng chữ, cô có thể tưởng tượng ra được giọng nói bình tĩnh của anh khi nói câu này.

Nghênh Niệm sửng sốt, "Hả?"

"Halloween." Anh trả lời, "Không phải người ta nói -- không cho kẹo, thì bị ghẹo sao?"

Nghênh Niệm, "???"

Gửi cho anh một hàng chấm hỏi, cô cử động đầu ngón tay, nhưng vẫn chưa gõ xong, khung chat lại hiện lên tin nhắn của anh.

Dụ Lãm Nhiên, "Đừng nói nhảm nữa, chịu đòn là xong thôi."

"..."

Nghênh Niệm suýt nữa gây luôn phím tắt.

Có idol nhà ai mà thiếu đòn thế không? Chỉ có anh thôi!

Có fan nhà ai mà tốt tính vậy không? Cũng chỉ có cô!

Có ai đu idol mà bực bội vậy không? Chỉ có cô với anh thôi!

Nghênh Niệm hằm hừ, còn phải hầu anh chơi tiếp, chơi bao vòng thì chết bấy nhiêu lần.

Lại là một trận đấu bị đánh đến không ngốc đầu lên nổi. Dụ Lãm Nhiên đúng thật là không sợ mất fan mà!

Một ván cuối cùng, Dụ Lãm Nhiên bỗng dừng lương tâm trởi dậy, lúc Nghênh Niệm bị đánh đến đến một chút máu cuối cùng, anh lại đứng bất động.

Nghênh Niệm, "???" Đại ca à mau giết đi, lằng nhà lằng nhằng cái gì!

Dụ Lãm Nhiên, "Em đánh đi."

"Em?"

"Ừ."

"Đánh gì mà đánh, anh đánh lại là em tèo rồi."

Anh đáp, "Không đánh lại."

Nghênh Niệm không tin, "Thật không?"

Anh không nói nhiều, "Đánh đi."

Nghênh Niệm quyết tâm ăn may một lần, di chuyển tướng của mình đến gần anh.

Đánh anh, không đánh lại.

Lại đánh, anh vẫn không đánh lại.

Đánh tiếp. Vẫn không đánh lại.

Đánh đánh đánh đánh... Anh chết rồi.

Đây là lần đầu tiên solo với anh mà Nghênh Niệm thắng, kích động đến nỗi chụp lại màn hình để lưu lại.

Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Sướng không?"

Anh hỏi cô, lúc trước cô nghĩ mình nằm trong lòng bàn tay anh, cô hơi xấu hổ, gửi cho anh mặt cười.

"Ngủ đi." Anh nói, "Khuya rồi."

Nghênh Niệm cười tủm tỉm trả lời, "Dạ."

Đang định chúc anh ngủ ngon, lại thấy anh gửi tin nhắn, "Halloween không có kẹo, cho em giết coi như thay kẹo vậy."

Nghênh Niệm sửng sờ.

Anh để cho cô chém giết, để cô thắng là vì nguyên nhân này?

Lúc trước bị hành lâu như thế, khoảnh khắc cuối cùng có thể giết được anh, phải công nhận là vô cùng thoải mái...

Không nói đến chuyện này, chỉ là tấm lòng của anh...

Còn ngọt hơn cả kẹo nữa.

Ngọt hơn tất cả số kẹo mà tối nay cô nhận được.

Nghênh Niệm đang định nói với anh nhưng Dụ Lãm Nhiên không cho cô có cơ hội để nói.

"Out đây."

Gửi sang hai chữ, ảnh đại diện của anh đã chuyển sang xám xịt.

Nghênh Niệm không kịp gọi anh lại, lấy điện thoại mở Wechat của anh nhìn một hồi, cuối cùng cũng không gửi tin.

...

Trụ sở huấn luyện của SF.

Ba con cú đêm là Thành Nhuận, Lâm Sơn Khước, Dịch Thận vẫn còn đang đánh chiến hăng say trong trò chơi. Bạc Xán làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, giờ này đã vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Hai máy tính đã tắt, một cái là của Dụ Lãm Nhiên, anh đang cầm ly nước ấm ngồi trên sofa nghỉ ngơi.

Đến lúc gần 12 giờ, bỗng nhiên có người giao hàng đến. Anh giao hàng nói là giao cho Dụ Lãm Nhiên.

Mấy người còn lại tưởng Dụ Lãm Nhiên gọi thức ăn ngoài, nhưng chỉ có anh biết, anh không hề gọi đồ ăn.

Giờ này rồi còn ai tặng quà cho anh?

Dụ Lãm Nhiên nhú mày, trong đầu xuất hiện một bóng dáng, dần bình tĩnh lại. Anh cầm hộp quà quay lại sofa, mở ra xem thử, là một hộp sắt màu xanh, trọng lượng vừa phải, không nặng lắm.

Khi vừa mở ra xem --

Cả hộp toàn là bánh kẹo, sắc màu rực rỡ, tuy đã được gói lại nhưng vẫn không giấu được vị ngọt.

Trên mặt đặt một tấm thẻ, là chữ viết tay của chủ tiệm, nội dung được viết theo yêu cầu của khách hàng.

Dụ Lãm Nhiên cầm lấy tấm thẻ màu trắng, xung quanh được điểm xuyết bởi mấy hoa văn màu xanh, trên đó được viết:

"Kẹo A Cưới tặng cho 103 nè!

- - From sát thủ A Cưới đại nhân chiến thắng."

"103" là tài khoản chính thức của anh, lúc thi đấu đều dùng tài khoản này.

Còn "Cưới" chính là "Cưới" trong "Dụ Lắm Nhiên cưới tôi", lấy từ tài khoản của Nghênh Niệm.

Quà của ai tặng, không nói cũng biết.

...

Fan SF đều biết đội trưởng không thích đăng Weibo, trang cá nhân ngoại trừ tuyên truyền chính là tuyên truyền, không hề có nội dung cá nhân.

Đêm đó, đám fan cú đêm vào 0 giờ đêm Halloween lướt Weibo của đội trưởng, phản ứng đầu tiên đều nghĩ rằng anh bị hack nick.

Đợi rồi lại đợi, không thấy Weibo chính thức SF đăng bài thông báo, mọi người mới vỡ lẽ không phải bị hack nick, là do đội trưởng cuối cùng cũng nhớ ra Weibo có chức năng đăng bài!

Trong bầu không khí vui mừng đến phát khóc, bài đăng đầu tiên trên Weibo của Dụ Lắm Nhiên đã được nhiều fan chụp lại màn hình để lưu giữ.

Bài đăng này không có trạng thái, chỉ có một tấm ảnh.

Bên trong là một bằng sắt đầy ắp kẹo, rực rỡ sắc màu.

-----oOo-----

Chương 32

Thời gian của học sinh vô cùng khẩn trương, mỗi ngày sáu giờ rời giường, đến tận khuya mới được ngủ.

Ở phương diện này, thói quen của Nghênh Niệm khá tốt, không hề có chuyện dậy không nổi hay ngủ nướng, chưa bao giờ cô dậy trễ cả. Thức dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng, nói chuyện một lúc với ba mẹ trên bàn ăn, ăn no rồi lên xe đến trường.

Nghênh Niệm không có thói quen nghịch đi động vào sáng sớm, đến giữa trưa tan học rồi mới thấy tin nhắn Tiêu Tiêu gửi tới, cô mới biết tối qua trên Weibo đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Tiêu kích động dùm cô, "Niệm Niệm! Em có thấy đội trưởng đăng Weibo không?!"

Những chuyện có liên quan đến Dự Lãm Nhiên sẽ không thể vắng mặt Nghênh Niệm, nhưng hôm nay trong nhóm trò chuyện cả buổi về chuyện này mà vẫn không thấy Nghênh Niệm xuất hiện, Tiêu Tiêu nhớ ra có lẽ cô đang bận học, chắc là không chú ý đến, vội vàng nói cho cô biết, sợ cô bỏ lỡ.

Nghênh Niệm quả thật không biết gì, "Weibo nào?"

Cô không lên Weibo, group chat cũng chưa xem, bỗng dưng cảm thấy dường như mình trở thành người tối cổ.

"Tối qua đội trưởng đăng Weibo, nội dung không hề liên quan đến công việc, cũng chẳng liên quan đến trò chơi!" Tiêu Tiêu nói, "Anh ấy đăng một tấm ảnh!"

Nghênh Niệm kinh ngạc, không kịp hỏi nhiều, "Để em xem thử!"

Nói xong, cô vội vàng lên mạng tìm hiểu mọi chuyện.

Vốn nghĩ Dụ Lãm Nhiên đăng ảnh tự sướng, cô bấm vào trang chủ của anh, nhìn ảnh rồi mới hiểu ra, ảnh anh đăng chính là...

Kẹo của cô tặng.

Nghênh Niệm giật mình, tối qua trước khi đi ngủ, cô chợt nghĩ ra một ý, đặt hàng qua mạng gửi kẹo Halloween cho Dụ Lãm Nhiên. Anh tặng cô "kẹo", nên cô cũng không thể để anh thiệt thòi được.

Không ngờ anh lại đăng Weibo. Đây là bài đăng Weibo đầu tiên không liên quan đến công việc của anh, Nghênh Niệm được cứng mà thấy lo.

Tiêu Tiêu lại bắn tin đến, "Chỉ trong một buổi sáng ngày hôm nay, tên FC của Dụ Lãm Nhiên đã được quyết định rồi đấy!"

Nghênh Niệm hỏi, "Tên là gì?"

"Kẹo!" Tiêu Tiêu nói, "Đây là bài đăng đầu tiên, fan bàn bạc cả buổi trời trong bình luận trên Weibo của anh ấy, quyết định lấy tên này! Nhưng không nhìn ra đội trưởng thế mà lại thích ăn kẹo đó! Cảm giác tương phản quá lớn..."

Kẹo?!

Nghênh Niệm "đầu tiêu" chẳng hiểu sao lại thấy chột dạ, không biết phải trả lời thế nào, đành lấy cớ đi đọc bình luận để kết thúc cuộc trò chuyện với Tiêu Tiêu.

Cô bấm vào phần bình luận dưới Weibo của Dụ Lãm Nhiên, thực sự nhìn thấy thảo luận tên FC của fans.

Ban đầu, fans hỏi anh có phải bị hack nick hay không, càng về sau lại bắt đầu suy nghĩ dụng ý bức ảnh anh đăng lên, cuối cùng chủ đề này hoàn toàn chệch hướng, không biết ai bắt đầu, mấy cô gái nhất trí cảm thấy tên "Kẹo" cũng khá ổn, cứ thế mà quyết định.

Dự Lãm Nhiên cũng có fans nam mà! Nghênh Niệm thầm nói, nhóm fans nữ đúng là không quan tâm đến cảm nhận của fans nam gì hết, một đám con trai phải làm thế nào, không chữa mặt mũi lại cho người ta à?!

Nhưng Nghênh Niệm có tặc giạt mình, đây là lần đầu tiên cô bày tỏ thái độ căm như hến đối với chuyện có liên quan đến Dự Lãm Nhiên.

...

Giải đấu S đã kết thúc, toàn đội SF bước vào kì nghỉ, nhưng kỳ nghỉ này chỉ mang tính lựa chọn, các thành viên có thể lựa chọn nghỉ xả hơi một trận, hoặc có thể tiếp tục huấn luyện trong căn cứ.

Năm người trong đội đều độc thân, không phải Tết nhất phải về thăm nhà, cả đám đương nhiên sẽ ở lại căn cứ.

Quán quân giải đấu S có thể nói là vô địch thế giới, đội nước nhà đã đạt quán quân được hai năm, nếu tính cả năm nay nữa là ba.

Ba năm quán quân, hai đội ngũ. Đội đạt quán quân năm nay đã hai lần đoạt giải, vững vàng ngôi trên ngai vàng khu vực trong nước.

Nếu sang năm tiếp tục đoạt quán quân --

Trong giới thể thao điện tử, cách nói "3 giải quán quân, một vương triều". Đạt được ba lần quán quân, vương triều sẽ được thành lập, đây là trường hợp đầu tiên trong giới eSport trong nước, chắc chắn sẽ tạo nên lịch sử.

Một năm nay, SF mặc dù bộc lộ tài năng mạnh mẽ, giải đấu mùa hạ và giải đấu S đã đủ để bọn họ chứng minh bản thân, nhưng dưới ánh hào quang chói chói của quán quân, ít nhiều cũng phai mờ, ảm đạm.

Tất cả ánh mắt trong giới eSport đều tập trung lên người quán quân, bọn họ trở thành tiêu điểm bàn tán trong giới.

Không nói chi xa xôi, các thành viên trong đội SF cũng rất để ý. Trong thi đấu, thực lực quyết định tất cả, hơn nữa đàn ông trời sinh mạnh mẽ. Chỉ có người vô dụng mới phủ định sự ưu tú của người khác, năm thành viên SF không một ai bất mãn với đội quán quân.

Trong tình huống như thế, các thành viên SF càng không thích được nghỉ, bọn họ còn tập trung huấn luyện hơn mọi ngày.

Mấy ngày rồi Nghênh Niệm không gặp Dụ Lãm Nhiên, nghỉ hè còn thỉnh thoảng gặp vài lần, đã trở thành thói quen, bây giờ quay về với quỹ đạo bình thường lại cảm thấy không quen. Có lẽ ông trời nghe thấy nỗi lòng của cô, buồn ngủ gặp chiếu manh, đại hội giao lưu ngoại ngữ của học sinh năm nay được tổ chức sớm một tháng, Nghênh Niệm và bốn bạn học khác tạo thành một nhóm năm người, đại biểu cho trường Thất Trung.

Xin nghỉ đi gặp Dụ Lãm Nhiên cũng là một cách, nhưng danh bất chính, ngôn bất thuận, cô mà nói chuyện với anh một hồi sẽ bị lộ ra mục đích gặp anh, quá vội vàng, không tốt đâu.

Nhân dịp đại hội giao lưu này để đi gặp anh, rất tốt.

Đợi sau khi Nghênh Niệm nhận được thông tin chính thức, nhìn địa điểm tổ chức đại hội trên tài liệu, suýt nữa cô đã không nhận được mà bật cười thành tiếng.

Ngay tại thành phố chỗ căn cứ của SF! Cũng may là căn cứ SF được đặt trụ sở tại thành phố lớn, nếu không cũng sẽ không may mắn như thế.

Nghênh Niệm báo trước cho Dụ Lãm Nhiên, "Đội trưởng, mấy hôm nữa em sẽ tham gia hội nghị giao lưu ngoại ngữ, ngay nơi ở của các anh luôn, lần trước anh mời em ăn cơm rồi, không biết lần này anh có rảnh không, em mời anh nhé?"

Cô cẩn thận hỏi, dù gì cô cũng không chắn chắn Dụ Lãm Nhiên sẽ đồng

ý.

Gần mười phút, cô nhận được tin nhắn trả lời.

"Ngày mấy?"

Nghênh Niệm vui vẻ nhếch mày, nói anh biết ngày cụ thể.

Anh bảo, "Chắc là rảnh", không khẳng định, nhưng câu tiếp theo lại mang theo ý quyết định, "Nhớ báo trước một ngày."

Nghênh Niệm đồng ý ngay, cả người lâng lâng, vui vẻ đến quên trời.

Trước khi tham gia hội nghị giao lưu, sau khi tan học nhóm năm người bọn họ ở lại để cùng nhau tập trước. Trong năm người, có hai người là đàn em lớp mười, hai người khác là bạn cùng khối với Nghênh Niệm.

Chỉ có hai nữ sinh, cô gái kia là bạn cùng khối quen nhau khá lâu với Nghênh Niệm, tên là Cao Nhan, lớp trưởng 11A11. Hôm Halloween, cô ấy cũng tặng cho Nghênh Niệm một phần kẹo. Bình thường ít gặp nhau, nhưng thỉnh thoảng cùng nhau tham gia hội nghị thì trò chuyện đôi ba câu, hoặc gặp nhau trong mấy cuộc thi.

Cao Nhan vừa thấy Nghênh Niệm đã lôi kéo cô thi với mình, "Nhanh nhanh nhanh, mình mang theo bàn cờ đến nè, làm một ván đi!"

Nghênh Niệm bó tay toàn tập, "Giáo viên gọi chúng ta lại để đọc bản thảo, đánh cờ được hả?"

"Quan tâm được hay không làm gì?" Cao Nhan bĩu môi, "Về nhà mình có thể học thuộc trong một buổi tối, gấp làm gì, đánh cờ quan trọng hơn nè."

Rất lâu về trước, có một lần tham dự cuộc thi ở nơi khác, Nghênh Niệm và Cao Nhan ở cùng phòng với nhau, vì tối không ngủ được nên tìm trò chơi, chém giết trên bàn cờ hơn nửa đêm.

Nghênh Niệm sốt vì cảm lạnh, vừa thức dậy cả người nóng hổi, uống thuốc rồi vẫn phải bước lên thi, lần đầu tiên cô bỏ lỡ giải nhất.

Cao Nhan vô cùng náy náy, sau khi kết thúc cuộc thi, cô ấy đến xin lỗi Nghênh Niệm. Cô chỉ cụp mắt, khàn giọng bảo cô ấy đừng để trong lòng, cô đã phát huy hết sức trên khán đài, lúc đi xuống không còn sức nên nói không rõ ràng.

Mọi chuyện xem như bỏ qua, nhưng Cao Nhan lại là người háo thắng, thua Nghênh Niệm một đêm, mỗi lần gặp Nghênh Niệm trong trường là bắt đầu nhắc, "Khi nào rảnh đánh cờ tiếp nha!"

Lười hết lần này đến lần khác, chỉ nói mà không làm, kéo dài đến tận bây giờ.

Nghênh Niệm thấy cô ấy lấy bàn cờ mini từ trong túi xách ra, bất đắc dĩ, "Cậu còn mang cái này đến nữa hả?"

Cao Nhan nói, "Chứ sao! Mình vừa thấy danh sách có tên cậu là chạy về chuẩn bị ngay!"

Không nhiều lời, cô ấy kéo Nghênh Niệm ngồi xuống cuối bàn dài, bắt đầu đánh cờ.

Kéo dài hơn nửa tiếng.

Trong lúc đó có một nam sinh cùng khối thấy hai cô tập trung thế nên đi đến xem thử.

"Cờ vậy hả?"

Hai người không thèm ngẩng đầu, ngón giữa Nghênh Niệm cầm một viên cờ màu trắng, vẽ mặt nghiêm túc giống hệt Cao Nhan, hàng chân mày nhíu chặt, nặng nề đáp, "Không phải, là cờ ca rô."

Nam sinh, "..."

Bạn nam bỏ đi, tụ tập với hai cậu đàn em, thức thơi không dám quấy rầy hai người.

Đánh đến gần bốn mươi phút thì nghe Cao Nhan vỗ tay cười ha ha, "Mình thắng rồi! Cậu thua nhé! Ôi, cuối cùng cũng thắng rồi..."

Có lẽ sau khi trở về Cao Nhan đã nghiên cứu nên lần này Nghênh Niệm nhận thua.

"Nhanh, trừng phạt... trừng phạt!"

"Phải đối thật hả?"

"Dĩ nhiên rồi!" Cao Nhan nháy mắt, "Từ đầu đã nói rồi mà, cậu thua thì đổi ảnh nền nam thần của mình, mình thua thì sẽ đổi ảnh nền đội trưởng của cậu!"

Trừng phạt kiểu này lại càng giống như cá cược. Mọi chuyện bắt đầu từ lúc nói chuyện trước khi vào bàn cờ, Cao Nhan nhìn thấy ảnh nền điện thoại của Nghênh Niệm là ảnh của một nam sinh, kinh ngạc một lát rồi lại ỉ ôi bảo cô cho mình xem. Xem xong, Cao Nhan lại đưa ảnh nền điện thoại của mình như đang dâng vật quý cho Nghênh Niệm xem, là một tiểu thít tươi đang nổi.

Thế là hai người bắt đầu tranh luận xem ai đẹp trai hơn.

Ai cũng không nhường nhau. Sao Nghênh Niệm có thể nhường cho được? Trong lòng cô, Dụ Lãm Nhiên chính là người đẹp trai nhất thế giới. Thế là cô đồng ý với lời cá cược của Cao Nhan, dù sao cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Bây giờ Nghênh Niệm đã thua, đành bảo Cao Nhan gửi ảnh sang cho mình.

Cao Nhan cẩn thận chọn ra từ album mấy trăm tấm ảnh trong điện thoại, lấy một tấm, "Mình thích tấm này nhất, cho cậu nhìn đã mắt luôn!"

"Để một tuần hả?"

"Đúng vậy, để một tuần!"

Vừa thay đổi màn hình điện thoại, Nghênh Niệm chậm rãi nói, "Nếu mình thắng, mình sẽ đưa cậu tấm ảnh đội trưởng mà mình thích thứ hai."

Cao Nhan tò mò, "Sao lại là thích thứ hai mà không phải là thích nhất?"

Nghênh Niệm hừ hừ, "Tấm thích nhất đương nhiên mình phải giữ lại cho mình rồi, để cậu dùng hả, mơ đi!"

Cao Nhan sững sờ, sau đó vẻ mặt chịu "thua", Ôn ào muốn đổi lại tấm khác, nhưng Nghênh Niệm không chịu, thế là hai người âm ỉ một trận.

...

Dụ Lãm Nhiên tắt máy tính, thay đồ đi ra ngoài, khiến mấy người trong đội tò mò hẳn.

"Dụ à, cậu định ra ngoài hả?"

"Ừ."

"Một tiếng nữa là tới giờ cơm rồi, cậu đi đâu thế?"

"Hôm nay tôi không ăn cơm trong đội." Dụ Lãm Nhiên nói, "Tôi có hẹn."

Vừa dứt lời, bốn người còn lại nhìn anh chằm chằm tựa như gặp quỷ.

"Anh, anh hẹn hẹn hẹn ai thế?!" Dịch Thận cà lăm, không thốt nên lời.

Dụ Lãm Nhiên sao có thể nói cho cậu biết, chỉ hờ hững trả lời, "Không

ai hết."

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước nhìn nhau, một trái một phải ôm bả vai của Dụ Lãm Nhiên, kẹp anh ở giữa.

"Hẹn hò hả?"

"..."

"A Dụ ăn gì thế, nói ra để tụi này tham khảo cho?"

"..."

"Hẹn con trai hay con gái thế?"

"..."

Dụ Lãm Nhiên im lặng không nói, dù bọn họ có hỏi gì cũng không trả lời lấy một chữ.

Anh ung dung chỉnh lại cổ áo, coi hai gánh nặng hai bên vai chỉ là không khí. Thành Nhuận nhìn gương mặt đơ như khúc gỗ, "... Dụ Lãm Nhiên, tôi là ba cậu đúng không?"

Dụ Lãm Nhiên cho anh ta một ánh mắt sắc như dao, Thành Nhuận hết hồn, "Rút lại câu vừa nãy ngay!" Được rồi, vẫn còn có phản ứng.

Dịch Thận to gan suy đoán, "Anh đi gặp ai thế? Không lẽ là... Nghênh Niệm?" Một giây sau tự mình bác bỏ, "Không thể nào. Chúng ta không có lịch thi đấu, cô ấy còn đang đi học mà."

Dịch Thận tự mình biết mình, biết không thể nào cạy miệng Dụ Lãm Nhiên, không giống Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước, lại còn khoác vai khoác chân làm chuyện vô ích, cậu chỉ hỏi một câu rồi không hỏi gì thêm.

Sau đó cậu lại thuận miệng nói tiếp, "Ôi, hôm qua em vào Weibo của

Nghênh Niệm, thấy cô ấy trả lời bình luận của người khác. Người đó hỏi lâu rồi không thấy cô ấy đăng bài liên quan đến đội trưởng, hỏi cô ấy có phải thoát fan rồi hay không. Mấy anh biết cô ấy trả lời sao không? Cô ấy nói "Đây là chuyện không thể nào, tôi thích đội trưởng nhất"... Không thèm che giấu luôn, nếu đổi là nữ sinh khác chắc phải đỏ mặt ấy chứ..."

Thành Nhuận chỉ một lòng muốn biết Dụ Lãm Nhiên đi ăn cùng ai, không rảnh nghe Dịch Thận lảm nhảm, nhưng lại mở miệng trêu cậu, "Cậu lại xem trộm Weibo của người ta hả, rảnh rồi lảm sao?"

Dịch Thận hừ một tiếng rồi không nói tiếp. Sao lại không xem Weibo được? Cậu chỉ mới không lên Weibo có một chút thôi mà đội trưởng của cậu đã đăng bài rồi! Ngày hôm sau cậu mới biết được đội trưởng đăng bài, không phải là do cậu ít lên weibo sao!

Cậu mà không lên thường xuyên thì thành người tối cổ lúc nào không hay đấy!

Dụ Lãm Nhiên không rảnh nói nhảm với bọn họ, chuẩn bị xong xuôi thì hất hai cánh tay trên vai xuống, xoay người đi ra ngoài.

...

Người Dụ Lãm Nhiên hẹn đương nhiên là Nghênh Niệm. Hội nghị giao lưu kết thúc vào lúc 4 giờ chiều, cô hẹn anh tối nay cùng ăn tối. Khách sạn cô đã chọn xong, nói địa chỉ rõ ràng, hai người hẹn gặp nhau ở chỗ gần căn cứ và khách sạn cô ở.

Dụ Lãm Nhiên đến sớm vài phút, Nghênh Niệm cũng nhanh chóng đến nơi, bỏ lại cơn gió lạnh phía sau, chạy chậm về phía anh, Không khí xung quanh mũi hóa thành một làn sương mỏng, gương mặt cô đỏ bừng, làm nổi bật nụ cười xinh đẹp khác thường.

"Xin lỗi anh, em đến trễ!"

"Không sao."

Dụ Lãm Nhiên cụp mắt, anh mắt rơi xuống sợi tóc đang vểnh lên của cô, bỗng muốn giúp cô vuốt nó xuống, nhưng anh biết mình không thể, chỉ đành nhịn xuống.

"Bây giờ chúng ta bắt xe qua đó là được, để em xem lại địa chỉ, em quên mất rồi..." Cô thầm nói, mở điện thoại lên.

Dụ Lãm Nhiên lơ đãng nhìn sang màn hình đang sáng lên, chỉ trong nháy mắt, giao diện thay đổi, nhưng anh vẫn nhìn thấy rất rõ.

Màn hình khóa là một người đàn ông, trông khá đẹp trai, hình như là người nổi tiếng.

Dụ Lãm Nhiên cụp mắt, ánh mắt nặng nề hẳn.

Lần trước ăn cơm với nhau, màn hình khóa điện thoại của cô vẫn là hình của anh.

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm cảm thấy, mối quan hệ giữa mình và Dụ Lãm Nhiên không thể hình dung bằng hai từ đơn giản là fan và idol được. Dù sao cũng đã gặp nhau nhiều lần, có fan nhà ai có thể ăn cơm cùng thần tượng như cô, rảnh rồi còn trò chuyện với nhau, còn cùng nhau chơi trò chơi?

Không hẳn là thân thiết, nhưng ít nhiều gì cũng có thể gọi là "bạn".

Địa vị khác nhau, dần dần tiếp xúc với nhau, thái độ của Nghênh Niệm đối với Dụ Lãm Nhiên đã dần thay đổi, ban đầu còn luống cuống, ngại ngùng, đến bây giờ đã thoải mái như bình thường.

Nhưng --

Đúng là khoảng cách do địa vị không ngang hàng dẫn đến đã được rút ngắn, nhưng cũng không thể chịu nổi đả kích trước mặt.

Nghênh Niệm dẫn Dự Lãm Nhiên đến nhà hàng, từ lúc ngồi xuống bàn đến giờ, bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ. Lúc gọi món cô không để ý, nhưng càng về sau lại càng thấy anh khác thường.

Nghênh Niệm nói chuyện với anh mà anh cứ lạnh lùng thờ ơ, cô biết anh ít nói, nhưng lại thấy anh khác với mọi ngày. Đồ ăn được mang lên, anh cũng ăn rất ít, động đũa không nhiều, mặc Nghênh Niệm cười đùa, sự dịu dàng chưa bao giờ hiện trên gương mặt anh.

"Đội trưởng..." Cô thấp thỏm, gác đũa xuống, "Có phải hôm nay anh không vui không?"

Dự Lãm Nhiên uống nước, hờ hững đáp, "Không có."

"Vậy sao anh lại không ăn? Có phải đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị anh không?" Cô lựa chọn một hồi lâu, vốn nghĩ anh sẽ thích, nhưng không ngờ... Nghênh Niệm có hơi nản lòng.

"Tạm tạm."

"Hay là gọi món khác nhé?"

"Không cần đâu."

"..." Cô mím môi, "Vậy đợi lát nữa chúng ta đi dạo tìm đồ ăn ăn nhé?"

Anh đáp, "Xem tình hình rồi nói sau."

Nghênh Niệm hoàn toàn không còn muốn ăn nữa, bầu không khí vô cùng lúng túng, cô ăn không vô.

Dụ Lãm Nhiên dường như không nhận ra cô đang mất tự nhiên, anh dùng thìa gắp một miếng đồ ngọt trong đĩa, cầm điện thoại không biết đang nghiên cứu cái gì mà trông rất chăm chú.

Cô cẩn thận hỏi, "Đội trưởng..."

Dụ Lãm Nhiên ngẩng lên, "Có việc gì?"

Giọng nói lạnh nhạt khiến người khác hoảng hốt, ngực cô nghẹn lại đầy khó chịu, khóe môi Nghênh Niệm run lên, giọng nói trầm xuống, "Không có gì."

Cô cúi đầu, im lặng ăn cơm, Dụ Lãm Nhiên đối diện cứ nhìn điện thoại, cô máy móc đưa đồ ăn lên miệng, nhạt như nước ốc.

Rốt cuộc cô đã chọn gì anh?

Cô nghĩ không ra, trong lòng thấy rất tủi thân.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, Nghênh Niệm cảm thấy cứ như nuốt hết nửa ký cát.

Ra khỏi nhà hàng, cô không dám nhắc đến chuyện đi dạo, cũng không nói gì, cứ thế mà sống vai nhau.

Thấy đằng trước có tiệm đồ ngọt, Nghênh Niệm cất giọng hỏi, "Đội trưởng, anh muốn ăn kem không? Em..."

"Không ăn."

Câu "Em đi mua" chưa kịp nói đành yên lặng nuốt trở về.

Đi ngang qua tiệm bánh ngọt, Nghênh Niệm không đến xếp hàng, Dụ Lãm Nhiên cũng không hỏi gì.

Bước chân càng lúc càng nặng, trời vốn dĩ đang đẹp, nhưng cô chỉ cảm

thấy từng cơn gió lạnh thổi qua cổ, len lõi vào, cả người lạnh lẽo.

Qua mấy quán quà vặt ven đường, cô hỏi anh mấy lần.

Ví dụ như khoai nướng, bắp nướng, thịt dê nướng... Dụ Lãm Nhiên đều bảo không ăn. Anh như không muốn nói chuyện, toàn thân toát ra khí lạnh, đáng vẻ người sống chớ đến gần.

Nghênh Niệm không biết tại sao anh lại thế.

Chuyện khiến cô buồn chính là, trong cơn lốc "người sống chớ lại gần" ấy, hiển nhiên, cô cũng bị gom vào phạm vi "cấm đến gần".

Một buổi tối tốt đẹp lại bị phá hủy, từng vế mặt, từng động tác của anh trong mắt Nghênh Niệm đều là tín hiệu muốn rời đi, là do ngại cô mặt dày không nhắc tới nên anh cũng không tiện mở miệng.

Bên đường có một cửa hàng tiện lợi. Tuy khó chịu nhưng Nghênh Niệm vẫn hỏi thử, "Đội trưởng, em đi mua nước, anh có muốn uống...?"

Anh vẫn trả lời lại hai chữ, "Không uống."

Nghênh Niệm cười không nổi nữa, vội bước qua bên kia.

Đi vào cửa hàng, cô lấy một chai nước từ trong tủ lạnh ra đi thanh toán, nhưng dưới chân giống như nặng ngàn cân, làm thế nào cũng không nhắc lên nổi.

Cô thấy mình không thể khống chế được cảm xúc, đặt chai nước lên quầy, rồi nói với nhân viên bán hàng, "Tôi còn muốn mua nữa", sau đó xoay người đi vào giữa các kệ hàng.

Nghênh Niệm đứng trước kệ hàng lật vài gói khoai tây chiên, nhin rồi lại nhin, chớp mũi cay cay, nước mắt tí tách rơi xuống.

Càng không muốn khóc lại càng khóc không ngừng, hô hấp càng gấp gáp,

cô đưa tay ôm ngực, hốc mắt không giấu được những giọt nước mắt liên tục rơi xuống.

Cô không muốn bật khóc, quá mất mặt. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thế này, tủi thân, chua xót cứ thế hòa quyện vào nhau, mặt mày cau lại, khóc không thành tiếng, chỉ có tiếng "hức hức".

"Em muốn mua cái này hả?"

Giọng nói quen thuộc vang lên, không biết anh xuất hiện bên cạnh cô từ lúc nào.

Nghênh Niệm vô thức xoay người sang một bên, vừa cất bước đã bị anh kéo lại.

Dụ Lãm Nhiên níu lấy cổ áo của cô, kéo cô quay lại.

Nghênh Niệm không muốn nhìn mặt anh, giãy dụa mấy lần nhưng giãy không ra, bị anh kéo đến trước mặt, cô khóc càng dữ hơn.

Dụ Lãm Nhiên nhìn cô chằm chằm, nhú mày, "Khóc cái gì mà khóc?"

Nghênh Niệm không lên tiếng, cắn răng mà khóc.

"Nói chuyện đi."

"..." Cô vẫn không nói lời nào.

"Em mà không nói là tôi đi đó."

Cô vẫn im lặng không lên tiếng, phản ứng duy nhất chính là nước mắt càng nhiều.

"Nghênh Niệm." Giọng Dụ Lãm Nhiên nghiêm túc hẳn.

Anh đưa tay vén mái tóc lòa xòa trước mặt cô, Nghênh Niệm bỗng quay

sang một bên.

"Anh đi đi! Có gì hay chứ!" Cô khóc hu hu, "Tức chết được... Tức chết đi được!"

Dụ Lãm Nhiên nhú mày, "Em giận cái gì?"

"Anh còn hỏi em? Anh còn dám hỏi em hả! Em... Em tham gia hội nghị vừa xong, mệt muốn chết, người ta thì nghỉ ngơi, đi ngủ, còn em ngay cả nước cũng không uống, vội vàng chạy đến đây tìm anh... Sợ anh đợi lâu... nhà hàng cũng là em lựa chọn rất lâu mới được, sợ anh không thích, nghiên cứu menu rồi đọc từng cái bình luận! Còn anh thì sao? Vừa đến đã trưng ra cái mặt mốc này! Em đâu có thiếu nợ anh! Nếu anh không muốn gặp em thì đừng có đồng ý, không ăn là được, mắc gì lại đến rồi thế..."

Nghênh Niệm nói hết bất mãn của tối hôm nay ra hết, khóc đến nước mắt nhạt nhòa.

Ai không phải là công chúa nhỏ chứ?

Trong nhà cô chưa có ai chọc cô giận thế này. Ngoại trừ Nghênh Chiêu Quốc ra, có ai dám để cô thiệt thòi? Mà ngay cả ông nội, dù có chọc giận cô thì ông cũng bị cô trả lại đủ.

Đúng là cô là fan anh, có thể chờ đợi Dụ Lãm Nhiên đúng là chuyện nằm mơ sẽ vui vẻ mà tỉnh lại... Nhưng anh cũng không thể ăn hiếp người ta quá đáng như thế!

Số lần rơi nước mắt của cô có thể đếm trên đầu ngón tay, càng lớn cô lại càng ít khóc, cô phát cáu, giận thật, nhưng cũng thật tủi thân.

Cô cầm gói khoai tây chiên đi ra ngoài.

"Cơm cũng đã ăn xong, đội trưởng về đi! Chúng ta ai về nhà nấy, đừng có làm phiền nhau nữa!"

Ra ngoài trả tiền, Nghênh Niệm cất bước rời khỏi.

Đi hết một đoạn đường mới dừng lại, mặt bị gió thổi đến đau rát, Nghênh Niệm đứng đấy, trong nháy mắt sức lực bỗng nhiên bị rút sạch.

"Không đi hả?"

Giọng của Dụ Lãm Nhiên bỗng nhiên vang lên từ sau lưng, cô giật mình nhìn lại, anh đã đứng sau cô.

Lúc này không nhận ra đằng sau có người, Nghênh Niệm cố gắng lắng nghe tiếng bước chân nhưng lại không nghe thấy, lúc bấy giờ mới buồn bã dừng lại.

Ai mà ngờ anh lại ở sau lưng cô.

Chóp mũi Nghênh Niệm chua xót, nước mắt lại tuôn trào.

Dụ Lãm Nhiên bất đắc dĩ, "Em bao lớn rồi mà động tí lại khóc thế."

"Em không hề động là khóc nhé...!" Nghênh Niệm vừa khóc vừa cãi lại anh, "Không phải do anh quá khinh người sao!"

Dụ Lãm Nhiên lấy gói khăn giấy từ trong túi ra, rút một tờ đưa cho cô, "Vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi, lau nước mắt đi." Anh nói, "Người thì lùn mà đi nhanh phết, vừa tính tiền xong đã không thấy bóng dáng em đâu."

"Là do anh lể mề!" Nghênh Niệm cầm khăn lau nước mắt nhưng vẫn không quên cãi lại.

"Tính khí lớn nhỏ, học được mạnh miệng rồi?"

"Anh cũng đâu phải thầy em, sao em không được cãi lại."

Dụ Lãm Nhiên yên lặng thở dài, xem ra tối nay cô giận thật rồi, tính tình

khó chịu thật.

"Đi thôi" Thấy cô không khóc nữa, anh dẫn đầu bước đi.

Nghênh Niệm sững sờ, "Đi đâu?"

"Không phải em muốn đi dạo, ăn vặt sao?" Khóe môi anh khẽ cong, "Nếu không đi thì lát nữa em lại khóc mất."

Anh mới khóc đấy! Nghênh Niệm cúi đầu không nói gì, đi theo sau anh.

Cách đó không xa là một phố ăn vặt, vừa đi vào, Dụ Lãm Nhiên đã nhét vào tay Nghênh Niệm một cây kẹo hồ lô.

Cô bị ép nhận lấy, "Em không ăn."

"Cầm đi." Anh không cho cô từ chối.

Lại đi lên trước, anh quay đầu hỏi cô, "Muốn ăn thử kẹo mè xừng không?"

"Không ăn, ngọt lắm..." Cô cau mày, chưa nói hết câu thì Dụ Lãm Nhiên đã đến trước cửa hàng, mua một hộp kẹo mè xừng hai vị hoa quế và mè đen, quả thật rất thơm.

Anh còn mua cho cô kẹo bông gòn, bánh hoa quế, nước dừa, phô mai... Đi dạo được nửa con đường, Nghênh Niệm đã gom một đống đồ ăn vặt trên tay.

"Đội, đội, đội trưởng --" Thấy anh đang định tấp vào một cửa hàng, Nghênh Niệm vội cản lại, "Em không ăn được nhiều vậy đâu!"

Dụ Lãm Nhiên quay đầu, cô cúi đầu nhìn rồi nói thêm, "Toàn là đồ ngọt, con nít mới thích ăn, em đã lớn rồi..."

"Em không phải hả?" Dụ Lãm Nhiên nhún mày, "Khóc nhè thế này, tôi

thấy em quá lắm cũng chỉ mới ba tuổi thôi."

Nghênh Niệm trừng anh, "Anh lớn hơn em hai tuổi, thế anh năm tuổi hả?"

Anh như cười như không, chậm chậm nói, "Cãi lại cũng nhanh phết!"

Trên đường người đến người đi, mấy bảng hiệu cửa hàng khẽ nhấp nháy, sáng rõ từng cửa hàng một.

Mượn ánh sáng màu tía ở đây, Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm đứng bên cạnh cửa hàng nói chuyện.

"Dạo gần đây mắt thẩm mỹ của em càng lúc càng kém." Anh nói.

Anh bỗng dừng nói thế, Nghênh Niệm lại không hiểu gì, "Là sao?"

Dụ Lãm Nhiên khẽ cụp mắt, "Cái người trên màn hình khóa điện thoại của em bình thường quá."

Nghênh Niệm mới kịp phản ứng lại, "Vậy hả? Đó là thần tượng của bạn em đó! Bạn em thích anh ta lắm!"

Dụ Lãm Nhiên nhướng mày, "Thần tượng của bạn em, sao em lại lấy làm hình nền?"

"Em đánh cờ thua cô ấy." Nghênh Niệm bĩu môi, "Cô ấy thấy màn hình khóa của em, bảo không đẹp trai bằng anh yêu của cô ấy, thế là lôi kéo em đánh cờ, cực ai thua thì đổi màn hình, em sợ ý để thua cô ấy..."

Cô cúi đầu nói chuyện nên không thấy Dụ Lãm Nhiên đã nheo mắt lại. Đến khi cô ngẩng đầu lên, anh đã quay lại dáng vẻ bình tĩnh lúc trước.

"Em vứt bộ đồ lần trước tôi ký tên cho em rồi hả?" Anh bỗng hỏi.

Nghênh Niệm không biết sao anh lại hỏi cái này, thành thật trả lời,

"Không mà."

"Vậy em phải cất cho kỹ."

Cô sửng sờ.

"Mấy đồ như thế từ trước đến nay tôi chỉ ký cho mình em." Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên không chút cảm xúc, nhưng lại khiến người khác căng thẳng.

Anh nói, "Tính tôi không được tốt cho lắm, đã nhận đồ của tôi thì không có sự cho phép của tôi -- không được thoát fan."

Nghênh Niệm sửng sờ, sau đó lại khó hiểu. Ai nói thoát fan thế?

Dụ Lãm Nhiên đưa tay về phía cô, "Điện thoại."

Nghênh Niệm khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh, anh xoay lại ý bảo cô mở khóa, sau đó ấn vào máy ảnh, tự chụp một tấm.

Chụp xong, anh trả điện thoại lại cho cô.

"Ảnh nền kia tầm thường quá, đổi đi, lấy tấm này nè."

Dụ Lãm Nhiên nói, "Tôi đẹp hơn cậu ta nhiều."

Ghen kiêu này lần nữa là không có bạn gái đâu nha đội trưởng ới =)))

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đợi đến khi Nghênh Niệm lấy lại phản ứng, lúc phát hiện Dụ Lãm Nhiên làm mặt lạnh cả tối là vì ảnh nền điện thoại của cô, cô đã ở trường.

Ngồi bút đâm xuống quyển vở, tưởng tượng đó là mặt của anh, cô chỉ hận không thể tặng cho anh một gương mặt đầy rỗ!

Cái con người này, tự xưng hiểu lầm cô trèo tường, thoát fan nên không nói câu nào, trưng cái mặt thối đó suốt một tối, anh giỏi lắm!

Nghênh Niệm thầm hạ quyết tâm lạnh nhạt anh, nhưng chưa được một ngày đã không thể tiếp tục kiên trì.

Trước khi giờ tự học buổi tối bắt đầu, cô nhận được một cuộc gọi, nói cô có chuyển phát nhanh ở trước cổng trường, anh giao hàng ôm một túi đồ ăn thật to để cô ký nhận.

Quay về lớp cô liền mở ra xem, một phần cơm tối vô cùng phong phú, mặn, chay, tươi ngon đủ cả, có đủ tráng miệng sau bữa ăn. Trong túi còn một tấm thiệp, bên trên có viết, "Bù lại bữa tối cho em, sorry."

Nghênh Niệm liền đoán ra ngay là của Dụ Lãm Nhiên tặng, lúc đi dạo phố anh có hỏi địa chỉ trường của cô. Lúc đó cô chỉ nghĩ anh thuận miệng hỏi mà thôi, bây giờ mới biết hóa ra anh còn có hậu chiêu.

Nghênh Niệm không gửi tin nhắn cho anh, mở hộp ra bắt đầu ăn cơm. Cũng tốt, cô đỡ phải mất công đi ra ngoài ăn.

Hơn nửa lớp đã đi ăn tối, còn mấy người chuẩn bị đi thì ngửi thấy mùi thơm phát ra từ chỗ cô bèn nhìn thêm vài lần. Thơm quá, bữa ăn của Nghênh Niệm phong phú quá, mùi thơm chẳng mấy chốc đã lan khắp cả lớp học.

Quách Lực ngồi trước Nghênh Niệm, quay lại nhìn cô, "Đồ ăn thịnh soạn quá ta!"

Nghênh Niệm tức tối, "Ừ, có người đặc tội với tôi, nên đưa đồ ăn đến xin lỗi... Đừng nghĩ làm thế thì tôi sẽ bỏ qua!"

Quách Lực, "... " Thế cậu còn ăn ngon lành thế, nhìn cậu có đáng về gì gọi là mang thù đâu?

Bữa ăn này của Nghênh Niệm không ngờ lại làm xuất hiện một người.

Không phải Quách Lực mà là một nam sinh.

Nói thật, Nghênh Niệm khá hài lòng với vẻ ngoài của mình, nhưng không biết có phải vì quá hổ báo, cộng thêm việc khá nổi tiếng nên cô không có duyên với mấy bạn khác phái hay sao. Cô từng tiếp xúc với vài bạn nam, cuối cùng đều trở thành bạn hoặc thậm chí là huynh đệ. Đang độ thanh xuân nhưng cô lại chưa bao giờ được trải qua mấy câu chuyện "thanh xuân" nào cả.

Sớm đã quen với chuyện cô có duyên với mấy bạn cùng phái hơn là khác phái, không ngờ lại có ngày mình được một bạn nam đi theo lấy lòng.

Lúc nhận được hộp cơm của cậu ta, Nghênh Niệm ngơ ngác một hồi.

Cậu ta tên là Thôi Đăng, học cùng khối với cô. Nghênh Niệm biết cậu ta, hai người từng hợp tác làm MC trong vài buổi liên hoan của trường, tuy có phương thức liên lạc nhưng bọn họ ít khi trò chuyện với nhau.

"Cái này là mình làm, tuy có hơi xấu nhưng hương vị cũng không đến nỗi nào, cậu nếm thử..."

Có thể nhận ra Thôi Đăng đang ngại ngùng, cậu giả vờ bình tĩnh nói hết câu, sau đó đưa hộp cơm đến trước mặt Nghênh Niệm.

"Cho tôi hả?" Nghênh Niệm xác nhận lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc, "Sao lại cho tôi?"

Mặt Thôi Đăng ửng đỏ, "Chỉ là muốn... muốn cho cậu thôi."

Cô còn đang định đi ăn cơm gà hầm sốt đây. Nghênh Niệm nhìn xung quanh, không có ai cả, cậu ta cũng có chừng mực, biết gọi cô đến chỗ vắng người để nói chuyện, nếu chẳng may bị người khác nhìn thấy, không biết sẽ truyền ra thế nào nữa.

"Không cần đâu, cậu ăn đi, tôi có cơm tối rồi!" Nghênh Niệm lịch sự từ chối ý tốt của cậu ta.

Thôi Đăng lại rất kiên trì, cậu ta ấp úng nói, "Cái này, là mình làm cho cậu."

Ý của câu này quá rõ ràng, nếu Nghênh Niệm không hiểu thì chắc chắn trí thông minh của cô có vấn đề. Không ngờ đó nha, ngoài người nhà ra thì đây là lần đầu tiên có người làm cơm cho cô đó.

Nghênh Niệm bỗng ngại ngùng, nhưng vẫn phải từ chối, "Không cần đâu, thực sự là không cần! Tôi không thích ăn mấy món này!"

"Cậu còn chưa xem bên trong là gì..." Thôi Đăng nhìn cô.

Nghênh Niệm ghen hòng, đành nói, "Thật ra tôi đã hẹn đi ăn với bạn, không thể nhận ý tốt của cậu được, xin lỗi cậu!" Liên tiếp nói lời cảm ơn, cô cất bước định trốn đi.

Thôi Đăng hỏi thẳng, "Tôi có thể hỏi tối qua ai đưa bữa tối cho cậu không?"

Nghênh Niệm đau cả đầu, "Cậu không biết đâu."

"Tại sao người đó tặng thì cậu nhận, tôi tặng cậu lại không chịu nhận? Cậu sợ tôi làm không ngon hả? Nếu vậy tôi có thể gọi thức ăn ở ngoài cho cậu..."

"Đừng đừng đừng!" Nghênh Niệm vội xoay người, xua tay ý bảo cậu ta đừng xúc động, "Vấn đề không phải ở đây."

Cô nghiêm mặt nói, "Tôi nhận đương nhiên là có lý do của mình, đó là chuyện riêng của tôi nên không tiện nói với cậu. Còn những chuyện khác, cậu không cần phí tâm vì tôi đâu, tôi không thể nhận, không phải chỉ mỗi mình cậu. Nếu hôm nay đổi lại là người khác, tôi cũng sẽ từ chối thôi."

Không cho Thôi Đăng có thời gian nói chuyện, Nghênh Niệm ném thêm một câu rồi rời đi ngay, "Cậu tự ăn đi, cảm ơn ý tốt của cậu. Tạm biệt!"

Cô cô ý dùng từ "ý tốt" mà không phải là "tấm lòng", cô đã tỏ thái độ vô cùng rõ ràng.

Không phải Nghênh Niệm không hiểu ý của Thôi Đăng, nhưng cô biết rõ mình không thể đáp lại cậu ta, chỉ bằng dùng cách không khiến cậu ta mất mặt này.

Đoạn nhạc đệm này hoàn toàn khiến Nghênh Niệm bất ngờ, cô quả thật hết hồn, lúc trước hợp tác dẫn chương trình cô không hề phát hiện ý tứ của Thôi Đăng.

Sao lại có thể chứ! Rõ ràng chưa hề tiếp xúc với nhau, chỉ có một lần duy nhất kia là do trời mưa to, Thôi Đăng không mang dù, còn cô lại chuẩn bị đầy đủ, vì đã có áo mưa nên tốt bụng cho cậu ta mượn dù.

Cô chạy như bay ra cổng trường, mấy bạn nữ quen cô đều gọi cô đến che dù chung, thế là cô đi nhờ một cô bạn một đoạn, rất nhanh đã đến nơi.

Cô tự thấy mình rất manly, Thôi Đăng lại nhã nhặn, trắng trẻo đẹp trai, nhìn thế nào cũng không hợp với cô mà! Một thanh niên tốt sao lại bị mỡ heo che mắt thế này?

Tất nhiên, không phải cô nhận mình là mỡ heo, cũng không nói mình hư hỏng hay gì, chẳng qua cô chỉ cảm thấy, đang làm bạn bè tốt tự nhiên thế này thì rất khó xử. Không nên đâu!

Nghênh Niệm bắt đầu trốn tránh Thôi Đăng. Hai người vốn ít đụng mặt nhau, cô biết cậu ta cũng ngại chặn cô trước cửa lớp, nhưng không ngờ, Thôi Đăng lại tìm cô trên mạng xã hội.

Hơn một tháng nay không nói với nhau được mấy câu, bị kích thích vì cô nhận đồ ăn ở ngoài, ngày nào cậu ta cũng tìm cô nói chuyện. Nghênh Niệm không trả lời cũng không được.

Cậu ta hỏi về chuyện học cô còn dễ trả lời, dù biết cậu ta cố ý tìm chuyện để nói, nhưng Nghênh Niệm vẫn ghi lại từng bước giải gửi cho cậu ta, vừa lịch sự vừa đúng mực.

Thôi Đăng tán gẫu mấy chuyện không liên quan đến việc học là cô đau cả đầu. Cô từng thử mặc kệ cậu ta, nhưng Thôi Đăng lại rất kiên trì, rất nhẫn nại, gió mặc gió, mưa mặc mưa mà đi tìm cô.

Trong lịch sử trò chuyện của cô chỉ có mình cậu ta độc thoại, đọc lại mấy tin nhắn đó, Nghênh Niệm càng lúc càng thấy xấu hổ.

Thật sự đã hết cách rồi, Nghênh Niệm đành ra đòn sát thủ, có lần cậu ta tìm cô, cô liền nói, "Tôi chơi game không rảnh, có gì tối nói."

Chắc cậu ta không biết chơi game đâu nhỉ?

Ai mà ngờ lại là thất sách, Thôi Đăng nghe xong thì nói, "Tôi cũng chơi, cùng nhau đánh vài ván nhé?"

Nhìn dáng vẻ chăm chỉ học hành của cậu ta, ai mà ngờ cũng biết chơi game!

Nghênh Niệm ngồi trước máy tính rủ vai, sau đó lại ngồi thẳng lưng, tiếp tục có gắng, "Cậu cũng biết tôi rất háo thắng, làm gì cũng phải theo đuổi cái giỏi nhất. Tôi chơi game chỉ đánh với mấy người giỏi thôi, còn mấy người thường thường tôi sẽ cẩu đó. Thôi cậu đừng theo, xin lỗi nhé."

Cô nói là sự thật, đúng là cô chỉ chơi với những người trình siêu giỏi. SF đã tiến vào tứ kết của giải S rồi, trình của Dụ Lãm Nhiên cũng không thể tính là thường thường được, đúng không?

Thôi Đăng mặc kệ khó khăn, "Không đánh thì sao biết tôi đánh dở."

Dù có giỏi cũng không qua nổi Dụ Lãm Nhiên đâu, Nghênh Niệm rất muốn nói rằng ngày nào cô cũng solo với tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng nghĩ đến anh cô lại nuốt ngược vào trong.

Nghênh Niệm tạm thời không trả lời cậu ta, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Dụ Lãm Nhiên.

"Đội trưởng! Giang hồ cấp cứu!!"

"Anh có đó không?"

"Em có chuyện gấp tìm anh!!"

Gửi mấy tin nhắn ngay cả người nhận cũng cảm nhận được sự ầm ĩ bên tai, Dụ Lãm Nhiên nhanh chóng trả lời, "Chuyện gì?"

"Là thế này!" Cô nói, "Anh có thể solo với bạn em một chút được không?"

Sợ anh từ chối, cô vội năn nỉ, "Năn nỉ anh đó!"

Ngược lại, anh lại phóng khoáng đáp, "Được thôi."

Cô vui vẻ ra mặt, "Vậy anh online đi, gặp nhau trong game nhé!"

Cô quay sang nhắn cho Thôi Đăng, "Bình thường tôi hay solo với một người bạn, chỉ có hai người chơi thôi. Vậy đi, hay là cậu solo với anh ấy thử, tôi sẽ chơi với người giỏi nhất."

Đây cũng coi như từ chối khéo, nói thế này cũng đủ mặt dày rồi.

Thôi Đăng nhìn chữ "anh ấy" sao lại không đồng ý cho được. Nghênh Niệm mời cậu ta vào game, tạo một phòng, Thôi Đăng dùng nick chính, Dụ Lãm Nhiên dùng nick phụ gặp nhau.

Nghênh Niệm mở cuộc chiến, hai chàng thanh niên cùng solo với nhau. Trước khi bắt đầu, cô dặn Dụ Lãm Nhiên trên Wechat, "Anh phải thắng đó!" Sợ anh nể mặt là bạn của cô mà thủ hạ lưu tình.

Dụ Lãm Nhiên trả lời "biết rồi" không nói nhiều trực tiếp vào trận.

Mặc dù kỹ thuật chơi game của Thôi Đăng khá tốt, nhưng cũng không thể hơn tuyển thủ chuyên nghiệp vì dù sao đây cũng là chén cơm của người ta. Dụ Lãm Nhiên dùng ưu thế của mình đánh thắng Thôi Đăng.

Thôi Đăng không chịu thua, gõ một hàng chữ, "Có thể đánh thêm ván nữa không?"

Dụ Lãm Nhiên vui vẻ đồng ý.

Quá trình giữa ván đầu và ván thứ hai không khác gì mấy, kết quả cũng vậy, thao tác của Dụ Lãm Nhiên trong nhóm tuyển thủ chuyên nghiệp cũng đủ ngưỡng mộ, nếu không năm nay SF sẽ không xuất hiện một cách mạnh mẽ như thế.

Nghênh Niệm ở một bên chứng kiến toàn bộ quá trình cũng không quên khen anh trên Wechat, "Đội trưởng giỏi quá! Không đánh SP cũng giỏi thế này!"

Dụ Lãm Nhiên trả lời, "..."

Đây đúng là lời nói nhảm, số tướng mà tuyển thủ chuyên nghiệp có thể chơi đâu ít, nếu không sao có thể ra sân thi đấu? Bên cạnh tướng chính sở trường của mình, ai mà không có vài tướng phụ, tuy không giỏi nhưng tuyệt đối không thành vấn đề.

Có thể ra sân thi đấu thì trình độ khởi phải bàn cãi.

Sau khi thua trận thứ hai, Thôi Đăng nói nhỏ với Nghênh Niệm trên mạng, "Bạn cậu giỏi thật đấy." Ăn ngay nói thật, cậu phải thừa nhận như vậy.

Nghênh Niệm nói, "Đúng đó."

Một giây sau, cô cầm điện thoại lên gửi cho Dụ Lãm Nhiên mấy mặt cười, "May mà có đội trưởng! Nếu không là em tèo rồi!"

Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Sao thế?"

Cô không nghĩ nhiều, bắt đầu kể hết mọi chuyện, "Ày, cậu bạn này vốn có mối quan hệ khá tốt với, lúc gặp nhau còn chào hỏi vài câu. Ai ngờ cậu ta đột nhiên lại thế, bắt đầu đưa cơm cho em, em từ chối thì ngày nào cậu ta cũng bắt chuyện với em. Em nói em bận chơi game thì cậu ta lại nói muốn chơi cùng em."

Cô than thở, "Thế là em khoe là em chỉ chơi với mấy người giỏi, mà trình của em thì có lẽ không đánh lại cậu ta, chỉ có thể tìm anh, nếu không em không biết phải từ chối thế nào nữa..."

Dụ Lãm Nhiên im lặng một lúc thật lâu, sau đó mới nhấn lại hai chữ, "Vậy hả?"

Nghênh Niệm nói, "Đúng vậy!" Đợi thật lâu vẫn không thấy anh trả lời.

Cô ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính, Dụ Lãm Nhiên và Thôi Đăng lại bắt đầu vào trận.

Cô kinh ngạc, hỏi Thôi Đăng, "Sao lại đánh nữa rồi?"

Thôi Đăng nói, "Tôi đâu biết. Là bạn cậu thách đấu nên tôi liền chấp nhận."

Dụ Lãm Nhiên chủ động thách đấu?

Nghênh Niệm mở màng, nhìn sang trận đấu, sau đó hít một hơi sâu. Cô còn thấy đau dùm Thôi Đăng đây này! Dụ Lãm Nhiên ra tay không chút lưu tình, muốn tàn nhẫn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Trận này kết thúc còn nhanh hơn hai trận trước, Thôi Đăng nói, "Bạn cậu luôn giỏi thế sao..."

Nghênh Niệm trấn an, "Đúng vậy đó. Cậu đừng để ý, tôi đánh với anh ấy cũng toàn thua thê thảm."

Thật ra cũng không hẳn thế, nếu so với trận vừa nãy thì Dụ Lãm Nhiên vẫn nể tình cô lắm! Nghênh Niệm chắc chắn cảm thán, không nói nhiều, tán gẫu vài câu rồi tạm biệt Thôi Đăng. Cô lấy cớ mình muốn chơi game, nhanh chóng biến mất.

Nghênh Niệm nói chuyện với Dụ Lãm Nhiên.

"Đội trưởng anh dữ quá! Nhưng xem xong lại thấy bình thường anh vẫn còn tốt với em phết!"

Anh nói, "Đánh em là để em rèn luyện, nếu không, dựa vào trình độ của em thì đến khi nào mới tiến bộ được."

"Vậy anh đánh bạn em dữ dội thế cũng là muốn để cậu ta tiến bộ hả? Quào, mấy cái kinh nghiệm này, người khác có muốn học cũng không được nữa, đội trưởng anh tốt quá..."

"Cũng không hẳn."

"Hả?"

Dụ Lãm Nhiên nói, "Đơn giản là vì tôi thấy cậu ta ngứa mắt thôi."

Editor:

Suy nghĩ của đội trưởng: may quá xử được một "em". =)))

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dụ Lãm Nhiên không phải là người dễ dàng xung đột với người khác, nhưng tính anh khó nắm bắt là thật. Nghênh Niệm vừa cảm thấy Thôi Đăng chơi có hai ván sao lại chọc đến Dụ Lãm Nhiên, vừa cảm thấy chuyện gì xảy ra trên người anh cũng đều có khả năng, thế là cô không hỏi nhiều.

Nhờ phúc mấy trận đấu game, sau đó Thôi Đăng không rủ Nghênh Niệm chơi game nữa. Trò chuyện trên mạng xã hội kéo dài được một thời gian thì Nghênh Niệm không nhin được nữa, nói thẳng với cậu ta.

"Tôi cảm thấy chuyện này có chút gán nặng, tới bây giờ tôi chỉ xem cậu là bạn học, sau này cũng thế, tôi nói vậy cậu có hiểu không?"

Thôi Đăng không ngốc. Cô đã nói rõ ràng như vậy, cậu đã cố gắng nhưng không lay được thái độ kiên trì của cô. Dù có hơi tiếc nhưng cậu không thể quấy rầy cô nữa.

Đối với Nghênh Niệm đây chỉ là một đoạn nhạc đệm, nhưng kỳ lạ là Dụ Lãm Nhiên. Sau khi chơi game với Thôi Đăng, anh liên tục gửi bữa tối đến trường cho cô suốt một tuần, món ăn thay đổi đa dạng không trùng món nào, bạn bè trong lớp nhìn thấy mà chảy nước miếng.

Cô hỏi anh, "Sao lại đặt cơm tối cho em?"

Ngày đầu còn có thể hiểu là xin lỗi, nhưng mấy lần sau thì sao?

Dụ Lãm Nhiên nói, "Em bảo quán đồ ăn khá ngon, ở đây có chi nhánh, trước khi đến ăn thì để em thử giúp tôi vậy."

Hóa ra là đưa cô thử độc?! Chuột bạch Nghênh Niệm không vui chút nào.

Thời gian dần trôi, chớp mắt đã sắp đến kỳ nghỉ đông.

Thời gian này đang là kỳ chuyển nhượng* của Liên Minh, trong đội SF vô cùng yên tĩnh, không có sự thay đổi về thành viên. Danh sách hạng mục Siêu sao đại chiến All star ít ỏi, tạm thời không tới phiên đội viên SF. Sau đó chính là Tết.

**Kỳ chuyển nhượng: là thời gian trong năm mà một câu lạc bộ có thể chuyển tuyển thủ từ câu lạc bộ khác về.*

Tết thì tới lui cũng chỉ có nhiều đó, càng lớn thì càng hờ hững với Tết. Nghênh Niệm không thích quây quần một chỗ với nhà họ Nghênh, mà Nghênh Hoàn - anh cô du học vẫn chưa quay về, không khí đoàn viên của gia đình nhỏ đã vơi đi rất nhiều.

Cô đã sớm làm xong bài tập về nhà của cả kỳ nghỉ, ngày ngày lười biếng ở nhà.

Thành viên SF được quay về nhà nghỉ ngơi, các thành viên quê quán khác nhau, Dụ Lãm Nhiên là xa nhất, gia đình anh đều ở nước ngoài, anh phải xuất ngoại nghỉ phép, vốn dĩ anh không biết sử dụng mạng xã hội, thế là biến mất không thấy tăm hơi.

Gửi một tin mà phải mất mười bảy, mười tám tiếng mới nhận được hồi âm, cách trò chuyện này quá mệt mỏi, Nghênh Niệm thử vài lần, sau đó từ bỏ.

Lại thêm một ngày trôi qua, Nghênh Niệm mặc áo ngủ lông mềm như nhung ngồi trong phòng vừa kết thúc một trận đấu, hài lòng nhìn chiến tích, gật gật đầu, sau đó cô chụp lại màn hình rồi đăng lên Weibo.

Lượng fan theo dõi Weibo của cô tăng lên vô cùng ổn định, đó là nhờ vào cô thường xuyên đăng ảnh Dụ Lãm Nhiên. Trong nhóm fan Dụ Lãm Nhiên cũng như SF, cô nghiêm nhiên trở thành "trùm".

Chưa đầy mấy phút, bình luận đã tăng vọt.

"Dạo này trình của Dụ Cưỡi đại đại tăng lên rồi nha! [cười]"

"Dụ Cưỡi cũng thích chơi tướng này hả? Vừa hay, đây là tướng ruột của mị đó, sở trường của mị đó, muốn solo không?"

"Dụ Cưỡi đại đại chơi ở khu nào thế, cầu nhập đội!"

"Vị dũng sĩ ở trên đúng là có tinh thần hy sinh, Dụ Cưỡi nổi tiếng với trình độ ma quỷ mấy người không biết hả? Đồng đội cùng vào một đấu trường normal với cô ấy đều nói chung đội với cô ấy mau điên lắm!"

"Chiến tích này... chơi trò này chắc lâu lắm rồi, trình độ cứ lấy idol làm chuẩn nha..."

...

Mọi người bình luận khá ôn hòa, có người khen cô chơi giỏi, có người nói cô đánh gà, tóm lại khiến mọi người vui vẻ, sôi nổi là được.

Nghênh Niệm lướt bình luận, trả lời vài bình luận thú vị, sau đó để điện thoại sang một bên, tiếp tục cày game.

Lấy idol làm gương, cô đang cố gắng đây!

Vừa đánh xong một ván, bỗng nhiên cô nhận được một lời mời kết bạn.

Nói thật, Nghênh Niệm từng nhận được không ít lời mời kết bạn. Cô từng đăng mấy tấm ảnh chụp màn hình chiến tích của mình trên Weibo, ban đầu cô quên che lại ID của mình nên bị fans nhìn thấy, sau đó ID trò

chơi của cô bị lộ ra, mặc dù sau này mỗi lần đăng bài đều che lại ID nhưng vẫn vô ích.

Trong game thường xuyên có người kết bạn với cô, có nam có nữ, phần lớn là fans của SF, cũng có anti fans của SF có ý đồ khiêu khích, đủ thể loại, Nghênh Niệm sớm đã không thèm quan tâm đến.

Nhưng bây giờ lại không giống, tên này rất kiên trì, liên tiếp gửi yêu cầu cho cô, Nghênh Niệm thấy mà phiền, ở đâu ra tên cao da trâu này thế? Cô nổi giận, chấp nhận lời mời của đối phương.

Để cô xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Yên lặng chờ đối phương xuất chiêu, Nghênh Niệm đã tưởng tượng rất nhiều tình huống, kết quả đối phương lại gõ hai chữ, "Nghênh Niệm?"

Nghe thật dịu dàng...

Không phải là fans của SF sao? Sao lại kiên nhẫn kết bạn với cô không biết mệt mỏi thế!

Nghênh Niệm trả lời lại, "?"

Nghênh Niệm xem thử bên kia nói gì, nếu không có gì quan trọng thì xóa bạn, cô không thích nói chuyện với người lạ.

Người bên kia nói tiếp, "Kết bạn với em khó ghê! Có phải bình thường rất nhiều người kết bạn không? Anh thấy lượng fans của em tăng lên không ít. Sao? Có muốn anh mang em đánh game không? Anh ấy không có ở đây nên không ai chơi game cùng anh hết, anh đang rảnh nè, dẫn em lên cấp nha?"

Cô theo bản năng vào thao tác xóa bạn, nhưng tin nhắn của anh khiến cô dừng lại. Giọng điệu với thái độ không phải là người lạ, rất quen, nếu không phải là người quen, vậy thì tên này khá tỉnh đấy.

Nghênh Niệm hỏi dò, "Anh là?"

Cậu trả lời, "Anh nè! Dịch Thận nè!"

Sợ cô không tin, cậu nói tiếp, "Nếu không tin thì em add Wechat anh đi, chúng ta nói chuyện!"

Xác nhận cần thiết thì vẫn nên xác nhận, hơn nữa cậu không để cô có cơ hội suy nghĩ, gửi thẳng nick Wechat sang. Nghênh Niệm bán tin bán nghi bấm add, ngay sau đó, yêu cầu gọi thoại được gửi đến.

Cô đồng ý, nhưng không nói chuyện, cho đến khi bên kia vang lên giọng nói quen thuộc: "A lô? Nghênh Niệm hả? Có phải Nghênh Niệm không? Anh là Dịch Thận nè!"

Không còn lo lắng nữa, cô trả lời lại, "Em đây."

"Được rồi, anh không lừa em đúng không! Mau chơi game đi!" Cậu không nhiều lời, "tút" một cái liền cúp máy.

Lâu rồi không được Dịch Thận nhiệt tình vây quanh, Nghênh Niệm cảm thấy đã lâu lắm rồi. Trên mạng, Dịch Thận nói nhiều giống hết ngoài đời, nói không ngừng nghỉ.

Cậu kèm Nghênh Niệm lên cấp rất nhanh, chỉ cần đồng đội khác không ảnh hưởng, cậu thể carry toàn trận, Nghênh Niệm tiết kiệm sức lực hẳn.

Nhưng mà ồn quá, quả thật là ồn quá.

Lúc trước sao cô lại nhầm Wechat của Dụ Lãm Nhiên thành Dịch Thận thế? Hai người này rõ ràng khác nhau một trời một vực!

Dịch Thận không biết Nghênh Niệm đang thầm oán trong lòng, cậu nhắc đến Dụ Lãm Nhiên, "Anh không ở trong nước, game cũng không lên, anh Nhuận với anh Khước ngày nào cũng chơi trò khác, tên nhóc Bạc Xán thì thích cắm đầu chơi một mình. Anh không tìm được người chơi cùng,

chán chết được!"

Nghênh Niệm hỏi, "Đội trưởng có nói khi nào trở về không?"

"Còn sớm, hết kỳ nghỉ mới về." Cậu nói.

Nghênh Niệm không hỏi nhiều, Dịch Thận nói tiếp, "Lúc này anh thấy em đăng Weibo, em rảnh, anh cũng rảnh, hai đứa mình cùng chơi với nhau là hay nhất."

Cậu còn trấn an cô, "Lúc anh chơi game có hơi hưng dữ, nhưng em đừng sợ, đánh chuyên nghiệp nên quen rồi không sửa được, tuyển thủ chuyên nghiệp đều thế đó, có thể vừa này em đánh với anh không quen lắm, nhưng chơi nhiều là quen à."

Nghênh Niệm trầm nghĩ, em đã quen từ lâu, mặc dù đội trưởng mấy anh không "dữ" nhưng đánh em thì đúng là dữ thật...

Nghênh Niệm không nói Dịch Thận biết cô có kết bạn với Dụ Lãm Nhiên, đồng thời hai người là bạn chơi game từ lâu, cùng nhau đánh game không phải ngày một ngày hai.

Không hiểu vì sao, thứ nhất là cô không muốn gây thêm phiền phức cho anh, thứ hai là cô cảm thấy đây là chuyện riêng của bọn họ.

Không chia sẻ với người khác, đây là bí mật nho nhỏ chỉ thuộc về cô và anh.

Từ ngày trở thành bạn Wechat và bạn chơi game, ngày nào Dịch Thận cũng tìm Nghênh Niệm chơi cùng. Tuy cô gà chíp nhưng được cái biết nghe theo chỉ huy. Trong game, chuyện từ đánh normal rất dễ trở thành đồng đội heo, đã đánh ngu mà còn vênh váo, luôn nghĩ rằng mình có thể đại sát tứ phương, không hề để ý đến chuyện tác chiến cùng nhau.

Có Nghênh Niệm ngoan ngoãn nghe lời, Dịch Thận cũng bớt dữ hơn.

Hai người cùng nhau chơi game nên quan hệ càng lúc càng thân, lượng người nhập đội cùng ngày một tăng. Không biết Dịch Thận thuyết phục người khác thế nào, càng về sau biến thành nhóm ba người, nhóm bốn người, nhóm năm người... Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước đến góp vui thì không nói gì, Bạc Xán thỉnh thoảng cũng gia nhập nhóm, chuyện này khiến Nghênh Niệm nghĩ mãi mà không ra.

Tết đến, Nghênh Niệm lấy cớ là không được khỏe nên không đến dự tiệc ở nhà họ Nghênh, cô có thể nghĩ đến Nghênh Chiếu Quốc nổi giận ra sao, nhưng cô không quan tâm,

Mâu thuẫn giữa hai ông cháu phải nói là càng ngày càng tăng, đã sớm công khai, thậm chí biểu hiện ra bên ngoài cũng trở nên dư thừa.

Nghênh Niệm ở nhà một mình ăn sủi cỏ rồi chơi game, chơi đến hơn chín giờ, Dịch Thận và mọi người bắt đầu online. Tiểu đội mùa xuân hùng hực liên tục thắng lợi hát vang tiến về phía trước.

Thời gian vui vẻ lại rất ngắn, cuộc sống thoải mái đã kết thúc sau khi tựu trường, các thành viên SF cũng quay về căn cứ, kỳ nghỉ kết thúc, quay lại huấn luyện.

Bữa cơm đầu tiên sau khi quay lại căn cứ, Dụ Lãm Nhiên trải qua một cuộc nói chuyện vô cùng khó hiểu.

Dịch Thận nhìn điện thoại, vừa ăn vừa nói: "Mắc cười Nghênh Niệm quá! Tối qua cô ấy lên được mấy hạng, lập tức tụt một đoạn rồi!"

Thành Nhuận bật cười thành tiếng, "Cấp bậc của cô ấy đều do Bạc Xác cực khổ bảo vệ mới được, Bạc Xán cũng không dễ dàng gì..."

Anh ta vừa cười vừa lắc đầu, Lâm Sơn Khước nói tiếp, "Còn phải hỏi, tôi cũng thấy mệt thay cho Bạc Xán!"

Động tác gấp thức ăn của Dụ Lãm Nhiên hơi ngừng lại, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua mấy người vừa nói vừa cười, cuối cùng dừng trên người

Bạc Xán, vờ lơ đãng hỏi, "Ồ?"

Bạc Xán chớp mấy đôi môi, chỉ nói, "Không đâu."

Dịch Thận vui vẻ vỗ đùi, thấy Dụ Lãm Nhiên khó hiểu nên giải thích cho anh, "Đợt nghỉ vừa rồi cùng chơi với nhau, bọn em dẫn Nghênh Niệm lên cấp, mắc cười lắm! Mỗi lần Nghênh Niệm được phân đến vị trí hỗ trợ, Bạc Xán đi cùng cô, không phải cô bảo vệ Bạc Xán, mà là Bạc Xán liều mạng bảo vệ cô ấy!"

"Cái cảnh cô ấy flash* một cái đã bay đến mặt đối phương là chuyện mà cả đời này em không quên được!"

**Flash: phép bỏ trợ tốc biến, nó có thể giúp bạn từ chạy trốn, truy đuổi, outplay cho đến... áp sát bức tường*

"Có thể đánh hụt nhiều lần như thế đúng là lợi hại..."

Mỗi người đang ngồi đều có chuyện muốn nói, Dịch Thận, Thành Nhuận, Lâm Sơn Khước, ngay cả Bạc Xán ít nói cũng tỏ vẻ đồng ý.

Dường như Dịch Thận nhớ đến chuyện gì, nhìn anh một cái, rồi nói, "Đội trưởng anh không chơi game với Nghênh Niệm nên không biết, trình độ chơi game của cô ấy quả thật không thể hình dung nổi. Ày, nhưng bọn em chơi với cô ấy lâu nên cô ấy cũng tiến bộ nhiều, ra ngoài có nói là fan của anh cũng không mất mặt ha ha!"

Cậu cười đến vui vẻ, không lâu sau, chỉ thấy Dụ Lãm Nhiên nở nụ cười hờ hững, đôi mắt đen láy trở nên rỗng rỗng.

"Ồ, thật hả?"

Anh không cho người ta yêu sớm, nhưng đừng ai anh cũng ghen hết á =))

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch Thận không hề nhận ra có gì không đúng, cứ nói không ngớt, "Fan khác thì không nói làm gì, dù sao cô ấy cũng khá nổi trong nhóm fans của anh, biết bao nhiêu người đang nhìn cô ấy chăm chăm... Bình thường có nhiều người gửi lời mời kết bạn cho cô ấy trong game lắm đó! Nếu Nghênh Niệm chơi dở quá, nói ra cũng khó nghe mà đúng không?"

Cậu càng nói càng hăng hái, "Còn nữa, anh không biết đâu! Có lần em chơi với Nghênh Niệm, có người thấy tên ID của cô ấy, cố tình khiêu khích, mắng chửi vô cùng chướng tai để cô ấy tức giận, em nhìn đã biết là anti fans của SF chúng ta!"

Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Sau đó thế nào?"

"Sau đó em đánh tên kia bầm dập chứ sao! Sao mà nhịn được! Không đủ trình lên sân thi đấu, không thể tranh tài với tội mình nên chỉ dám bắt nạt fans của mình, sao em có thể bỏ qua được! Muốn cho nó biết fans của mình cũng không dễ chọc đâu!"

Dịch Thận hung hăng nói, "Sau đó em có nói với Nghênh Niệm trên Wechat, sau này có gặp mấy đứa cố tình gây chuyện thì nhớ kỹ ID cho em, chờ em rảnh sẽ tìm tội nó solo! Để em đập cho nó chết!"

Ý cười Dụ Lãm Nhiên khẽ ngừng lại, độ cong khóe môi càng thêm sâu, "Hai người add Wechat à?"

"Đúng vậy." Dịch Thận nói, "Vì hay cùng nhau chơi game mà, phải add Wechat mới dễ nói chuyện!"

Hai lão "cáo già" Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước sớm đã phát hiện ra bầu không khí quái dị, càng nhìn vẻ mặt của Dụ Lãm Nhiên càng cảm

thấy có chuyện, nên chỉ yên lặng nghe bọn họ nói chuyện mà không xen vào.

Dịch Thận đúng là đồ ngốc, hoàn toàn không nhận ra hai anh mình im như thóc, "Không sao đâu anh, fans của anh cũng là fans của em, đều là người trong nhà cả, kỹ thuật chơi game của Nghênh Niệm cứ giao cho em, chắc chắn cô ấy sẽ tiến bộ nhanh thôi."

Dụ Lãm Nhiên gấp một đĩa thức ăn, chậm rãi ăn hết, sau đó mới hờ hững nói, "Cậu sai rồi."

"Hà? Cái gì?" Dịch Thận khó hiểu, "Em sai chỗ nào?"

"Nghênh Niệm là fan của tôi, của tôi chính là của tôi." Dụ Lãm Nhiên dứt lời cũng vừa ăn xong, cầm ly đứng dậy đi rót nước ấm.

"Hà? Anh..." Dịch Thận sững sờ không hiểu gì, nhìn thấy bóng lưng rời đi của Dụ Lãm Nhiên, quay đầu hỏi mấy người trên bàn ăn, "Anh ấy nói vậy là sao?"

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước nhìn nhau, xác định chắc chắn giữa Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm có gì đó. Nhìn Dịch Thận đầu óc ngu ngơ, Thành Nhuận vỗ vào vai cậu một cái, "Ý của anh cưng chính là, nếu muốn dạy thì đi mà dạy fan của cưng đó!"

Dịch Thận sững sờ, sau đó gào to, "Không thể nào! Sao anh có thể ích kỷ thế được, anh ấy có gì cũng thoải mái chia cho em một phần mà? Game anh ấy tâm đắc mà anh ấy cũng chia sẻ cho em, anh tuyệt đối không ích kỷ vậy đâu!"

Cậu ta sống chết không chịu thừa nhận mình sai, càng không muốn tin Dụ Lãm Nhiên lại tính toán chi ly với cậu ta trong chuyện này.

Lâm Sơn Khước nhìn Dịch Thận như đồ điên, lắc đầu thở dài, "Cậu đừng nghĩ đến chuyện dẫn Nghênh Niệm chơi game nữa, ăn nhiều hạt óc chó để bổ não đi em trai!"

...

Lúc Dự Lãm Nhiên quay về căn cứ thì vẫn chưa hết ngày nghỉ, học sinh lớp 11 như Nghênh Niệm đã bắt đầu học bù, mà mấy tuyển thủ chuyên nghiệp như mấy người Dự Lãm Nhiên cũng bắt đầu bước vào vòng bảng của giải đấu mùa xuân.

Dường như Nghênh Niệm biết Dự Lãm Nhiên chắc chắn sẽ không cho cô vừa tựu trường đã đi xem thi đấu, nói đủ thứ chuyện trên Wechat nhưng không hề nhắc đến chuyện này, chỉ nói chuyện thường ngày, hoặc cổ vũ anh cố lên, trừ mấy cái này ra thì không còn gì khác.

Cô nhắn tin cho anh, anh luôn trả lời lại, nhưng từ khi anh quay về, Nghênh Niệm không hề mở miệng tìm anh chơi game.

SF đấu ba trận, kỳ nghỉ rốt cuộc cũng chấm dứt, Dự Lãm Nhiên lại nhận được tin nhắn chúc mừng của Nghênh Niệm, nhưng nói chưa được mấy câu, cô lại nói không nói chuyện nữa, Dự Lãm Nhiên không thể không gọi cô lại.

"Đang chơi hả?"

Cô đáp, "Đúng vậy."

Anh hỏi thẳng, "Sao không tìm tôi?"

Cô nói. "Bây giờ đang thi đấu vòng bảng mà, em sợ làm ảnh hưởng đến chuyện anh huấn luyện..."

Dự Lãm Nhiên chớp mấy đôi môi, lại thấy cô gửi tin nhắn đến, "Đội trưởng, mấy anh không đi liên hoan hả?"

ANh nói, "Vòng bảng cứ cách mấy ngày lại thi một trận, đâu thể lúc nào cũng liên hoan."

"Vậy anh đang làm gì đó?"

"Chơi game."

- - Hai chữ được gửi đi, anh hí hóp đôi mắt.

Lần này, Nghênh Niệm cuối cùng cũng phản ứng lại, cô đề nghị, "Vậy hai đứa mình cùng chơi nha?"

Dụ Lãm Nhiên cố gắng mím môi, gõ chữ, "Được."

Lâu rồi hai người mới gặp nhau trong game, Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Kỳ nghỉ vừa rồi vui lắm hả?"

Bên kia trả lời lại, "Cũng tạm, không vui lắm, em đa số ở nhà luyện cấp trong game chứ không đi đâu chơi hết."

Anh vờ nhắc đến, "Level cao hơn xưa rồi."

"Thế ạ? Không phải do em giỏi đâu, may mà nhờ có bọn Dịch Thận ấy."

Cô nói thật nhanh, "Mấy ngày nghỉ, Dịch Thận dẫn em lên cấp, thắng rất suôn sẻ, có lúc một người không kéo em được thì anh ấy kéo mấy đồng đội cùng nhau tạo đội, nói thật, em toàn làm vướng tay vướng chân người khác..."

Cô không hề giấu diếm, Dụ Lãm Nhiên bớt giận một chút.

"Dạo này không chơi với bọn họ à?"

"Em đâu có rảnh!" Nghênh Niệm nói, "Mấy anh đang thi đấu, phải huấn luyện. Em thì học cả ngày, ngoại trừ sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối mới rảnh, chứ bình thường bận lắm."

Không chờ anh trả lời, cô bỗng nhớ đến cái gì, màn hình lại hiện lên một tin nhắn, "Nhưng hôm trước em có gặp Thành Nhuận online, anh ấy rủ

em cùng chơi nhưng lúc đó em đang định off, thế nên đã từ chối."

Đầu ngón tay dừng lại, sau đó lại gõ phím, "Thành Nhuận?"

"Dạ."

"Nick phụ mấy trăm năm mới dùng một lần của cậu ấy à?"

"Thật hả? Em còn tưởng bọn họ hay dùng nick phụ lắm chứ. Nói thế hôm trước thấy ảnh dùng nick phụ đúng là khéo thật..."

Khác hẳn so với lúc trước, nói chuyện cả buổi trời mà vẫn chưa chơi được ván nào.

So với game, hôm nay anh muốn "tâm sự" với cô hơn.

"Thật ra vừa quay về thì biết Dịch Thận dẫn em lên cấp." Anh nói với cô, "Lúc nói chuyện cậu ấy có nhắc tới, bảo là kèm em rất lâu em mới có tiến bộ."

"Anh ấy nói hết với anh rồi hả?"

"Ừ." Anh thừa nhận, rồi hỏi tiếp, "Đánh hụt bao nhiêu lần? Flash sát thương đối thủ?"

Bên kia gửi đến mấy dấu chấm than, có thể thấy cô đang kích động, "Sao anh ấy lại nói mấy chuyện này cho anh chứ! Nhục quá!"

Dụ Lãm Nhiên, "Đâu phải tôi không biết em chơi dở."

"Đó là hai việc khác nhau mà..." Cô vẫn cố gắng vùng vẫy, "Mất mặt trước mặt anh và mất mặt trong cuộc nói chuyện của mấy anh, cái sau nó nhục hơn cái trước!"

Dụ Lãm Nhiên không ừ hử gì, chỉ thấy cô nói tiếp, "Lần sau em không tìm Dịch Thận đánh rank nữa! Đánh chừng mấy lần nữa chắc cả căn cứ

đều biết ăn theo thói mà cũng vật vã, thế thì em còn mặt mũi nào gặp người khác!"

Thấy Nghênh Niệm đau khổ quyết tâm cắt đứt tình bạn chơi game với Dịch Thận, Dụ Lãm Nhiên vui vẻ trả lời, "Ừ."

Ai mà ngờ, một lát sau cô lại nghĩ ra ý mới.

"Lần sau em sẽ tìm Thành Nhuận, mặc dù em với anh ấy không thân lắm, nhưng em có cảm giác anh ấy khá tốt, lại chủ động tìm em chơi game, rủ anh ấy đánh rank chắc ảnh không từ chối đâu!"

Dụ Lãm Nhiên mấp máy đôi môi, đầu ngón tay hơi dùng sức, "Chưa chắc đâu. Khó tìm cậu ta lắm, bọn tôi gửi tin nhắn cho cậu ta, lâu lắm cậu ta mới trả lời lại."

"Thế thì em tìm Lâm Sơn Khước? Anh ấy tốt tính chắc sẽ không bị em chọc tức đâu."

"Cậu ta còn ít dùng nick phụ hơn cả Thành Nhuận, cậu ta mà rảnh thì toàn đánh rank với mấy tuyển thủ quen thôi."

"Vậy chỉ còn người cuối cùng..."

Cô như khôi phục lại sinh khí, "Đúng rồi, em tìm Bạc Xán là được! Anh ấy có vẻ ít nói, nhưng lại rất tốt! Lúc bọn em đánh rank, mỗi lần em đánh không được là bọn Dịch Thận lại cười em, chỉ có mỗi Bạc Xán là không nói gì. Lần trước em đánh siêu siêu siêu dở luôn, em còn thấy ngại, xin lỗi anh ấy, ngược lại anh ấy còn an ủi em nữa... Đúng đúng đúng, để em tìm anh ấy!"

Dụ Lãm Nhiên nhìn màn hình chằm chằm, bỗng nhiên chả muốn nói chuyện nữa.

Bên kia Nghênh Niệm còn đang vui vẻ vì suy nghĩ tuyệt vời của mình, trên màn hình đều là tin nhắn "ha ha ha ha ha" của cô gửi đến. Đợi cô nói

xong, có lẽ thấy anh không lên tiếng, cô thấy là lạ.

"Đội trưởng?"

"Đội trưởng còn đó không?"

"Anh offline rồi hả?"

...

Dụ Lãm Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Cô nghĩ đến nhiều người như thế, nghĩ đến hết cả đội, nhưng lại không nghĩ đến anh.

"Em có nhớ hay không vậy, đội bọn tôi có năm người."

Vừa gửi tin đi, bên kia nhanh chóng nhắn lại, "Em nhớ mà! Không phải là năm người sao? Em đếm hết rồi mà!"

Dường như anh gõ phím rất lâu mới được hàng chữ, "Vậy hả, thế tôi đâu?"

"..."

"??"

"!!!"

Sau khi gõ mấy hàng ký hiệu, Nghênh Niệm nói ngay lập tức, "Anh ở trong tim em nè!"

"Í lộn! Không phải, ý em là, sao em lại làm phiên đội trưởng huấn luyện được? Đi đánh rank với em phí thời gian lắm. Không được, không được, thi đấu quan trọng hơn!"

Giọng điệu tốt cuộc cũng trôi chảy được một tí, nhưng cái gì nên nói cũng phải nói, "Đó là game đồng đội, em làm phiền bọn họ cũng ảnh hưởng đến cuộc thi."

"Hả? Vậy em..."

Thấy cô lại chuẩn bị tự trách, Dụ Lãm Nhiên ra đòn phủ đầu, "Hơn nữa, em làm phí thời gian của tôi còn ít sao?"

Nghênh Niệm gửi liên tiếp mấy nhãn dán thút thít.

"Vậy em? Vậy..."

"Làm phiền một lần cũng không sao."

"Vậy em tìm anh đánh rank, anh chịu không?"

"Em cảm thấy đánh rank với solo khác nhau nhiều không?"

"Chốt nhé! Sau này em đến tìm anh đánh rank, đội trưởng không được chê em phiền đâu đấy!"

Dụ Lãm Nhiên nở nụ cười, đầu ngón tay nhẹ lướt, "Được thôi."

...

Vòng bảng giải đấu mùa xuân đi đến tuần thứ chín, tình hình chiến đấu của SF rất đáng mừng. Mục tiêu năm nay của bọn họ đã tiến thêm một bước so với năm ngoái, các thành viên đã mạnh mẽ hơn, đồng thời áp lực trên vai cũng lớn hơn.

Loại áp lực này không thể hiện trên người Dịch Thận, trên sân thi đấu cậu càng "hung hăng", càng ngày càng "cứng", nhưng trong cuộc sống vẫn không được thông minh như trước.

Sau khi thi đấu và huấn luyện, trong lúc rảnh rỗi, Dịch Thận phát hiện

lâu rồi Nghênh Niệm không tìm mình chơi game, cảm thấy kì lạ, "Dạo này Nghênh Niệm đang làm gì thế nhỉ? Không chịu tìm em chơi game!"

Trên bàn cơm còn có các thành viên khác, Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước vô thức nhìn sang Dụ Lãm Nhiên, thấy anh vẫn bình tĩnh, không nhìn ra cái gì, hai người họ mới thu hồi ánh mắt.

"Cậu cứ nhớ đến con gái nhà người ta làm gì hả? Cậu tưởng người ta ngày nào cũng rảnh, không cần học hành chắc?"

"Đi học thì cũng tan học mà, cô ấy cũng nói trước khi đi ngủ thỉnh thoảng sẽ chơi game, tại lâu rồi em không thấy cô ấy tìm em mà..."

"Tối nay còn có thi đấu, cậu có thể chuyên tâm ăn cơm được không?" Lâm Sơn Khước đá chân cậu.

"Cô ấy không gặp rắc rối gì chứ? Hoặc đã xảy ra chuyện gì rồi?! Hoặc là..."

"Không cần nghĩ nhiều." Dụ Lãm Nhiên bồng chen vào, "Có lẽ là chẳng muốn tìm cậu thôi."

"Em nói... không đúng!" Dịch Thận phát tay, "Sao có thể! Em dẫn cô ấy lên cấp bao lần, chúng em thân lắm đó!"

Dụ Lãm Nhiên không nói nữa, đột nhiên đổi đề tài, "Tối nay đi đâu ăn?"

Bạc Xán trả lời, "Huấn luyện viên bảo chắc đi ăn thịt nướng."

Dụ Lãm Nhiên khẽ gật đầu, "Tôi không đi được, tôi có hẹn với người ta rồi."

Mắt Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước sáng bừng, "Hẹn ai thế? Nam hay nữ?"

Dụ Lãm Nhiên không nói, Thành Nhuận lại hỏi, "Là người lần trước

hả?"

Anh "ừ" một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói, "Nếu có phỏng vấn thì Thành Nhuận cậu đi đi."

"Để lão Lâm đi đi, phiền lắm..."

"Bảo cậu đi thì cậu đi đi, đừng có lèm bèm!"

"Mẹ nhà cậu..."

Hai người đùn đẩy cho nhau, không hề nhận ra chủ đề bị thay đổi. Đợi đến khi phản ứng lại, Dụ Lãm Nhiên đã ăn xong rồi rời đi.

...

Trận thi đấu tối nay thắng lợi, Thành Nhuận đại diện cả đội đi nhận phỏng vấn, mọi chuyện đều được xử lý ổn thỏa, cả đội xuất phát đi ăn thịt nướng.

Ngoại trừ Dụ Lãm Nhiên.

Mọi người đến cửa hàng thịt nướng rồi ngồi vào chỗ, gọi món xong, Dịch Thận chỉ nghĩ đến đội trưởng vắng mặt, nhin không được mà nói, "Không biết đội trưởng đi đâu nữa. Ăn cơm với ai? Không chịu đi liên hoan với tụi mình! Lần trước cũng thế đúng là không biết ai mà có thể diện như thế..."

"Dụ không có ở đây thì cậu không ăn cơm à?" Thành Nhuận trêu cậu.

Lâm Sơn Khước cũng không chịu thua, "Tôi thấy cậu chắc muốn sống trên người A Dụ rồi, giống mấy con ký sinh trùng ấy, cậu không thấy phiền à!"

Dịch Thận la lên, "Em chỉ tò mò thôi mà, đừng tưởng em không biết các anh giả vờ cái gì, bình thường còn bà tám hơn em gấp ngàn lần, đừng nói

là mấy anh không muốn biết nha? Dám nói mấy anh không tò mò không? Lúc đội trưởng hẹn người ta, mấy anh theo hỏi gì thế? Hỏi gì thế?!"

Cậu đưa tay đâm vào eo Thành Nhuận, Thành Nhuận trả đòn, hai người đánh qua đánh lại, không phân thắng bại.

Bạc Xán này giờ không nói gì, bỗng nhiên lại mở miệng, "Đội trưởng --"

Lâm Sơn Khước trêu cậu, "Sao, cậu cũng muốn bám lên người A Dụ hả?"

"Không phải." Bạc Xán nhìn về phía trước cửa tiệm, hàng mày nhíu lại, đưa tay chỉ, "Đội trưởng ở đằng kia --"

Đám người nhìn theo hướng tay của cậu, đúng là Dụ Lãm Nhiên!

Anh mặc quần áo thường ngày, gương mặt kia, cộng thêm dáng người cao ngất, rất dễ nhìn ra. Anh đứng bên cạnh một người, nổi bật dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc dài xõa trên bờ vai, xinh đẹp nhưng lại cứng rắn mà ít thấy ở các cô gái khác.

- - Nghênh Niệm!

Bọn họ đứng cạnh nhau, Nghênh Niệm cầm menu trong tiệm, Dụ Lãm Nhiên hơi cúi đầu nói chuyện với cô, hai người đang chọn món.

"... Nghênh Niệm, Nghênh Niệm?!" Dịch Thận bị dọa đến rơi cả đĩa.

Tiếng la này khiến hai người đứng đằng kia nghe thấy, ánh mắt hai bên chạm vào nhau, ngoài trừ Dụ Lãm Nhiên, tất cả đều sửng sốt.

Góc Sherlock Holmes: Mọi người có để ý anh Dụ có hỏi mấy thành viên là tối đi ăn ở đâu không, họ trả lời là thịt nướng. Nhưng anh lại dẫn bạn Niệm đến quán thịt nướng =)) Ừa ý gì đây?? =)))

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặt trời mọc ở đằng tây* cũng không kích thích bằng một màn trước mắt.

**Câu gốc là: Trời đổ cơn mưa màu đỏ (trời đổ hồng vũ, ngựa mọc sừng): ý chỉ những sự việc không thể nào xảy ra.*

Toàn bộ đội SF, bao gồm cả huấn luyện viên, người dẫn đội, ai nấy đều tỏ vẻ không thể tin được. Đó là ai cơ chứ? Là Dụ Lãm Nhiên đó! Bình thường luôn trưng ra vẻ mặt như ai thiếu nợ anh, lúc tâm trạng không tốt thì chả thèm nói lấy một câu, nếu không phải ở cùng một đội, bọn họ đúng thật không có tự tin chung sống với Dụ Lãm Nhiên.

Một người như thế lại ra ngoài một mình với một cô gái!

Bầu không khí vô cùng quỷ dị, nhưng phép lịch sự cơ bản vẫn phải có, Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên nhìn nhau, sau đó đi lên chào mấy người trong đội.

Nghênh Niệm gật đầu chào mấy người lớn trước, sau đó lại chào những người khác, "Lâu rồi không gặp."

Dịch Thận thẳng lưng hỏi đầu tiên, "Sao hai người lại ở cùng nhau?!"

"Tụi em..." Nghênh Niệm ngại ngùng cười, "Đi ăn tối."

"Người đội trưởng hẹn là em hả?"

"Không phải."

Vẻ mặt Dịch Thận nhẹ nhõm, sau lại nghe Nghênh Niệm sửa lại, "Không phải đội trưởng hẹn em, là em hẹn đội trưởng ăn cơm."

"..."

Khác nhau ở chỗ nào hả?

Một bàn đầy người không biết phải nói gì, Nghênh Niệm vẫn là Nghênh Niệm kia, Dụ Lãm Nhiên vẫn là Dụ Lãm Nhiên mỗi ngày gặp mặt, nhưng giờ phút này, Dụ Lãm Nhiên và cánh tay cô gần sát nhau, tạo nên cảm giác bình thần khôn xiết.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước đối diện những tia xẹt điện, nghĩ đến suy đoán của bọn họ, rất có cảm giác như đi một vòng rồi quay lại vị trí ban đầu.

Quan hệ giữa hai người này khá tế nhị, bên trong chắc chắn còn chuyện mà bọn họ không biết! Dựa vào tình thần "tìm hiểu tận gốc", Thành Nhuận lên tiếng chào, "Mau ngồi đi! Cho xin hai cái ghế, mau ngồi đi!"

Không chờ Nghênh Niệm mở miệng, Dụ Lãm Nhiên đã nói, "Không cần đâu."

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người anh, Nghênh Niệm khó hiểu, anh nhìn cô rồi giải thích, "Tại tôi không ăn ở đây."

"Tại sao?" Dịch Thận mất hứng, "Anh định đi đâu? Chỗ này ăn không ngon hả?"

"Tương chấm ở đây hơi ngọt, không phải em thích ăn mặn sao?" Đây là nói với Nghênh Niệm, bị em trai nhìn chằm chằm nhưng anh chỉ nhìn Nghênh Niệm, không hề nhìn Dịch Thận lấy một lần.

"Hả?" Nghênh Niệm thích mặn chứ không thích ngọt, nhưng cô có thể nhận một chút.

Cô còn chưa nghĩ xong, anh đã nói, "Đi thôi."

Anh nhìn mấy người trên bàn, "Tối nay tôi sẽ mang đồ ăn khuya về, đi trước đây."

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc đến khó tin của mọi người, hai người đi ra khỏi tiệm, nhanh chóng khuất bóng.

"... Em không nghe nhầm chứ?" Dịch Thận sững sờ nhìn mấy người còn lại, "Đội trưởng bảo sẽ mua đồ ăn khuya?"

Có người nói tiếp, "Không phải trước giờ Lâm Nhiên không ăn bữa khuya hả?"

Thỉnh thoảng thi đấu lâu, kết thúc muộn, mọi người trong đội đi liên hoan gom bữa tối và bữa khuya làm một, Dự Lâm Nhiên cũng chỉ ăn vài đũa lót dạ -- Anh thấy ăn khuya là một chuyện không tốt cho sức khỏe.

"Quả nhiên bên cạnh có con gái là khác ngay, ngay cả Lâm Nhiên cũng thay đổi rồi..."

Trong tiếng ồn bàn luận và cảm thán, Thành Nhuận chớp mắt với Lâm Sơn Khước, "Tôi thấy cậu ta là gặp chuyện vui nên tinh thần sảng khoái, nếu sau lưng cậu ta có cái đuôi, tôi nghĩ nó đã sớm vểnh lên rồi!"

...

Đi ra khỏi quán thịt nướng, Nghênh Niệm không khỏi nghi ngờ, "Đội trưởng, không phải anh bảo quán thịt nướng này rất ngon hả?"

Nghĩ đến chuyện lâu rồi không gặp, lần này đến xem thi đấu nên Nghênh Niệm định hẹn Dự Lâm Nhiên đi ăn sau khi thi đấu xong, anh vui vẻ đồng ý. Ở nơi hẹn gặp nhau, Nghênh Niệm đề nghị mấy món ăn, nào là lẩu, xiên nướng, đồ ăn Nhật... tất cả đều bị Dự Lâm Nhiên gạt bỏ.

Cô luôn để ý đến cảm nhận của anh, nghe anh nói "Không muốn ăn" thì

sao có thể ép anh được.

Lúc bảo "không thì ăn thịt nướng", khó khăn lắm anh mới gật đầu, Nghênh Niệm lấy điện thoại ra tìm quán thịt nướng ngon ở gần đây, bỗng nghe anh nói, "Tôi biết một tiệm thịt nướng khá ngon."

Thế là bọn họ đến đây.

Ai ngờ lại gặp đội SF trong quán, Dụ Lãm Nhiên lại nhanh chóng đổi ý, rõ ràng là anh muốn đến đây, vừa xem xong menu lại bỏ đi.

Nghênh Niệm quay đầu nhìn anh, sắc mặt Dụ Lãm Nhiên vẫn bình thường, "Nếu ăn thì ăn món nào yêu thích, em không thích ăn tương ngọt thì sao phải miễn cưỡng."

"Thế anh..." sao lại đề nghị đến quán này? Nghênh Niệm không nói hết câu.

Sao anh lại không biết cô muốn nói gì, chỉ giải thích bốn chữ, "Tự nhiên quên mất."

Nghênh Niệm nhú mày "a" một tiếng, không nghĩ nhiều.

"Bây giờ ăn gì?"

"Lẩu không?"

"Không phải anh không muốn ăn hả?"

"Tự nhiên muốn ăn rồi."

"Ừm... vậy thì ăn lẩu..."

Vừa nói xong thì ra đường đón xe, thoáng cái Nghênh Niệm đã quên chủ đề vừa này.

...

Mấy ngày nay, bốn thành viên của đội SF không tạo đội đánh rank với Nghênh Niệm nữa, nếu có thì cũng có Dụ Lắm Nhiên ở đó, tạo đội dẫn cô lên cấp.

Nghênh Niệm không thấy có gì khác thường, chơi vui đến quên trời, thắng cấp nhanh chóng, gặp mấy đứa mắng chửi ID của cô cũng không cần phải sợ, lần nào Dụ Lắm Nhiên cũng đập đối phương te tua, kết quả đều là đầu hàng.

Ban ngày chăm chỉ học hành, đến tối tan học về nhà, trước khi đi ngủ cô sẽ chơi game, không hề thấy mệt giống mấy học sinh khác, ngược lại, cô lại thấy cuộc sống vô cùng thoải mái, vui vẻ.

Trong giải đấu mùa xuân, SF cầm giải á quân, đánh bại một chiến đội mạnh, tinh thần vô cùng hăng hái. Thời gian nghỉ hè chỉ bằng một nửa so với học sinh tiểu học và trung học, trong lúc nghỉ, Nghênh Niệm xem không bỏ một trận đấu nào của SF, dĩ nhiên là đến tận hiện trường thi đấu.

Thấm thoát đã quen biết Dụ Lắm Nhiên và những thành viên đội SF hơn một năm, chứng kiến từng bước trưởng thành của bọn họ, Nghênh Niệm cũng bắt đầu cuộc sống lớp 12 của mình.

Khai giảng không bao lâu, Nghênh Niệm được nhà trường cử đi tham gia một cuộc thi, quay về trường, sau khi thi định kỳ hàng tháng đầu tiên, Nghênh Niệm đã làm quen với một người bạn mới khá quan trọng.

Cô gái kia tên là Chu Yểu, không những xinh xắn mà tính tình rất tốt, lịch sự, nói chuyện lại dịu dàng, ai mà nhìn thấy đều chỉ muốn ôm cô ấy vào lòng.

Cô ấy phù hợp với sở thích yêu những thứ dễ thương của Nghênh Niệm, nhưng lại có quan hệ khó nói với Trần Hứa Trạch - tên bạn khiến người ta không ưa của Giang Gia Thụ.

Trần Hứa Trạch và Chu Yếu là thanh mai trúc mã, Chu Yếu là học sinh giỏi, được Thất Trung đưa ra những ưu đãi để mời về từ trường khác, vì có quan hệ với Trần Hứa Trạch nên vừa vào trường đã đụng phải những phiền phức và chỉ trích.

Nghênh Niệm rất thích cô ấy. Lần đầu gặp nhau ở hội trường, vì Chu Yếu thích yên tĩnh nên ngồi một mình, Nghênh Niệm đi đến bắt chuyện, vừa mở miệng đã nói nhảm, "Bạn Chu Yếu giỏi quá, mình hâm mộ cậu lắm! Nghe nói kỳ thi này cậu được hạng nhất nên mình đến đây xin chỉ giáo, nào, cậu chỉ mình mấy câu này đi!"

Ai không biết còn tưởng cô đang kiếm cớ.

Dù sao trên bảng vàng rõ ràng hiện lên hai người đồng hạng nhất, một là Chu Yếu, một người khác chính là Nghênh Niệm.

Chu Yếu dở khóc dở cười, "Nhưng chúng ta bằng điểm nhau mà..."

Nghênh Niệm không biết ngại mà nhõng nhẽo, "Sai khác câu mà, mau mau mau, dạy mình đi!"

Ra khỏi hội trường thì gặp Giang Gia Thụ, cậu nghiêm túc nhắc nhở, "Anh khuyên em tốt nhất đừng chọc cô ấy, coi chừng Trần Hứa Trạch làm thịt em đấy!"

Nghênh Niệm không thèm để ý đến cậu.

Cô không những "chọc" Chu Yếu, mà còn khiến người ta như hình với bóng với mình, hễ rảnh là sáp lại ôm ôm hôn hôn. Cô thích nhất dáng vẻ đỏ mặt luống cuống của Chu Yếu.

Chu Yếu là một cô gái tốt, Nghênh Niệm nghĩ, ông trời nhất định đã từng hôn cô ấy, là cô gái được ông trời quan tâm, cho nên sẽ trải qua nhiều chuyện hơn, thưởng thức nhiều hơn so với người khác

Cô ấy dịu dàng, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, lương thiện, cứng cỏi ngoan cường, còn có một chút bất tiện trên chân của cô ấy, tất cả đều bởi vì cô ấy đặc biệt.

- - Chu Yếu không thể chạy, không thể đi nhanh, một khi quỳnh lên sẽ không giấu được dáng đi khập khiễng ấy.

Nghênh Niệm đã cắt đứt quan hệ với một cô bạn hay chơi cùng mình, bởi vì bọn họ giấu cọt đôi chân khập khiễng của Chu Yếu, bắt nạt cô ấy.

Vì cô ấy, Nghênh Niệm dần dần tiếp xúc với đám bạn của Giang Gia Thụ, vì Chu Yếu luôn đi cùng Trần Hứa Trạch, cậu ta và Giang Gia Thụ là anh em tốt. Nghênh Niệm bắt đầu đi ăn cơm cùng bọn họ, cuối tuần lại cùng bọn họ ra ngoài chơi.

Trần Hứa Trạch khiến người ta thấy ghét, Nghênh Niệm lại yêu ai yêu cả đường đi, có thể thấy cô thích Chu Yếu nhiều thế nào.

Giang Gia Thụ đã từng hỏi chuyện này, thật ra cậu rất kinh ngạc vì cảm tình của Nghênh Niệm dành cho Chu Yếu, nhịn rồi lại nhịn, nhưng vì quá tò mò nên không nhịn được mà hỏi.

Nghênh Niệm tốn thời gian một lúc, sau đó nhanh chóng trả lời lại. Nhanh là do không cần suy nghĩ, tốn thời gian là do phải tìm từ.

Cô nói:

"Em không thể không thích Chu Yếu được, cô ấy giỏi như thế mà."

"Anh nhìn em xem, dù em có ưu tú, xuất sắc thế nào thì trong mắt ông nội em vẫn không là một người hoàn hảo. Vì em không phải là con trai, em thiếu mất một điểm quan trọng, cho nên mặc kệ em làm tốt thế nào, ông đều cảm thấy em thiếu hụt."

"Em có nên đau khổ vì sự "thiếu hụt" này hay không? Không nên đúng

không. Dựa vào đâu?"

"Chu Yếu giống em, thậm chí cô ấy còn làm tốt hơn cả em. Em sẽ cảm thấy buồn, giận dữ vì ông nội bất công. Còn cô ấy thì sao? Sự thiếu hụt ở chân có lẽ là khuyết điểm và sự tiếc nuối đối với tất cả mọi người, thế nhưng cô ấy không hề đầu hàng, cô ấy làm rất tốt, rất xuất sắc, rất ưu tú, mạnh mẽ hơn những người bình thường khác rất nhiều.

Nghênh Niệm nói, "Em rất thích, rất thích cô ấy!"

Vì cuộc đối thoại này mà buổi tối nằm trong chăn, Nghênh Niệm trở qua trở lại, suy nghĩ rất nhiều chuyện, trước khi ngủ cô đăng một bài lên vòng bạn bè.

"Vì cậu mà học kỳ này, thậm chí là năm học này đều trở thành khoảng thời gian đẹp nhất đối với mình. Gặp được cậu thật tốt, cái đồ đáng yêu!"

Vừa cất điện thoại, Nghênh Niệm an tâm đi ngủ, trước khi ngủ vẫn không quên chúc Chu Yếu ngủ ngon.

Trời sáng, bước ra từ mộng đẹp, Nghênh Niệm tinh thần phấn chấn sửa soạn đi học, trên đường đi định hỏi Chu Yếu đến đâu rồi. Cô lấy điện thoại nhắn Wechat cho cô ấy, thấy có thông báo từ vòng bạn bè, cô tiện tay bấm vào, sau đó ánh mắt khẽ dừng lại.

Dụ Lãm Nhiên rất ít khi xuất hiện trong vòng bạn bè của cô lại bình luận trên bài đăng ngày hôm qua.

Dưới bài đăng ngập tràn tình cảm của cô, Dụ Lãm Nhiên bình luận một ký hiệu, "?"

Anh chỉ dẫn "fan" đi lướt ngang máy anh em nhà mình thôi =))

Bạn Chu Yếu bắt đầu làm cameo rồi đây:))

Dạo này gần Tết nên không đăng đều đặn được, nghỉ Tết bù sau nhé:))

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình luận bằng dấu chấm hỏi của Dụ Lãm Nhiên đầy ẩn ý.

Nhưng bây giờ sắp đến giờ khảo bài buổi sáng, Nghênh Niệm đang trên đường đến trường, cô không thể nhắn tin với Dụ Lãm Nhiên. Nghĩ nghĩ, cô không trả lời lại anh mà cắt điện thoại vào rồi đi thẳng đến trường học.

Buổi trưa tan học, Nghênh Niệm đi tìm Chu Yếu trước rồi đến căn tin ăn cơm vón bọn Giang Gia Thụ. Sau khi ngồi xuống, cô mới bấm vào ảnh đại diện của Dụ Lãm Nhiên rồi nói chuyện với anh.

"Đội trưởng, tối qua sao muộn thế mà anh vẫn chưa ngủ?"

Tin nhắn gửi đi không nhận được hồi âm ngay, ngay cả cô cũng không có thời gian rảnh hưởng gì Dụ Lãm Nhiên. Anh bận chuyện của mình, không thể nào canh điện thoại mình suốt 24 tiếng được, cô nhìn một lúc rồi thôi, bắt đầu ăn cơm.

Trước khi hết giờ nghỉ trưa, Dụ Lãm Nhiên mới trả lời lại, "Huấn luyện xong thì chơi game với bọn họ nên trả lời em chậm."

Nghênh Niệm không trả lời lại, hết một tiết học mới nói tiếp, "Hóa ra là thế, các anh cố lên nha!"

Hai người luôn trong trạng thái, "anh rảnh em không rảnh, em rảnh anh

lại bạn" trò chuyện, cho đến tối khi Nghênh Niệm về nhà, bọn họ đã nói được mấy câu.

"Dạo này ở trường có gì vui hả?" Đây là tin nhắn của Dụ Lãm Nhiên.

Nghênh Niệm trả lời, "Đúng vậy! Vui lắm luôn! Nhưng mà chuyện đáng ghét cũng nhiều lắm, còn có vài người vô cùng khó ưa nữa!" Chuyện vui đương nhiên là có quan hệ với Chu Yếu, đáng ghét, khó ưa không gì ngoài một số người lộ cái xấu của mình.

Anh hỏi, "Quen bạn mới hả?"

Cô trả lời ngay lập tức, lại còn rất khẳng định, "Dạ! Một bạn rất rất tốt! Chơi với em siêu siêu tốt luôn!"

"Bạn nam hả?"

"Không phải, là bạn nữ."

Lúc nhắn đến đây, Nghênh Niệm đã về đến nhà, bài tập đã làm xong ở trường, sau khi rửa mặt thì cô chui vào chăn, thấy Dụ Lãm Nhiên trả lời, "Không tệ."

Cô nằm nói chuyện với anh, bất cẩn bấm sai nên mở chế độ gọi thoại. Cô luống cuống tay chân bấm tắt nhưng không ngờ bên kia đã bắt máy.

"Alo?"

Giọng Dụ Lãm Nhiên vang lên trong chăn cô, Nghênh Niệm ngừng một lát, nhắm mắt trả lời, "Alo..."

Gọi cũng gọi rồi, không cần phải gõ chữ.

"Sao thế?"

"Không có gì. À... đội trưởng đang làm gì thế?"

"Nói chuyện với em, chuẩn bị đi ngủ."

Giống cô, xem ra cũng không khác mấy. Nghênh Niệm xoay người trong chăn, tiếng sột soạt vang lên trong màn đêm càng thêm rõ ràng.

Còn chưa lên tiếng thì Dụ Lãm Nhiên đã nói, "Hình như lâu rồi em không đi xem thi đấu."

Nói chính xác thì từ khi bước vào học kỳ mới, Nghênh Niệm đã không còn đi xem thi đấu nữa.

"Vì em lên lớp 12 rồi, xin nghỉ phiên phức lắm." Nói đến đây, Nghênh Niệm lại thở dài, "Em có đảm bảo với giáo viên cũng vô dụng, thầy cô không chịu ký đơn nghỉ cho em, sợ em phân tâm."

"Việc học quả thật quan trọng." Dụ Lãm Nhiên đồng ý với cách làm của giáo viên, tự mình phủ định mình, "Không đến cũng không sao, năm cuối rồi, chờ đến thi đại học xong sẽ còn rất nhiều thời gian để đi."

"Dạ." Nghênh Niệm ngoan ngoãn đáp lời, "Thật ra em thấy lớp 12 cũng không có gì khác so với lúc trước, cũng chỉ học nhiều đó thôi, em lại không thuộc kiểu nước đến chân mới nhảy, năm cuối cùng mới lo học, vừa khai giảng em còn đi thi nữa, em thấy mình không hề làm lỡ việc học..."

Cô lại nói, "Nhưng cũng còn đỡ, năm nay quen được bạn mới, vui hơn hồi trước nhiều, cũng không thấy khó khăn mấy!"

Dụ Lãm Nhiên im lặng rồi nói, "Hiếm khi nào thấy em thích một người như thế."

Nghênh Niệm suy nghĩ, "... Đúng thật. Em rất kén chọn, mắt nhìn người rất cao! Người bình thường thì em chướng mắt! Nhưng bạn của em thì khác, anh không biết đâu, cô ấy siêu siêu tốt luôn, em rất thích cô ấy! Vì một số nguyên nhân, nói thế nào nhỉ? Dù sao cũng không thể nói rõ, chính

là lúc trước trong trường có nhiều người ăn hiếp cô ấy, em tức muốn chết! Em chỉ muốn đá cả đám đó rớt xuống hố phân..."

Cô nói đến kích động, nói không ngừng nghỉ, dù sao khoảng cách khá xa, hai bên không thể nào biết được cảm xúc hiện giờ của đối phương, chỉ có thể thông qua điện thoại mà truyền đạt.

Cuối cùng, cô cảm thán, "Nếu có thể, em muốn sống cùng cô ấy cả đời này!"

Bên kia im lặng một lúc lâu.

Nghênh Niệm đợi một buổi, "Đội trưởng? Anh ngủ rồi hả?"

"Không có." Giọng nói hờ hững của anh vang lên, "Tôi đang nghe xem chừng nào em nói xong."

Cô hơi ngại, "Có phải em nói nhiều không..."

"Bình thường không thấy em nói nhiều vậy." Anh nói, "Nhưng vừa nhắc đến người này thì lại khác."

Nghênh Niệm không biết đây là khen hay chê, nhưng cô không nói gì, cùng lắm thì bị anh chê nói nhiều, không đến mức mắng cô, cô không để trong lòng.

"Vì em rất rất thích cô ấy đó..." Nghênh Niệm thầm nói.

"Em gọi cô ấy là đồ đáng yêu hả?"

"Đồ đáng yêu là tên trong điện thoại, trước mặt cô ấy em không gọi thế!" Cô nói, "Ở trước mặt em gọi tên cô ấy."

Dụ Lãm Nhiên hỏi, "Em để tên tôi là gì?"

Nghênh Niệm không cần nghĩ đã thật thà trả lời, "103!"

"..." Thời gian im lặng bên kia có hơi lâu, nhưng vẫn nghe anh hít thở, sau đó giọng nói trầm ấm vang lên, dường như anh nói ra từng chữ, "Sao em không để tên đầy đủ?"

"Anh thích em để tên đầy đủ hả?" Nghênh Niệm sững sờ, "Nếu anh thích, thế thì em đổi cho anh..."

Cô chưa nói dứt câu, anh đã cắt ngang, "Tôi buồn ngủ rồi, ngủ đây."

"Tít --" một tiếng.

Cúp máy vội vàng và đột ngột, Nghênh Niệm nhìn chăm chăm màn hình, khó hiểu.

...

Suốt năm lớp 12, có rất nhiều chuyện Nghênh Niệm đã tự mình trải qua, hoặc đứng ngoài quan sát.

Vì quan hệ với Chu Yếu nên cô quen được một cô bạn khác. Cô ấy khác với cô và Chu Yếu, tên là Trịnh Ngâm Ngâm, cô ấy không xuất sắc, không ưu tú nhưng tính tình rất tốt.

Nói đến có chút liên quan đến Nghênh Niệm, Trịnh Ngâm Ngâm vì thích một nam sinh nên gia nhập câu lạc bộ kiếm đạo, vì màn tranh giành người yêu mà bị hội trưởng câu lạc bộ mượn cơ hội ăn hiếp, cả thể xác và tinh thần đều bị tổn thương nặng nề.

Hội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo là đàn em lớp 11, sau khi lên 12, Nghênh Niệm và vài hội viên cùng khối đã xin rút lui theo quy định, tạm dừng hoạt động ở câu lạc bộ, chuyên tâm vào kỳ thi.

Nhưng Trịnh Ngâm Ngâm lại quá hồ đồ, vướng mắc tình cảm và thể diện với nam sinh, lại bị hội trưởng cố ý làm khó dễ, rõ ràng đã lên 12 mà vẫn còn ở trong câu lạc bộ.

Là Nghênh Niệm ra tay giải quyết chuyện này, theo quy định công bằng, kiểm thuật sạch sẽ, đánh cô hội trưởng kia đến nỗi không còn sức đánh lại, cúi đầu xin tha.

Chuyện rút khỏi câu lạc bộ cũng do cô làm, thậm chí cô còn đối đầu với cô hội trưởng không ngay thẩn. Ở trước mặt cô, cái cố "giáo viên bận nên chưa ký đơn được" không chịu nổi một đòn.

Từ đó về sau, ba người trở thành bạn thân. Nghênh Niệm và Chu Yếu phụ đạo cho Trịnh Ngâm Ngâm, cô ấy thoát khỏi tất cả những gì liên quan đến người mình từng thích. Không phụ lòng Chu Yếu và Nghênh Niệm, tên của cô ấy đã có mặt trong top 100, cô gái "bình thường" này đã không nhịn được mà khóc đỏ mắt.

Một chuyện rồi một chuyện như thế, lớp 12 trôi qua nhanh như gió.

Trong thời gian này, số lần Nghênh Niệm đi xem thi đấu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thời gian gấp gáp, cô không thể hẹn Dụ Lãm Nhiên ra ngoài ăn cơm như lúc trước, chủ yếu là xem thi đấu xong là bay về trong đêm.

Chỉ có một lần, tâm huyết dâng trào làm thành một bảng đèn cài lên đầu với dòng chữ "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi", bên cạnh còn có một mũi tên chỉ về phía mình.

Nhóm Tiêu Tiêu có quan hệ khá tốt với cô, lâu rồi không gặp, họ đã giúp cô làm bảng đèn cổ vũ "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" này.

Hiếm khi được thả ga một lần.

Nhưng việc học vẫn quan trọng nhất, sau lần thi đấu kia, Dụ Lãm Nhiên có nói chuyện với cô trên Wechat, nhưng cô bận học không có thời gian, nói vài ba câu rồi kết thúc.

Sau đó nữa, Nghênh Niệm được tuyển thẳng vào trường đại học mà

mình mơ ước, sớm đã qua đời nên khoảng thời gian trước khi thi của cô nhẹ nhàng hơn mọi người rất nhiều.

Cuối tháng sáu, kỳ thi đại học kết thúc, cuối cùng cũng có được cảm giác chân thật.

Nghênh Niệm bắt đầu quay lại với việc đi xem thi đấu, SF đến thành phố nào, cô liền xách ba lô bay theo đến đó. Nhưng chỉ xem thi đấu chứ không gặp được Dụ Lãm Nhiên.

Mấy lần trước là do cô không muốn làm phiền Dụ Lãm Nhiên, năm nay là một năm vô cùng quan trọng đối với bọn anh, cô không dám quấy rầy anh. Về sau có lẽ là thấy cô đăng Weibo, anh biết cô thường đi xem thi đấu nên mới nhắn tin hỏi cô.

"Đi xem thi đấu sao không nói tôi biết?"

"Em sợ quấy rầy anh."

Hồi lâu sau Dụ Lãm Nhiên mới trả lời lại, chỉ một chữ, "Ờ."

Nghênh Niệm nhìn đoạn đối thoại, tâm trạng bỗng trầm xuống, quả nhiên là lâu rồi không gặp, quan hệ giữa cô và anh đã nhạt hơn trước nhiều.

Mang theo tâm trạng phức tạp không nói nên lời, Nghênh Niệm đi xem thêm vài trận đấu.

Lúc không đi xem thi đấu, Nghênh Niệm dành thời gian liên hoan với bạn bè, hiếm khi mọi người đều ở nhà. Người đi du lịch, thăm người thân đều đã quay về, thế là mọi tranh thủ hẹn nhau liên hoan.

Cùng ngày hôm đó, tài khoản "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" có hơn vạn fan của Nghênh Niệm và "Ân Ân muốn Ngâm Ngâm" nổi tiếng của Trịnh Ngâm Ngâm bắt đầu theo dõi nhau, Weibo cá nhân của Chu Yếu gần như không có fan, cũng như không thể nào tăng fans dĩ nhiên đã sớm nằm

trong danh sách theo dõi của Nghênh Niệm.

SF tranh tài tại thủ đô, Nghênh Niệm rủ Chu Yếu đi cùng. Nói hết lời, cái tên Trần Hứa Trạch quản trời quản đất quản luôn cả bầu không khí của Chu Yếu mới miễn cưỡng đồng ý để Chu Yếu đi du lịch cùng cô.

Hành trình đến thủ đô năm ngày bốn đêm, sau khi xem thi đấu xong, hai người ở lại thủ đô chơi mấy ngày, trong chuyến đi lần này, Nghênh Niệm chụp được một tấm ảnh rất ưng ý, là lúc tối khi cô đi dạo đi ngang qua một quảng trường.

Trên quảng trường có hai màn hình lớn, trong màn hình đang chiếu một quảng cáo hôn lễ, một cái màn hình khác thì chiếu video tuyên truyền của SF.

Chu Yếu bị Nghênh Niệm nài nỉ chụp cho mình một tấm.

Trong ảnh, màn hình bên trái chiếu tuyên truyền của SF, màu sắc trang nhã, bên phải là quảng cáo, ba chữ to đùng "lấy anh nhé" vô cùng rõ ràng.

Nghênh Niệm lại đứng giữa hai màn hình, ôm mặt đầy hạnh phúc, tựa như một giây sau là có thể gả cho người trong bức ảnh tuyên truyền ở bên tay trái.

Ảnh của Chu Yếu do Nghênh Niệm chụp, cảnh nền chỉ lấy màn hình "lấy anh nhé", không hỏi cũng biết cô ấy gửi cho ai, ngoại trừ Trần Hứa Trạch thì còn ai vào đây.

Thật ra Nghênh Niệm rất hâm mộ cô ấy, với mối quan hệ "bạn bè" giữa cô và Dụ Lãm Nhiên, cô không dám gửi ảnh chụp ngại ngùng thế này cho Dụ Lãm Nhiên xem, ngay cả đăng lên vòng bạn bè cũng không dám đăng.

Có lẽ Dụ Lãm Nhiên thi đấu bận rộn một mối, cô đến thủ đô, nhắn cho anh một tin, "Em đến xem thi đấu."

Anh chỉ nhần lại một chữ "ừ".

Có thể là do trong lòng khó chịu, Nghênh Niệm không biết làm thế nào, cuộc nói chuyện đành kết thúc tại đây.

Ngày thứ hai sau khi trở về từ thủ đô, có lẽ Chu Yếu đang vui, nên lúc rảnh Nghênh Niệm lướt Weibo, thấy cô ấy đăng hai tấm ảnh chụp ở quảng trường ngày hôm đó lên Weibo.

Nghênh Niệm tiện tay bấm like một cái.

Nghênh Niệm đang do dự có nên đi xem SF thi đấu vào cuối tuần này hay không, chưa kịp quyết định, Dụ Lãm Nhiên đã gửi tin nhắn cho cô.

Anh nói, "Trận đấu tiếp theo trong đội có vé tặng, huấn luyện viên nhớ đến em đang nghỉ, hỏi em có muốn đi xem không?"

Cô cảm thấy được cưng mà lo, cảm giác này hình như đã lâu lắm rồi mới có, "Em có thể đi không?"

"Em có muốn đến hay không?"

"Đương nhiên là muốn rồi! Em muốn đi!"

Dụ Lãm Nhiên nói, "Vậy thì đi."

Là do năm 12 quá bận, còn năm này lại có ý nghĩa rất lớn với anh nên vô cùng để tâm. Cô không nói rõ, chỉ biết rằng lâu rồi bọn họ không nói chuyện như thế.

Nghênh Niệm bỗng thấy sóng mũi cay cay.

Trong lòng cô bỗng có một loại cảm xúc không nói rõ được cũng không thể tả được, cứ kéo dài mãi đến tận ngày đi xem thi đấu

Spoil cực mạnh: Chương sau có người được thăng cấp từ fan girl lên làm... bạn gái =))

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ khi bắt đầu quan tâm đến SF, bọn họ đã trải qua biết bao nhiêu trận đấu, nhưng đây là trận đấu tiên Nghênh Niệm xem mà mất tập trung nhất. Tình hình thi đấu có hơi nhẹ nhàng, suy nghĩ đặt trên màn hình của Nghênh Niệm đã dần bay xa.

Vé xem thi đấu là do Dụ Lãm Nhiên tặng, nhưng lâu rồi cô không gặp anh, cũng không đặt bánh kem sẵn chờ thi đấu xong sẽ mang vào như trước kia nữa.

SF thắng trận, Nghênh Niệm vỗ đến đỏ cả tay, lúc giải tán mà vẫn còn mất tập trung, cô vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ lúc này.

Một lát sau, cô nhận được tin nhắn của Dụ Lãm Nhiên khi mọi người ra về.

Anh hỏi, "Em đang ở đâu?"

Nghênh Niệm đứng một bên cạnh cửa lớn, trả lời lại, "Em đang ở hội trường thi đấu."

"Ở chỗ nào?"

Cô nhìn xung quanh, nói vị trí cho anh.

Anh chỉ trả lời một câu, "Đứng yên đó đừng nhúc nhích."

Nghênh Niệm cầm điện thoại đứng im một chỗ, khán giả lần lượt ra về, chưa đầy mấy phút, bên cạnh xuất hiện một bóng người.

Anh mặc đồ bình thường, cô có hơi bất ngờ nên vô thức nghiêng về bên cạnh, cô thấy rõ áo hoodie mỏng ngăn trước mặt mình, bả vai chậm rãi thả lỏng.

"... Đội trưởng?"

"Ừ."

Thi đấu vừa kết thúc, để tránh khán giả chưa ra về sẽ nhận ra, Dụ Lãm Nhiên kéo mũ xuống che đi hơn nửa gương mặt của mình.

Nghênh Niệm lại tò mò sao anh lại thay đồ nhanh như thế, "Đồ của anh..."

"Thi đấu xong thì thay." Anh nói, "Lâm Sơn Khước đang nhận phỏng vấn, tôi ra đây trước."

Nghênh Niệm bỗng chốc im lặng, vì anh ngẩng đầu nên cái cằm khế hất lên, anh cup mắt nhìn thẳng cô xuyên qua khoảng trống.

"Hôm nay phải về ngay hả?"

Cô sững sờ lắc đầu, "À, không gấp..."

Anh nhẹ nhàng gật đầu, "Đói không?"

"Có hơi hơi..."

"Tối nay muốn ăn gì?"

Nghênh Niệm chậm chạp nhận ra, "Anh muốn đi ăn với em hả?"

Vừa hỏi xong, sắc mặt cô khế ngừng lại, có hơi thấp thỏm, nếu là trước

đây thì câu này không có vấn đề gì, nhưng bọn họ lâu rồi không liên lạc thường xuyên như trước.

Dụ Lãm Nhiên thu hết vẻ mặt của cô vào mắt, có lẽ nghĩ đến cảm xúc của cô, lời nói rõ ràng hơn lúc trước, tránh cho cô phải suy đoán nhiều.

"Không đi ăn với em thì tôi ra đây làm gì."

Nghênh Niệm nhìn anh, lát sau lại cúi đầu, cổ họng cứ nghẹn nghẹn.

"Đi thôi." Dụ Lãm Nhiên cất bước định đi, nhưng người bên cạnh lại không đi theo. Anh dừng bước, nhìn lại, Nghênh Niệm đứng tại chỗ, vẫn cúi đầu như cũ.

Dụ Lãm Nhiên quay lại, đứng trước mặt cô, "Sao thế?"

Không một âm thanh. Một giây, hai giây, ba giây... Bờ vai cô khẽ run lên, cuối cùng anh cũng nghe thấy, cô đang khóc, cứ thút tha thút thít.

Dụ Lãm Nhiên nhướn mày, đưa tay nâng cằm cô lên, Nghênh Niệm nghiêng đầu, không chịu nhìn anh.

Cô quay sang chỗ khác mà khóc, mặt đầm nước mắt, hai má đỏ bừng.

Một giây sau, Nghênh Niệm giơ tay che mặt lại, nghẹn ngào vừa khóc vừa nói.

"Đội trưởng, có phải anh... có phải anh không cần em làm fan của anh nữa không..."

"Lâu lắm rồi... anh không thèm để ý đến em... không chơi với em, không nói chuyện với em... không để ý đến em..."

"Có phải anh chê em... phiền không..."

Cảm xúc bị cất giấu trong lòng thoáng chốc tìm được chỗ phát tiết, khó

mà ngăn lại được, cứ thế mà trào dâng. Cô khóc đến nghẹn ngào, khóc đến mờ mắt, không thể mở mắt ra được.

Đây là lần thứ hai Nghênh Niệm khóc vì anh.

Trời vẫn chưa tối, những cửa hàng xung quanh, người qua kẻ lại trên đường, tất cả đều ở đây, nhưng bên tại lại trở nên yên tĩnh ngoại trừ tiếng khóc của cô, không thể nghe thấy tiếng động dư thừa nào.

Không có khăn tay, Dụ Lãm Nhiên vươn tay lau nước mắt cho cô, động tác vô cùng cẩn thận, từng chút từng chút lau đi nước mắt của cô.

Cảm giác lạnh lẽo lướt trên da cô, Nghênh Niệm khẽ giật mình, mi mắt vẫn còn ướt, ngạc nhiên nhìn anh.

"Năm nay bạn rớt thi đấu." Dụ Lãm Nhiên đối mặt với cô, lau xong một bên lại đổi sang bên khác, "... Nhưng thật ra bạn bị không phải là chính."

Nghênh Niệm sững sờ nghe anh nói.

Anh dừng lại một chút, giọng anh vang lên ngay sau đó, "Anh rất không vui."

Cô chớp mắt, hàng mi vươn ướt khiến người ta khó chịu, "Không vui ư... vì sao?"

"Tựa như em cũng chẳng muốn gặp anh là mấy."

"... Em không có!"

"Một thời gian dài không gặp mặt đối với em cũng không là gì."

"Em..."

"Em thích anh, nhưng đồng thời cũng thích những chuyện khác, những người khác." Tay anh toàn là nước mắt của cô, anh chậm rãi thu tay lại,

nhìn cô rồi nói, "Anh không phải là người em thích nhất, đối với chuyện này, anh không vui."

Nghênh Niệm phản ứng không kịp, mấy giây sau mới vội vàng giải thích, "Không, không phải đâu! Với bạn bè, em chỉ thích theo kiểu bạn bè, còn đối với anh... em... chuyện này thì khác, với lại, không phải em không muốn gặp anh, em muốn lắm chứ! Nhưng mà..."

Nhưng mà cô cảm thấy anh cũng không thèm để ý đến cô.

Cô đến hay không hình như anh không hề quan tâm, đây là cảm giác của cô. Cảm giác này khiến cô vô cùng khó chịu.

"Thế nên trong nửa năm nay anh suy nghĩ rất nhiều." Dụ Lãm Nhiên không tiếp lời cô, giống như anh đã chuẩn bị từ trước, chậm rãi nói tiếp, "Anh cảm thấy câu nói anh từng nói với em, không cho phép em thoát fan, vẫn chưa đủ."

Nghênh Niệm hé môi, đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

Cảm giác khác hẳn đốt ngón tay, đầu ngón tay ấm áp của anh chạm vào trán cô, nhẹ nhàng ấn lên hai lần.

"Không cho phép thoát fan, không cho phép treo tường, phải nhìn anh nhiều hơn --"

Như nghe thấy tiếng nổ "bùm" bên tai, đầu óc Nghênh Niệm rối loạn cả lên, choáng váng, mất đi năng lực suy xét.

"Không muốn chỉ làm fan và thần tượng." Dụ Lãm Nhiên nói, "Từ hôm nay trở đi, anh và em bắt đầu tìm hiểu nhau theo kiểu nam và nữ."

...

Trong nhà hàng, hai người ngồi xuống băng ghế dài, đồ ăn đã dọn lên được một nửa, nhưng Nghênh Niệm vẫn còn ngây người.

Dụ Lãm Nhiên nhìn cô rồi nheo mắt, "Ngốc đến mức không biết ăn cơm rồi hả?"

Nghênh Niệm bồng ngẩng đầu nhìn anh, một giây sau, gương mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt cứ liếc qua liếc lại, "Em ăn, ăn..."

Cô cầm thìa gấp một miếng măng bỏ vào chén, động tác vô cùng chậm chạp, giống như bà lão bắt đầu bị lú lẫn.

Chuyện này không thể trách cô được.

Ai có thể ngờ? Dụ Lãm Nhiên lại nói với cô rằng anh có cảm tình với cô.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ đã không còn là fan và thần tượng nữa, không còn mối quan hệ cổ vũ và được cổ vũ nữa, bọn họ là bạn bè, vẫn còn có thể tiến thêm một bước, đang tìm hiểu lẫn nhau, tiếp xúc với nhau theo mối quan hệ nam và nữ.

Nghĩ lại cứ như là mơ vậy, không chân thật, khiến người ta có cảm giác lâng lâng.

Nghênh Niệm xác nhận lại lần thứ bảy, "Đội trưởng, lời anh nói vừa nãy đều là thật sao? Là thật đúng không?"

Dụ Lãm Nhiên cố nhin cảm xúc muốn trợn mắt, anh nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra rồi gật đầu, "Thật."

"Không lừa em chứ?"

"Lừa em có tiền không?" Dụ Lãm Nhiên hỏi vặn lại.

Nghênh Niệm rụt cổ, cúi đầu ăn miếng măng trong chén, khóe môi không khỏi cong lên nở nụ cười.

A hi hi.

Là thật đó.

Nghênh Niệm như một chú hamster ăn hết miếng măng, sau đó mở to mắt nhìn về phía anh.

Dụ Lãm Nhiên đánh đòn phủ đầu, "Đừng hỏi nữa, em mà hỏi nữa anh cho em qua bàn bên cạnh ngồi ăn bây giờ."

Cô mất hứng bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, "Lúc nhận phỏng vấn thì cứ cười tủm tỉm, đôi mắt cong lên giống hệt hồ ly, còn lúc nói chuyện với em thì hung dữ thế đó..."

Bàn ăn khá lớn, nhưng dù cô nói nhỏ thì Dụ Lãm Nhiên vẫn nghe được. Nếu đổi là người khác, ví dụ như bọn Dịch Thận trong đội thì anh đã cho cậu ta cách xa mình ba mét. Nhưng Nghênh Niệm vừa mới khóc xong, khó khăn lắm mới khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, dám nói dám cười, lại mạnh miệng, anh nhú mày, không thể làm gì ngoài việc nhường nhịn.

"Em muốn thấy anh cười à?" Anh hỏi.

Nghênh Niệm nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Anh nhú mày, "Em ăn xong đi anh sẽ cười cho em xem."

Nghênh Niệm nửa tin nửa ngờ, nhìn anh một hồi rồi lại nhìn trong chén mình, sau đó lại nhìn anh. Cô thử xới miếng cơm, mắt cứ nhìn anh chăm chăm, sau đó nuốt xuống. Anh đúng là nhếch môi, cười một cái với cô.

Hai mắt Nghênh Niệm sáng bừng, lại ăn thêm một miếng, khóe môi đang nằm im của Dụ Lãm Nhiên lại nhếch lên lần nữa.

Có lẽ vừa nãy đã khóc đến trôi cả não, cô trở nên ngốc nghếch hơn, như vừa tìm được trò mới, cứ nhìn chăm chăm Dụ Lãm Nhiên, đùa thì không ngừng xới trong chén.

Ăn một miếng, anh cười một cái; lại ăn một miếng, anh lại cười một cái; ăn một miếng nữa, anh lại cười một cái...

Đồ ăn trong chén của cô nhanh chóng đã sạch sẽ.

Nghênh Niệm vội vàng bưng ly nước lên uống, thở dài một hơi, "Suýt nữa thì nghẹn rồi!" Sau đó cô như đang dâng vật quý nhìn về phía Dụ Lãm Nhiên, vô cùng đắc ý, "Em ăn xong rồi!"

Dụ Lãm Nhiên chăm chú nhìn cô, trong chén của cô đã hết cơm để lùa, một cảnh phim đến đây là kết thúc.

Anh vẫn cười, khóe môi đang nhếch lên mang theo ý cười khó giấu, môi mỏng khẽ hé, "Đồ ngốc."

...

Quay lại khách sạn, tuy đêm đã khuya nhưng Nghênh Niệm vẫn không thể nào ngủ được. Càng nhớ lại, thì cảnh tượng mấy tiếng trước lại hiện lên trong đầu cô, mặt cô lại đỏ lên.

- - Dụ Lãm Nhiên có cảm tình với cô.

Nói ra câu này chính bản thân cô còn khó tin, lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy kỳ diệu không thể hình dung.

Nghênh Niệm nhìn trần nhà thật lâu, thở dài một hơi, trần trọc trở mình, cô không nhin được mà mở Weibo, đăng một bài đăng khó hiểu.

"Dưới chân cứ lơ lửng, cả người như nhẹ tênh, mờ mịt, sợ chỉ là một giấc mơ."

Bên dưới bình luận hỏi cô sao thế:

"Dụ Cưỡi đại đại có chuyện gì hả? Không thoải mái hay sao?"

"Có phải tâm trạng không tốt không?"

"Mơ thấy ác mộng hả? Điều chỉnh lại tư thế ngủ là được, mơ đều là giả cả, đừng sợ!"

...

Bình thường cô luôn trả lời bình luận, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng trò chuyện với mấy bạn fan này, cô chỉ cầm điện thoại, lại bắt đầu ngẩn người.

Không biết qua năm phút hay mười phút, màn hình điện thoại lại sáng lên.

Tiêu Tiêu gửi tin nhắn cho cô, "Dụ thần đăng Weibo rồi! Nghênh Niệm em xem chưa? Đúng rồi, có phải tâm trạng em không tốt không?"

Thành viên trong đội SF đăng Weibo không phải là tin gì mới, nhưng chỉ có Dụ Lãm Nhiên một năm mới nổi lên được vài lần, nên vừa có động tĩnh liền khiến nhóm fan tranh nhau chia sẻ.

Hết cách rồi, số lần đăng bài ít ỏi, vì ít nên mới quý báu.

Nghênh Niệm xem tin nhắn nhưng không trả lời lại ngay, cô mang theo sự tò mò và tâm trạng khó nói bấm vào Weibo, kéo tin mới, sau đó hiện lên thông báo Dụ Lãm Nhiên vừa đăng bài mới -- Anh được cô để chế độ theo dõi đặc biệt.

Kéo xuống dưới màn hình, lướt vài tin đã thấy bài đăng của Dụ Lãm Nhiên.

Đây là lần thứ hai Dụ Lãm Nhiên đăng trạng thái cá nhân.

Một tấm ảnh chụp ánh trăng, chụp không đẹp lắm, nhưng hiếm khi anh hứng thú như thế, nên mặc dù chỉ là một bài đăng vu vơ, nhưng fan vẫn rất kích động.

Nội dung anh đăng kèm theo chính là:

- - "Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, là thật đó."

Tết đến tới mông rồi nên vội vàng cho lên chương mới để đội trưởng nhà mình có người yêu trước thêm năm mới =)), cuối cùng cũng có gấu đi chơi Tết rồi anh nha. Còn anh Cố thì hành trình của vợ còn gian nan lắm nên mai hoặc một sẽ lên chương mới sau =))). Chúc mọi người năm mới vui vẻ nha <3 ^^

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự thay đổi của Nghênh Niệm khó mà thoát khỏi ánh mắt của người khác, nhất là mấy người bạn có quan hệ thân thiết với cô. Nghênh Niệm vừa trở về, Chu Yếu đã nhận ra cô không giống lúc trước, sự thay đổi này thể hiện rõ ở tâm trạng.

Không cần biết nhìn thấy gì, Nghênh Niệm luôn cười hi hi trông rất là vui vẻ, Chu Yếu không nhịn được nên hỏi, "Niệm Niệm, sao cậu lại vui như thế?"

Nghênh Niệm cười hi hi vài tiếng rồi nói, "Không có gì, mình đâu có vui." Nhưng khóe môi cô cứ cong lên.

Đầu giờ chiều nên quán cà phê khá vắng khách, tiếng nhạc du dương như làn nước chảy dịu dàng vô cùng thư giãn, đây chính là nơi tốt nhất để tận hưởng buổi trà chiều.

Nghênh Niệm và Chu Yếu đang chờ Trịnh Ngâm Ngâm, bọn họ đã hẹn cùng nhau đi dạo phố rồi đi ăn tối. Hai người bọn họ đã đến từ sớm, Trịnh Ngâm Ngâm có việc nên đến trễ, bây giờ đang trên đường đến.

"Thật à? Nhưng mình cảm thấy sau khi cậu đi xem thi đấu về thì cả người khác hẳn." Chu Yếu nghiêm túc quan sát Nghênh Niệm, lúc cô ấy nói chuyện luôn có thói quen mỉm cười, gương mặt mềm mại trắng nõn hiện lên nét đỏ ửng vì bị nhiệt độ bên ngoài hun nóng, mặc dù trong quán có máy lạnh nhưng cái nóng bức của mùa hè vẫn chưa kịp tan đi.

Không nói đến vẻ ngoài xinh đẹp, cách cô ấy nói chuyện lại khe khẽ nhẹ nhàng, dịu dàng êm tai, khó trách Nghênh Niệm lại thích ở cạnh cô ấy. Chống tay lên bàn, Nghênh Niệm ôm hai má nghe cô ấy nói cho xong rồi đưa tay nhẹ véo má cô ấy, không đứng đắn thậm chí nói, "Sao Trần Hứa Trạch có phúc thế nhỉ! Lại có thể cùng ngủ với Yêu Yêu của mình!" Sau đó cô mới trả lời, "Có chút chút, nhưng tâm trạng tốt cũng bình thường thôi mà, cậu cũng biết ngày nào mình cũng ồn ào, đương nhiên vui vẻ rồi!"

Chu Yếu lúng túng, "Gì mà mỗi ngày chứ... không có đâu..."

Nghênh Niệm cười hì hì, không trêu cô ấy nữa.

Tình huống trong nhà của Chu Yếu có hơi phức tạp, trong thời gian nghỉ này, mâu thuẫn giữa cô ấy và mẹ mình trở nên gay gắt hơn, đến nỗi âm ỉ ra mặt. Chu Yếu luôn dịu dàng, điềm tĩnh vậy mà lại cương quyết không chịu cúi đầu, cô ấy thà dọn ra ngoài ở cũng không muốn chịu thua, có thể thấy được mâu thuẫn lớn thế nào.

Gia đình Trần Hứa Trạch cũng khác hẳn so với những gia đình bình thường, ba mẹ cậu đều bận, trong thành phố có rất nhiều nhà nhưng cậu lại không thích ở, chỉ ở lì trong cái xóm nhỏ nơi mà ông bà nuôi cậu khôn lớn đã qua đời, và cậu đã sớm quen với cuộc sống tự lập.

Bình thường, mỗi khi hàng xóm làm đồ ăn ngon sẽ gọi cậu hoặc chừa lại cho cậu một phần, trong đó, nhà Chu Yếu chăm sóc cậu nhiều nhất.

Cách đây không lâu, Nghênh Niệm và đám Giang Gia Thụ từng đến nhà Trần Hứa Trạch chơi mấy lần, cùng nhau tổ chức liên hoan, chơi đùa. Bây giờ, mâu thuẫn giữa Chu Yếu và gia đình mình hình như đã được giải quyết, cô ấy cũng đã chuyển về nhà, nhưng hai người bọn họ đúng là từng ở chung với nhau một thời gian, tương lai về sau, cô ấy và Trần Hứa Trạch tất nhiên lại càng có nhiều thời gian sống cùng nhau hơn.

Cô nhớ rõ lúc rời khỏi nhà Trần Hứa Trạch, cả đám bạn đều than thở, "Hai người bọn họ đúng là giống đôi vợ chồng trẻ sống cùng nhau!"

Giang Gia Thụ nói, "Đương nhiên rồi, bọn họ từ nhỏ cùng chơi với nhau trong xóm nhỏ, cùng nhau lớn lên, bây giờ còn cùng nhau thi đến thủ đô, còn có ai xứng đôi hơn bọn họ chứ?"

Kỳ thi đại học của khóa này có 2 thủ khoa, một nam một nữ, chính là Trần Hứa Trạch và Chu Yếu, hai người cùng lớn lên ở một xóm nhỏ, bọn họ xem như đã trở thành giai thoại trong đám bạn cùng lứa.

Kỳ nghỉ nhanh chóng kết thúc, mọi người chuẩn bị đường ai nấy đi, đến đại học đăng ký, bắt đầu bước lên con đường đại học.

Nghênh Niệm tranh thủ thời gian hẹn hò với Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm, tránh việc sau này sẽ khó gặp nhau. Đây là bữa hẹn hò riêng của con cái, Nghênh Niệm cấm không cho đám Giang Gia Thụ và Trần Hứa Trạch xuất hiện.

Không thể không nói, người đang yêu vô cùng nhạy cảm, Nghênh Niệm vừa mới trêu Chu Yếu xong, cô ấy vừa đưa tay xoa má, bỗng nhiên sáp lại gần Nghênh Niệm, huơ tay về phía Nghênh Niệm, "Niệm Niệm, nói thật đi, có phải cậu... đang yêu không?"

Nghênh Niệm sắc mặt một cái, "Làm, làm, làm gì có!"

Cô luống cuống tay chân lau miệng, Chu Yếu nở nụ cười biết tởm.

Đang nói thì Trịnh Ngâm Ngâm vội vàng chạy đến, cô ấy vào cửa rồi nhìn xung quanh, thấy bọn cô thì lật đật chạy tới, "Xin lỗi, xin lỗi nha! Mình đến trễ!"

Trịnh Ngâm Ngâm kéo ghế ngồi xuống, nhân viên đi đến đưa menu cho cô ấy, Trịnh Ngâm Ngâm nhanh chóng chọn một ly nước và một phần bánh waffle.

Chu Yếu đưa cho cô một tờ khăn giấy, "Trời nóng thế này nên đừng có gấp, đổ mồ hôi rồi kìa, mau lau đi."

Nhận khăn giấy, Trịnh Ngâm Ngâm vừa lau mồ hôi vừa hỏi, "Mấy cậu đang nói gì thế?"

"Đang nói chuyện yêu đương của Niệm Niệm."

"Có đâu trời --"

Là một blogger tình yêu trên Weibo, đôi mắt Trịnh Ngâm Ngâm lập tức sáng bừng, trở thành bạn thân của hai người, lại được hai người giúp mình vượt qua mối tình đơn phương trẻ con non dại đầy ngốc nghếch kia, tính cách của Trịnh Ngâm Ngâm cũng trở nên vui tươi hơn. Cô ấy nhìn Nghênh Niệm chăm chăm, hỏi đến cùng, "Với ai? Đối phương là ai? Bao nhiêu tuổi rồi? Đại học hả? Hay là trường bọn mình? Không đúng! Trường bọn mình trai đẹp có mấy người đâu, Giang Gia Thụ là anh cậu, Trần Hứa Trạch là của Yêu Yêu rồi, mấy người còn lại hoặc là xí trai hoặc là không có đầu óc, mình thấy chẳng có ai xứng với cậu cả! Ai thế? Nói cho bọn mình biết đi!"

Nghênh Niệm ngượng đỏ mặt, "Cậu đừng nghe Yêu Yêu nói bậy! Mình có yêu ai đâu!"

"Thật không?" Hai cô gái đồng thanh hỏi.

"Thật..."

Chu Yếu nở nụ cười ranh mãnh hiếm thấy, "Cậu nhìn xem, cậu ấy cà lăm rồi kìa."

Trịnh Ngâm Ngâm càng nhìn càng thấy nghi, "Dạo này tâm trạng cậu tốt lắm đúng không? Mình thấy cậu đăng trạng thái liên tục, còn nữa, tối qua có phải cậu chia sẻ Weibo của mình không? Bài đăng đó của mình là lời tâm tình... cậu đừng có mà nói cậu không yêu!"

Nghênh Niệm quyết không thừa nhận, "Mình thấy cậu viết hay thì chia sẻ thôi!"

"Bài đó của mình có ý là, mong hai người có thể tiếp tục mối quan hệ, có cái kết hạnh phúc."

"... Mình đọc không kỹ."

"..."

"Mình mù chữ được chưa!"

"..."

Chu Yếu cười mà không nói, Trịnh Ngâm Ngâm lại không chịu buông tay.

Nghênh Niệm bị ép đến đường cùng, buông tay chịu trói, "Được rồi, được rồi, mình nói là được chứ gì!" Cô thở dài một hơi, rướn người vào giữa bàn rồi nhỏ giọng nói, "Nhưng các cậu không được nói cho người khác biết đâu đấy. Chuyện này vẫn chưa thành đâu, với lại điều kiện bây giờ của anh ấy không thích hợp để khoe khoang, đặc biệt là mọi chuyện vẫn chưa xác định..."

"Sao lại thần thần bí bí như thế, tình huống thế nào?" Trịnh Ngâm Ngâm nghe cô nói mà nước cũng không thèm uống.

Chu Yếu bỗng lên tiếng, "Không lẽ là -- Dụ Lắm Nhiên?"

Nghênh Niệm và Trịnh Ngâm Ngâm cùng dừng lại, ngơ ngác nhìn cô ấy.

"Không thể nào, Nghênh Niệm cậu..." Trịnh Ngâm Ngâm vừa định phủ nhận, cô ấy quay sang thấy vẻ mặt không lời phản bác của Nghênh Niệm, giọng nói véo von bỗng im bặt.

Nghênh Niệm giơ ngón cái lên với Chu Yếu, im lặng gật đầu.

Trịnh Ngâm Ngâm không còn gì để nói. Được rồi, đúng là đầu óc của thủ khoa, biết còn rõ hơn cả cô ấy.

Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm không rành về eSport, có thể biết Dự Lãm Nhiên, nguyên nhân duy nhất chính là Nghênh Niệm.

Nói đến mức này rồi, Nghênh Niệm không che giấu chi nữa, cô kể hết mọi chuyện một năm này cho bọn họ nghe. Đang nói đến lúc mình bị Dự Lãm Nhiên làm tức đến khóc, cô có hơi xấu hổ, mu bàn tay bỗng ấm lên, cô ngẩng đầu lên, hóa ra Chu Yếu đang cầm tay cô.

Lòng Nghênh Niệm ấm áp hẳn, cô cười tỏ vẻ mình không sao rồi tiếp tục nói.

Nghe hết cả câu chuyện khiến trái tim thiếu nữ của Trịnh Ngâm Ngâm bùng nổ, mặt đỏ đến mang tai, nhưng sau đó lại than thở, "Ày, mấy cậu một người đã có bạn trai, một người sắp sửa có bạn trai, chỉ còn lại mình mình..." Một giây sau, cô ấy vỗ bàn, dọa hai người kia giật cả mình, "Buổi concert ngày kia chúng ta nhất định phải đi! Một người cũng không được thiếu!

Suy nghĩ của cô ấy quá nhanh, Nghênh Niệm và Chu Yếu đuổi theo không kịp.

Trịnh Ngâm Ngâm nói, "Cậu mình tặng quà tốt nghiệp cho mình nên đã mua cho mình 4 vé đi cùng bạn bè. Là thế này, mình giữ lại ba vé, đưa một vé cho người khác, ngày mốt ba tụi mình cùng đi nhé! Ngay ở thành phố bên cạnh, lúc trước không mua được vé mình còn rất buồn... Cùng đi

nhé!"

Chu Yếu không có ý kiến, nhưng Nghênh Niệm lại do dự, "Ngày mốt..."

Hình như Dụ Lãm Nhiên chỉ huấn luyện có một buổi, nếu ở nhà, cô có thể gọi điện thoại hoặc gọi video cho anh.

"Yêu Yêu cũng đã đồng ý rồi kìa!" Trịnh Ngâm Ngâm năn nỉ.

"..." Nghênh Niệm đấu tranh nội tâm một trận, cuối cùng gật đầu đồng ý, "Được rồi, mình đi."

...

Thần tượng của Trịnh Ngâm Ngâm là một ca sĩ vừa có nhan sắc vừa có thực lực, mặc dù không nổi tiếng cho lắm, nhưng trong giới âm nhạc cũng thu được một lượng fan trung thành, thế nên cũng khó mua được vé.

Sáng sớm ngày hôm đó, ba người lên xe xuất phát, sau khi đến nơi thì nghỉ ngơi một chút, sau đó đến sân vận động trước mấy tiếng, giải quyết cơm tối ở gần đó, sau đó gia nhập vào hàng ngũ xếp hàng.

Trịnh Ngâm Ngâm cứ luôn nói về ca sĩ kia nên Nghênh Niệm không để ý lắm, điện thoại thỉnh thoảng sáng đèn phân tán sự chú ý của cô.

Dụ Lãm Nhiên và cô đang nói chuyện với nhau.

"Cậu đừng nghịch điện thoại nữa mà!" Trịnh Ngâm Ngâm phản nản, "Ai thế? Là... là anh nhà cậu hả?" Cô ấy không nói thẳng tên, nhưng ba người bọn cô đều biết, chính là Dụ Lãm Nhiên.

"Yêu Yêu còn không nói chuyện với Trần Hứa Trạch kìa, còn cậu từ lúc lên xe đến bây giờ, lúc nào cũng cầm điện thoại không chịu buông tay! Mình thấy sau này anh ấy còn bám người hơn cả Trần Hứa Trạch!"

Chu Yếu dở khóc dở cười, "Đừng có nói nhảm, Hứa Trạch có bám người

đâu."

Nghênh Niệm và Trịnh Ngâm Ngâm cùng nhau ném ra ánh mắt khó nói nên lời.

Vừa đúng lúc thời gian đã đến, Trịnh Ngâm Ngâm vội nói, "Nhanh! Vào đi!"

Nghênh Niệm đành nhắn tin cho Dụ Lãm Nhiên, "Không nói nữa, em đang ở ngoài với bạn."

Cô không nói với anh mình đến thành phố bên cạnh xem concert, chủ yếu là do bọn họ không nói đến nên cô cũng không nói.

Buổi concert kéo dài mấy tiếng đồng hồ, bầu không khí này đúng thật không rảnh mà để ý đến điện thoại, ngay cả Nghênh Niệm và Chu Yếu chưa bao giờ nghe tác phẩm của chàng ca sĩ này cũng bị hút theo, quấy cả đêm, đúng là trải nghiệm quá đã.

Tan cuộc, bọn họ theo Trịnh Ngâm Ngâm đến chụp hình chung với poster và standee hình người cùng với mấy lẵng hoa ở bên ngoài, mặc dù trước khi vào đã chụp, nhưng Trịnh Ngâm Ngâm cứ nói buổi sáng và buổi tối cảm giác không giống nhau, thế là bọn cô phải chiều theo cô ấy.

Nghênh Niệm và Chu Yếu cũng chụp ảnh.

Sau đó bọn họ cùng ăn tối rồi quay về khách sạn, buổi tối náo nhiệt cuối cùng đã kết thúc.

Chu Yếu đi đánh răng rửa mặt trước, Trịnh Ngâm Ngâm lấy điện thoại ra, bỗng vỗ vào Nghênh Niệm, "Mình đăng Weibo nhé!"

"Hả? Đăng đi."

"Cậu cũng đăng đi."

"Mình đang làm gì, mình đâu phải là fan của nam thần nhà cậu..."

"Ây, vui mà!" Cô ấy nhìn phòng tắm một lát, "Yêu Yêu không thích đăng Weibo... Được rồi, mình tự đăng!"

Trịnh Ngâm Ngâm soạn bài đăng Weibo, không lâu sau, Nghênh Niệm đang chơi điện thoại đã thấy trạng thái mới nhất của Trịnh Ngâm Ngâm trên trang đầu.

Cô xem xong, quay về giao diện Wechat, tin nhắn gửi cho Dụ Lãm Nhiên sau khi kết thúc concert anh vẫn chưa trả lời lại, hình như anh đang huấn luyện.

Nghênh Niệm rảnh rồi không có chuyện gì làm, thế là bấm vào Weibo, chọn 9 tấm ảnh, chính là ảnh chụp ngày hôm nay, chỉnh sửa xong thì đăng lên.

Trịnh Ngâm Ngâm lướt đến, cười một tiếng, "Cũng đăng rồi nè!" Nói xong cô ấy mới phát hiện trọng điểm, "Quào, tấm ảnh ở giữa chụp đẹp quá! Cậu chụp mặt nam thần của mình rõ quá đi! Nghênh Niệm giỏi quá!"

"Đương nhiên rồi." Nghênh Niệm nằm trong chăn, vô cùng kiêu ngạo, "Mình là ai chứ!"

Cô chụp cho Dụ Lãm Nhiên biết bao nhiêu lần, cô rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

Dưới trạng thái chia sẻ hoạt động hàng ngày của này có rất nhiều người bình luận, cũng hấp dẫn fans của ca sĩ này bấm like.

Nghênh Niệm kéo rồi lại kéo, sau đó quay về màn hình chính.

Chu Yếu bước ra từ phòng tắm, Nghênh Niệm là người thứ hai vào rửa mặt. Đợi đến khi cô thay đồ ngủ, quần đầu còn ướt đi ra, cầm điện thoại lên, bỗng nhiên phát hiện có rất nhiều thông báo.

Tất cả thông báo đều từ Weibo.

Cô sửng sờ, khó hiểu bấm vào xem, sau đó phát hiện thông báo chưa đọc nhiều gấp mấy lần so với bình thường.

Phản ứng đầu tiên của cô là bấm vào bình luận, cô xem một hồi, tất cả nội dung đều là:

"Bao vây hiện trường bị bắt tại trận!"

"Trời má, Dụ Cưỡi đại đại bị "lật thuyền" rồi ha ha ha ha!"

"Lắm thần phát hiện chị trèo tường rồi! Dụ Cưỡi tèo rồi!"

"Có ai đến đây vì đội trưởng Dụ bấm like giống mị không?"

...

Nghênh Niệm tròn tròn mắt, cô bấm vào Weibo của Dụ Lắm Nhiên, bảy phút trước anh bấm like một bài đăng, chính là bài đăng của cô.

Khó trách nhiều người đến xem hiện trường "trèo tường" của cô!

Đừng nói đến chuyện vốn dĩ cô không muốn trèo, nhiều người nhìn như thế, cô dám trèo chắc?!

Nghênh Niệm bất đắc dĩ, đăng thêm một bài, "Chỉ đi cùng bạn xem concert mà thôi. Mình thích là Dụ Lắm Nhiên."

Vừa đăng lên, không lâu sau lại nhận tin nhắn Wechat của Dụ Lắm Nhiên.

Dụ Lắm Nhiên, "?"

Nghênh Niệm trả lời, "??"

Dụ Lãm Nhiên, "Đang yên đang lành sao tự nhiên thổ lộ với anh."

Nghênh Niệm, "Bình thường em thổ lộ ít lắm hả? Anh vào Weibo em lợi về trước xem thử, mười bài thì hết chính bài về anh rồi!"

Dụ Lãm Nhiên, "Anh còn tưởng em đổi ảnh nền, áy náy trong lòng nên mới thổ lộ với anh."

Nghênh Niệm, "Ai đổi! Còn nữa, coi như em có lý do đổi ảnh nền thì cũng đâu cần phải áy náy? Em không dùng thì em áy náy, thế có phải anh...?"

Dụ Lãm Nhiên chưa trả lời lại.

Nghênh Niệm đợi một chút, đang định gửi dấu hỏi sang, thì bỗng nhiên anh gửi ảnh chụp màn hình sang.

Là ảnh chụp màn hình khóa, hình nền là mặt cô.

Nghênh Niệm sững sờ. Lúc này cô chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Dụ Lãm Nhiên, "Lần này được chưa?"

Khóe môi cô không nhịn được cong lên, "Được rồi."

...

Năm phút sau, "Dụ Lãm Nhiên Cười Tôi" lại đăng Weibo, chỉ có sáu chữ:

"Mình thích Dụ Lãm Nhiên nhất!"

Cô cũng ghim bài đăng này lên đầu.

Mọi người ầm ĩ trên chộc:

"Dụ Cười đại đại bị dọa rồi hả?"

"Gửi hai bài liên biểu thị sự trung trinh, được lắm."

"Ha ha ha ha ha ha! Đội trưởng Dụ mau nhìn xem! Dụ Cười chỉ thích anh thôi! Đừng có like dọa người ta nữa!"

"..."

Đều là những lời trêu chọc thiện ý, nhưng trong lúc đó, tiếng xấu cũng theo đó mà xuất hiện --

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba ngày sau khi đi concert về, Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên đã hẹn gặp nhau tại thành phố nơi đặt căn cứ. Ngày đó SF không có thi đấu, các thành viên trong đội được nghỉ nửa ngày, lần này Nghênh Niệm không phải đến để xem thi đấu, cô chỉ đến để hẹn hò với Dụ Lãm Nhiên.

Lần hẹn hò chính thức đầu tiên.

Lời đồn trên mạng cũng càng lúc càng gây thêm sự chú ý, trước khi lên máy bay Nghênh Niệm vẫn còn đang xem mấy tin đó, trong lòng không chút gợn sóng, lúc máy bay cất cánh, hành khách phải tắt hết các thiết bị điện tử, cô còn ngủ được một giấc vô cùng yên ổn.

Mọi chuyện phải kể đến SF.

Theo dõi SF hơn hai năm qua, Nghênh Niệm là một trong những những fan có danh tiếng nhất định trong cộng đồng fans, trong một năm, dường như trận thi đấu nào cô cũng có mặt để cổ vũ. Lúc SF còn ít fans, danh tiếng không cao, Nghênh Niệm đã cùng nhóm bạn bè là lứa fans đầu tiên

chuẩn bị việc cổ vũ, có thể nói cô và nhóm bạn ấy chính là những fans ruột xuất hiện sớm nhất sau khi SF gây dựng lại sự nghiệp.

Cô đã từng tổ chức thành công các đợt cổ vũ, được Weibo chính thức của SF chia sẻ, được tham quan căn cứ, chụp rất nhiều ảnh đẹp cho Dự Lãm Nhiên, còn có những trạng thái thu hút hàng trăm ngàn lượt chia sẻ từ cộng đồng mạng. Vì tạo độ hot cho Dự Lãm Nhiên, mấy năm nay cô hoạt động chưa từng gián đoạn.

Có thể nói rằng, không thể nào tìm ra được một master-nim thứ hai như cô.

Có người nghe danh mà đến, vì thích SF, thích Dự Lãm Nhiên nên tìm đến cô, đương nhiên cũng sẽ có người không thích cô.

Đều là fans như nhau, dựa vào đâu mà cô nổi tiếng, được người người theo dõi, lại còn được gặp người thật, được tham quan căn cứ, Weibo chính thức không chia sẻ bài của người khác mà cứ chia sẻ bài của cô, dựa vào đâu mà cô khác với mọi người?

Chuyện Dự Lãm Nhiên bấm like tựa như một ngòi nổ, hoàn toàn làm nổ quả bom "bất công" trong lòng những người kia.

Nhóm người hâm mộ eSport có hẳn một diễn đàn tieba chuyên dùng để thảo luận game và chuyện thi đấu, cái đêm bấm like ấy đã xuất hiện một bài đăng đầu tiên nói về Nghênh Niệm --

"Có ai biết "Dự Lãm Nhiên cười tôi không"? Không lẽ chỉ mình tôi thấy cô ta giả tạo thôi hả?"

Thế là nội dung bài đăng chủ yếu công kích Nghênh Niệm "làm trò".

"SF vừa có động tĩnh, cô ta phản ứng còn mạnh hơn những người khác, ai không biết còn tưởng cô ta là nhân viên ngoài biên chế của SF đấy. Dự Lãm Nhiên chẳng qua chỉ bấm like Weibo của cô ta có một cái, mà cô ta lại đăng hai trạng thái liên tiếp nhằm đáp lại, tỏ vẻ như là "tuyển thủ và

chị đây đang tương tác nhau", biết diễn dữ thần!"

"Chơi game thì gà thôi rồi, trình độ như hạc nhưng không biết xấu hổ mà cứ khoe thành tích, lại không hiểu rõ trò chơi, thích Dụ Lãm Nhiên chắc cũng là do thích gương mặt người ta mà thôi. Dụ Lãm Nhiên số chắc đen tám kiếp mới bị cô ta thích!"

"Tôi còn phát hiện ra người này rất thích được chú ý trên Weibo, cứ sợ người ta không nhìn thấy cô ta, chuyện gì cũng nhúng chân vào. Tôi nghi cô ta vốn không thích trò chơi, chỉ thích cảm giác được mọi người vây quanh mà thôi, cái thể loại sâu bọ của giới eSport này đúng là buồn nôn mà!"

...

Trong bài có người cảm thấy hơi quá đáng, cũng có người thấy có lý, còn có một số người, giống như tìm được tri âm, bắt đầu cùng người đăng bài dùng những cụm từ "tôi thấy", "tôi có cảm giác", "hình như cô ta" để nhận định một "sự thật", sợ người ta không nhìn ra sự khoái chí của bọn họ.

Chuyện này cũng không phải là một khúc nhạc dạo đơn giản, sau khi bài đăng kia chìm xuống, không những không chấm dứt, mà không biết luồng gió quỷ quái ở đâu ra thổi càng lúc càng to.

Trong Tieba, trên các diễn đàn, còn có các trang web hóng hớt, bắt đầu mắng cô "giả tạo", sau đó phát triển thành soi từng bài đăng trên Weibo của cô, rồi lại đào ra thân phận của cô.

Lúc cô và Dụ Lãm Nhiên gặp nhau, mấy người đó đã đăng ký một tài khoản Weibo tạm thời, chuyên dùng để đăng những bài đăng bằng ảnh* nhắm vào cô. Những người làm ảnh nghiên cứu, tìm tòi từ những bài mắng chửi trên diễn đàn, sau đó tổng hợp lại, mỗi người đều hăng hái chia sẻ, thế phải để cho nhiều người nhận ra "bộ mặt thật" của cô.

*Bài đăng bằng ảnh (长微博): do weibo chỉ hạn chế 140 từ 1 bài đăng

cho nên bài đăng bằng ảnh dùng để đăng những tin dài hơn 140 từ.

Nghênh Niệm nhận được rất nhiều tin nhắn từ những người theo dõi cô, mọi người đều cho cô hay chuyện này, có an ủi, có lo lắng, cũng bảo cô phải chú ý sức khỏe.

Đương nhiên, cô cũng nhận được rất nhiều tin nhắn mắng chửi.

Chuyện này thậm chí còn đến tai các thành viên SF, Thành Nhuận, Lâm Sơn Khước và Bạc Xán không có Wechat của Nghênh Niệm, nên bọn họ hỏi thăm cô thông qua Wechat của Dịch Thận.

"Em vẫn ổn chứ? Đừng để ý đến chuyện trên mạng, dạo này em đừng lên Weibo nhé."

Nghênh Niệm nói cô không sao, sau đó gửi lại mấy meme, rồi lại nói, "Em đâu dễ bị ảnh hưởng như thế, bọn họ mắng kệ họ, em vẫn sống tốt."

Bên kia hồi lâu sau mới trả lời lại, chắc chắn là Thành Nhuận hoặc Lâm Sơn Khước đang chỉnh sửa nội dung, giọng điệu không giống với Dịch Thận cho lắm.

Bọn họ nói:

"Hiếm khi được nói hết những lời trong lòng. Từ khi đội bọn anh gây dựng lại đến bây giờ, em và những bạn fans lúc ấy có thể nói là nhóm fan đầu tiên, luôn ủng hộ bọn anh. Khán đài ban đầu không lấp đầy chỗ ngồi, không có người cổ vũ cho bọn anh, các em đã tiếp sức cho bọn anh, vẫn như thế đến tận bây giờ. Mặc dù bọn em là fans, nhưng trong lòng bọn anh thực ra đều rất muốn cảm ơn các em."

"Đầu năm nay lúc bọn anh thua trận cũng đã từng bị bôi nhọ, lời mắng chửi bay đầy trời, chớp mắt cũng đã đến được bây giờ. Bọn anh có thể hiểu rõ tâm trạng này, dù sao thì trong giới này, tuyển thủ bị mắng không hề ít. Nói với em mấy lời này là do đã quen biết nhau lâu, tiếp xúc cũng

không ít, ăn cơm cùng bàn, chơi game cùng nhau, giống như Dịch Thận vậy, vẫn luôn xem em là bạn bè. Cho nên, bọn anh hy vọng em sẽ không bị ảnh hưởng bởi những chuyện này."

Nghênh Niệm suy nghĩ thật lâu, sau đó gửi lại cho bọn họ một gương mặt cười đầy ấm áp.

Mấy giây sau, cô lại nhận được một tin, "Không chỉ anh, đội trưởng cũng xem em là bạn! Em đừng nên nghĩ quẩn!"

Nghênh Niệm vui vẻ quay đầu nhìn người bên cạnh, "Ồ?"

Dụ Lãm Nhiên khẽ nhếch môi, "Câu này vừa nhìn là biết Dịch Thận gửi."

"Thế hai đoạn trước đó?"

"Đoạn đầu là Thành Nhuận gửi, đoạn thứ hai là giọng điệu của Lâm Sơn Khước?"

"Không có Bạc Xán hả?"

"Dựa vào tính tình của cậu ấy, chắc hẳn là ngồi bên cạnh xem." Dụ Lãm Nhiên nói, "Nhiều lắm là sau khi bọn họ nói xong thì "ừ" một cái, nhưng Dịch Thận cũng sẽ không gửi một chữ "ừ" đâu."

Nghênh Niệm vui vẻ bật cười thành tiếng.

Mấy anh trai được nghỉ nửa ngày ở căn cứ không hề biết rằng, lúc này Nghênh Niệm đang cùng đội trưởng mền yêu của bọn họ tiến hành lần hẹn hò đầu tiên.

Dụ Lãm Nhiên giúp Nghênh Niệm vén tóc bên tai, cô có hơi mất tự nhiên, nhìn chằm chằm điện thoại mà không dám nhìn anh.

"Em không thấy buồn hả?"

Nghênh Niệm nói, "Sao em lại phải buồn? Thấy anh mà em không vui thì em ngồi máy bay đến đây làm gì?!"

"Chuyện trên Weibo..." Anh nhúu mày, giữa hàng mày còn chất chứa một chút tự trách.

"Em thấy bọn họ thật biết pha trò, buồn cười thật đấy." Nghênh Niệm nhún vai, bấm vào bài đăng bằng ảnh kia, hứng thú phân tích cùng anh, "Anh nhìn cái này xem!"

Cô bấm xem nội dung:

"Cái bạn Dụ Cười đại đại kia lúc đăng Weibo hằng ngày có nói cô ta đang học cấp ba. Là học sinh cấp ba, còn có nhóm bạn làm chứng, trong lúc bình luận với nhau thỉnh thoảng có nhắc đến chuyện cô ta sắp đi học, không biết cô đại tiểu thư vừa có tiền vừa rảnh rồi này xây dựng hình tượng này để làm gì nhỉ? Thu hút bọn học sinh ngây thơ hả? Nhưng hiệu quả cũng tốt đó chứ, xem lượng fans trên Weibo của Dụ Cười đại đại của chúng ta là biết ngay nè. Chưa bao giờ thấy master-nim nào thu hút nhiều fans nhanh như cô ta cả. Người ta cấp ba đều bận học, chỉ có mỗi Dụ Cười đại đại là không cần lên lớp, không cần phải quan tâm đến chương trình học bận rộn của cấp ba. Trận đấu nào cũng đến hiện trường trực tiếp!" -- "Ha ha ha ha ha, mấy người này làm em mắc cười muốn chết!"

Nghênh Niệm nói thầm, "Bọn họ bị tâm thần à! Toàn lo chuyện thiên hạ, em có đi xem thi đấu hay không mắc mớ gì đến bọn họ? Em là người có thể vừa xem thi đấu vừa sắp xếp được việc học đó, làm sao nào?"

Cô ưỡn ngực, "Dụ cười đại đại" đây còn được tuyển thẳng vào đại học giờ đây càng thêm kiêu ngạo.

"Còn cái này nữa!"

"Cùng nhóm bạn hát bè, bốc phét nói mình đẹp gái, đắp nặn hình tượng

có tiền xong lại bắt đầu dựng hình tượng xinh đẹp, cô gái này sao biết diễn thế nhỉ? Nếu xinh gái sao không thấy tấm hình nào trên Weibo? Sống trong ảo tưởng của bản thân chắc vui lắm hả?" -- "Ngu ghê á ha ha ha ha ha! Mấy ảnh này ai làm thế, bọn người này đúng là nhân tài đó, em không biết phải cười bọn họ từ đâu nữa, trời ơi...!"

Nghênh Niệm vô cùng vui vẻ, cười đến ngả tới ngả lui, vừa cười còn huých Dụ Lãm Nhiên, ra hiệu anh cùng xem với cô.

Dụ Lãm Nhiên không cười nổi. Anh lấy điện thoại của cô, khóa màn hình lại rồi nhét vào túi xách của cô, vẻ mặt không vui, "Đừng xem nữa."

"Sao lại không xem?"

"Người ta mắng em thì có gì hay mà xem?" Anh cau mày.

"Ơ kìa..."

Nghênh Niệm nói hết lời, nhưng Dụ Lãm Nhiên vẫn không cho cô xem tiếp.

Nghênh Niệm đành đổi đề tài, cô liếm môi, nhìn anh chăm chú, "Đội trưởng, bọn họ nói em xây dựng hình tượng xinh đẹp, hì hì, anh thấy em xinh không?"

Dụ Lãm Nhiên cúi xuống, giả vờ ngắm nghía, một lúc lâu mới nói, "Tạm được."

Nghênh Niệm vốn chỉ hỏi chơi, nhưng nghe xong câu trả lời của anh lại tức giận, "Tạm được thôi á? Em xinh đẹp thế này mà chỉ là tạm được thôi á?!" Không bị cư dân mạng chọc tức, nhưng lại bị đầu gối Dụ Lãm Nhiên chọc tức.

"Nào, chúng ta nói cho rõ ràng! Em đây nổi tiếng là bạch phú mỹ* của trường. Trước hết, nhà em không tính là giàu có lắm tiền, nhưng cũng coi là khá giả, em được tuyển đến đại học ở đây, ba em đã nói sẽ mua cho

em một căn biệt thự nhỏ ở trung tâm thành phố đó! Thứ hai, em trắng không? Trắng đúng không? Thứ ba, gương mặt em, cái mũi này, đôi mắt này, có chỗ nào xấu hả? Em còn không phải là bạch phú mỹ hả? Em không đẹp hả?"

*Bạch phú mỹ: tiểu thư con nhà giàu. Nhưng vì Nghênh Niệm đang giải thích từng từ của bạch phú mỹ (trắng - giàu - đẹp) nên mình để nguyên từ này.

Cô chống nạnh, hùng hổ trừng mắt nhìn Dụ Lãm Nhiên.

Chưa thấy qua có cô gái nào tự khen mình như thế, lại còn không hề đỏ mặt xấu hổ. Dụ Lãm Nhiên bất lực, "Đôi mắt này, cái mũi này... Sao em không nói cái miệng? Anh thấy cái miệng này của em, ồn ào quá."

Không để cho cô tiếp tục xoắn xuýt, Dụ Lãm Nhiên vỗ nhẹ đầu cô, "Được rồi, đừng quan tâm mấy chuyện này nữa. Nói nữa là đến lúc ăn tối luôn đó."

Hai người cất bước đi, Nghênh Niệm vẫn chạy theo hỏi, "Vậy em có xinh không?"

"... Xinh lắm. Cực kỳ xinh luôn."

Lần này, cái người lú lo không ngừng cuối cùng cũng hài lòng.

Ngược lại là Dụ Lãm Nhiên, càng nghĩ anh càng không yên tâm, "Chuyện trên Weibo anh nhờ huấn luyện viên xử lý nhé?"

"Không cần đâu." Nghênh Niệm khoát tay, "Em có thể xử lý được!"

Thấy ánh mắt lo lắng của anh, Nghênh Niệm thể thốt cam đoan, "Em không giải quyết được thì còn có ba em mà, em không chịu thiệt đâu."

Quan trọng hơn là, không phải chó mèo nào cũng có thể khiến cô chịu thiệt.

...

Lần đầu tiên hẹn hò chính thức với Dụ Lãm Nhiên so với những lần hẹn trước cũng không khác mấy, chủ yếu là do chuyện trên Weibo nên ảnh hưởng đến bầu không khí, sau đó trời lại mưa, nên bọn họ cũng không có tiến triển đột phát gì, hai người đến nhà hàng vừa tránh mưa vừa ăn cơm.

Sáng hôm sau, Nghênh Niệm bay trở về, mấy người chia sẻ hình ảnh trên Weibo để bóc trần "bộ mặt thật" của cô trên Weibo cảm thấy chưa đủ, bọn họ bắt đầu đào tin tức chân thật của cô lên, giống như đập phá hình tượng "bạch phú mỹ", đẩy mọi chuyện lên đỉnh điểm mới chịu kết thúc.

Chu Yêu và Trịnh Ngâm Ngâm gọi điện đến cho cô, thấy tâm trạng cô vui vẻ mới yên lòng.

Nghênh Niệm trời sinh không phải là người dễ bắt nạt, cô để mặc cho đám người kia náo loạn mấy ngày nay, cũng phải đến lúc kết thúc vở kịch này rồi. Cô cầm một ly Coca lạnh, mang dép lê, thanh thoi gõ cửa thư phòng của Nghênh Diệu Hành.

"Ba! Cho con mượn luật sư của công ty ba một chút --"

...

Tối ngày hôm sau, "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" im hơi lặng tiếng mấy ngày nay cuối cùng đã đăng bài đầu tiên từ lúc sóng gió nổi lên, vở kịch hay bỗng nhiên nghênh đón điểm giới hạn bất ngờ, một giây trước còn đang mắng chửi không ngừng, ngày sau đó lại trở nên im lặng như tờ.

Trong bài đăng của "Dụ Lãm Nhiên cưới ta" có kèm theo mấy tấm ảnh, trong đó có ảnh chụp màn hình văn kiện của luật sư, một vài Weibo công kích cô ác liệt nhất -- trong đó có bài đăng Weibo bằng ảnh hơn hai ngàn từ -- có cả ảnh xác nhận địa chỉ IP.

Nội dung bài đăng như sau:

"Sống trong ảo tưởng vui lắm nhỉ? Câu này tôi trả lại cho mấy người. Trên mạng không cần phải lập giả thiết, vô nghĩa lắm. Tôi sẽ thông qua con đường chính đáng để bảo vệ danh dự của mình, không biết các người có dám phụ trách vì lời nói và hành động của mình hay không? Không nói nhiều nữa, gặp nhau trên tòa."

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghênh Niệm vừa đăng Weibo, những người lúc trước còn đang nhẩy nhót bỗng chốc im bặt, giống như hoa loa kèn dính sương, ỉu xìu, ủ rũ.

Lấy internet làm tấm màn che, lấy một người ra làm mục tiêu rồi cùng nhau công kích và chửi rửa đối phương, cái chuyện điên rồ này trong mắt những người tỉnh táo chính là một trò hề vụn vụn.

Nghênh Niệm tự hỏi bản thân mình không làm chuyện gì thương thiên hại lý, cô chỉ dùng cách của mình ủng hộ đội tuyển mình yêu thích, Weibo của cô chỉ đăng những nội dung theo suy nghĩ của mình, đồng thời, những nội dung này không hề mang ý tổn thương bất kỳ ai, chỉ vì có vài người "không thích" hoặc "không ưa" là có thể công kích cá nhân cô không chút kiêng kỵ nào sao?

Dựa vào đâu chứ?

Cô có quan hệ gì với Dự Lãm Nhiên, có quan hệ gì với thành viên SF, cho dù sẽ có một ngày công khai, có thể sẽ bị chỉ trích, nhưng đây không phải vấn đề đạo đức và nhân phẩm, cũng không phải là sai lầm mà phải trả giá đắt.

Đúng là Nghênh Niệm vì nghề nghiệp của Dự Lãm Nhiên mà biết anh,

tìm hiểu anh, từ đầu anh chiến đấu hăng hái trên sàn thi đấu, cô ở dưới khán đài cổ vũ anh, từ điểm xuất phát, cô đúng là fan, còn anh là tuyển thủ eSport được cổ vũ.

Duyên số gặp nhau là chuyện không ngờ đến.

Bọn họ có duyên, trong biển người mênh mông, có thể phát triển từ quan hệ xa lạ mà trở thành bạn bè, cho đến bây giờ, chuyện này không thể giải thích đơn giản được.

Trong giới có chuyện "ngủ với fan", nhưng tình huống của bọn họ lại không hề giống, Dụ Lãm Nhiên không phải là kẻ lừa gạt tình cảm của fan, không hề mượn danh tuyển thủ đi đùa giỡn fan nữ. Nghênh Niệm cũng không phải là đứa có ý xấu muốn bò lên giường của tuyển thủ eSport, cô chỉ thích Dụ Lãm Nhiên, có thể từ fan mà phát triển đến ngày hôm nay, đến gần cuộc sống của anh, cô rất biết ơn.

Từ đầu đến cuối, bọn họ chỉ là hai người bị thu hút bởi nhau, chẳng qua là do ở trên còn có thêm thân phận là fan và tuyển thủ.

Nghênh Niệm không hồ đồ, cô không hề cảm thấy mình và Dụ Lãm Nhiên đi đến bước này thì một trong hai người phải mang cảm giác tội lỗi trong lòng.

Tiến thêm một bước với người mà mình có cảm tình không xấu.

Thích một người, lại càng không xấu.

Không nói đến chuyện vẫn chưa công khai, dư luận công kích cô chỉ vì ngứa mắt vì cô "khoe khoang", ngay cả chuyện sau này còn gặp phiền phức hơn cô còn không sợ, sao lại sợ mấy chuyện như này.

Thái độ của Nghênh Niệm chưa từng quyết liệt như thế này.

Kiện tụng cần thời gian, nhưng mấy người kia không chờ đến lúc nhận được giấy mời đã sợ rồi.

Bọn họ vội vàng xóa hết Weibo giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra, im re không dám hó hé. Còn mấy Weibo khá lớn đăng nhiều bài thì không dễ dàng bỏ qua được. Nghênh Niệm đã nói rất rõ, cô đã làm xác nhận, dù bọn họ có xóa Weibo thì vẫn có địa chỉ IP.

Một lần nữa Nghênh Niệm đã thấy được bộ mặt xấu xí của vài người, giây trước còn hung hăng kêu gào phải lời chuyện của cô ra ánh sáng, giây sau đó nhả tin như chó mừng chủ, năn nỉ cô tha thứ.

Đối với những người nhả tin xin lỗi mình, Nghênh Niệm đều trả lời thẳng, "Những lời bạn nói với tôi, tôi sẽ chụp lại mạng hình rồi đăng lên Weibo. Thế nên bạn muốn nói điều gì thì phải suy nghĩ cho kỹ."

Nếu có thể xuyên màn hình mà nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, Nghênh Niệm đoán chừng sẽ thấy rất nhiều vẻ mặt khúm núm. Không ngoại lệ, mấy người to mồm nhất chính là những người Nghênh Niệm truy cứu trách nhiệm đầu tiên, thiếu điều muốn khóc lóc cầu xin nhả tin cho cô.

Mà cô cũng không làm đến cùng, cô chỉ nói, "Muốn tôi tha thứ cũng được thôi. Những việc các bạn làm đã khiến cho tinh thần của tôi tổn thương rất lớn, tôi không cần đền bù về mặt kinh tế, nhưng tôi muốn các bạn phải công khai xin lỗi, đồng thời phải ghim bài xin lỗi lên đầu trang trong ba tháng."

Cô còn nói, "Tôi muốn bạn phải kể lại mọi chuyện rõ ràng trong thư xin lỗi, đồng thời, tất cả trách nhiệm thuộc về mình, bạn phải dùng từ ngữ rõ ràng. Nếu nội dung xin lỗi gây mập mờ, lập lờ nước đôi, giọng điệu không chân thành, tôi sẽ không chấp nhận và sẽ truy cứu đến cùng. Mặt khác, ghim bài ba tháng, bắt đầu tính từ ngày đăng thông báo xin lỗi, nếu ít hơn một ngày, tôi cũng sẽ truy cứu đến cùng."

Tin nhắn với các chủ tài khoản Weibo, Nghênh Niệm đều chụp lại từ đầu, sau khi nói chuyện xong cô tổng hợp tất cả ảnh chụp màn hình thành một bài đăng. Bình luận trong bài đều khen hay, fans theo dõi

Nghênh Niệm lâu năm, còn có các fans lý trí của SF, và những người qua đường chỉ muốn xem trò hay, không ai mà không bật cười vì độ hai mặt của những người trong ảnh.

"Dụ Cười đại đại làm tốt lắm! Phải thế này mới được, không thôi đám người này lại tưởng mình dễ ăn hiếp, đúng là đáng ghét!"

"Có khí phách lắm! Chỉ điểm này thôi là tôi muốn làm fan rồi!"

"Ây, tôi theo dõi Dụ Cười hai năm nay, bình thường cô ấy chỉ đăng ảnh đẹp, đăng chiến tích, lâu lâu mới đăng mấy chuyện ngoài đời, lần đầu tiên thấy thái độ với giọng điệu cứng rắn của cô ấy đó. Chắc là tức lắm rồi. Bọn người này đúng là quá đáng!"

"Vừa tốt nghiệp chuẩn bị làm sinh viên bình thường mà đụng phải chuyện này sao có thể xử lý gọn gàng thế này, nhìn kiểu này chắc chắn là "bạch phú mỹ" thật rồi! Bọn anti bị trúng một đòn, vui dễ sợ vui!"

...

Các thành viên của SF thấy bài đăng Weibo đó của cô cũng liên tục cảm thán.

Thành Nhuận ngạc nhiên, "Nghênh Niệm nhìn dễ chịu vậy không ngờ cũng có lúc cứng rắn như thế!"

Dịch Thận mặc kệ mọi thứ, trút giận, "Đối với cái đám rác rưởi này thì phải làm thế! Cái đám trẻ trâu trên mạng bây giờ khiến người ta tức chết đi được. Mỗi lần em lướt Weibo thế nào cũng gặp cái đám này đang "nhả ngọc phun châu", nếu không quan tâm đến danh dự của đội, em thật sự muốn chửi lại ghê!"

Lâm Sơn Khước ở bên cạnh xem xong thì cười hỏi Dụ Lãm Nhiên, "Nhà Nghênh Niệm khá giả lắm nhỉ?"

"Sao lại hỏi cái này." Dụ Lãm Nhiên hờ hững ném lại câu hỏi.

"A Dụ đừng nghiêm túc thế, tôi chỉ hỏi một chút thôi..."

"Anh Khước này, anh nói thế không phải nói nhảm à! Đương nhiên rồi, Nghênh Niệm còn học ngoại ngữ, anh cô ấy... anh cô ấy không phải đi du học sao, còn bay tới bay lui xem thi đấu, điều kiện trong nhà dấm cá là không tệ đâu!"

"Người ta đi xem bằng tiền học bổng đấy!"

"Em biết mà!" Dịch Thận trừng mắt, "Em nhìn cô ấy chia sẻ trên vòng bạn bè là biết."

Dụ Lãm Nhiên cắt ngang đề tài của họ, "Nói mấy chuyện này không bằng huấn luyện đi."

"Đây là fan của cậu đấy, sao cậu không quan tâm chút nào thế?" Hai người còn từng đi ăn riêng đó, nhưng nửa câu sau Thành Nhuận không nói.

"Sao anh không quan tâm chứ, anh ấy quan tâm chết đi được!" Dịch Thận lướt điện thoại, miệng thì nói, "Hôm qua đến khuya mà vẫn chưa ngủ, cứ xem Weibo, lông mày nhú chặt có thể kẹp chết một con ruồi!"

Vừa dứt lời, ánh mắt nặng nề của Dụ Lãm Nhiên lướt đến, Dịch Thận cứng đờ người, ánh mắt vui vẻ của Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước lia đến chỗ Dụ Lãm Nhiên, cậu lại càng run rẩy.

"Bạc... Bạc Xán! Đi mua đồ với tôi!"

"Mua gì..."

"Đừng có nói nhảm!" Dịch Thận lôi cánh tay của Bạc Xán, lao ra chạy trốn.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước lại hóng hớt theo hỏi, "Cậu và Nghênh

Niệm có chuyện gì thế?"

Quả nhiên, tình cảm đến nỗi đi ăn riêng đúng là không hề tầm thường.

Dụ Lãm Nhiên cầm ly lên, chậm rãi uống nước, dưới ánh mắt sáng rực như hai ngọn đuốc, uống hết nửa ly nước. Anh nhẹ nhàng đặt ly xuống, ngẩng đầu nhìn bọn họ một giây, rồi thông thả đứng lên.

"Huấn luyện viên bảo nghỉ giải lao xong thì có chuyện tìm tôi, đi đây."

"..."

"..."

Sao lại gấp gáp như thế, đúng là chẳng vui tí nào.

...

Trường đại học của Nghênh Niệm cùng thành phố với căn cứ SF, trước khi đi đăng ký một ngày, vợ chồng Nghênh Diệu Hành tự mình lái xe đưa Nghênh Niệm đến thành phố hiện đại này. Cô không ở ký túc xá, Nghênh Diệu Hành thuê cho cô một căn phòng chung cư cao cấp, cùng khu với khu giáo viên của trường học, đi lại rất thuận tiện.

Nghênh Diệu Hành định mua nhà, nhưng Nghênh Niệm bảo vẫn còn sớm, không cần gấp, thế là chuyện này bị gác lại. Mặc dù cô nghĩ rằng dựa vào việc làm tương lai để quyết định ở lại chỗ nào tốt hơn, nhưng Nghênh Diệu Hành lại nghĩ chẳng qua chỉ mua nhà, dù sau khi tốt nghiệp cô đến mấy thành phố khác, ở đây có nhà cũng coi như có thêm một chỗ dừng chân, lâu lâu đến chơi vẫn có chỗ để ở.

Ngày hôm sau sau khi đăng ký nhập học, vợ chồng Nghênh Diệu Hành đã quay về. Các câu lạc bộ trong trường vội vàng chiêu mộ thành viên, các đàn anh, đàn chị nhiệt tình giúp đỡ các em tân sinh viên rất nhiều.

Nghênh Niệm xinh đẹp, cô không những xinh đẹp mà còn rất hoạt bát,

tính cách thoải mái, rộng rãi, các đàn anh, đàn chị từng tiếp xúc đều rất thích cô.

Xử lý những chuyện cần làm xong, Nghênh Niệm nhìn đồng hồ, cách giờ ăn tối còn có hai tiếng. Cô không ở trong trường, nên không có ý ở lại ăn tin trường ăn tối, hưởng chi, cô còn hẹn gặp Dự Lãm Nhiên.

Dự Lãm Nhiên đáng lẽ sẽ đi đăng ký nhập học cùng cô, nhưng mấy chuyện này lại bị ba mẹ cô ôm vào người, anh đành phải cố gắng bỏ qua.

Đi ra ngoài cổng trường, Nghênh Niệm nhận được tin nhắn của anh, "Anh đang đứng ngoài cổng trường."

Nghênh Niệm đang định hẹn anh gặp ở quán ăn, không ngờ anh lại đến nhanh như thế.

"Em ra liền!"

Cô gửi tin thoại xong thì vội vàng cất bước, sau lưng bỗng nhiên có người gọi cô.

"Nghênh Niệm?"

Cô vô thức quay đầu lại, "À... đàn anh?"

Cô thật sự không nhớ tên đối phương, chỉ nhớ anh ta là một trong mấy đàn anh, đàn chị mà hôm nay cô gặp ở trường.

Đàn anh cười cười đi đến trước mặt cô, "Em ra ngoài hả?"

"Dạ, em đi ăn cơm."

Đàn anh ngừng lại, "Em muốn ăn gì, anh mời em nhé?"

"Không cần, không cần đâu!" Nghênh Niệm vội vàng khoát tay từ chối, cô không phải là người thích được lợi từ người khác, lúc đi chơi với bạn

cô luôn là người tranh trả tiền, vừa mới biết nhau sao cô dám để người ta mời khách chứ, "Em hẹn với người khác rồi."

Đàn anh hỏi dò, "Bạn trai hả?"

Mối quan hệ giữa hai người chỉ mới biết nhau mà hỏi vấn đề này thì có hơi vượt mức, nhưng biểu hiện của đàn anh khá rõ ràng, không phải anh ta không hiểu phép tắc, mà là do cố tình hỏi thế.

Nghênh Niệm hơi ngẩn người, trong lúc chần chừ, cô thấy sự chờ mong trong mắt đàn anh càng sâu, cô mấp máy đôi môi, Nghênh Niệm đã từng có ví dụ về cậu bạn đưa cơm cho cô trước đây, cho nên cô khá nhạy cảm đối với những chuyện thế này.

"Đúng vậy." Nghênh Niệm gật đầu, cười nhẹ một tiếng, "Bạn trai."

Đàn anh không ngờ cô sẽ trả lời như thế, chắc tám phần đã bị vỡ nát, nghêch ra vài giây mới lấy lại tinh thần.

Nghênh Niệm không nói nhiều với anh ta, "Anh ấy còn đang chờ em, em đi trước đây, tạm biệt đàn anh!"

Nói xong cô cất bước rời đi.

...

Nghênh Niệm vội chạy ra phía cổng trường, không ngờ giữa đường lại gặp Trình Giảo Kim, nhưng khác với lúc trước, cô bị gọi lại nhờ đưa tài liệu sang đây nhà học ở góc tây bắc.

Cô đành gửi tin cho Dụ Lãm Nhiên, "Em có chút chuyện, ra trễ mấy phút, anh đợi em tí nhé!"

Cô giúp đỡ một cách dứt khoát không dây dưa, Nghênh Niệm dùng thời gian nhanh nhất chuyển tài liệu, sau đó vội vã chạy ra cổng trường. Bây giờ không còn bị ngăn cản, ở quán trà sữa bên phải cổng trường, cô gặp

được Dụ Lãm Nhiên đang đội nón, đeo khẩu trang kín mít.

Không phải anh thích ra vẻ, nhưng mấy chỗ như trường đại học, nam sinh thích eSport khá nhiều, nhất là trong những năm gần đây, eSport phát triển mạnh, các đội trong nước mấy lần mang về cúp quán quân thế giới, độ nổi tiếng của eSport lại lên cao, sự chú ý vào các cuộc thi đấu càng lúc càng lớn.

Nghênh Niệm sợ gây ra mấy chuyện không đáng, cố ý dặn Dụ Lãm Nhiên phải đeo khẩu trang vào.

"Đội..." Cô chạy đến trước mặt anh, vừa gọi thì nhớ ra không đúng nên vội ngừng lại, cô nhanh chóng đổi giọng, "Anh đến rồi!"

Dụ Lãm Nhiên gật đầu, còn chưa lên tiếng thì bên cạnh lại vang lên giọng nói cô vừa nghe lúc nãy không lâu.

"Nghênh Niệm?"

Cô và Dụ Lãm Nhiên cùng lúc quay lại, người gọi cô chính là đàn anh lúc nãy gọi cô lại.

"Không phải em ra trước anh hả? Sao bây giờ mới ra ngoài..." Đàn anh kinh ngạc hỏi, sau đó mới để ý bên cạnh cô có một chàng trai cao to, "Đây... cậu ta là bạn trai em hả?"

Bả vai Nghênh Niệm cứng đờ, bỗng nhiên có hơi bối rối.

Nếu bây giờ phủ nhận, đàn anh chắc chắn sẽ nghĩ cô vì từ chối anh ta mà lấy cớ, con đường đại học vẫn chưa kịp bắt đầu mà đã ảnh hưởng đến các mối quan hệ xung quanh, không tốt lắm đâu.

Nhưng cô và Dụ Lãm Nhiên đang trong quá trình tìm hiểu nhau, nếu thừa nhận ở trước mặt anh, có phải cô mặt dày quá không?

Cân nhắc một lúc, Nghênh Niệm bỏ qua gương mặt đang nóng bừng, cố

nở nụ cười, "Đúng vậy."

"Cậu ta chính là người bạn trai mà em nói đã hẹn đi ăn hả?" Đàn anh còn hỏi lại thêm một lần nữa.

Nghênh Niệm cười đến nỗi khóe môi cứng đờ, "Đúng vậy!"

Đàn anh nhìn về phía Dụ Lãm Nhiên vẫn im lặng bên cạnh, chờ ba giây nhưng đối phương không nói gì.

Nghênh Niệm đã nói thế, nhưng người được gọi là "bạn trai" này vẫn không hề phản bác.

Đàn anh không tiếp tục hy vọng nữa, anh ta cười xấu hổ, "Vậy anh đi trước, gặp lại sau nhé."

Nghênh Niệm gật đầu chào anh ta.

"Em thân với anh ta lắm hả?" Sau khi người kia rời đi, Dụ Lãm Nhiên bỗng hỏi cô.

"Hả?" Nghênh Niệm ngẩng đầu lên, mắt chạm phải ánh mắt anh, cô vội tránh, "Không thân, là đàn anh mới quen hôm nay." Cô giải thích, "Vừa nãy gặp nhau trên đường, anh ta muốn mời em đi ăn, em bảo em có hẹn với người ta..."

"Sau đó anh ta hỏi em hẹn ai?"

Nghênh Niệm, "... Vâng."

Cô không dám nhìn anh, cô cứ có cảm giác như mình vừa làm một chuyện mất mặt không dám ngẩng đầu.

Nghênh Niệm vừa cúi đầu vờ như nhìn dưới đất vừa luống cuống lấy tay gãi mặt, trong lúc cô tự xấu hổ, Dụ Lãm Nhiên đã cất bước, "Đi thôi."

Cô không kịp đuổi theo, đang định bước đi thì anh đã quay đầu lại nhìn.

Dụ Lãm Nhiên đưa tay cho cô, "Sao còn chưa đi? Bạn trai dẫn em đi ăn cơm --"

Nghênh Niệm sững sờ.

Ngón tay anh khẽ động, bàn tay ấy, ngón tay thon dài, trông rất đẹp.

Một hồi sau, cô đưa tay ra, hai tay nắm chặt lấy nhau.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc sống đại học của Nghênh Niệm đã bắt đầu được nửa tháng, giải đấu mùa Hè đã bước vào trận chung kết. SF đánh bại chiến đội mạnh lâu năm là LO, cùng đội quán quân thế giới năm ngoái là N1T tranh vô địch.

Hai trận trước của SF không tổ chức ở thành phố này, Nghênh Niệm vì nguyên nhân vừa mới khai giảng, bị Dụ Lãm Nhiên bắt ở nhà không cho đi xem thi đấu, thế là hai trận đấu kia, cô chỉ có thể ở nhà xem trực tiếp qua thiết bị điện tử.

May là trận chung kết được tổ chức ở thành phố, Nghênh Niệm mua vé trước, chuẩn bị xong xuôi, cực kỳ hào hứng lao đến hiện trường.

Lâu rồi không gặp mấy thành viên SF, lúc cô bị anti fans tấn công, bọn họ thông qua Wechat của Dịch Thận để hỏi thăm cô, tấm lòng ấy cô luôn ghi nhớ trong lòng. Đối thủ là Top 1 trong nước, nếu đem ra so sánh, thì SF mới xuất hiện nên vẫn còn rất non tay, người xem đều ra vẻ biết rõ kết quả, người đoán SF thắng chỉ có khoảng hai mươi phần trăm.

Suốt trận đấu Nghênh Niệm phải lau mồ hôi vì bọn họ, cổ họng cũng khàn đến nơi, ngay cả lúc đi thi cô cũng chưa bao giờ có cảm giác tim đập thình thịch, căng thẳng thế này.

Trận đấu với N1T có khó không?

Bất luận là hỏi thành viên SF hay hỏi người hâm mộ của SF, đại khái chỉ có một câu trả lời: khó.

SF liên tiếp thua hai ván, mọi người đều tưởng bọn họ sẽ thua trắng, kết cục sẽ 0:3. Đó là khoảnh khắc khó chịu nhất của Nghênh Niệm, kết quả đã gần trong gang tấc, thất bại đang vẫy tay chào từ xa, nhưng vẫn chưa đến thời khắc quyết định cuối cùng.

Không cần nghĩ cô cũng có thể tưởng tượng ra được, thời điểm này bình luận trên màn hình trực tiếp khó nghe như thế nào.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ống kính lướt sang đội SF, trên màn hình lớn xuất hiện gương mặt của Dụ Lãm Nhiên, Nghênh Niệm nhìn gương mặt quen thuộc ấy, vẻ mặt anh vẫn như bình thường, không buồn, không vui, không kiêu ngạo cũng chẳng nóng nảy, không gấp không chậm.

Vẫn ung dung, bình tĩnh khoa trương như thế.

Trong chớp mắt, lòng cô lập tức ổn định.

Ván thứ ba bắt đầu, khí thế của cổ động viên SF đã giảm hẳn, tiếng cổ vũ "cố lên" vô cùng mạnh mẽ và bất ngờ, những người còn lại hình như ngẩn người, sau đó giống như được thông suốt, cuối cùng bắt đầu vang dội hai tiếng cổ vũ, nóc phòng sắp bị lật tung.

So với năm ngoái, năm nay SF đã trưởng thành rất nhiều, mặc dù dưới sân thi đấu đều là những người trẻ tuổi hấp tấp bộp chộp, nhưng khi lên sân thi đấu lại trở nên bình tĩnh, lão luyện.

Trước đó Nghênh Niệm đã từng nghe những người bình luận trận đấu

giải thích điểm này.

Bọn họ nói: "Phong cách bình tĩnh này có quan hệ chặt chẽ với 103, là đội trưởng và là người chỉ huy, nếu anh ấy bất ổn sẽ ảnh hưởng đến những vấn đề then chốt."

Một bình luận viên khác của trận đó còn nói thêm, "Đúng vậy, tuyển thủ 103 có phong cách bình tĩnh, có cái nhìn đại cục, nhưng cũng rất sắc bén. Hơn tám mươi phần trăm các trận thắng của SF đều nhờ anh ấy chỉ huy, nắm bắt thời cơ tốt. Nhìn chung, năm nay SF đã tiến bộ hơn năm ngoái rất nhiều! Marco mạnh mẽ đã trở thành đặc điểm của bọn họ."

Giống như sự hiểu biết của ngoại giới đối với phong cách của SF, ván thứ ba, dưới tình huống tất cả số liệu đều bị thấp, bọn họ bắt đầu đánh marco, ba đường đều có chiến lược thúc đẩy, thậm chí không hề có cảnh tượng kịch liệt, từng chút từng chút tiêu diệt nhà binh của đối phương.

Gỡ được một ván, bọn họ tiếp tục tiến lên, ván thứ tư tiếp tục giành được chiến thắng, tỉ số 2:2 khiến cuộc tranh tài trở nên gay cấn hơn.

Ván cuối cùng khá giống với ván thứ ba, N1T bị SF marco từng chút từng chút thúc đẩy, cái khác chính là khi tiến vào tháp của N1T, hai bên xảy ra vài trận giáp lá cà đầy kịch liệt.

Trong một nhóm thì sự phối hợp giữa năm người vô cùng quan trọng, giống như một cỗ máy, mỗi người cố gắng phát huy tác dụng vị trí mình là tốt nhất. Có thể sự tán thưởng không bằng một hoặc hai người xuất chúng, nhưng có thể kích thích adrenalin của người xem, đồng thời mang lại cảm giác sảng khoái, cái "Ổn" này, chính là đặc điểm lớn nhất của SF.

Sự phối hợp hài hòa giữa các thành viên, cái nhìn đại cục của người chỉ huy ưu tú, từng tuyển thủ phát huy ổn định, chớp lấy thời cơ thể hiện trình độ vượt trội trên nền tảng căn bản —— lối đánh đầu vào đấy thế này, khiến cho một đội chỉ mới ra mắt chưa đầy hai năm đã có phong cách trưởng thành hơn.

Ván cuối cùng, những điểm ấy SF đều làm tốt, đặc biệt là lúc giáp lá cà, Dụ Lắm Nhiên ra sức bảo vệ đồng đội, không những là Bạc Xán ADC, Dịch Thận Jungle, Thành Nhuận đánh Mid, Lâm Sơn Khước đánh đường Top, Dụ Lắm Nhiên là người nhắm chuẩn thời gian nhất, bảo vệ đồng đội không sai một giây.

Tỉ số 3:2 kết thúc cuộc tranh tài.

SF mạnh mẽ đánh bại N1T, đoạt giải quán quân trong giải đấu mùa Hè năm nay.

Lúc Nghênh Niệm đi vào hậu trường tìm Dụ Lắm Nhiên, cô vẫn còn đắm chìm trong sự phấn khích khó mà diễn tả bằng lời, hình ảnh bọn họ nâng cúp trên sân khấu cô không thể nào quên được.

Trong phòng nghỉ ở hậu trường có hơi lộn xộn, hiển nhiên là sau khi xuống sân khấu, bọn họ đã chúc mừng một lần.

"Ơ! Nghênh Niệm!" Dịch Thận vừa thấy cô là chào ngay, "Lâu rồi không gặp, hôm nay em đến xem thi đấu hả?"

Nghênh Niệm nói phải, âm thầm nhìn sang Dụ Lắm Nhiên, hai người ngẫm hiều nhìn nhau, sau đó cô bắt đầu chào từng người trong phòng nghỉ.

Lúc này tâm trạng đang tốt nên bọn họ không tiếc chia sẻ niềm vui của mình, ngay cả trên mặt Bạc Xán cũng hiện lên ý cười hiếm thấy.

Mặc dù Nghênh Niệm không mang bánh kem đến, nhưng huấn luyện viên vẫn nhiệt tình mời cô: "Tối nay bọn tôi mừng công, cùng đi nhé!"

Trong mắt các thành viên SF, Nghênh Niệm và Dụ Lắm Nhiên là bạn bè, dựa vào tính tình "quỷ kiến sầu" của anh, có thể tiếp xúc gần với anh như thế, đã chỉ rõ Nghênh Niệm rất được anh ấy công nhận.

Lúc tiếp xúc với cô, mọi người đều xem cô là bạn bè của thành viên

trong đội mà đối đãi, chứ không phải là người hâm mộ.

Nghênh Niệm nhìn ánh mắt Dụ Lãm Nhiên, thấy anh không có ý gì, thế là cô gật đầu, "Được ạ!"

Còn có phỏng vấn đang chờ, Thành Nhuận thấy Nghênh Niệm đến mà Dụ Lãm Nhiên chỉ lo nói chuyện với cô, hai người cùng đứng một chỗ, nhìn sao cũng thấy là lạ. Không nghe được bọn họ đang thầm thì cái gì, Thành Nhuận đứng ra sát phong cảnh, "Dụ à, đi phỏng vấn kìa!"

Dụ Lãm Nhiên quay đầu lại, không hề nghĩ ngợi, thản nhiên đáp, "Cậu đi đi, không thì để Lâm Sơn Khước đi."

"Cậu lại không đi hả?"

"Không có gì muốn nói."

Thành Nhuận, "...". Tôi lại thấy cậu và Nghênh Niệm lại không hết chuyện để nói.

Dụ Lãm Nhiên từ chối, huấn luyện viên cũng không ép buộc, Thành Nhuận nhanh chóng vứt "củ khoai" này đi, không chờ Lâm Sơn Khước phản ứng lại đã vứt sang cho anh ta. Xử lý bên này xong, vừa quay lại đã thấy Dụ Lãm Nhiên dẫn Nghênh Niệm đến xem cúp.

Dịch Thận đi qua góp vui, Thành Nhuận cũng thế, Bạc Xán thấy mấy anh đang xem cúp, cũng ung dung bước sang.

"Đẹp không?" Dịch Thận hỏi, "Em sờ đi, chất lượng, chắc, quá đẹp."

"Có thể sờ ư?" Nghênh Niệm hỏi, vô thức nhìn sang Dụ Lãm Nhiên.

Dụ Lãm Nhiên gật đầu, cô đưa tay, nhẹ nhàng sờ lên cúp.

"Vừa nãy ở trên sân khấu, bọn anh từng người nâng cúp, thằng Dịch Thận lại không nở buông tay, suýt nữa giấu luôn ở trong lòng!" Thành

Nhuận nện một cái lên vai cậu.

Bạc Xán chưa nói, nhưng cũng gật đầu phụ họa.

"Em xúc động thôi mà!" Dịch Thận xấu hổ cười, "Nghênh Niệm, muốn chụp ảnh không? Anh chụp cho em với cúp nhé?"

Cô nói, "Không cần đâu, em ngắm chút là được rồi."

"Chụp ảnh đăng Weibo... À vậy!" Dịch Thận tự tát mình một cái, "Ôi đầu óc anh, cái này sao đăng Weibo được? Đăng rồi lại có chuyện nữa!"

Cô là người hâm mộ, chụp ảnh với cúp quán quân giải đấu mùa Hè của SF, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Nói đến đây, Thành Nhuận liền hỏi, "Chuyện lần trước... em không để trong lòng hả?"

"Dạ không." Nghênh Niệm cười, "Thông báo của luật sư của em đã đăng, mấy người anti kia còn quéo nhanh hơn mấy người khác. Mà nhắc đến lại thấy lạ, sau đợt đó fans của em cứ tăng liên tục, em chả hiểu tại sao luôn."

"Đó là do em mạnh mẽ!" Ánh mắt Dịch Thận tràn đầy khen ngợi, bật ngón tay cái với cô.

Ngồi trong phòng nghỉ chờ một lát, Lâm Sơn Khước đã phỏng vấn xong, trời cũng không còn sớm, mọi người cùng nhau đi liên hoan mừng công.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước kể sát vai nhau, "Cậu không thấy hai người họ có chỗ nào kỳ lạ hả?"

"Chỗ nào đâu?"

"Cậu cho rằng bọn họ là bạn ư?"

Lâm Sơn Khước nhìn bóng lưng của Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm mà nhúu mày, "... Bộ không phải hả?"

...

Không lâu sau, sau khi Lâm Sơn Khước và Thành Nhuận suy nghĩ về mối quan hệ giữa Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên, một bài bốc phốt bỗng chốc trở thành chủ đề nóng trong giới eSport.

SF đoạt quán quân giải đấu mùa Hè đã có được tư cách tham gia giải đấu toàn cầu, không cần phải tham gia vòng khởi động, bọn họ đã bắt đầu huấn luyện từ sớm, chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ kết thúc vòng bảng sẽ ra sân.

Hơn 2 giờ trưa hôm nay, Dụ Lãm Nhiên và huấn luyện viên đi nói chuyện với nhau, chỉ còn bốn người trong phòng huấn luyện. Dịch Thận buông máy tính nghỉ ngơi, hai mươi phút sau cậu bỗng đẩy cửa quay về.

"Mẹ nó, mẹ nó! Không xong rồi! Xảy ra chuyện rồi ——"

"Cậu kêu la ầm ĩ cái gì thế..."

Mấy người còn lại chưa kịp mắng xong, Dịch Thận đã vọt tới trước máy tính đập vai bọn họ, "Khoan hãy đánh! Xảy ra chuyện rồi!"

Ba người khó chịu bị Dịch Thận cắt ngang, nhưng lúc nhìn rõ nội dung trên điện thoại Dịch Thận đưa tới, mọi người đều sửng sốt.

"Tin nóng, tuyển thủ 103 của SF ngủ với fan! Có cử chỉ thân mật, mờ ám với fan!"

Bài đăng được đăng trên diễn đàn, ngoại trừ tiêu đề giật tít ra còn có mấy tấm ảnh, trong ảnh có một nam một nữ mà các thành viên trong SF đều nhận ra.

Cô gái kia là Nghênh Niệm, còn chàng trai kia là người mà khi đối ngoại

thì treo nộ cười dịu dàng vô hại, đối nội thì hờ hững nhạt nhẽo, suốt ngày trưng ra gương mặt như xác chết, chính là đội trưởng thân yêu của bọn họ!

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Bây giờ người ta sao cứ thích nói lung tung thế!!"

Dịch Thận rất tức giận, giận đến mặt mày đỏ bừng, "Chụp có mấy tấm hình đã ăn nói bậy bạ, gì mà ngủ với fan! Đội trưởng là loại người này sao? Hoàn toàn không có khả năng! Mẹ nó tất cả đều là phỉ báng!!!"

Thành Nhuận không nói gì, cầm điện thoại, lướt xem nội dung.

Trong bài đăng ngoại trừ ảnh chụp "cử chỉ thân mật" của Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm ra, họ còn chụp ảnh hai người cùng nhau đi vào một khu chung cư cao cấp.

Địa điểm nằm ở khu vực gần chung cư, người đi đường chụp được định theo đuôi nhưng bảo vệ chung cư nghiêm ngặt, người ngoài không thể vào đấy nên mới chịu dừng bước.

"Chung cư này ở đâu thế?" Lâm Sơn Khước nghi hoặc.

"Không biết." Anh ta không rõ thì Thành Nhuận lại càng không, "Mấy cậu có ai từng cùng Dụ đến đó chưa?"

Bốn mắt nhìn nhau, không hện mà lắc đầu.

"Làm gì mà phiền phức thế! Em hỏi Nghênh Niệm là biết ngay thôi!"

Dịch Thận là người nóng tính, Dụ Lãm Nhiên lại không có ở đây, cậu

không chờ được, giật lại điện thoại rồi nhắn Wechat cho Nghênh Niệm, "Em có thấy bài bốc phốt liên quan đến đội trưởng ở trên mạng không?"

Nghênh Niệm nhanh chóng trả lời lại, "Bài nào?"

Xem ra cô vẫn chưa biết, Dịch Thận giải thích, "Có người chụp được ảnh em và đội trưởng đi cùng nhau, trên mạng nói đội trưởng có quan hệ mờ ám với fan."

"Em đâu có đăng ảnh tự chụp, sao bọn họ biết em là fan..." Nghênh Niệm kinh ngạc, không chờ Dịch Thận nói, cô đã tự trả lời, "A —— em nhớ ra rồi! Em từng like Weibo của bạn em, trong đó có hình của em, nếu đối chiếu thì có thể nhận ra."

Suy nghĩ của cô rất đúng, cô từng bấm like một Weibo ít lượt theo dõi, hai tấm ảnh là hai cô gái khác nhau chụp dưới bảng đèn màu hồng, trong đó có một tấm chụp bằng quảng cáo của Dự Lãm Nhiên.

Cư dân mạng đều cho là thế —— mặc kệ cô gái mà người qua đường chụp là ai, nếu là "Dự Lãm Nhiên cười tôi" thì không cần nói nhiều, đây là fan cứng nổi tiếng của Dự Lãm Nhiên, nếu như không phải, vậy thì chính là người trong tấm ảnh mà "Dự Lãm Nhiên cười tôi" đã bấm like, có quen biết với "Dự Cười", cộng thêm trong tấm ảnh chụp có quảng cáo của Dự Lãm Nhiên, theo quan hệ hai chiều, tính sao cũng là một nửa fan!

"Chung cư đó là?" Dịch Thận hỏi tiếp.

Nghênh Niệm trả lời, "Đó là nhà em, đội trưởng đưa em về nhà."

Dịch Thận suy nghĩ, kích động suýt nữa nhảy lên, lập tức nói với các đồng đội, "Mấy anh xem! Em đã nói ——"

Cậu rút ngắn trình tự gõ chữ, gửi cho Nghênh Niệm một tin nhắn thoại để trấn an, "Không sao đâu, mấy chuyện đơm đặt ăn không nói có này, chúng ta đợi đội trưởng và huấn luyện viên thương lượng một chút rồi bác bỏ tin đồn này, em đừng lo. Bọn anh biết đội trưởng sẽ không làm ra

chuyện này, chính miệng anh ấy đã từng nói sẽ không ngủ với fan, anh ấy không phải là người như thế!"

"Chờ đã... Máy cậu không thấy đội trưởng và Nghênh Niệm gần gũi quá hả?" Thành Nhuận bỗng đặt câu hỏi, "Đưa cô ấy về nhà?"

"Sao? Con trai đưa con gái về nhà không phải là chuyện bình thường sao?!" Dịch Thận thay đội trưởng thân yêu của mình tranh luận.

Thành Nhuận lắc đầu, liếc cậu, "Tôi hỏi cậu, Dụ và cậu ra ngoài ăn riêng được mấy lần?"

"Đó, đó là do tội em không thích ra ngoài ăn...!"

"Lần trước được nghỉ, cậu mời cậu ấy đến nhà cậu chơi, cậu ấy có đi không?"

"Anh ấy không thích đến nhà người ta..."

"Cái lần cậu rủ cậu ấy đi mua quần áo, cậu ấy có đồng ý không?"

"Em..."

Thành Nhuận càng hỏi, sắc mặt Dịch Thận càng thêm khó coi.

Đang lúc nói chuyện thì người trong cuộc đã về, Dụ Lãm Nhiên và huấn luyện viên đã nói chuyện xong, thấy bọn họ tụ lại một chỗ, nhú mào, "Sao không chịu đi huấn luyện?"

"Anh!" Dịch Thận lập tức đẩy bọn họ ra, xông lên, "Trên mạng có bài bóc phốt anh! Nói anh..."

Bọn Thành Nhuận ồn ào chạy tới, điện thoại trong túi Dụ Lãm Nhiên rung lên, anh vừa nghe Dịch Thận nói vừa lấy điện thoại ra. Màn hình hiển thị có tin nhắn mới, anh ấn mở khóa, "ting" một tiếng, vào màn hình chính.

Dụ Lãm Nhiên không nghe đoạn sau, anh ấn mở Wechat, thuận tiện ngược lên hỏi, "Nói tôi sao?"

Nhưng lại thấy Dịch Thận há miệng, ngây ngốc một chỗ.

Mới vừa rồi, ảnh nền điện thoại của Dụ Lãm Nhiên trước khi bấm mở Wechat là... ảnh của Nghênh Niệm?!

Anh thế mà lại để ảnh Nghênh Niệm làm ảnh nền!

Mọi người bị "sự bất ngờ nho nhỏ" này làm chấn động đến tận tiếng, ai cũng im lặng, trong phòng huấn luyện yên tĩnh bất ngờ, đương nhiên, bầu không khí cũng có chút kỳ lạ.

Người gửi tin nhắn cho Dụ Lãm Nhiên chính là Nghênh Niệm, cô nói: "Dịch Thận nói với anh chưa? Hình như đã xảy ra chuyện rồi, anh ấy chắc sẽ tìm anh... Được rồi, mấy anh cứ nói chuyện trước đi, tối nay chúng ta nói sau."

Dụ Lãm Nhiên đọc hết tin nhắn, lại nhìn về phía Dịch Thận.

Dịch Thận nuốt nước miếng, lại mở miệng, "Anh, anh, anh với... với Nghênh Niệm?"

"Ừ."

Dụ Lãm Nhiên bình tĩnh đáp, "Cô ấy là bạn gái tôi."

Ngữ khí vô cùng tự nhiên, giống như mọi chuyện vốn dĩ là thế.

...

"Sự kiện Dụ Lãm Nhiên" trên diễn đàn bắt đầu lên men, bị người ta chia sẻ lên Weibo, không cần nói đến mức độ chú ý cao thế nào, ít ra người trong giới eSport đều đang hóng hớt.

Thân phận cô gái có hành động thân mật với anh, thậm chí còn cùng nhau đi vào khu chung cư cao cấp trong ảnh, trở thành đầu đề thảo luận của mọi người.

Sau khi phân tích, dư luận chủ yếu nghiêng về big fan của Dụ Lãm Nhiên, "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" danh tiếng lẫy lừng trong giới eSport.

Chuyện này khá ầm ĩ. Mối quan hệ khó nói rõ giữa tuyển thủ chuyên nghiệp và fan, nhân vật chính lại là tuyển thủ nổi tiếng điểm tĩnh, chín chắn Dụ Lãm Nhiên, cộng thêm chuyện cách đây không lâu, thân phận "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" vừa mới bị đào ra, và sự đáp trả đầy mạnh mẽ khiến người ta khó quên của cô.

Tin đồn xảy ra trên người bọn họ, quần chúng nhiệt tình hóng hớt tăng vọt như tên lửa.

Nghênh Niệm và bên SF đều biết chuyện này. Nội bộ SF muốn họp trước, sau khi họp xong sẽ quyết định giải quyết như thế nào.

Dụ Lãm Nhiên không nhiều lời, trước khi mở cuộc họp anh chỉ nói với cô hai chữ, "Đừng sợ."

Cuộc họp đột xuất không kéo dài lâu, sau khi kết thúc, Nghênh Niệm nhận được điện thoại của Dụ Lãm Nhiên, bảo cô đến căn cứ một chuyến, đây không phải là chuyện riêng của bọn anh, cô cũng là người trong cuộc, huấn luyện viên muốn trực tiếp hỏi ý kiến cô, cùng nhau thương lượng mới quyết định.

"Anh đến đón em nhé?" Dụ Lãm Nhiên hỏi.

"Đừng!" Nghênh Niệm vội vàng từ chối, "Lát nữa anh đến khu chung cư lại bị người qua đường từng xem thi đấu chụp lại, chẳng phải đổ dầu vào lửa sao? Để em qua đó, đợi em!"

Nói là làm, Nghênh Niệm sửa soạn xong xuôi, mặc áo khoác vào, nhanh

chóng rời khỏi nhà.

Một lần nữa đi vào căn cứ, cảm giác khác hẳn so với lúc trước, nhìn những gương mặt quen thuộc này, Nghênh Niệm lại cảm thấy ngại ngùng hơn. Có lẽ do thân phận thay đổi nên cảm xúc cũng thay đổi theo.

Bọn Dịch Thận thấy cô, không hiểu sao cũng cảm thấy ngại ngùng,

Trong bầu không khí xấu hổ, chỉ có Bạc Xán vẫy tay giống như chiêu tài miêu, nghiêm túc chào cô, "Chào chị dâu."

Mặt Nghênh Niệm "bùm" một cái đỏ bừng cả lên, cô vẫy tay chào cậu ấy, lại cảm thấy không đúng, cánh tay đang giơ lên nửa đường xấu hổ buông xuống.

Bạc Xán chưa nói trước đã tự tiện đổi cách xưng hô, nhưng lại không bị Dụ Lãm Nhiên trách, ngược lại, nhìn vẻ mặt anh tốt hơn nhiều.

Các thành viên khác bị đuổi về phòng tiếp tục huấn luyện, Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm bị gọi đi nói chuyện riêng.

Liên quan đến chuyện tình cảm giữa hai người, huấn luyện viên chỉ nói mấy câu, ví dụ như hỏi bọn họ ở bên nhau khi nào, còn nói tính Dụ Lãm Nhiên không được tốt, bảo Nghênh Niệm phải khoan dung hơn.

Không hiểu sao Nghênh Niệm lại có cảm giác gặp phụ huynh, nụ cười thoải mái khi nhìn huấn luyện viên trở nên cứng đờ.

Không nói năng rườm rà, huấn luyện viên đi thẳng vào chủ đề, "Chuyện này trở nên ồn ào trên mạng, nếu không để ý, nó có thể sẽ phát triển theo chiều hướng xấu hơn, cuộc sống tuyển thủ sau này của Lãm Nhiên sẽ có một vết đen. Nhưng không có nghĩa là công khai quan hệ giữa hai người thì người ta sẽ ngưng chỉ trích, dù sao từ lúc bắt đầu hai người quen biết nhau với thân phận là người hâm mộ và tuyển thủ, mặc dù đã có khoảng thời gian dài tiếp xúc phát triển thêm một bước, nhưng những người có ý muốn bôi nhọ cậu thì họ sẽ không quan tâm nhiều, chỉ muốn

bôi nhỏ đến cùng."

Nghênh Niệm chăm chú lắng nghe, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

"Suy nghĩ cho tương lai, bọn tôi nghĩ rằng cách xử lý tốt nhất chính là công khai, dù thế nào đi nữa, ở cạnh bạn gái mình đương nhiên sẽ tốt hơn so với dây dưa không rõ với người hâm mộ, đây chính là mấu chốt. Không biết Nghênh Niệm em có ý kiến gì không?"

"Em không có ý kiến." Nghênh Niệm không hề nghĩ ngợi.

"Sau khi công khai có thể em sẽ nhận sự công kích..."

"Không sao đâu." Cô nói, "Em không quan tâm mấy chuyện này, nó không ảnh hưởng đến em được đâu."

Huấn luyện viên thấy cô đồng ý thì thở phào nhẹ nhõm, mặc dù anh ta biết cô chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng vẫn sợ lỡ như.

"Vậy thì tốt, đây là thông báo nhân viên chúng tôi đã chuẩn bị sẵn, hai người có thể xem qua, dĩ nhiên có thể không đăng theo nội dung này cũng được, nhưng nhớ là lúc diễn đạt thì cố gắng nói ít thôi, nói ít sai ít, nói nhiều sai nhiều!"

Đặt tờ giấy lên bàn, huấn luyện viên để hai người tâm sự riêng, rồi đi trước cùng với mấy người khác.

Mọi người đã đi hết, trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nghênh Niệm thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhìn về phía Dụ Lãm Nhiên, "Xin lỗi anh."

Dụ Lãm Nhiên nhú mày, "Xin lỗi anh cái gì?"

"Nếu không phải do em, anh sẽ không bị kéo vào chuyện này..."

"Nếu không phải tại anh, em sẽ không bị kéo vào chuyện này." Dụ Lãm Nhiên cắt ngang lời cô.

Nghênh Niệm im lặng, Dụ Lãm Nhiên nhìn cô rồi nói, "Chuyện đã phát triển đến nước này, có lẽ đây chính là sự sắp xếp tốt nhất."

Chỉ cần bọn họ là tuyển thủ và fan, chỉ cần bọn họ có tình cảm với nhau, tình huống trước mắt là không thể nào tránh khỏi, dù không phải bây giờ, thì sớm muộn cũng có một ngày như thế.

Điều gì nên tới sẽ tới, đã tới thì sẽ có cách.

"Trước khi đăng Weibo, anh có mấy lời muốn nói với em." Dụ Lãm Nhiên nghiêm túc nói.

Nghênh Niệm thấy vẻ mặt anh hơi lạ, kinh ngạc hỏi, "Gì thế anh?"

Dụ Lãm Nhiên mấp máy đôi môi, "Không phải vì anh muốn xóa vết đen ấy mới đồng ý quyết định của huấn luyện viên. Đối với anh, thi đấu là sở thích và cũng là nghề nghiệp của anh, trong giới này, kỹ thuật trò chơi quyết định tất cả, độ nổi tiếng và người hâm mộ ngay từ đầu không phải là thứ mà anh theo đuổi, anh là vì quán quân và chiến thắng, đối với anh đó mới là ý nghĩa của thi đấu. Cho nên có mất fans hay không, có bị bôi nhọ hay không cũng không quan trọng."

"Anh muốn cho em biết ——" anh nói. "Anh đồng ý công khai là vì anh hy vọng em có thể quang minh chính đại xuất hiện trong thế giới của anh, không liên quan gì đến việc này."

Cô không chỉ là fan mà còn là người anh yêu, người trong lòng của anh. Anh không muốn Nghênh Niệm vì anh mà bị chỉ trích chỉ vì lỡ tay bấm like, không muốn Nghênh Niệm vì tương tác qua mạng với anh mà bị người ta mắng giả tạo.

Anh muốn để cho tất cả mọi người đều biết, đối với anh, Nghênh Niệm khác biệt.

Mặc kệ là tuyển thủ 103 hay là Dụ Lắm Nhiên, tất cả những gì đặc biệt của anh đều chỉ dành cho một mình Nghênh Niệm.

Lần đầu tiên Nghênh Niệm nghe thấy anh nói những lời này, ngỡ ngác không nói thành lời. Một lát sau, cô cố gắng đè xuống sự xúc động và chua xót xuống đáy lòng, vùi đầu vào lòng anh.

...

Dụ Lắm Nhiên và Nghênh Niệm ngồi trên sofa trong phòng huấn luyện chụp một tấm ảnh, do Thành Nhuận tự xưng có trình chụp ảnh đẹp nhất ra tay. Hai người ngồi cạnh nhau, từ hình ảnh vai kề vai, chân sát nhau có thể nhận ra quan hệ không bình thường của bọn họ.

Một giây trước khi Thành Nhuận bấm nút chụp, Dụ Lắm Nhiên bỗng nhiên nghiêng đầu dựa vào Nghênh Niệm, gối đầu lên vai cô, còn Nghênh Niệm lại vô thức nghiêng đầu nhìn về anh, hình ảnh ấy dừng lại trong nháy mắt.

Tấm hình này được bọn họ chọn.

Tuyển thủ chuyên nghiệp 103 trông chín chắn, điềm tĩnh, nhưng cũng khá hồ hững, nhờ vào kỹ thuật chơi game tốt và phong cách cá nhân trầm ổn, cộng thêm vẻ ngoài ưu tú và đáng người cao ngất, trong giới eSport có không ít fans.

Anh nổi tiếng là người không thích đăng Weibo, nhưng trong cái đêm mà lời đồn đại không hay bay đầy trời ấy, anh lại một lần nữa đăng một trạng thái cá nhân hiếm thấy.

Đi kèm là một tấm ảnh, trong ảnh có hai người, một nam một nữ, ngồi cạnh nhau trên sofa. Người đàn ông gối đầu lên vai cô gái, cô gái nghiêng đầu nhìn anh, hai gương mặt xuất sắc khiến bức ảnh trở nên xinh đẹp hẳn.

Lần đầu tiên mọi người phát hiện ra, hóa ra 103 cũng biết kể chuyện cười ——

"@Dụ Lãm Nhiên: Lúc em nghĩ ra câu khẩu hiệu "Quyết chí tiến lên" ấy, em có nghĩ đến sẽ có một ngày phát hiện ra đầu anh lại nặng thế này không? Hối em đó, bạn gái @Dụ Lãm Nhiên cười tôi. [trái tim]"

Nghênh Niệm vẫn chưa đăng bài, bốn thành viên còn lại của SF cùng nhau lên mạng. Dịch Thận chia sẻ Weibo của Dụ Lãm Nhiên, cũng tag Nghênh Niệm vào, không biết có phải học Bạc Xán hay không, cậu nói: "Chào chị dâu!"

Bạc Xán theo sau cậu, câu chữ cũng giống nhau.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước lại được hỏi về tuổi, cười tùm tùm tiếp lời, "Chào em dâu!"

Năm người đồng loạt đăng Weibo rầm rộ như thế, lại còn công bố một sự kiện như vậy, tất cả fans của SF đều bùng nổ.

Không chỉ bọn họ mà cả giới eSport cũng bùng nổ!

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy tin đồn kiểu này mà mấy kẻ tò mò không nhai đi nhai lại thì làm sao có thể bỏ qua. Ủng hộ có, phản đối có, ý tốt có, ác ý lại càng không thiếu. Đủ loại ý kiến xen lẫn nhau, còn nhộn nhịp hơn cả Tết.

Trên diễn đàn Tieba, hết bài này đến bài khác được đăng lên.

"103 vậy mà còn chưa tính là cặp với fan hả?! Bản thân anh ta lại không

dám đứng ra thừa nhận? Còn thêm cả đám người của đội "thoải mái" kia, fans đừng có mà "tấy" nữa, mặt có thấy đau không? Mấy người nói người ta nhìn ảnh bìa chuyện đâu hết cả rồi?"

"Lui một vạn bước* nói bọn họ là người yêu, nhưng trước đó, bạn gái anh ta không phải là fan ư? Một tuyển thủ chuyên nghiệp không chịu lo thi đấu lại dây dưa với fan rồi yêu nhau, tôi thấy anh ta cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, giả tạo cả đôi!"

*Có câu "Lùi một bước trời cao biển rộng", "lui một vạn bước" ở đây ý đẩy giới hạn xuống thấp nhất, những chuyện không xảy ra sẽ không xảy ra, những chuyện không nên xảy ra sẽ không xảy ra.

"Một tuyển thủ SP không biết sao lại nổi tiếng như thế, không phải là dựa vào gương mặt thu hút một đám fans ngốc nghếch sao? Nếu so kỹ thuật đẳng hoàng thì làm gì tới lượt anh ta? Toàn đội "thoải mái" cũng chẳng xếp hạng cao được!"

"Mới vừa đoạt giải quán quân đã phiêu thế này rồi, tôi thấy đội "thoải mái" cũng chỉ thế thôi!"

...

- - Đây là thái độ khó chịu của cư dân mạng đối với Dự Lãm Nhiên cũng có thể là ngứa mắt SF, nhưng đối với những người trong SF như hai đương sự mà nói, mấy lời này căn bản không đáng để trong lòng, xem một chút thôi cũng thấy lãng phí.

Dù gì cũng đã lôi cái tên đội "thoải mái" ra nói luôn rồi. Tên gọi này là do anti-fans của Dự Lãm Nhiên đặt, bọn họ mải mai danh tiếng của SF đều dựa vào gương mặt thu hút fans nữ của Dự Lãm Nhiên mà có.

"Chỉ cần gương mặt trông giống người thôi là được nâng lên tận trời, SF đúng là danh xứng với thực, bước vào giới chuyên nghiệp đúng là quá thoải mái." -- Câu nói này dường như đã trở thành câu cửa miệng của anti-fans.

Cũng có người cho rằng chuyện này không nghiêm trọng đến thế.

"Vì là fan nên không thể yêu nhau hả? 103 chưa từng lừa fan, cũng chưa từng đùa giỡn tình cảm của fan, không làm loạn với fan, chỉ là người mình thích vừa hay là fan của mình, không lẽ vì thế mà không thể ở bên nhau? Dựa vào đâu hả!"

"Mấy người đừng có quá đáng, trên sân thi đấu, Long Vương từng có vết đen nào chưa? Trận nào cũng cố gắng hết sức, chưa đầy ba năm, SF đi đến bước này cũng không dễ dàng gì, trong giới eSport thì thực lực quyết định tất cả, cả mùa giải năm nay biểu hiện của SF rất tốt, tôi thấy không có điểm đen nào cả!"

"Yêu thì yêu thôi, tuyển thủ eSport cũng là người mà, bạn gái cậu ta ngoài việc là fan ra thì còn gì nữa đâu? Không phải người ngoài giới, không phải người mẫu, mà hình như còn là con nhà giàu nữa, còn toàn tâm toàn ý thích Long Vương, luôn ủng hộ SF từ lúc bắt đầu quay lại đến bây giờ, không thể vì người ta là fan mà phủ định toàn bộ chứ."

...

Ủng hộ cũng được, công kích cũng được, chuyện này đã định là thế.

Trong lúc dư luận đang ầm ĩ, Nghênh Niệm được mọi người mong chờ cuối cùng cũng online, chia sẻ và đáp lại bài đăng của Dụ Lãm Nhiên.

Cô nói:

"Có rất nhiều chuyện bất ngờ, nhưng những chuyện liên quan đến anh, em đều cảm thấy rất tốt."

...

Căn hộ Nghênh Niệm thuê có hai phòng, một phòng được cô bày biện thành phòng đọc sách, nhưng nếu có khách đến, trong phòng đọc sách có

thể đặt thêm một cái nệm. Ban công khá lớn nên gom hết ánh nắng vào phòng, môi trường sáng sủa khá thoải mái.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, cô cuộn tròn trên sofa ở góc phòng, pha một ly nước ấm, ngồi đọc sách dưới ánh đèn sáng ngời trong căn phòng ấm áp. Phòng bếp dĩ nhiên phải có, đầy đủ thiết bị, dụng cụ đều mới mua, tay nghề nấu ăn mà cô học ở nhà cuối cùng cũng có thể phát huy.

Dưới ánh nắng chiều rực rỡ, cơn lạnh đầu thu đã bị ngăn cách bên ngoài cửa sổ thủy tinh.

Dụ Lãm Nhiên dựa vào tay vịn ghế sofa, Nghênh Niệm gối đầu lên đùi anh, vừa tám chuyện với bạn bè, vừa rầu rĩ không biết tối nay ăn gì.

"Giờ vẫn còn sớm mà?" Dụ Lãm Nhiên nghe cô than thở mà bó tay, tạm dừng video thi đấu trên điện thoại, xoa đầu cô, "Hay để anh nấu cho em ăn nhé?"

Nghênh Niệm kinh ngạc trừng mắt, "Anh biết nấu cơm hả?"

"Không."

"... Vậy sao đòi nấu cho em?"

Dụ Lãm Nhiên không hề đỏ mặt, "Thử xem sao, nói không chừng lại ngon đấy."

Nghênh Niệm không tin vào trình nấu ăn của anh, "Thôi ra ngoài ăn đi, rửa chén phiền lắm."

Giải đấu thế giới năm nay được tổ chức ở trong nước, hiện đang trong giai đoạn khởi động, cũng hiếm khi anh rảnh rỗi như thế.

Đang nói chuyện, Wechat bỗng hiện lên tin nhắn mới.

Ánh mắt Nghênh Niệm chuyển sang điện thoại, thấy cô nghiêm túc gõ

chữ, Dụ Lãm Nhiên cúi đầu nhưng chỉ có thể nhìn mặt sau điện thoại, anh bèn hỏi, "Nói chuyện với ai thế?"

"Chu Yếu." Nghênh Niệm không dời mắt khỏi màn hình.

Là mấy người bạn thân nhất của cô, anh có nghe cô nhắc mấy lần.

Mức độ chăm chú thế này khiến anh càng chú ý, "Nói gì thế?"

Nghênh Niệm không trả lời anh, gửi tin nhắn thoại sang cho Chu Yếu trước, "Mình đang ở nhà nè, đưa tới đi, mình có thể nhận. Nhưng mà là cái gì thế?"

Sau đó cô mới nhìn Dụ Lãm Nhiên, "Yêu Yêu nói cô ấy gửi đồ cho chúng ta."

"Chúng ta?"

"Bảo là quà gặp mặt tặng anh." Nghênh Niệm khó hiểu.

Cô không biết, Dụ Lãm Nhiên lại càng không.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, trong lúc Nghênh Niệm vò đầu bứt tóc vì tò mò, chuyển phát nhanh đã được đưa đến cửa. Ký nhận xong xuôi, Nghênh Niệm không kịp chờ mà đã muốn xé ra, xé được một nửa mới nhớ là quà tặng cho Dụ Lãm Nhiên, cô đẩy đến trước mặt anh, "Anh mở đi."

"Em muốn mở thì cứ mở đi."

"VẬY em mở thật đó nha?"

Dụ Lãm Nhiên im lặng gật đầu.

Nghênh Niệm hào hứng tiếp tục công việc bóc quà, cô mở ra xem, bên trong là hộp trà hoa cúc. Bên trong hộp quà có mấy cái lọ, tất cả đều

đựng đủ loại trà hoa cúc.

"Trà?!"

Nghênh Niệm khó hiểu, trong hộp còn có một tấm thiệp, mở ra xem, nét chữ xinh đẹp nhưng đầy cứng cáp của Chu Yếu viết mấy câu.

"TO Niệm Niệm:

Trà hoa cúc có tác dụng giải nhiệt, lúc anh Dụ thấy nóng thì để anh uống chút trà. Nếu anh ấy làm cậu khóc, lần sau Giang Gia Thụ mà lên cơn thì mình sẽ bảo Hứa Trạch đừng cản lại!"

Nghênh Niệm sững sờ, sau đó lại thấy ấm lòng. Lúc nói chuyện liên quan đến Dụ Lãm Nhiên với Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm trong quán cà phê, cô chỉ vô tình nhắc đến mình bị anh chọc tức mà khóc, lúc ấy Chu Yếu nắm chặt tay cô, không ngờ cô ấy lại để nó ở trong lòng.

"Trong lòng bạn em, anh là người nóng tính vậy hả?" Dụ Lãm Nhiên nhú mày.

Nghênh Niệm bị khơi lại đoạn ký ức kia, tròng anh một cái, "Ôi, thế anh tốt tính lắm hả?"

Dụ Lãm Nhiên bĩu môi, không nói.

Anh vuốt tóc cô, trầm ngâm một chút, nói, "Lần sau nếu có việc đừng để trong lòng, phải nói thẳng với anh."

Nghênh Niệm vừa mở miệng, anh lại nói, "Lúc muốn khóc thì phải nói anh biết, anh sẽ bịt miệng em lại."

"Anh --"

Nghênh Niệm tức đến nổi đặt hộp quà xuống, nhào lên người anh, cách một lớp áo căn một cái lên vai anh một cái.

"Anh nói em tuổi chó em còn không chịu..."

"Anh mới là chó! Anh mới là chó ấy!"

Nghênh Niệm có chừng mực nên đương nhiên sẽ không dùng sức, Dù Lắm Nhiên cũng mặc cô ấm ã, hai người chen chúc trên sofa.

Tóc tai Nghênh Niệm rối nùi, hằm hừ đứng dậy, "Không chơi với anh nữa!"

Cô quay người ngồi xuống khe giữa bàn trà và sofa, trên sàn nhà trải thảm, mềm mại lại ấm áp. Cô mở Wechat gửi lời mời gọi video sang, bên kia có lẽ cũng đang cầm điện thoại, chưa đến ba giây đã bắt máy.

"Yêu Yêu!" Nghênh Niệm thấy gương mặt quen thuộc trên màn hình thì mừng rỡ cười tươi như một đóa hoa, "Quà cậu tặng mình nhận được rồi! Rất rất tốt! Mình nhất định sẽ canh chừng anh ấy uống trà!"

Bên Chu Yếu không có ánh sáng, nên hình ảnh trên màn hình cũng bị mất nét, cô cười khẽ, "Được rồi."

"Khi nào cậu đến đây chơi?" Nghênh Niệm dựa vào phía sau, đầu dựa lên chân Dù Lắm Nhiên. Anh ngồi một góc ở sofa chờ cô nói chuyện xong, nhìn điện thoại, ánh mắt luôn đặt trên người Nghênh Niệm.

Chu Yếu nói, "Phải chờ mình rảnh mới được, năm đầu nên bận nhiều chuyện. Ăn Tết gặp nhau nhé, nghỉ đông Ngâm Ngâm cũng về đấy."

Nghênh Niệm không vui lắm, nhưng chỉ có thể nói được.

Trong lúc trò chuyện, hình ảnh không đến nỗi mờ cho lắm, Nghênh Niệm bỗng phát hiện trên cổ Chu Yếu có dấu vết khả nghi, cô hít một hơi sâu, tay chỉ chỉ vào màn hình, "Yêu Yêu, cậu cậu cậu... cổ của cậu! Được lắm, cậu dám lén mình..."

Vẻ mặt Chu Yếu sững sờ, không chờ đến lúc màu đỏ lan khắp mặt, cũng không chờ Nghênh Niệm nói hết câu, phía sau Chu Yếu bỗng lộ ra một cánh tay, kéo cái chăn mỏng che kín người cô ấy.

Cái mặt chán đời của Trần Hứa Trạch hiện lên trên màn hình.

"Yêu đương thì lo yêu đương đi, tập trung một chút." Cậu kéo Chu Yếu vào lòng, nói với Nghênh Niệm, "Nể mặt Yêu Yêu chúc cậu tìm được bạn trai, còn mấy cái khác như bạn bè thì tôi đề xuất cậu có thể không cần được rồi, ví dụ như như Yêu Yêu của chúng tôi..."

"Hứa Trạch!"

Chu Yếu thấy cậu lại nhắm vào Nghênh Niệm, tức giận đến mức muốn đánh cậu.

Nghênh Niệm ước gì Chu Yếu có thể đánh chết cậu, thấy Trần Hứa Trạch làm bộ muốn tắt video, trước khi cậu ra tay thì oán giận, "Trần Hứa Trạch cậu là đồ ngốc --"

Trò chuyện video kết thúc, kết thúc bằng câu nói không được lịch sự lắm của cô.

Nghênh Niệm vừa đặt điện thoại xuống đã bị Dụ Lãm Nhiên kéo lên sofa.

"Anh làm gì thế?"

"Quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa đá."

"Anh mới bị lừa đá ấy!"

Dụ Lãm Nhiên mỉm cười, tay vòng lấy eo cô, siết chặt lấy, hai người nằm nghiêng đối mặt với nhau trên cái ghế sofa không được rộng mấy.

"Em sắp rơi xuống rồi...!"

"Không đâu." Anh thần nhiên nói, "Không lộn xộn sẽ không rơi."

Nghênh Niệm dừng lại, mặt anh gần sát mặt cô, quá gần, cô bỗng nhưng căng thẳng.

"Sao thế?"

"Mấy bữa nay anh luôn suy nghĩ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Trên mạng đều nói anh ngủ với fan, tâm trạng anh không vui lắm."

Cô nhúu mày, an ủi anh, "Anh đừng để ý mấy người đó..."

Dụ Lãm Nhiên tiếp một câu, "Anh thấy cái gì cũng chưa làm, có hơi lố."

Nghênh Niệm sửng sốt vài giây, thoáng chốc mặt lại đỏ bừng, ra vẻ hung ác trừng anh, "Bớt nói nhảm đi!" Để làm dịu tâm trạng, cô đổi chủ đề, "Anh, anh... Dịch Thận, đúng rồi, Dịch Thận đã nói với em, trước kia không phải anh đã nói không ngủ với fan, còn không hứng thú với fans nữa mà? Thấy vả mặt chưa."

Cô híp mắt chế giễu anh nhưng Dụ Lãm Nhiên không thèm để ý, "Nguyên văn của anh là "Tôi không hứng thú với chuyện ngủ với fan."

Cô nhếch môi, "Khác nhau chỗ nào chứ?"

"Không khác hả?" Anh nhúu mày, ngồi thẳng vai, "Kệ đi. Dù sao anh cũng thu hồi câu này lại."

"Không phê chuẩn, bác bỏ!"

Dụ Lãm Nhiên nhìn cô chăm chăm, vờ thờ dài, "Vậy thì em chỉ có thể thoát fan thôi."

"Sao em lại phải thoát fan chứ? Mơ đi!"

"Chính chủ tuyên bố, chính thức khai trừ fan tịch của Nghênh Niệm, từ hôm nay trở đi, không cho phép Nghênh Niệm thích tuyển thủ eSport 103 nữa..."

"Không, không không!" Nghênh Niệm nhéo eo anh, cắn vai anh, nằm trong lòng anh thực hiện đủ loại "đánh đấm", vừa đánh vừa mắng, "Dụ Lãm Nhiên anh hư thôi! Em phải thích 103! 103 giỏi nhất! Long Vương đại đại siêu đẹp trai! Em muốn sinh khỉ con cho Long Vương --"

Lỡ miệng nói ra mấy câu bình thường fans hay treo bên cửa miệng, Nghênh Niệm vội dừng lại.

Vừa hay đúng ý Dụ Lãm Nhiên, anh nghiêm túc gật đầu, cười nhạt, "Được, Long Vương phê chuẩn."

Nghênh Niệm đỏ mặt phản bác, "Không tính! Em bảo anh bị lừa đá anh cũng đâu có tìm lừa đá anh đâu, ây ây, có mấy lời nghe thôi là được rồi!"

Anh mỉm cười nói, "VẬY cũng không được, anh nhất định phải tặng phúc lợi cho fan là em đây, ai bảo anh vừa đẹp trai lại còn tốt bụng chứ."

"Em..."

Nghênh Niệm không nói nên lời, Dụ Lãm Nhiên nắm lấy cằm cô, nghiêng người phủ lên, lời còn sót lại đã bị anh nuốt vào.

Hơi nóng "âm" một tiếng nổ vang bên tai, Nghênh Niệm đang gồng lên cánh tay anh, lại bị anh nắm lấy, ôm chặt vào lòng.

Dụ Lãm Nhiên hơi xoay người, cả người cô bị anh đè xuống, vị bạc hà mát lạnh xâm nhập vào, môi lưỡi nóng bỏng và mềm mại, còn lại chính là cảm giác khó thở, tê dại như bị điện giật.

Anh khó ở có tiếng, đến nỗi bạn thân người ta phải gửi tặng hộp trà giải nhiệt =))

Cơ mà có bạn gái vào người ta khác hẳn ra =))

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thứ bảy tuần nào Nghênh Niệm cũng gọi điện cho ba mẹ, thỉnh thoảng nhận được điện thoại đột xuất của ba hoặc mẹ, cô cũng không bất ngờ mấy. Nhưng lần này lại khác, Nghênh Niệm nhận được điện thoại của ông anh lâu ngày không gặp.

Nghênh Hoành ra nước ngoài đã nhiều năm, mấy năm nay lại càng bận rộn, ba năm Nghênh Niệm học cấp ba, chưa có cái Tết nào Nghênh Hoành quay về thăm nhà. Kỳ nghỉ ở nước ngoài không giống với kỳ nghỉ trong nước, nhưng được nghỉ Nghênh Hoành cũng không về nước, anh còn bận hơn cả tổng giám đốc Nghênh Diệu Hành.

Nhìn thấy mặt anh trai vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trong cuộc gọi video, Nghênh Niệm không biết nên vui mừng hay nên cảm thán nữa.

Nghênh Hoành không có thời gian ôn chuyện với cô, vừa gặp đã nói ngay, "Ba mẹ có nói cho em biết chưa?"

"Nói gì?" Nghênh Niệm sững sờ khi bị anh hỏi.

"Chuyện của ông nội."

"Ông nội? Chuyện gì?"

Nghênh Hoành trong màn hình mấp máy đôi môi, nói trước, "Ngày mai anh bay về." Sự vui mừng trên gương mặt Nghênh Niệm vẫn chưa dứt, anh lại nói tiếp, "Ông nội bệnh rồi, ba bảo anh về thăm ông. Bọn Gia Thụ cũng về."

Nghênh Niệm thật sự không biết gì cả, "Bệnh?"

"Ba mẹ không nói cho em biết hả?"

"Không."

Hai anh em im lặng. Nhìn thái độ của vợ chồng Nghênh Diệu Hành, đại khái cũng biết chuyện này có hơi khó khăn đối với Nghênh Niệm.

"Em nghĩ thế nào?" Nghênh Hoành hỏi cô, "Lâu rồi không gặp, có nhớ anh không?"

"Em nhớ anh." Cô im lặng, "Nhưng em không muốn về."

"Em với ông nội không thể nói chuyện được hả?"

"Không thể đâu anh à." Nghênh Niệm cười khổ, Nghênh Hoành ở nước ngoài, vì không muốn để anh lo, vợ chồng Nghênh Diệu Hành và cô chỉ có thể "tốt khoe xấu che", chỉ nói chuyện tốt, mấy chuyện ông cháu ầm ĩ đến độ không thể ăn Tết yên ổn thì không ai nhắc đến một câu.

"Sáng nay anh có gọi video với ba mẹ, mẹ nói mấy năm nay ông nội càng lúc càng quá đáng, đúng không?" Nghênh Hoành không ngốc, ngẫm lại tính tình của ông lão có thể đoán ra em mình đã bị đối xử như thế nào. Mặc dù tôn trọng ông nhưng cũng không nhịn được mà đau lòng, "Được rồi, em cố gắng học cho giỏi, anh về đó một chuyến, tới lúc đó sẽ thăm em."

Nghênh Niệm nặng nề gật đầu đồng ý.

...

Vì ông Nghênh bỗngưng trở bệnh nặng, Nghênh Niệm có hơi mất tập trung. Sau khi Nghênh Hoành trở về, ở ba bốn ngày vẫn chưa đi, xem ra tình trạng của Nghênh Chiếu Quốc không mấy lạc quan.

Cô nói chuyện điện thoại với ba mẹ, lại hỏi Giang Gia Thụ, nhận được tin xác thực từ bọn họ, quả thực Nghênh Chiếu Quốc không được tốt cho lắm.

Lớn tuổi thì nhiều bệnh, thân thể càng lúc càng yếu, mặc dù trông Nghênh Chiếu Quốc vẫn quắc thước, nhưng bệnh tới lại như núi đổ.

Dụ Lãm Nhiên bận thi đấu, sau khi kết thúc một trận đấu thì đến nhà thăm cô, vừa gặp đã phát hiện ra sắc mặt của cô không được tốt.

"Sao thế? Sao sắc mặt em kém vậy."

Nghênh Niệm cùng anh làm ổ trên sofa, mặt mày nặng nề, "Ông nội em bị bệnh... Nhưng em không muốn quay về thăm ông."

Dụ Lãm Nhiên không nói gì, bây giờ chỉ cần lắng nghe không cần an ủi.

"Từ nhỏ ông nội đã không thích em rồi."

Nghênh Niệm đem hết những lời chất chứa trong lòng nói ra hết, "Lúc nhỏ, ông mua đồ ăn cho tất cả bọn trẻ trong nhà, nhưng lại không có phần của em. Ông ấy ôm từng đứa nhóc trong nhà, ngoại trừ em. Ông ấy sẽ gọi tên thân mật của mấy anh em họ trong nhà, nhưng đến giờ vẫn chỉ gọi tên em. Ông ấy rất nghiêm, rất dữ, nhưng thỉnh thoảng sẽ đùa với bọn họ, nhưng không bao gồm em."

Nghênh Niệm nằm trong lòng anh nhắm mắt lại, "Lúc còn nhỏ, vì chuyện này mà em đã từng rất tự ti, em luôn nghĩ là do em không tốt cho nên ông nội mới không thích em. Nhưng sau này em phát hiện ra, dù em đạt điểm tối đa, ông ấy cũng không khen lấy một câu, nhưng mấy đứa trẻ khác trong nhà đạt 70, 80 điểm, ông ấy sẽ nói, giỏi lắm, tiếp tục cố

gắng."

"Chờ đến sau khi em hiểu chuyện em mới biết được, hóa ra trong mắt ông em, cái sai của em không phải do em không giỏi, mà là do giới tính của em."

Từ đó trở đi, cô trở lại bình thường, tự công nhận mình giỏi, đồng thời, lại oán trách Nghênh Chiếu Quốc.

Vì cô nhắc lại chuyện cũ, bầu không khí lắng xuống, hai người đều không nói gì.

Bị ảnh hưởng bởi quá khứ, Nghênh Niệm sa sút hẳn, im lặng hồi lâu, cô bỗng ngẩng đầu hỏi Dụ Lãm Nhiên, "... Vì sao anh thích em?"

Không thể nào xem nhẹ sự ảnh hưởng của hoàn cảnh và người xung quanh đối với sự trưởng thành của một người. Ví dụ như Nghênh Niệm, mặc dù bây giờ cô tài giỏi như thế, nhưng trong lòng vẫn ẩn giấu một góc nhỏ tối tăm. Trưởng bối uy nghiêm nhất nhà đã cấm xuống một cái rẽ, tuổi thơ lại bị sự bất công đả kích, khiến sự sợ hãi vì không được yêu thích, không được công nhận mọc rễ nảy mầm trong lòng cô.

Về mặt Dụ Lãm Nhiên chưa bao giờ nghiêm trọng như thế, anh chậm rãi vuốt tóc cô, không trả lời mà hỏi ngược lại, "Anh chưa từng kể chuyện nhà mình với em đúng không?"

Nghênh Niệm nhìn anh, gật đầu một cái, "Vâng."

"Anh có một người anh họ hơn anh 5 tuổi." Dụ Lãm Nhiên nói, "Gia đình anh ấy xuất ngoại đến ở với ông của anh sớm hơn ba mẹ anh. Ông anh rất tốt với bọn anh, nhưng ông ấy là người có tính kiểm soát rất mạnh, không cho phép bất cứ ai thách thức quyền uy của ông. Anh họ anh rất thông minh, làm việc gì cũng rất giỏi, anh ấy thích chơi game nhất, rất có thiên phú."

"Ông anh rất kỳ vọng vào anh ấy, cho rằng chơi game sẽ làm mất đi ý

chí. Anh họ anh từng nghĩ sẽ đi theo con đường chuyên nghiệp ở châu Âu, nhưng sau khi ông biết thì rất tức giận, anh ấy bị nhốt 3 tháng. Sau đó, ba mẹ anh ấy cầu xin mãi, anh ấy mới thỏa hiệp, đồng ý từ nay sẽ không chơi game nữa, tập trung học tài chính, sau đó tiếp nhận công việc của gia đình."

Nghênh Niệm nhú mày, "Sau đó thì sao?"

Dụ Lắm Nhiên nói tiếp, "Anh bắt đầu tiếp xúc với trò chơi là do anh họ dẫn anh đi theo, anh ấy chơi giỏi hơn anh nhiều, sau khi biết anh ấy thỏa hiệp với ông, anh đã rất tức giận, hỏi anh vì sao không chịu tranh thủ, anh ấy nói, "Chờ đến khi em lớn lên sẽ hiểu."

"Vậy anh theo con đường chuyên nghiệp chẳng phải..."

Anh gật đầu, "Ông anh vốn dĩ không đồng ý. Cái trận mà người bên SF và anh tiếp xúc, anh đứng thứ ba ở bảng xếp hạng nước ngoài, không phải nổi tiếng nhất, anh lại không giống Bạc Xán, anh giỏi nhất là tướng SP, lúc bọn họ mời anh về nước gặp mặt, anh có hơi bất ngờ. Sau này thương lượng xong, anh quyết định gia nhập SF đánh chuyên nghiệp, ông biết chuyện cũng nổi giận đùng đùng, nhưng không có nhốt anh lại, ông ấy không đặt kỳ vọng lên người anh cao như anh họ. Ông ấy chỉ tức giận nói với anh, nếu anh muốn mê muội để đánh mất ý chí, thế thì đừng bước vào nhà ông ấy."

Nghênh Niệm nghe mà trái tim thắt lại, Dụ Lắm Nhiên nhận ra sự lo lắng của cô, anh nắm lấy tay cô.

"Mấy năm nay mỗi lần anh nghỉ phép đều ra nước ngoài, ông chưa từng gặp anh, cũng không cho anh và anh họ lui tới với nhau, bọn anh chỉ có thể tự mình gặp nhau. Anh biết ba mẹ anh hi vọng anh sẽ cúi đầu, nhưng anh vừa nghĩ đến anh họ..."

Anh ngừng lại, không nói nữa, ngược lại lại nói, "Mỗi lần gặp mặt bọn anh sẽ giao lưu kỹ thuật với nhau, như kỳ nghỉ vừa rồi, bọn anh có solo vài ván. Lúc trước anh đánh không lại anh ấy, nhưng bây giờ anh ấy lại

không phải là đối thủ của anh. Dù anh ấy có cố hết sức thì vẫn thua. Sau khi chơi xong, anh ấy cười khen anh có tiến bộ, còn bảo anh đem cúp quán quân về cho anh ấy xem."

"... Rõ ràng anh ấy rất buồn." Dụ Lãm Nhiên im lặng cả buổi, bỗng nhiên nói.

Lần đầu tiên Nghênh Niệm biết hóa ra anh cũng bị gia đình ngăn cản, lần đầu tiên cô biết anh vì muốn theo đuổi giấc mơ, muốn làm chuyện mình thích, không nhận được sự tán thành của người lớn trong nhà, thậm chí còn bị đuổi ra khỏi cửa.

Cô dựa vào lòng anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Dụ Lãm Nhiên khoát tay lên lưng cô, làm chỗ chỗ dựa cho cô, đôi chân dài co lại trên sofa.

"Độ tuổi hoàng kim của tuyển thủ chuyên nghiệp không dài, bất cứ người nào nếu không đung vào game trong một thời gian dài, kỹ thuật sẽ không bằng lúc trước. Anh biết anh ấy buồn không phải vì solo thua anh, mà là anh có thể đạt được hết điểm cao này đến điểm cao khác trên sân thi đấu." Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh, trong sự bình tĩnh ấy lại có chút bất lực khiến người khác đau lòng, "Có lẽ sẽ có một ngày trình độ của anh sẽ giảm xuống khi tuổi tác tăng lên, nhưng ít ra anh đã từng theo đuổi giới hạn của mình. Anh họ anh, anh ấy còn chưa lên đến đỉnh cao đã không có cơ hội theo đuổi giới hạn của mình. Về sau lại càng không."

Nghênh Niệm biết Dụ Lãm Nhiên lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe anh nói nhiều đến thế.

Ánh mắt Dụ Lãm Nhiên và ánh mắt cô giao nhau, "Em hỏi anh tại sao lại thích em, vì em rất tốt."

Nghênh Niệm sửng sờ nhìn anh.

"Dưới sân thi đấu có biết bao người, cuồng nhiệt, nghiêm túc. Dưới khán

đài, trên mạng, bọn họ từng hô chữ "thích" ấy rất nhiều lần. Nhưng nếu mặt đối mặt lại không một ai dám nói --"

Dụ Lãm Nhiên đưa ngón tay cái nhẹ nhàng lướt theo hàng chân mày của Nghênh Niệm, hơi cụp mắt, "Em hiểu ý anh chứ?" Anh nói, "Chỉ có em."

"Em lại không giống. Dù có đến gần, em cũng khác với bọn họ. Trước mặt anh, em luôn nhấn mạnh thân phận fans của mình, ngay từ đầu, những việc em làm đều lấy thân phận người hâm mộ làm cơ sở, nhưng thực chất bên trong con người em không hề hạ thấp bản thân, em rất kiêu ngạo, lại còn thông minh, xuất sắc... Em xem, em có nhiều ưu điểm như thế. Cho nên, đừng hỏi những câu hỏi ngu ngốc thế này."

Nghênh Niệm ngơ ngác nhìn anh, một lát sau mới gật đầu, "Vâng."

Cô vùi vào lòng anh, rầu rĩ hỏi, "Đội trưởng... anh bảo em nên làm gì đây..."

Dụ Lãm Nhiên nghĩ nghĩ, "Thật ra bây giờ anh đã có thể hiểu anh họ mình. Anh ấy chọn lựa thỏa hiệp, anh chọn kiên trì, tại ngã ba đường đời, bọn anh chọn hai con đường khác nhau, không có đúng sai. Dù là thỏa hiệp hay kiên trì, đều tiến về phía trước, không ai sai cả."

"Cho nên --" Tay anh dừng lại phía sau đầu cô, "Làm chuyện em muốn làm. Em có quyền yêu ai hoặc hận ai, em cũng có quyền lựa chọn tha thứ hoặc không tha thứ."

...

Nghênh Niệm chưa quay về nhà, vợ chồng Nghênh Diệu Hành và Nghênh Hoàn không hề ép cô. Sau khi bệnh tình Nghênh Chiêu Quốc đã ổn định, Nghênh Hoàn bay chuyển bay nhanh nhất đến thăm Nghênh Niệm.

Hai anh em họ lâu rồi không gặp nhau, vì anh trai, Nghênh Niệm vốn dĩ đã mua sẵn vé đi xem SF thi đấu, chỉ đành nhịn đau từ bỏ.

Nghênh hoành vừa xuống máy bay liền chạy đến căn hộ của Nghênh Niệm, tham quan điều kiện sống của cô xong, hai người trò chuyện từ chiều đến tối, ăn một bữa cơm do chính tay em gái làm, hương vị tuy không hoàn mỹ, nhưng Nghênh Hoành nịnh nọt suốt bữa liếm luôn cả đĩa.

Biết anh của Nghênh Niệm đến chơi, Dụ Lãm Nhiên vừa thi xong đã chạy đến ngay. Đúng lúc vừa qua giờ cơm được 2 tiếng, hai anh em đang ở trong phòng khách ăn trái cây, nói chuyện nhà.

Hai người đàn ông vừa gặp nhau, đối đầu có hơi gay gắt.

Nghênh Niệm ở giữa, Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Hoành một trái một phải ngồi hai bên sofa. Trái cây mọng nước không còn ai ăn nữa, dù Nghênh Niệm muốn nói lời, nhưng cũng không thể nói lời bầu không khí cuộn cuộn sóng ngầm giữa hai người bọn họ.

Nghênh Hoành có phong độ của người làm ăn, cười khách sáo, "Em gái tôi lòng dạ không thâm sâu, luôn được người nhà bảo vệ rất tốt, ở đây lại được anh Dụ chăm sóc, nhưng mà giữa bạn bè thì chăm sóc lẫn nhau là điều nên làm, tôi cũng không nói cảm ơn làm gì."

Một câu nhẹ nhàng đã vạch Dụ Lãm Nhiên vào phạm vi "bạn bè".

Nghênh Niệm nhận ra "người đến không tốt", nháy mắt với Dụ Lãm Nhiên, ra hiệu anh chịu đựng, đừng tưởng thật.

Dụ Lãm Nhiên không hề tưởng thật, chỉ dùng nụ cười giả tạo khi tiếp nhận phỏng vấn bình thường, giống như anh không hề giận tí nào, "Anh nói đúng lắm, đúng là không cần cảm ơn."

Nghênh Hoành nhíu mày, "Nghe nói cậu là tuyển thủ eSport? Mấy tuyển thủ các anh chắc là bạn lắm? Bình thường thi đấu với huấn luyện chiếm nhiều thời gian lắm đúng không? Làm khó anh còn phải dành thời gian chăm sóc em gái tôi, nhưng không sao cả, con bé vừa mới đến, vừa vào đại học, về sau sẽ quen biết nhiều bạn hơn, cũng sẽ không cần cậu Dụ

nhọc lòng nữa."

"Anh khách sáo rồi." Dụ Lãm Nhiên bình tĩnh nói, "Bạn bè có nhiều thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến bọn tôi."

"..." Nghênh Hoành nâng tay, ngón trỏ khẽ nhéo ấn đường, độ cong nơi khóe miệng không còn cao như lúc nãy, "Ây, thời gian trôi qua nhanh quá, nháy mắt Niệm Niệm của chúng ta đã lên đại học rồi, lúc nhỏ con bé cứ đòi tôi ôm. Mặc váy công chúa, cột tóc hai chùm, như búp bê. Ba mẹ tôi từng trêu con bé, hỏi nó lớn lên muốn lấy ai, nó liền chống nạnh, hung hăng nói, "Con không lấy chồng, không ai tốt bằng anh hai cả!"

"Anh kể chuyện em hồi nhỏ chi vậy..." Nghênh Niệm xấu hổ, đưa tay che mặt.

"Anh nói đúng, thời gian trôi qua nhanh thật." Dụ Lãm Nhiên gật đầu, "Đương nhiên, con nít chưa hiểu chuyện thì hay nói nhảm, đó là chuyện bình thường."

"..." Nghênh Hoành siết chặt ly nước. Nửa câu sau của anh đúng là khiến người ta khó chịu, nhưng càng khó chịu chính là cách xưng hô của anh, "Cậu có thể đừng mở miệng là gọi anh được không?! Tôi lớn tuổi hơn cậu, nhưng cậu không thấy buồn nôn à?"

Dụ Lãm Nhiên cười một cách ung dung, Nghênh Niệm vừa nhìn đã biết, dáng vẻ này không phải là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng của anh.

Anh nói, "Anh nói gì thế? Anh là anh của Niệm Niệm, Niệm Niệm gọi anh là anh, em cũng nên gọi anh là anh, về sau là người một nhà, qua lại thường xuyên, qua mấy năm là quen thôi mà!"

- - Má!

Nghênh Hoành suýt nữa bóp nát cái ly.

Ai là người một nhà với cậu! DM, cậu là ai hả?! Còn thường xuyên qua

lại, lại còn qua mấy năm là quen thôi?

Mẹ nó, một tiếng cũng không qua nổi đây này!

Sắp phải nói lời tạm biệt với đội trưởng Dụ và Niệm Niệm rồi, thực sự không nổi tí nào. Lúc đào hố thì hăm hở, nhưng đến lúc lấp hố cứ thấy buồn buồn thế nào ấy:((

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc gặp mặt giữa Nghênh Hoành và Dụ Lãm Nhiên cuối cùng cũng kết thúc trong bầu không khí hòa bình, Nghênh Niệm không thể nào tưởng tượng nổi. Đang trong thời gian thi đấu, tất cả thành viên trong đội đều huấn luyện, Dụ Lãm Nhiên dành thời gian đến đây nhưng anh cũng không ở lâu, sau khi "trò chuyện vui vẻ" với Nghênh Hoành một lát, anh chào tạm biệt rồi quay về đội.

"Em không có gì muốn nói với anh hả?"

Sau khi Dụ Lãm Nhiên đi, Nghênh Hoành dựa vào sofa, híp mắt nhìn Nghênh Niệm.

Nghênh Niệm mang dép lê đi tới, đứng trước bàn trà, gật đầu, "Có." Cô chỉ về phía cửa, "Thật ra người vừa nãy không phải là bạn em, anh ấy là bạn trai em..."

"Anh biết." Nghênh Hoành cắt ngang lời cô, "Em tưởng anh em bị ngốc hả? Không phải cậu ta cũng tự nói rồi sao!"

Nghênh Niệm cười ngại ngùng.

Nghênh Hoành nhìn dáng vẻ này của cô thì tức giận, "Bây giờ em đúng là càng ngày càng không để anh vào mắt."

"Làm gì có?" Cô sững sờ.

"Lâu rồi anh không về, em gọi cho anh mấy cuộc điện thoại hả? Anh thấy em cũng chẳng nhớ anh mấy, trò chuyện video cũng chỉ được vài lần."

"Sao anh không nói anh cũng không nhớ em, em thi đại học anh cũng đâu ngó ngang đến em..."

Nghênh Hoành trừng cô, ngoắc tay, "Tới đây."

Nghênh Niệm bấu môi đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, hai anh em trừng mắt nhìn nhau, chưa được mấy giây, Nghênh Niệm cười ha ha, nghiêng đầu dựa vào anh.

"Đừng có mà cười với anh." Nghênh Hoành giả vờ không vui, "Em tự mình suy nghĩ đi, nếu anh tìm chị dâu cho em mà không nói với em, chờ đến khi con anh có thể chạy tung tăng rồi mới gọi điện báo cho em biết, em có vui nổi không?"

Nghênh Niệm suy nghĩ một chút, hàng mày nhíu lại, nghĩ nghĩ vẫn không thấy đúng, "Em làm gì mà quá đáng như thế..."

Nghênh Hoành đưa tay cốc lên trán cô, hỏi, "Em nói anh nghe, em thích cậu ta ở điểm nào?"

"Nhiều lắm." Vừa nhắc đến là hai mắt cô sáng bừng. Thấy Nghênh Hoành nhìn mình chằm chằm, mặt mũi đầy nghi ngờ, cô nghiêm mặt, ngồi thẳng người, nghiêm túc hẳn.

"Anh, anh không hiểu đâu."

"Em không nói thì anh đương nhiên không hiểu rồi."

Cô do dự một lát mới nói, "Nếu nhất định phải nói thì ban đầu em thấy anh ấy rất giỏi." Cô nói, "Cái giỏi nhất của anh ấy chính là từ trước đến nay chưa bao giờ quan tâm đến những lời gièm pha bên ngoài. Người ta khen anh ấy cũng được, mắng anh ấy cũng không sao, anh ấy không hề để ý."

Nói ngắn gọn chính là, nội tâm mạnh mẽ.

"Chứ không phải do da mặt cậu ta dày à?" Nghênh Hoành luôn ghim hành động hể mở miệng là gọi mình là anh của Dụ Lãm Nhiên.

Nghênh Niệm trừng anh, "Em nói nghiêm túc đó." Về mặt cô trở nên nghiêm túc, "Em lại không làm được như thế. Nếu em có thể giống anh ấy, em sẽ không bị ảnh hưởng bởi ông nội, tính cách của em không chừng sẽ không cố chấp, gay gắt như thế."

Trọng tâm đã dời sang chuyện này, Nghênh Hoành không thể nào trêu được.

Anh vuốt tóc Nghênh Niệm, "Em nói bậy gì đó, bây giờ em rất tốt, không có chỗ nào không tốt cả. Chuyện đã qua rồi đừng nghĩ nữa, được ông thích cũng chả có gì ghê gớm, em có ba mẹ, còn có anh nữa mà."

Nghênh Niệm nhún vai, nhanh chóng lấy lại tinh thần, về mặt khôi phục lại bình thường, cô nũng nịu với Nghênh Hoành, "Anh, vậy anh đừng bực bội với bạn trai em nữa được không? Lần sau gặp anh ấy, thái độ tốt một chút được không?"

"Em bảo cậu ta thức thời một chút, đừng có nhây trước mặt anh, nếu không thì cửa ải ba mẹ bên kia anh bảo đảm cậu ta không qua được đâu. Nhưng cũng không cần nghĩ chi xa xôi, đến được ngày đó hay không vẫn còn chưa biết, nói không chừng ngày mai em thấy cậu ta chướng mắt rồi đá cậu ta ấy chứ!" Nghênh Hoành hờ hững nở nụ cười, nói đến đoạn sau thì rất chi là hài lòng.

Không nhìn về mặt Nghênh Niệm, Nghênh Hoàn tự cảm thấy mình cũng quá độ lượng rồi, ít nhiều cũng phải để lại mặt mũi, "Được rồi, thì tìm lúc nào rảnh gọi cậu ta cùng ăn một bữa trước khi anh đi."

...

Nghênh Hoàn và Dụ Lãm Nhiên cùng ăn bữa cơm đầu tiên với nhau, bầu không khí tốt hơn nhiều so với lần gặp đầu tiên. Nghênh Hoàn vì em gái nên miễn cưỡng trưng ra gương mặt tươi cười chào đón Dụ Lãm Nhiên, Dụ Lãm Nhiên vì bạn gái nên "nhẫn nhịn chịu đựng", trông vô cùng hài hòa.

Hôm sau phải bay ra nước ngoài nên Nghênh Hoàn đặt phòng ở khách sạn, cơm nước xong xuôi thì trò chuyện với Nghênh Niệm một hồi lâu, tuy nhiên anh vẫn còn lòng từ bi nên không kéo Nghênh Niệm về nhà, để lại thời gian cho Dụ Lãm Nhiên và cô.

Tay trong tay tản bộ trên đường, Dụ Lãm Nhiên bỗng nói, "Hôm nay anh thấy anh em giống người hơn rồi."

Nghênh Niệm dùng bả vai đẩy anh, "Anh nói gì thế!"

Dụ Lãm Nhiên cười cười, không tiếp tục công kích anh vợ tương lai nữa.

"Phải hai tháng nữa anh em mới về nước." Nghênh Niệm có hơi ủ rũ.

"Về rồi là không đi nữa hả? Chuẩn bị về nước phát triển?"

"Đúng vậy." Nghênh Niệm nói, "Lần này là do có việc, anh cũng không ở lại lâu. Nhưng anh em về cũng tốt, anh ấy ở đây em phải đi theo anh, anh thì đâu em sẽ không có thời gian rảnh đi xem." Cô lay lay cánh tay Dụ Lãm Nhiên, "Lần này, em có thể đi xem vòng bán kết và chung kết rồi!"

Ban đêm nên gió hơi lớn, gió thổi vào mặt khiến tóc Nghênh Niệm bay

toán loạn, Nghênh Niệm ấn chặt lấy ót của cô, giúp cô vuốt lại tóc.

"Đi đứng đoàn hoàng, tóc rối hết rồi kìa."

Nghênh Niệm sờ thử, tóc phía sau đúng là đã rối nùi, gió mà thổi nữa đoán chừng tóc cô nó thắt gút lại mất.

"Đến lúc chăm sóc tóc rồi..." Cô nói thầm, lấy thun cột tóc trong túi ra, đang định cột tóc lại, thun cột tóc đã bị Dụ Lãm Nhiên lấy mất.

"Để anh."

"... Anh biết làm hả?"

Dụ Lãm Nhiên không đáp mà bắt đầu ngay.

Nghênh Niệm đứng đằng trước quay lưng về phía anh, để anh cột tóc cho mình.

Hai người đứng một hồi lâu ở ven đường.

"Ui ui, nhẹ xịu..."

"..."

"Chặt quá không?"

"Không chặt."

"Bên này bị rớt nè!"

"Ừ..."

"Cột cao lên chút! Cao lên một chút!"

"Ừ."

...

Đội Dụ Lãm Nhiên cột tóc cho Nghênh Niệm xong đã là chuyện của vài phút sau.

Tản bộ xong, Dụ Lãm Nhiên đưa Nghênh Niệm về nhà, ngồi một lát định ra về thì Dịch Thận bỗng gọi điện đến.

Không phải gọi đội trưởng về, mà là hỏi, "Anh, vừa nãy có phải anh và Nghênh Niệm ở đường Khánh Lâm không?"

Đúng là có đi qua đó, Dụ Lãm Nhiên không phủ nhận, "Sao cậu biết?"

Dịch Thận thở dài, "Hai người lại bị chụp lén nữa rồi!"

Lại nữa!

Nghênh Niệm nghe giọng nói truyền ra từ điện thoại, nhìn Dụ Lãm Nhiên, im lặng không nói gì.

Dịch Thận gọi đến để nhắc nhở bọn họ một tiếng, tránh cho bọn họ không có chuẩn bị, vừa lên mạng đã bị dọa sợ.

Không phải chưa từng bị thế, sóng gió trước đây cũng đã trải qua, Nghênh Niệm mang theo tâm trạng thích ra sao thì ra mở Weibo lên, cô nhận được rất nhiều lượt tag nên bấm vào thử, bọn họ lại bị fans eSports bắt gặp, ảnh chụp gửi đến một blogger chuyên đăng bài về eSports.

Bất ngờ là lần này không có ai bôi nhọ bọn họ cả.

Người chụp ảnh nói trong bài, "Tôi biết chụp lén là không tốt, đành nói lời xin lỗi trước, nhưng mà Long Vương và bạn gái của anh ấy ngọt quá đi mất!! Tôi không nhịn được mà chụp lại, chỉ muốn chia sẻ một chút... Tôi thấy hai người họ rất tốt, hy vọng mọi người "mở miệng lưu tình".

Trong ảnh, Dụ Lãm Nhiên và cô đứng ở ven đường, anh cao hơn cô rất nhiều. Đội trưởng "103" của SF bình thường mạnh mẽ vang dội trên sân thi đấu, chỉ huy đội ngũ đâu vào đấy, ngoại trừ mỗi khi nhận phỏng vấn thỉnh thoảng lộ ra vài nụ cười không mấy hứng thú, thời gian còn lại đều khiến người ta có cảm giác anh rất bình tĩnh, thận trọng và khó gần.

Một người như thế lại đứng ở ven đường, dịu dàng cột tóc cho bạn gái dưới màn đêm, vẻ mặt không chút nào là mất kiên nhẫn, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy vô cùng dịu dàng.

Đừng nói những người khác, ngay cả fans của Dụ Lãm Nhiên cũng chưa bao giờ gặp anh thế này.

"A a a a a ngọt quá đi! Long Vương thế mà lại cột tóc cho con gái! Trời ơi!!!"

"Trông bọn họ hạnh phúc quá, nếu tôi mà là người đăng, đoán chừng tôi cũng muốn chụp lại... Nhưng cũng không dám lại gần, cảm giác bầu không khí giữa bọn họ không thể nào chứa chấp nổi người thứ ba."

"Ai nói Long Vương lạnh nhạt? Đó là do không gặp được người thích hợp, xem đi, vừa yêu một cái là cả người thay đổi ngay."

...

Nghênh Niệm xem đến khoe môi cong lên, Dụ Lãm Nhiên dựa sát lại, cầm đặt lên vai cô, cùng cô xem.

Bỗng dưng anh nói, "Khi nào Weibo mới ra chức năng dislike?"

"Hả? Sao tự nhiên anh lại nghĩ thế?" Nghênh Niệm hơi nghiêng đầu, khoảng cách quá gần, gần xiu nữa là có thể hôn lên mặt anh, cô nghiêng sang bên một chút.

"Cái này." Dụ Lãm Nhiên chỉ vào một bình luận trên màn hình, có một người bình luận "Tôi muốn gả cho anh ấy!"

"Không chấp nhận suy nghĩ này, bác bỏ." Chân mày Dụ Lãm Nhiên nhíu lại, "Chỉ chấp nhận yêu cầu của fan siêu cấp VIP."

"Siêu V là được hả? Anh có bao nhiêu fans siêu V hả?"

Dụ Lãm Nhiên nhìn Nghênh Niệm rồi cười một tiếng, anh không nói gì, đưa tay ôm eo cô.

"Em nói xem? Đương nhiên chỉ có một rồi."

Anh hôn lên mặt cô, "Hi! Siêu V!"

...

Vòng bán kết của giải đấu thế giới, Nghênh Niệm đến nơi thi đấu.

Cô vừa ngồi xuống thì có rất nhiều khán giả xung quanh đã nhận ra cô. Có mấy cô gái dè dặt chào cô, hỏi cô có thể chụp ảnh cùng không.

Nghênh Niệm xin lỗi rồi lịch sự từ chối, "Tôi không đăng ảnh trên Weibo, mà tôi cũng không có gì đẹp để chụp. Hôm nay anh ấy thi đấu, tôi không muốn gây phiền phức cho anh ấy, cho nên không thể. Xin lỗi mấy bạn."

Mặc dù tiếc nuối nhưng mấy cô gái tỏ vẻ đã hiểu.

Trận thi đấu lần này có hơi lâu, Nghênh Niệm khá căng thẳng.

Bởi vì công khai nên có rất nhiều người công kích Dụ Lãm Nhiên và SF, chế giễu anh vừa có chút thành tích đã ở trên mây, không đặt chú ý lên chuyện thi đấu, ngược lại còn đi yêu đương với fan.

Thế nên những trận thi đấu năm nay vô cùng quan trọng đối với Dụ Lãm Nhiên.

Nếu thành tích SF không tốt, đến lúc đó có lẽ các fans đã tỏ ra thông cảm

với chuyện yêu đương của Dự Lãm Nhiên sẽ oán trách cô và anh. Nghênh Niệm không sợ bản thân bị mắng, nhưng cô không hy vọng Dự Lãm Nhiên vì cô mà phải mang tiếng xấu.

Đã đến ngày hôm nay, không có ai mà không hy vọng tuyển thủ và đội tuyển mà mình ủng hộ sẽ thừa thắng xông lên đi đến đích. Đặc biệt là sự kỳ vọng đối với đội tuyển yêu thích của fans nam lại càng cao.

Áp lực của năm thành viên SF rất lớn, khó mà tưởng tượng được.

Mang theo sự hồi hộp như đang ngồi cáp treo vượt qua một trận đấu, nhìn thành tích thắng lợi sau cùng, Nghênh Niệm suýt nữa là mừng đến bật khóc. Cố nhịn xúc động muốn khóc trước mặt mọi người, Nghênh Niệm vỗ vỗ mặt, đứng dậy đi vào hậu trường phía sau.

Dự Lãm Nhiên đã sắp xếp sau khi thi đấu xong người dẫn đội sẽ đón cô.

Sau khi gặp mặt nhau rồi thì cũng không đợi lâu trong phòng nghỉ, Nghênh Niệm đi theo mấy người Dự Lãm Nhiên rời đi. Xe buýt dừng ở cửa sau cách đó không xa, có rất nhiều fans đang chờ ở đó, mọi người đều bị vây quanh.

Thắng là chuyện tốt, huấn luyện viên không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của người hâm mộ nên phá lệ cho phép đội viên ký tên cho bọn họ.

Nghênh Niệm vô thức muốn rời khỏi để tránh hiềm nghi, nhưng lại bị Dự Lãm Nhiên kéo về bên người.

"Đợi ở đây đừng có đi đâu hết."

Anh nhận từng tấm thẻ xung quanh đưa tới, cúi đầu nhanh chóng ký tên, không ngẩng đầu lên nhưng thái độ không cho người ta từ chối, bắt cô phải đứng đợi bên người mình.

Nghênh Niệm ngại ngùng đứng sau lưng anh, chỉ lộ ra nửa người, không dám nhìn fans mà tựa đầu lên người anh.

Bỗng nhiên có một người hỏi, "Anh Dụ! Kết thúc thi đấu anh có thể trực tiếp không? Dịch Thật đã trực tiếp rồi! Có thể cùng chị Dụ Cười chơi game không? Trực tiếp đi mà!"

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều phụ họa.

"Đúng đó! Đội trưởng mở trực tiếp đi!"

"Muốn xem anh và Dụ Cười chơi game với nhau!"

Dụ Lắm Nhiên giật giật khóe môi, liên tục ký tên, ung dung nói, "Cái này..."

Thấy anh không cho một câu trả lời chắc chắn, có fan nhanh trí quay sang xin Nghênh Niệm giúp đỡ, "Chị dâu! Chị nói với đội trưởng đi mà! Trực tiếp đi mà! Lúc không thi đấu em cũng muốn xem anh ấy chơi game!"

Cả đám người bắt đầu nói theo, "Đúng đó chị dâu! Chị nói anh Dụ giúp giùm bọn em đi mà--"

Mặt Nghênh Niệm đỏ bừng, tai nóng hổi, gãi gãi vành tai, cô huých tay với Dụ Lắm Nhiên, "Hỏi anh kìa!"

Ý cười bên khóe môi anh càng sâu, anh vẫn ký tên, giọng anh không lớn nhưng lại khiến cả đám fans vui mừng hét lên.

Lần đầu tiên anh đồng ý yêu cầu của fans.

"Được, nếu đoạt quán quân, tôi sẽ dẫn theo cô ấy phát trực tiếp."

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đội trưởng 103 của SF hứa với fans nếu đoạt quán quân sẽ mang bạn gái phát trực tiếp" Tin tức với tiêu đề lớn như thế đã chiếm đầu đề trang tin eSport một ngày một đêm.

Nhóm fans quá kích động, sau khi được chính miệng Dụ Lãm Nhiên đồng ý, có cô gái quay được video đăng lên Weibo, vốn dĩ chỉ là sự tương tác giữa Dụ Lãm Nhiên và fans, nhưng vì đang trong giai đoạn quan trọng của giải đấu thế giới nên không tránh khỏi bị các trang nhỏ biên soạn viết thành tin tức.

Quán quân năm nay sẽ xuất hiện giữa SF và N1T, cái từ "nội chiến" vào lúc này không những không khiến mọi người cảm thấy đau đầu nhức óc, ngược lại đối với khu vực trong nước mà nói, đây lại là một loại chứng minh, là một sự vinh dự.

Tất cả các fans của game, dù có phải là fans của hai đội này hay không thì mọi người đều rất nhiệt tình, mong chờ trận chiến đỉnh cao cuối cùng.

Sự chỉ trích mà SF nhận phải không thể nói là không lớn, nhưng dư luận bắt đầu trở nên đa dạng hơn.

Lúc thắng N1T trong giải đấu mùa hè, SF nhận được sự khen ngợi từ một bộ phận người hâm mộ, nhiều người cho rằng bọn họ chỉ ăn may, không hoàn toàn công nhận thực lực của bọn họ. Đối với đa số người hâm mộ, vẫn là "Lão mã mất vó" N1T mạnh hơn, dù sao bọn họ là đội mạnh, uy nghiêm tích lũy bao nhiêu năm nay, không phải thất bại một vài trận mà có thể lung lay.

*Chỉ những người dù tài giỏi, có kinh nghiệm đến đâu thì cũng sẽ có lúc thất bại.

Sau khi giải đấu thế giới bắt đầu, hết trận này đến trận khác, SF được công nhận ngày một nhiều. Dù cho trận chiến cuối cùng này, phần lớn

người đều hướng về N1T, cảm thấy phần thắng bọn họ càng lớn, nhưng vẫn có chút mong chờ đối với SF đã gián đoạn N1T thành lập vương triều, nổi dậy mạnh mẽ này.

Dù nói thế nào thì đây chắc chắn là một trận chiến kinh điển.

Dưới tin tức đầu trang của bảng tin eSport, fans cũng thảo luận khí thế ngất trời.

Có người cảm thấy phách lối:

"Chưa được quán quân đã nghĩ làm gì rồi, với cái thái độ này thì không đi xa được đâu, sớm muộn gì cũng tèo!"

Có người cảm thấy rất hợp lí:

"Lời đó cũng có gì xấu đâu, ai mà không muốn được quán quân chứ? Bạn thử hỏi SF với N1T đi, ai mà bảo không muốn đoạt quán quân coi mấy người có chửi chết không, đừng nói đến anti fans, ngay cả fans của mình cũng chửi đến té tát chứ đùa! Còn nữa, thi đấu chuyên nghiệp mà không muốn giành quán quân thì về nhà cho nhanh!"

Có người cảm thấy truyền thông ăn ở không nên đi kiếm chuyện, có người thấy phiền vì sau khi Dụ Lãm Nhiên yêu đương thì hề có tí chuyện là lại lên đầu đề, có người cảm thấy Dụ Lãm Nhiên và bạn gái rất ngọt ngào, cũng có người cảm thấy anti Dụ Lãm Nhiên đều là bọn GATO... Tóm lại là cái gì cũng nói được.

Mọi người trong đội SF chỉ coi như đang xem chuyện cười rồi thôi, không rảnh để ý tới. Bạc Xán là người không để ý đến những chuyện bên ngoài, càng không biết xảy ra chuyện như thế này.

Còn đương sự Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm lại bình tĩnh xử lí, và cũng đã làm một ít chuyện vì lời "hứa hẹn" này.

Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên quay về đội, lúc đầu chỉ cùng anh quay

về nghỉ ngơi một chút, cả đội đòi liên hoan nên đã đi ăn trước. Nhưng Dịch Thận lại làm đổ nước, không cẩn thận đổ cả nguyên một bình, quần áo ướt hơn nữa.

Dịch Thận tức tốc cầm quần áo từ trong phòng xông vào phòng tắm, cứ dậm đi dậm lại, "Chờ em nha! Mấy anh phải chờ em đó! Em tắm nhanh rồi ra ngay, đừng bỏ em lại đấy! Chờ em đi với!"

Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm chờ chán chê, thấy máy tính mở sẵn, Nghênh Niệm hỏi, "Đánh một ván không anh?"

"Em chắc chứ?" Lâu rồi cô không chịu đòn, Dụ Lãm Nhiên có hơi bất ngờ.

"Anh cũng nói với fans rồi, nếu em không chịu luyện cho chắc, đến lúc đó bị anh đánh bại thì sao!" Nghênh Niệm bĩu môi, giận dỗi trừng anh.

Không phải cô không vui phát trực tiếp với anh, nhưng nhớ đến lúc ở trong game luôn bị anh đánh, cô lại không xuôi được!

Hai người ngồi xuống, Dụ Lãm Nhiên dùng máy tính của đồng đội, Nghênh Niệm dùng máy của anh, không nói nhiều liền solo.

Làm tuyển thủ chuyên nghiệp nhất định phải có tâm, Dụ Lãm Nhiên rất biết giữ nguyên tắc của mình, không chút lưu tình bắt đầu triển khai tấn công Nghênh Niệm. Khắp phòng đều nghe thấy tiếng gào thét của Nghênh Niệm.

"Á!! Đừng có A* em! Đừng A em mà! Anh tránh ra--"

*Phím A: Tấn công bất cứ quái vật nào khi chỉ chuột vào + Di chuyển tới vị trí trở chuột khi chúng ta click.

"..."

"Dụ Lãm Nhiên, em liều mạng với anh!"

"..."

"Nhẹ thôi! Nhẹ thôi! Nhẹ thôi mà!!!"

"..."

Tiếng Nghênh Niệm gào to nhất, nếu tranh thắng thua bằng âm thanh thì đúng nhất server ngoại trừ cô ra thì chắc chắn không còn ai. Càng về sau, Nghênh Niệm càng ghen ngào, thậm thiết kêu gào, nhưng bạn trai nghiêm túc của cô tấn công cô vô cùng tàn ác, không hề nương tay dù chỉ một chút.

"Dụ Lãm Nhiên--" Nghênh Niệm kêu rên, "Anh đừng giết em mà! Đừng đánh nữa, ui da! Đừng đánh --"

Cô sốt ruột đến độ hàng mày nhú chặt, vung chuột càng nhanh, tay trái bay qua bay lại giữa mấy phím khóa kỹ năng, cuối cùng không còn cách nào, cô dứt khoát ném con chuột đi, xông đến nhào qua ôm lấy cánh tay anh.

Tay trái bị ôm lấy, Dụ Lãm Nhiên không thể sử dụng kỹ năng.

"..." Anh trừng mắt nhìn bạn gái cầu xin ôm lấy mình, "Em thế này, hai chúng ta cứ đứng đó không ai chết, trò này phải đánh tới sáng mai đó."

"Em mặc kệ, em không muốn chết!"

"..."

Cô không những chơi xấu, còn mặt dày đưa ra yêu cầu vô lý, "Anh nhường em một tay đi!"

Dụ Lãm Nhiên nhú mày, "Tay trái hay tay phải?"

"Tay trái! A không đúng, tay phải của anh có thể né đòn, em vẫn đánh

không lại anh... tay phải đi! Tính lại vẫn là tay trái... ây không bằng hai tay --" Cô giương mắt nhìn anh.

Dụ Lãm Nhiên như cười như không, "Anh cứ đứng đó cho em giết luôn nhé?"

"VẬY CŨNG ĐƯỢC..."

Tay anh chọc vào trán cô, bất lực nói, "Em có chút tiền đồ đi được không."

Nghênh Niệm càng ôm chặt tay anh.

"Không..."

"Ngồi đằng hoàng, nhanh lên."

"Không, anh không đồng ý em không ngồi dậy."

"Anh không làm chuyện không có lợi!"

Nghênh Niệm chớp mắt, bỗng nhiên ngồi dậy hôn lên mặt anh một cái, "Xin anh đó!"

"..." Dụ Lãm Nhiên nghiêm mặt nhìn thẳng máy tính, vẫn không nhìn cô, "Đừng dùng chiêu này, vô dụng thôi."

Nghênh Niệm tức đến cắn lên tay anh một cái, vừa buông ra, đang định tranh thủ anh chưa kịp phản ứng lại mà giết tướng của anh, nhưng không ngờ vừa đặt tay lên chuột, màn hình đã xám ngoét, mấy chữ to hiện lên biểu thị tướng của cô đã chết.

"Dụ Lãm Nhiên --"

Nghênh Niệm nhào lên người Dụ Lãm Nhiên, khước môi người kia nở nụ cười nhạt nhẽo, mặc kệ cô đang khóc lóc om sòm trong lòng.

"Anh, Nghênh..."

Dịch Thận tắm rửa xong rồi thay đồ đi ra, vừa bước vào đã xem người ta đánh lấy nhau, cậu lúng túng đứng đực ra đó.

Dụ Lãm Nhiên liếc cậu, không nói nhiều mà chỉ nắm lấy tay Nghênh Niệm, thấp giọng nói, "Được rồi, đi thôi."

Một giây sau, anh cười hôn chụt một cái lên gương mặt đỏ bừng vì giận của Nghênh Niệm.

Dịch Thận trợn mắt há mồm.

...

Có thể nói, trận chung kết giữa SF và N1T diễn ra, toàn bộ các đội tuyển đều ngồi trước màn hình để quan sát. Bọn họ đại biểu cho trình độ cao nhất của mùa giải này, N1T muốn rửa sạch nỗi nhục của giải đấu mùa Hè trước đó, SF muốn xây dựng đế chế mới, hai đội tuyển đều muốn dồn hết sức mình.

Thật lâu về sau Nghênh Niệm vẫn còn có thể nhớ lại tâm trạng của mình khi xem trận đấu này. Đây là thời điểm quan trọng trong sự nghiệp tuyển thủ chuyên nghiệp của Dụ Lãm Nhiên.

Trong thời điểm thi đấu quyết định thắng thua, trong khoảnh khắc năm người SF tấn công nhà lính cuối cùng của N1T, Nghênh Niệm ngồi trên khán đài che mặt bật khóc.

Ba năm trước, cô xem trận thi đấu đầu tiên của SF, khi đó ghế ngồi phía bên bọn họ không hề được lấp đầy, bên khán đài đối thủ lại vang dội khẩu hiệu, mả mai thế đấy.

Cô vì SF mà hét khàn cả giọng, vì bọn họ vẫy que phát sáng cổ vũ, cầm bảng đèn và banner. Cô từng vui vẻ vì chiến thắng của bọn họ, cũng từng

đau buồn vì thất bại của bọn họ. Nhìn thấy bảng đèn SF bị vứt trong mưa, nghe âm thanh cổ vũ vang vọng toàn hội trường.

Cô giống với những fans khác, cùng bọn họ bước ra khỏi điểm xuất phát thấp, đi trên con đường thuộc về bọn họ.

Bốn chữ "Thắng tiến không lùi" vang vọng khắp hội trường, pháo hoa kim tuyến màu vàng bay lả tả, bọn họ đã cầm được chiếc cúp mà mọi tuyển thủ chuyên nghiệp đều mơ ước.

Thời khắc vinh quang đang ở trước mắt.

Không sợ nắng chói, nhức mắ, tất cả tranh cãi, đều đi đến ngày hôm nay.

Đêm nay, tên của bọn họ chính là quán quân.

...

Biểu hiện của Bạc Xán trong mùa giải này luôn xuất sắc, trước trận chung kết, lượt bình chọn All Star của cậu chiếm số phần trăm phiếu bầu cực lớn. Đến lúc có kết quả, cậu đã đánh bại tuyển thủ Jungle của N1T, trở thành tuyển thủ đại diện cho khu vực tham gia hoạt động All Star.

Giải đấu thế giới kết thúc, nhóm tuyển thủ chào đón khoảng thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Căn cứ SF thiếu mất Bạc Xán, sự náo nhiệt không những giảm đi, ngược lại vì Bạc Xán vắng mặt khiến các thành viên trong đội tăng cơ hội chơi ác lên nhiều.

Dịch Thận là người đầu tiên của trò "chơi ác", thừa dịp Bạc Xán không có ở đó, cậu mặc áo khoác của cậu ấy ngهنh ngang trực tiếp chơi game trước màn hình. Trong bình luận trên màn hình, nhóm fans nhận ra đây là áo cậu đang mặc là của Bạc Xán, cậu còn hùng hổ nói lý, "Ai bảo cậu ta chọc tôi! Hôm qua tôi bảo Bạc Xán mang chút đặc sản về cho tôi, cái tên mắ dịch ấy lại từ chối! Tôi muốn để đồ của cậu ta dính mùi của tôi,

xem cậu ta về có điên lên không!"

Câu trả thù đầy hung tợn nhưng lại khiến nhóm fans CP "Bạc Dịch" gào thét được ăn kẹo, phải nói là vô cùng vui vẻ.

Thành Nhuận và Lâm Sơn Khước thỉnh thoảng lôi Bạc Xán ra trêu chọc, nhóm fans vừa buồn cười vừa đau lòng, "Chỉ đi tham gia giải All Star quay về mà thế giới đã thay đổi rồi, đau lòng Xán Xán! Đoán chừng Xán Xán mà trở về căn cứ chắc điên mất..."

Thành viên SF thích tương tác, nhóm fans thấy thế nào cũng không đủ, nhưng càng đáng xem, càng kích thích hơn nữa chính là Dự Lãm Nhiên thực hiện lời hứa phát trực tiếp.

Dự Lãm Nhiên chưa từng phát trực tiếp, SF cân nhắc đến tính tình của anh, cho anh sự ưu đãi đặc biệt cho nên lúc ký với công ty phát trực tiếp chỉ có 4 thành viên, trong hợp đồng trực tiếp, chỉ có bốn thành viên cần phải thực hiện thời gian trực tiếp, không bao gồm Dự Lãm Nhiên.

Lần này, anh dùng phòng trực tiếp của Lâm Sơn Khước để thông báo tin tức đã hứa mấy ngày trước, đến khi phát sóng trực tiếp, người đến xem nhiều đến nỗi suốt vũ luôn cả phòng trực tiếp.

Ngay từ đầu Nghênh Niệm đã không lộ mặt, trên màn hình chỉ xuất hiện gương mặt nghiêm túc của Dự Lãm Nhiên, cô không lên tiếng, suốt buổi trực tiếp chỉ im lặng chơi game, Dự Lãm Nhiên cũng không nói nhiều, hai ván đấu đánh có hơi dẹt dẹt.

Fans lâu năm đều biết trình độ Nghênh Niệm gà thế nào, còn fans mới thì lần đầu tiên biết, đã thế còn được cảm thụ trình độ của cô trong "khoảng cách gần". Bình luận trên màn hình nhanh chóng bị lấp đầy bởi tiếng chế giễu, Dự Lãm Nhiên vô cùng "ngay thẳng", không những không nường tay, mà còn solo với cô còn hung hăng hơn cả lúc thi đấu.

Nhóm fans vui vẻ đến chết mất.

"Đội trưởng, lát nữa offline có phải sẽ bị quỳ bàn phím không?"

"Đừng giấu nữa, để bọn em xem sấu riêng giấu ở đâu rồi."

"Long Vương tìm được bạn gái đúng là dựa vào gương mặt mà."

"Hiện trường bạo lực gia đình, vô cùng thâm hiểm."

"Ha ha ha ha ha cười chết, tốc độ chết này đúng là có thể liều một trận với mị, chị dâu chân thật quá!"

...

Càng về sau Nghênh Niệm càng không nhận được, cô ngồi im bên cạnh Dụ Lãm Nhiên cố gắng không lên tiếng, nhưng thật sự là không nhận được.

Lại thêm một ván solo, Dụ Lãm Nhiên ra chiêu chém xuống, Nghênh Niệm hét thảm, "A--!"

Không được mấy giây, đã nghe Thành Nhuận ở bên cạnh cười, "Nghênh Niệm vừa lên tiếng, bình luận trở nên náo nhiệt hẳn."

Nghênh Niệm không để ý lắm, trong lòng chỉ còn lửa giận do Dụ Lãm Nhiên tạo nên, cô đánh đấm đến quên mất là mình đang trực tiếp, quay lại trạng thái bình thường solo cùng Dụ Lãm Nhiên.

Thế là ở căn cứ, Thành Nhuận, Lâm Sơn Khước, Dịch Thận và một đám fans xem phát trực tiếp cùng nhau chứng kiến kết quả của trận đấu vô cùng "mãnh liệt" này.

"Dụ Lãm Nhiên! Dụ Lãm Nhiên anh né đòn cũng đừng có làm dáng như thế -- a anh vừa vừa phải phải thôi --"

"..."

"Tránh ra tránh ra! Anh không được qua đây!"

"..."

"Đừng giết em mà! Dụ Lãm Nhiên anh đừng giết em mà! Xin anh đó! Đội trưởng! Đừng giết em... A a a đừng giết em!!"

"..."

Nghênh Niệm không nhìn thấy bình luận nên cô không biết, nhóm fans vui vẻ như đang ăn Tết trong màn trực tiếp tối nay:

"Mắc cười quá ha ha ha ha ha cười chết mất!"

"Bạn gái kêu thảm như thế mà đội trưởng lại nghiêm túc không hề nường tay, tôi thật sự phục anh chàng "thẳng nam" này rồi..."

"Thật sự không xem nổi nữa, chị dâu mong chị sau khi trực tiếp đánh anh ấy một trận! Phách lối quá!"

"Chân thành đề nghị Long Vương trông chừng bạn gái cho kỹ vào, tôi đoán ngoại trừ cô ấy, Long Vương sợ là không tìm được cô bạn gái nào khác nữa đâu..."

"Không phải anh tựa lên vai em sao? Không phải anh cột tóc cho em sao? Không phải anh gọi em là bạn gái sao? Hế lô??? -- Ha ha ha, mong chờ mức độ phũ sóng của bóng ma tâm lý của chị dâu!"

"Dụ Cười đại đại, chị còn cần người bạn trai này không..."

Trong tiếng cười nói vui vẻ ấy, buổi phát trực tiếp kết thúc đầy thuận lợi, còn về hiệu quả thì có thể nói là khá thành công.

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì không học cùng trường đại học nên lâu rồi Nghênh Niệm và Giang Gia Thụ không gặp nhau, cô luôn nhớ chuyện Giang Gia Thụ đi mách lẻo với Nghênh Hoành, cũng từng nói rất nhiều lần trên Wechat, về nhà ăn Tết sẽ cho cậu đẹp mặt. Giang Gia Thụ biết rõ trong lòng cho nên lâu rồi không dám tìm Nghênh Niệm.

Nhận cuộc gọi từ cậu, Nghênh Niệm cũng rất bất ngờ.

Không hề đùa giỡn hay trêu ghẹo như những lúc bình thường, giọng nói Giang Gia Thụ nặng nề hẳn, "Ông ngoại xuất viện rồi."

Nghênh Niệm ngừng lại vài giây, "Ừ."

"Ông lớn tuổi rồi nên sức khỏe không còn được như trước, lần này lại mang theo nhiều bệnh cũ, mẹ anh nói với anh, lúc xuất viện ông ngoại phải ngồi bằng xe lăn để cậu hai đẩy ông... Ý của bác sĩ là, sau này phải có người chăm sóc, có thể nói chuyện, nhưng vẫn không rõ ràng lắm, đi đứng cũng không tiện." Giang Gia Thụ nói, "Mẹ anh và mấy cậu có bàn với nhau, sau này mời người về chăm sóc cho ông ngoại mỗi ngày, bà ngoại tuổi đã cao, để bà chăm sóc cũng rất mệt."

"Em biết rồi." Cô đáp, "Anh chuẩn bị về hả?"

Giang Gia Thụ nói phải, "Mẹ bảo anh về thăm ông, mặc dù ông ngoại đã xuất viện, nhưng tình trạng vẫn không tốt. Mấy đứa nhỏ trong nhà luôn được gọi đến trước mặt ông ngoại, ý của mẹ anh sợ có chuyện gì, ông cụ không gặp được đủ cháu."

Nghênh Niệm im lặng không nói.

Cậu hỏi, "Em có về không?"

"Đâu phải anh không biết quan hệ của em và ông." Nghênh Niệm nói.

Giang Gia Thụ im lặng, tình huống như này, sức khỏe của Nghênh Chiếu Quốc đã như thế, nói ông cụ không tốt thì không được, khuyên Nghênh Niệm nghĩ thoáng cũng không thích hợp.

Dao cắt trên thân người khác, vết dao đau thế nào chỉ có họ mới biết.

Cậu không muốn làm một người nói chuyện không đâu.

Nghênh Niệm thật sự không muốn nói nhiều về chuyện này, hai người nói chuyện một lát thì cúp điện thoại.

...

Lúc Dụ Lãm Nhiên đem theo món ăn ngọt mà Nghênh Niệm thích nhất đến nhà cô, Nghênh Niệm đang ngồi trên sofa xuất thần. Thấy anh vào cửa, cô định đứng dậy nhưng vừa nhích người một cái lại ngồi tại chỗ.

Nhận ra tâm trạng cô không được tốt, Dụ Lãm Nhiên đặt đồ xuống, đi đến ngồi xuống cạnh cô, "Sao thế em?"

Nghênh Niệm dựa vào cánh tay anh suy nghĩ một hồi.

"Em đang suy nghĩ chuyện của ông nội em."

"Ông nội em?"

Cô nói, "Em nghĩ cả buổi trưa."

"Ừm, sau đó thì sao?"

Nghênh Niệm nhìn anh, "Em muốn... về nhà một chuyến."

Dụ Lãm Nhiên có hơi kinh ngạc, "Em muốn về thăm ông hả?"

"Phải mà cũng không phải." Cô nói, ánh mắt hoảng hốt bay đi thật xa, một lát sau cô lấy lại tinh thần, mấp máy đôi môi, "Có một số chuyện, cũng nên kết thúc rồi."

...

Sau khi Nghênh Chiêu Quốc xuất viện, con trai và con gái đã mời vài bảo mẫu có kinh nghiệm đến nhà nấu cơm, làm vệ sinh, làm mấy việc vặt, chăm sóc cho hai ông bà.

Con cháu nhà họ Nghênh rất hiếu thuận, dù bận cũng không quên dành chút thời gian đến thăm ông. Mấy đứa cháu lại càng hơn thế, cứ đến cuối tuần là thay phiên nhau đến thăm để hai ông bà vui.

Ngày Nghênh Niệm về, đúng lúc sức khỏe của ông cụ có chuyển biến tốt, nghỉ ngơi một trận, khí sắc của ông đã tốt hơn nhiều, tinh thần có vài phần vẫn khỏe mạnh như xưa.

Cả nhà họ Nghênh đã hẹn nhau đến nhà ông Nghênh ăn cơm, vợ chồng Nghênh Diệu Hành không đoán được suy nghĩ của Nghênh Niệm khi về lần này, vẫn chưa hỏi cô có đi hay không, anh hai nhà họ Nghênh đã hỗ trợ chuyển lời.

Nghênh Chiêu Quốc nghe nói Nghênh Niệm đã về, lần đầu tiên ông chủ động mở miệng bảo Nghênh Niệm đến tham gia tiệc gia đình.

Từ khi Nghênh Niệm và Nghênh Chiêu Quốc cãi nhau một trận ở nhà hàng hồi cô còn học cấp 3, Nghênh Niệm từng nói sẽ không tham dự những trường hợp như thế này nữa, cũng sẽ không ngồi cùng bàn với ông Nghênh. Quả thật cô nói được làm được, dù là ngày nghỉ hay ngày lễ, thậm chí là Tết, cô cũng không xuất hiện trong những bữa tiệc gia đình.

Mấy năm nay, bọn họ không ai để ý ai, Nghênh Chiêu Quốc nhập viện, mọi người trong nhà đều trở về, chỉ có Nghênh Niệm vắng mặt. Lúc trước, cả nhà họ Nghênh từ trên xuống dưới chỉ thấy cô bản lĩnh lớn, tính khí cũng lớn, không ngờ cô lại kiên định như thế, nói một là một, tác

phong như thế hoàn toàn không giống một đứa nhóc choai choai.

Cũng có người nói cô không tôn trọng người lớn, nhưng những việc làm kia của Nghênh Chiếu Quốc, một đồng chuyện cũng không nói rõ ràng được đúng sai.

Nghênh Diệu Hành hỏi Nghênh Niệm, "Con nghĩ sao? Nếu con không muốn đi thì ba sẽ nói với ông rằng con không được khỏe rồi từ chối vậy."

Hai vợ chồng ông vẫn không muốn làm khó con gái. Đối với ông cụ, bọn họ đã làm tròn nghĩa vụ, bệnh viện, bác sĩ đều do bọn họ sắp xếp, bảo mẫu chăm sóc ông lão cũng đều do bọn họ lựa chọn cẩn thận.

Bọn họ có lòng hiếu thảo, nhưng vẫn rất thương con gái.

Nghênh Niệm nghĩ một lát, "Con có vài lời muốn nói với ông." Về mặt cô khá nghiêm túc, "Có lẽ sẽ chọc ông giận. Ba thấy con có nên đi không?"

"Ba không thể quyết định thay con." Nghênh Diệu Hành nói. "Có một số việc con phải tự mình quyết định. Chỉ có điều, phải có chừng mực, không được quá đáng." Ông thở dài, "Nếu có chuyện gì, ba sẽ gánh thay con."

Chỉ một câu này thôi đã khiến sống mũi Nghênh Niệm cay cay.

"Dạ được." Cô gật đầu, khoe môi cong lên, chất chứa bao lời muốn nói.

...

Người nhà họ Nghênh đều biết Nghênh Niệm lớn gan, nhưng chẳng ai ngờ cô lại lớn gan đến thế. Lớn gan đến nỗi nói với Nghênh Chiếu Quốc mấy lời "đại nghịch bất đạo".

Bây giờ không giống như ngày xưa, Nghênh Chiếu Quốc mới vừa ra

viện, ông cụ cần người chăm sóc, mọi người trong Nghênh gia đều nghĩ, dù Nghênh Niệm có giận cỡ nào chắc hẳn cũng đã tiêu tan.

Nghênh Chiêu Quốc đã chủ động mở miệng bảo cô đến tham dự tiệc gia đình, sau khi cô đến, Nghênh Chiêu Quốc ngồi trên xe lăn, cũng không còn nghiêm khắc như xưa, hiếm khi nổi tình mà nói, "Đến đây."

Nghênh Niệm hẳn phải xuống nước, dù sao cô cũng là vai dưới là cháu gái, dù thế nào cũng không thể nhớ mãi cái xấu của trưởng bối.

Mọi người đều nghĩ như thế.

Nhưng Nghênh Niệm lại không nghĩ thế.

Cô vào nhà, đứng cách xe lăn của ông một khoảng, không gọi ông nội, cũng không nhận sai, không hề kiểm điểm lại sai lầm mà mình cãi nhau với ông mấy năm qua, chỉ hờ hững đáp lại một câu, "Con đến rồi."

Bấy giờ, thím nghiêm khắc răn dạy, "Nghênh Niệm! Sao lại nói chuyện kiểu đó với ông! Không biết lớn nhỏ! Lâu rồi không gặp, con cũng không biết chào hỏi người lớn hả?"

Nghênh Niệm không để ý đến bà, chỉ nhìn Nghênh Chiêu Quốc, im lặng quan sát.

Ông ngồi xe lăn nên không còn uy nghiêm như trước, nhưng khi nghiêm mặt vẫn còn cảm giác không thể tùy tiện chọc vào. Nghênh Chiêu Quốc không nén được giận, gương mặt xám ngoét lại.

"Đúng đó làm gì? Còn muốn người ta mời tới hả?"

Có lẽ đã suy nghĩ thông suốt, thái độ đã khác trước. Ông dừng lại một chút, cố gắng dịu lại, nhẹ giọng nói, "Anh em của cô đều ở trong, vô đó tìm họ đi."

"Con đến đây không phải ăn cơm." Nghênh Niệm không hề động đậy,

"Con đến đây là gặp ông?"

"Gặp ta?"

"Đúng vậy." Cô nói, "Con chỉ đến lần này, lần sau sẽ không đến nữa."

Bác hai lo lắng, "Niệm Niệm! Con đừng gây với ông..."

Nghênh Chiêu Quốc đưa tay ngăn ông lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Nghênh Niệm, "Cô đến để nói cô còn giận ta ư?"

"Con biết những lời con sắp nói đối với người khác là đại nghịch bất đạo, nhưng con đã suy nghĩ rất lâu, con cảm thấy đã đến lúc phải kết thúc rồi." Cô nói.

Nghênh Chiêu Quốc hừ lạnh, "Kết thúc?"

"Đúng vậy."

"Trên người cô chảy dòng máu của nhà họ Nghiêm ta, kết thúc ư?!"

Nghênh Niệm không để ý đến lời châm chọc của ông, "Ông không cần phải nói với con những lời này, con không phải là người thích đâm đầu vào ngõ cụt."

Mấy người lớn đứng ngoài xem muốn nói lại thôi, muốn khuyên can, muốn răn dạy, muốn hòa hoãn bầu không khí, nhưng hai ông cháu không cho bọn họ cơ hội.

"Thật ra trước khi đến đây con có hơi do dự, dù sao ba con vẫn là con của ông, ba hiếu thuận với ông, rất kính trọng ông, con làm thế sẽ khiến ba khó xử, mẹ con cũng thế, bản thân bà không được ông chào đón, con làm thế, về sau bà ấy lại càng bị chỉ trích."

"Nhưng con biết, so với những chuyện này, bọn họ lại càng mong con sống tốt hơn."

"Ba mẹ con, anh con, bọn họ yêu con, con cũng yêu bọn họ. Dù cả đời này của con không bước vào cửa nhà của ông, bọn họ vẫn sẽ làm những điều nên làm, tốt với ông, hiếu kính ông. Đồng dạng, chuyện ngày cũng sẽ không gây trở ngại việc con hiếu thuận với bọn họ."

Đến giờ phút này, Nghênh Niệm lại cảm thấy nhẹ nhõm.

"Ông nội." Không hề có sự bất kính, ngược lại, nét mặt, ngữ khí, thần thái của cô đều tỏ ra sự kính trọng, "Thật ra trước đây con luôn hi vọng có thể nhận được sự công nhận của ông."

"Năm lớp một học nhìn tranh viết chữ, con cho ông xem bài văn con làm, được làm lớp trưởng con cũng về khoe ông, thi 95 điểm con mang bài thi về cho ông xem... Lúc đó con hi vọng ông có thể khen con, chứ không phải chỉ vào bài viết của con châm chọc "Viết cái gì đó", giới cho con một gáo nước lạnh "Làm lớp trưởng cái gì? Chắc là từng học sinh thay phiên nhau làm.", càng không muốn nghe ông nói, "con gái đúng là con gái, có cố gắng cỡ nào cũng chỉ có 95 điểm chứ không được điểm tối đa."

"Mấy anh, mấy em được 80 thậm chí 70 điểm đều được ông khen, thi không tốt ông cũng cổ vũ bọn họ lần sau cố lên, chỉ có con, dù con làm gì ông cũng đều không thích."

"Lúc nhỏ con sợ ông biết bao nhiêu, ông có biết không? Không cần thận làm vỡ bát, một câu của ông đã khiến con khóc suốt hai mươi phút trong nhà vệ sinh. Mỗi lần mấy đứa em đưa tay đòi ông ôm, ông có biết con ham mộ thế nào không? Tới bây giờ ông chưa từng ôm con."

"Tên của lúa bọn con đều do ông đặt, chỉ có tên con là không."

"Nhũ danh của con là Niệm Niệm, nhưng lớn thế rồi vẫn chưa từng được nghe ông gọi lấy một tiếng."

"Ông mua đồ ăn, dù ngon hay dở, mắc hay rẻ, người trong nhà đều có phần, ngay cả con của người khác cũng đều có phần, chỉ có con là

không."

"Anh, em cãi nhau với ông, lúc tâm trạng ông tốt thì nghĩ bọn họ đang không nhẽo, nhưng đến lượt con, dù tâm trạng ông có tốt thế nào cũng là con tạo phản."

"... Con nói mệt rồi, những thứ này." Nghênh Niệm từng câu từng chữ, lại trở nên nặng nề trong căn phòng yên tĩnh.

Đám anh em họ ló đầu ra, đứng cạnh cửa, nằm sấp trên tường ngó sáng, mỗi một ánh mắt đều nhìn cô.

Không ai phản bác.

Bởi vì đó đều là sự thật.

"Ông có nhiều cháu trai như thế, đối với ông, ghét con chẳng qua là ghét một đứa cháu gái. Nhưng ông không bao giờ biết được rằng, mấy năm nay con đã bị ông tổn thương lớn thế nào."

Cô nói, "Ông chính là bóng ma của con."

Lần đầu tiên Nghênh Diệu Hành nghe cô nói những lời trong lòng, dù lòng ông biết rõ ba mình bất công, không đúng, cũng biết con gái tủi thân nhiều năm. Nhưng giờ phút này, cảm giác này không thể nào hình dung được.

Ông đưa tay nhéo chân mày, đứng một bên, đôi mắt đỏ hoe.

Bên đó là ba ông. Nhưng người đứng bên kia, nhận hết mọi tủi thân, là con gái của ông.

Vợ đứng bên cạnh nhưng ông không dám nhìn bà, cánh tay ông cảm nhận được sức nặng, bà đang dựa vào ông. Khóe mắt Nghênh Diệu hành trông thấy mắt bà cũng đỏ lên, hai người không nói lời nào.

Nghênh Niệm đứng thẳng tắp.

"Bao năm nay, con từng khóc, từng tủi thân, từng khó chịu, bây giờ con đã sắp 20 rồi, con vẫn còn cuộc đời rất dài, con cảm thấy có một số việc nên dừng ở đây thôi."

Cô bước lên hai bước, quỳ xuống.

"Cái quỳ này coi như con trả lại ông, dù sao ông và con cũng không có tình cảm bao nhiêu, con không nợ ông cái gì, máu thịt và sinh mạng đều là do ba mẹ ban cho, nếu ông cảm thấy con thiếu ông cái mạng này, vậy thì con không còn cách nào khác, con không thể trả cho ông, con còn phải sống để hiếu thuận với ba mẹ."

"Lúc trước con có nói sẽ không bước vào cửa nhà ông, sẽ không gặp ông, hôm nay coi như phá lệ, sau này con nói được làm được."

"Sau này coi như ông không có đứa cháu này đi, nói một câu khó nghe, tương lai nếu ông "trăm tuổi"*, con cũng sẽ không đến đây, ngài còn có cháu con tận hiếu, không thiếu một đứa như con."

*Mất

Nghênh Niệm đứng dậy, nhìn chăm chú ông cụ đang biến sắc, cô không muốn tìm hiểu sao tay ông lại run lên, bây giờ có cảm tưởng thế nào.

Cô chỉ nói:

"Đời này làm ông cháu, chúng ta đều không làm tốt. Bóng ma ông để lại cho con cũng nên kết thúc rồi. Nhân lúc ông còn, con cũng còn, con muốn nói với ông, nếu tương lai có một ngày ông cảm thấy hối hận, hoặc cảm thấy mình làm sai, lúc đó xin ông hãy ngẫm lại, nhớ kỹ những lời hôm nay của con."

"-- Con không tha thứ cho ông."

Không bao giờ tha thứ.

...

Cuộc đời như nước chảy, thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Lúc SF nhận được quán quân thế giới lần ba, chính thức thành lập vương triều SF, nhóm fans nữ eSport lại điên cuồng vì kỹ thuật cao siêu và ngoại hình ưu việt của Dụ Lắm Nhiên.

"Mấy người có xem phỏng vấn không? Tôi xem mà muốn xỉu luôn! Người có thể trấn được Dịch Thận và Bạc Xán quả nhiên không tầm thường!"

"Nụ cười của đội trưởng khi lên đài nhận cúp a a a a tôi chết mất!"

"Sao Long Vương càng ngày càng đẹp trai thế nhỉ? Mỗi ngày thức đêm chơi game, huấn luyện mà không già chút nào, anh ấy có phải là người thường không???"

"..."

Vô số fans nữ vừa vui mừng vì SF, vừa cảm thán nhan sắc thần tiên của Dụ Lắm Nhiên, cuối cùng không tránh khỏi màn tiệc nuối anh là hoa đã có chủ, rồi rít bày tỏ hâm mộ với bạn gái của anh.

Nghe nói bạn gái Dụ Lắm Nhiên có đến hiện trường xem thi đấu, mấy năm nay, mỗi lần có những trận thi đấu quan trọng thì bạn gái Dụ Lắm Nhiên đều xuất hiện ủng hộ. Cô là fans của Dụ Lắm Nhiên lâu năm, lúc trước khi ở bên nhau từng nhận rất nhiều chỉ trích, về sau mọi người phát hiện, cô không những khiêm tốn mà còn không hề kiếm chuyện, weibo không có tấm ảnh tự sướng nào, ngoại trừ Dụ Lắm Nhiên và game, ngay cả chuyện chia sẻ cuộc sống hằng ngày cũng rất ít.

Thỉnh thoảng cô sẽ cùng Dụ Lắm Nhiên phát trực tiếp chơi game, fans và người hâm mộ game lâu năm đều biết đây là dịp còn vui hơn cả ăn Tết.

Mỗi khi đến lúc đó, phòng trực tiếp mà Dụ Lãm Nhiên sử dụng bất kể là của thành viên nào, thì số người xem đều tăng vọt.

Thậm chí còn có người gọi vui là "Long Vương hành hung bạn gái ở trong game", có thể nói đây là phần thưởng chúc mừng không thể thiếu mỗi khi SF giành được giải thưởng.

Không chỉ fans mà ngay cả các thành viên SF đều cảm thấy thích thú với chuyện này.

Chủ đề về Dụ Lãm Nhiên lệch qua Nghênh Niệm, nhóm fans nói đến nhan sắc của cô. Ai cũng nói đẹp trai thế nào cũng gặp gái xinh, Dụ Lãm Nhiên và bạn gái anh chính là một ví dụ, hai người đều thuộc loại đẹp đến không chịu nổi.

Đang lúc nói chuyện khí thế ngất trời, giới eSports bỗng nhiên nổ tung.

Mọi người đều biết "Dụ Lãm Nhiên cười tôi" là Weibo của bạn gái Dụ Lãm Nhiên. Ngay tối đạt được quán quân, "Dụ Lãm Nhiên cười tôi" lâu rồi không xuất hiện bỗng đăng một tin.

Hơn nữa không đăng thì thôi, mà đã đăng thì vô cùng kinh người.

Không có hình ảnh, chỉ có nội dung bằng chữ, nội dung như sau.

"@Dụ Lãm Nhiên cười tôi:

Hôn lễ sẽ tổ chức vào tháng sau, chúc tôi và Dụ Lãm Nhiên trăm năm hạnh phúc!"

...

"Ai cầu hôn thế? Là Nghênh Niệm hay đội trưởng vậy?!"

Thấy Dịch Thận hỏi trong nhóm, Nghênh Niệm quay đầu hỏi Dụ Lãm Nhiên bên cạnh, "Bọn mình tính ra ai là người cầu hôn nhỉ?"

Dụ Lãm Nhiên nhú mày, "Em nói xem?"

Nghênh Niệm nhìn chiếc nhẫn sáng long lanh trên tay, "Nhẫn là anh mua, vừa quỳ xuống cũng là anh, bảo gả cho anh cũng là anh luôn."

"Nhưng tháng trước trước nữa, cái đêm chúng ta không đợi được sao băng, là em nói ước nguyện của em mà." Dụ Lãm Nhiên trêu cô.

"Em muốn cầu nguyện mà, nhưng nhẫn là anh mua, quỳ xuống là anh, bảo em gả cho anh cũng là anh."

"..."

Dù sao câu này cũng đủ thảng, Nghênh Niệm cong môi, đắc ý cười đến run vai trong lòng anh.

"Được thôi, coi như là anh vậy." Dụ Lãm Nhiên thừa nhận.

Nghênh Niệm nhú mày, "Cái gì gọi là coi như hả?"

"Chính là anh."

"Anh còn không vui hả...?"

"Không có không vui."

"Dụ Lãm Nhiên, anh cầm nhẫn lại đi, em không muốn nữa!"

"Em muốn."

"Em không muốn nhé."

"Mặt em viết đầy chữ muốn kia kìa."

"Mặt anh mới viết đầy. Đầu anh toàn là shit!"

"Không được nói bậy. Đầu anh toàn là em thôi."

"Được lắm, anh mắng em hả?"

"Là do em nói..."

Không nhiều lời, hai người lại âm ỉ một trận.

Nghênh Niệm nhéo eo anh, nhéo đến đau cả tay, mệt đến thở hồng hộc, tạm thời ngưng chiến vùi vào lòng anh.

"Anh nhớ ước nguyện lần trước của em hả?"

Yên lặng hồi lâu, cô bỗng hỏi.

"Nhớ chứ." Dụ Lãm Nhiên nói, "Đương nhiên là nhớ rồi."

Ngày đó bọn họ đi xem mưa sao băng, dự báo sai, đừng nói là mưa sao băng, ngay cả một ngôi sao băng cũng không có.

Nghênh Niệm tiếc hùi hụi, cô nói cô đã nghĩ sẵn ước nguyện rồi.

Dụ Lãm Nhiên hỏi cô muốn ước gì.

Nghênh Niệm nhăn nhó một hồi mới nói với anh, sau đó anh cũng cho cô một câu trả lời.

Cô nói, em muốn cùng Dụ Lãm Nhiên sống đến hết đời.

Anh nói, được.

...

Sau khi bài đăng của "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" được đăng lên đã kinh động toàn bộ giới eSport.

Dụ đại thần hiếm khi xuất hiện trên weibo bỗng nhiên hiện thân share lại weibo ấy, tuy chỉ trả lời hai chữ ngắn gọn nhưng lại chứa đựng tình yêu của cả đời này --

"Em đây."

...

Chúng ta sẽ bạch đầu giai lão, bên nhau trọn đời.

Chúng ta sẽ cùng nhau nếm trải sướng, vui, buồn, giận.

Anh và em,

Chúng ta sẽ hạnh phúc lâu dài, thật thật lâu dài.

Chính văn hoàn đã hoàn, ngoại truyện sẽ lên sàn trong thời gian sớm nhất ^^!

-----oOo-----

Chương 50: Ngoại truyện 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ sau khi Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm ở bên nhau, tốc độ đăng bài của tài khoản "Dụ Lãm Nhiên cưới tôi" đã giảm xuống rõ rệt. Nếu cẩn thận xem lại Weibo của cô thì có thể thấy từ sau khi công khai tình cảm, bài đăng dần dần ít lại.

Ở bên nhau đã mấy năm, Nghênh Niệm cũng được xem như là một trong những bà chị dâu khiêm tốn nhất trong giới eSport. Lúc cô và Dụ Lãm Nhiên vừa mới ở bên nhau, rất nhiều người xem thường bọn cô, họ cảm

thấy fans và thần tượng ở bên nhau rất kỳ cục, nói Dụ Lãm Nhiên không phải người tốt, cũng có nhiều người nói, có thể từ fans "trèo lên" bạn gái chính thức, Nghênh Niệm cũng không phải dạng vừa.

Tháng ngày vui vẻ vẫn còn ở phía sau.

Điểm này quả thật Nghênh Niệm nghe theo Dụ Lãm Nhiên, anh và SF từng vả mặt anti-fans. Trên con đường gây dựng lại sự nghiệp luôn bị bôi nhọ, không được coi trọng, nhưng họ lại càng anh dũng tiến lên, càng đánh lại càng hăng, vả sừng mặt những người mang lòng dạ xấu xa kia.

Nghênh Niệm vả mặt anti-fans cũng hung hăng không kém.

Một đám người chờ cô gây chuyện, chờ cô phá hỏng cảm tình của người qua đường với Dụ Lãm Nhiên, thậm chí lúc ấy còn có người tiên đoán, không qua ba tháng, cô nhất định sẽ cãi nhau với fans của Dụ Lãm Nhiên.

Chờ rồi lại chờ, ba tháng trôi qua, sau đó một năm, một năm rưỡi... Thời gian cứ thế trôi qua, nhưng không có chuyện gì xảy ra dù chỉ là một chuyện nhỏ.

Lâu dần mọi người lại suy nghĩ đến chuyện tương lai, Nghênh Niệm quả thật rất biết quan tâm đấy, biết mình và Dụ Lãm Nhiên ở bên nhau thu hút nhiều ánh mắt trong giới eSport, muốn khiếm tốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ngoại trừ những lúc SF thắng những giải đấu lớn mới đăng vài câu vui vẻ lên Weibo, những thời gian còn lại cô đều ẩn thân.

Không ít fans theo dõi "Dụ Cười" cảm thấy có hơi mất mát.

Vài năm trôi qua, không còn ai nói xấu Nghênh Niệm nữa. Dù thỉnh thoảng SF thi đấu thất bại, cũng không ai đổ trách nhiệm lên đầu cô, vì phải biết rằng, ở những đội khác, chuyện các anh hùng bàn phím đổ hết tội lỗi lên người bạn gái của các tuyển thủ khi thi đấu thất bại không hề ít.

Cho đến khi SF đoạt ba lần quán quân, thành lập vương triều mới, hoàn

toàn trở thành truyền thuyết, áp lực trong lòng mới dần tiêu tan.

Đội tuyển trong nước đầu tiên nhận được 3 giải quán quân, từ trước đến nay chưa từng có người nào đạt được thành tích này, mặc kệ về sau xảy ra chuyện gì, sẽ không còn ai có tư cách chỉ trích năm người đã từng mang về vinh quang này.

Dự Lãm Nhiên cầu hôn thành công, Nghênh Niệm thông báo lễ cưới trên Weibo, đêm đó giới eSport như bị bao phủ bởi những lời chúc mừng.

Tất cả các tuyển thủ chuyên nghiệp từng thi đấu với SF đều lên Weibo gửi lời chúc mừng, các tuyển thủ fans boy mọc lên như nấm sau mưa vì bị khuất phục dưới tay Dự Lãm Nhiên còn nhanh tay hơn những người khác, nhanh chóng gửi lời chúc trên Weibo.

Tình cảm hai người ổn định, mấy năm qua luôn hòa thuận vui vẻ, sự nghiệp của Dự Lãm Nhiên lại thuận buồm xuôi gió, thành công hoàn thành ước mơ ba lần quán quân. Nghênh Niệm như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, Weibo im lặng vài năm lại trở nên sôi động.

Weibo về cuộc sống hàng ngày đầu tiên được đăng lên:

"@Dự Lãm Nhiên cưới tôi: Ở nhà, anh Dự nào đó là một người rất có địa vị."

Ảnh chụp kèm theo là một tấm ảnh một bên mặt Dự Lãm Nhiên đang ngủ trên sofa, anh nhắm mắt, ngũ quan tinh tế, lông mi vừa dày vừa cong khiến vô số fans nữ ghen tị.

Nhưng trọng điểm lại nằm ở trên trán anh.

Dự Lãm Nhiên ngủ rất sâu, trên trán bị dán một tờ giấy nhỏ, trên tờ giấy có viết một chữ, "Vương"

Không cần hỏi cũng biết là ai làm.

Trong phần bình luận, fans cười đến nghiêng ngả.

"Long Vương đúng là Long Vương, chữ Vương quá rõ luôn!"

"Trời ơi, đội trưởng của chúng ta ở nhà uy nghiêm quá! Cảm động muốn khóc luôn!"

"Screenshots lại, có meme của đội trưởng rồi!"

"Ha ha ha ha ha 103 vừa nhìn đã biết là chủ gia đình rồi, uy phong quá!"

...

Đây chỉ là mới bắt đầu.

Nhóm fans chỉ nghĩ Nghênh Niệm nổi hứng nên mới đăng Weibo, nhưng không ngờ một tuần sau lại nhanh chóng nhận được bài đăng thứ hai.

"@Dụ Lắm Nhiên cười tôi: Đẹp trai quá!"

Ảnh chụp cái gáy của Dụ Lắm Nhiên. Đúng vậy, là cái gáy, chỉ có cái gáy, không có mặt anh.

Nhóm fans không khiến người ta thất vọng, nhanh chóng có người lấy ảnh làm meme, trên đó thêm dòng chữ -- "Đẹp trai đến nỗi cái gáy cũng đẹp nữa"

Mọi người sau khi cười xong thì ồ ạt lưu về, không đến ba ngày, meme này đã được fans của Dụ Lắm Nhiên truyền cho nhau.

Đương nhiên, dưới Weibo của Nghênh Niệm cũng có fans năn nỉ: "Chị dâu ơi, chị đăng mặt đi mà! Năn nỉ chị đó! Đội trưởng chuẩn men chưa bao giờ chụp ảnh tự sướng, năn nỉ chị chụp một tấm thật đẹp vào!"

Ba ngày sau, Nghênh Niệm lại đăng một Weibo.

"@Dụ Lãm Nhiên cười tôi: Ông này có bệnh hả?"

Ảnh kèm theo là ảnh chụp màn hình trò chuyện của anh và cô, còn có mấy tấm ảnh trái cây.

Tấm ảnh đầu tiên, Nghênh Niệm nói: "Đói bụng quá."

Dụ Lãm Nhiên, "Chờ anh chút."

Ba mươi phút sau.

Nghênh Niệm, "Anh điên hả? Làm gì mà đặt nhiều trái cây thế này?"

Dụ Lãm Nhiên, "Cho em ăn đó."

Nghênh Niệm, "Anh có thấy ai ăn trái cây như vậy bao giờ chưa?!"

Dụ Lãm Nhiên, "Không phải em nói ăn trong hộp tiện hơn hả?"

Nghênh Niệm. "Em nói là cắt thành từng miếng rửa sạch rồi bỏ vào hộp nhựa cất! Chứ không phải dùng thùng giấy đựng đồ này! Còn đặt nhiều thùng thế này nữa chứ, anh định để em ăn đến khi nào hả!!!"

Đối thoại chỉ chụp đến đây, sau đó là ảnh trái cây mà Nghênh Niệm chụp, Dụ Lãm Nhiên đặt cho cô mấy thùng trái cây.

Nhóm fans đua nhau cảm thán:

"Trai thẳng, đúng là trai thẳng mà!"

"Sống cùng anh ấy chị dâu vất vả quá."

"Còn bao lâu nữa kết hôn nhỉ? Ngày cưới ngày mấy á? Chúng ta giúp Long Vương canh chừng vậy, coi chừng vợ tức giận mà bỏ chạy đấy..."

...

Weibo của Nghênh Niệm càng ngày càng sinh động, Dụ Lãm Nhiên là người không thích chơi Weibo, chờ anh đăng bài, phải khó khăn lắm mới chờ được vài lần một năm. Weibo của Nghênh Niệm giống như một ô cửa sổ, cô chia sẻ những chuyện hằng ngày, vụn vặt cùng Dụ Lãm Nhiên, nhóm fans rất thích thú.

Đợi cô đăng bài đã trở thành một thú vui trong cuộc sống, có đôi khi mấy ngày liền cô không đăng bài, mọi người đều rất buồn, từng người từng người kêu gào dưới Weibo của cô.

Không phải do Nghênh Niệm lười biếng, đúng lúc mấy ngày nay cô có việc bận, cô và các bạn học trong nhóm nghiên cứu phải ra nước ngoài tham dự một buổi tọa đàm. Dụ Lãm Nhiên cũng không rảnh rồi, không biết bị Dịch Thận năn nỉ cái gì, lần đầu tiên anh đồng ý phát trực tiếp với cậu.

Không nói đến chuyện trong phòng trực tiếp sôi nổi thế nào. Dịch Thận và Dụ Lãm Nhiên cùng nhau chơi game, mặc dù Dụ Lãm Nhiên không lộ mặt, nhưng nghe Dịch Thận lắm nhảm không ngừng, thỉnh thoảng lại quay sang nói chuyện với Dụ Lãm Nhiên, anh bị buộc phải trả lời, chỉ thế thôi cũng khiến fans xem trực tiếp thỏa mãn lắm rồi.

Đánh rồi lại đánh, Dịch Thận đi vệ sinh, Dụ Lãm Nhiên giúp cậu ngồi trước màn hình một lúc, anh không nhiều lời, chỉ yên lặng ngồi sang.

Mặt anh xuất hiện trên màn hình, nhóm fans trong phòng trực tiếp xôn xao. Nhóm fans nữ liên tục đăng bình luận "đẹp trai", nhóm fans nam cũng không hề mở miệng châm chọc.

Thực lực của SF, thực lực của Dụ Lãm Nhiên sớm đã được chứng minh trên từng trận đấu. Ba lần quán quân chính là câu trả lời mạnh mẽ nhất.

Từ lâu đã không còn ai nghĩ anh chỉ dựa vào mặt để kiếm fans, dựa vào mặt để kiếm cơm nữa rồi.

Dụ Lãm Nhiên cứ gõ bàn phím mãi, có lẽ đang dùng mạng xã hội của Dịch Thận để nói chuyện với tuyển thủ eSport. Đến khi bình luận trên màn hình liên tiếp hiện lên, "Sao không thấy Dụ Cưới", anh mới miễn cưỡng nhướng mắt lên, có hứng thú nói chuyện.

"Vợ tôi không có ở đây."

Anh nói, "Có việc phải ra ngoài mấy ngày."

Màn hình lại hiện lên một câu rồi lại một câu:

"Còn chưa kết hôn mà, sao lại đổi giọng rồi?"

"Long Vương ngọt quá đi!"

"Ngắm ngắm khoe khoang tình cảm, tự xưng bị động một hòng thức ăn cho chó!"

Lại có người hỏi đến chuyện hôn lễ, ví dụ như đã chọn áo cưới xong chưa, tổ chức hôn lễ ở đâu, mời bao nhiêu tuyển thủ... Dụ Lãm Nhiên bình thường luôn lạnh lùng nên không trả lời lại.

Anh chỉ trả lời mấy câu hỏi thú vị, câu trả lời thứ hai chính là, "Anh thấy thế nào khi Dụ Cưới đăng bài trên Weibo, có giận không?"

Dù sao cũng không hợp với hình tượng của anh, nếu không thông qua Weibo của Nghênh Niệm, mọi người sẽ không ngờ trong cuộc sống hàng ngày anh lại có một mặt hoạt bát như thế.

"Không thấy sao hết." Dụ Lãm Nhiên hờ hững nhìn màn hình, "Không có gì phải giận cả. Chỉ cần vợ tôi vui, cô ấy đăng cái gì cũng được!"

Màn hình đầy tiếng kinh ngạc "cứng quá", thấy anh có hứng thú với đề tài này, lại có người hỏi: "Nếu như đăng mấy hình ảnh cá nhân của anh làm quà tặng cho fans anh cũng không giận hả?"

Dụ Lãm Nhiên đọc lại câu hỏi này trên màn hình, một giây sau, anh bỗng cười lên, trong lúc mọi bình luận mê mẩn trên màn hình, anh cong khoe môi, "Mấy người nghĩ hay ghê. Vợ tôi không nỡ cho người khác xem đâu. Ngoại trừ cô ấy, ai cũng không cho nhìn."

Mấy câu hỏi liên quan đến cuộc sống cá nhân, Dụ Lãm Nhiên trả lời rất nhiều. Không lâu sau, Dịch Thận trở về, Dụ Lãm Nhiên lại về chỗ bên cạnh, nhóm fans bảo chưa đã ghiền, nhưng Dụ Lãm Nhiên có tiếng là "không chiều fans" nên không thèm để ý tới.

Đêm đó, từ sau khi Nghênh Niệm bắt đầu đăng Weibo cuộc sống hàng ngày, nhóm fans lại tạo một siêu chủ đề -- "Dụ Cưới ngó ngẩn mỗi ngày" -- trong đó có một bài đăng có rất nhiều bình luận.

Chủ đề này là do fans tổng hợp tất cả những mẫu chuyện nhỏ trong cuộc sống hàng ngày của Dụ Lãm Nhiên và Nghênh Niệm, vui vẻ, ngọt ngào, đáng yêu... Gọi chung là "ngó ngẩn" mỗi ngày.

Mấy đoạn Dụ Lãm Nhiên trả lời câu hỏi trực tiếp đã được fans cắt ra.

Người đăng bài kèm theo nội dung: "Biết tại sao Long Vương lại có thể có vợ không? Xem tiêu chuẩn nói chuyện của người ta nè, xem độ cứng vợ của người ta nè, phải nói là chết người luôn! Coi như tôi đã biết sao Dụ Cưới lại "ngó ngẩn" mỗi ngày rồi, có một ông chồng cứng mình đến tận trời, cuộc sống không sung sướng, không "ngó ngẩn" sao được. Nhóm FA phải học tập đi!"

Thế là, lại có thêm một câu nói được lưu truyền trong cộng đồng fans của Dụ Lãm Nhiên.

"Nhóm FA phải học tập đi!"

-----oOo-----

Chương 51: Ngoại truyện 2

Mấy ngày Nghênh Niệm ở nước ngoài, cô không biết mấy chuyện trên mạng, một là khoảng cách quá xa, cộng thêm lệch múi giờ, hai là quả thực cô khá bận, không có thời gian rảnh để quan tâm mấy chuyện đó.

Tạm thời ngưng "Dự Cưới ngó ngẩn mỗi ngày" để tìm đề tài mới.

Hôm nay vừa hết bận nên cô rảnh rồi nghịch điện thoại một lát, nhìn thấy tin nhắn của Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu nói: "Chương trình kì này của SF có bạn trai em mà sao không nói với tụi chị! Lúc mọi người thấy ai cũng ngạc nhiên hết!"

Nghênh Niệm thấy cũng bực, Dự Lãm Nhiên lên chương trình tự phát sóng của SF?

Không phải cô cố ý không nói với bọn Tiêu Tiêu, mà là bản thân cô cũng không biết.

SF luôn có một chương trình tự phát sóng, thời gian phát sóng một tuần một lần, trừ mấy thành viên chính thức trong đội ra thì các thành viên đội thiếu niên thỉnh thoảng cũng sẽ lộ diện, không còn cách nào khác, SF không thể so sánh với người khác, hơn ba năm, thành viên chính thức vẫn là những người kia, không chỉ thỏa mãn yêu cầu của fans, quản lý đội cũng thấy cần phải tăng thêm thành viên dự bị, thế nhưng lại không chọn được tuyển thủ ưng ý.

Cho nên mấy năm nay năm thành viên cũ vẫn làm việc không ngừng nghỉ, xứng đáng là đội người sắt của eSport.

Nghe ý của Dự Lãm Nhiên, trong đội đã từ bỏ việc đưa tuyển thủ từ bên ngoài vào, đại khái sẽ chọn ra từ đội thiếu niên, những đàn em có thực lực sẽ thăng cấp trở thành thành viên chính thức.

Nói đến chương trình đã phát sóng nhiều năm, bốn thành viên còn lại và

vài thành viên của đội thiếu niên đều lộ diện, nhưng số lần có sự xuất hiện của Dự Lãm Nhiên lại ít đến thảm thương, tính ra cũng chưa đến 5 kỳ.

Nghênh Niệm biết tin này, không nói nhiều liền lên mạng tìm kiếm.

Khá lắm. Video kỳ này của SF có lượt người xem cao đến chóng mặt, bình luận trên màn hình và số bình luận bên dưới đều cao, cô nhìn đến tựa đề -- "phỏng vấn đặc biệt của 103."

Khó trách.

Dự Lãm Nhiên này quả thực khó đoán, không quay chương trình thì thôi, đã quay là quay hẳn 1 kỳ.

Tính tò mò của Nghênh Niệm lại xuất hiện, cô tựa vào đầu giường, bấm vào video bắt đầu xem.

...

Địa điểm quay chương trình của quán quân SP "103" là trên sofa trong phòng huấn luyện của đội. Mở đầu đơn giản khiến người xem đang mong chờ vào màn đấu tư tưởng thất vọng, nhưng được nhìn thấy gương mặt hiếm khi lộ diện ngoại trừ trên sân thi đấu của anh, giá trị mong chờ lại tăng lên.

Ghế sofa màu xám khá sạch sẽ, nhưng vẫn không sánh bằng Dự Lãm Nhiên, áo khoác đồng phục của anh không khác mấy so với đồng đội, nhưng khi mặc lên người anh lại trắng hơn người khác hai tông.

Hai ống tay áo được xấn lên đến khuỷu tay, cổ tay Dự Lãm Nhiên gầy gò, nhưng gân xanh và vết chai trên ngón tay khiến anh trông nho nhã lại không hề yếu đuối.

Ống kính đối diện Dự Lãm Nhiên, tóc mái khẽ chạm đến đỉnh mày, ngũ quan mạnh mẽ, bình thường chỉ cần một ánh mắt lướt qua, bình luận

trên màn hình lướt qua không biết bao nhiêu lời nói mê muội.

Nhân viên công tác đứng sau ống kính, giọng nói đã được xử lý, "Nào, chúng ta mời đội trưởng tự giới thiệu nào."

Dụ Lãm Nhiên vẻ mặt không thay đổi, "Xin chào mọi người, tôi là tuyển thủ SP 103 của SF, tôi tên là Dụ Lãm Nhiên."

"Mọi người đều biết đội trưởng rất ít khi tham gia quay hình với chúng ta, lần này lại quay cả một kỳ, có thể nói với chúng tôi vì nguyên nhân gì không? Vì sao thế?" Nhân viên công tác hỏi.

Dụ Lãm Nhiên khẽ nắm hai tay, mười ngón tay dài đan xen vào nhau, anh nói, "Vì huấn luyện viên bảo tôi quay."

"Ngoại trừ lý do này thì không còn gì khác sao?"

"Vì tôi sắp kết hôn rồi." Dụ Lãm Nhiên nói, "Huấn luyện viên bảo có rất nhiều câu hỏi, trả lời một lần cho hết."

Dụ Lãm Nhiên không hề có máu giải trí, thẳng như ruột ngựa. Nhưng sự thẳng thắn này đối với fans và khán giả thì thú vị hơn nhiều so với hình tượng quái gở hoặc cố chấp.

Nhân viên công tác hỏi tiếp, "Nói đến chuyện kết hôn, đúng lúc chúng tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi đội trưởng, tiếp theo xin mời đội trưởng trả lời. Nhưng đây không đơn giản chỉ là trả lời câu hỏi, các câu hỏi này đến từ fans, từ các thành viên nữa, sau khi anh trả lời xong thì phải đoán xem là ai hỏi, nếu đoán sai sẽ bị trừng phạt! Anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Người ta thì hào hứng nói một tràng, còn Dụ Lãm Nhiên chỉ hờ hững đáp lại một tiếng "Ờm."

Biết tính anh nên nhân viên hỏi ngay, "Câu hỏi thứ nhất, xin hỏi đội trưởng và bạn gái quen nhau như thế nào?"

Dụ Lãm Nhiên không trả lời, bình tĩnh nhìn về phía ống kính, nhưng thật ra là nhìn nhân viên công tác đứng sau máy quay.

"Tôi muốn sửa lại một chút."

"Hả?"

"Không phải bạn gái." Anh nghiêm túc chỉ ra chỗ sai, "Là vợ sắp cưới."

Nói xong anh mới trả lời, "Tình cờ gặp nhau."

"Ặc, có phải hơi sơ sài quá không?"

"Không đâu."

"..."

Đội trưởng nói cái gì thì chính là cái đó, nhân viên khuất phục dưới uy nghiêm của anh, yên lặng tiếp nhận đáp án này.

"Được rồi. Vậy mời đội trưởng đoán thử, câu hỏi này là của fans hay của các thành viên? Nếu là thành viên trong đội, vậy thì là ai?"

Dụ Lãm Nhiên không hề suy nghĩ, "Fans"

"Vì sao?"

Anh nói, "Dịch Thận biết chúng tôi quen nhau như thế nào, những người khác cũng biết chúng tôi quen nhau ra sao. Cho nên, bọn họ sẽ không hỏi câu hỏi này."

"Câu hỏi thứ hai, đội trưởng thích đeo trang sức không? Hình như chưa bao giờ thấy đội trưởng đeo cái gì cả, nếu đeo thì đội trưởng sẽ chọn cái gì?"

Dáng vẻ Dụ Lãm Nhiên vẫn như cũ, "Lúc trước không thích đeo, bây giờ đã đeo rồi."

Nhân viên công tác hỏi ngay, "Thật hả? Anh có thể cho mọi người xem không?"

Dụ Lãm Nhiên chưa trả lời, kéo khóa xuống, kéo một sợi dây chuyền từ trong cổ áo ra, dây chuyền làm bằng dây thừng, trên đó treo một món trang sức tinh xảo. Anh vừa kéo ra, mọi người chưa kịp nhìn rõ thì anh lại cất vào, im lặng kéo khóa lên.

Nhân viên công tác hỏi, "Đội trưởng đeo cái gì thế?"

"Dây chuyền."

"Lúc trước chưa thấy bao giờ, anh đeo bao lâu rồi?"

"Hơn một năm rồi."

"Anh mua khi nào vậy?"

"Vợ sắp cưới tặng cho."

Nhân viên cảm thán, "Xem ra đội trưởng và bạn... à vợ sắp cưới thật ngọt ngào."

Dừng một chút lại hỏi, "Câu hỏi này đội trưởng nghĩ là ai hỏi?"

"Fans." Dụ Lãm Nhiên nói, "Bọn họ đã thấy dây chuyền của tôi."

Bọn họ là chỉ đồng đội.

Câu hỏi tiếp theo.

"Xin hỏi đội trưởng, vì sao thích bạn... vợ sắp cưới, anh thích cô ấy điểm nào nhất?"

Lần đầu tiên Dụ Lãm Nhiên thay đổi nét mặt từ khi nhận phỏng vấn đến giờ, anh bỗng nhiên nở nụ cười, tuy khóe môi chỉ hơi cong lên, nhưng đã khác xa so với lúc trước.

"Vì cô ấy chơi game giỏi. Tôi thích toàn bộ con người cô ấy."

Câu trả lời này khiến ngay cả nhân viên cũng bó tay, "Theo như mọi người được biết, trình độ chơi game của vợ sắp cưới của đội trưởng hình như không được tốt cho lắm?"

Tiết mục Long Vương chơi game trực tiếp "hành hung" bạn gái luôn là tiết mục quan trọng sau mỗi lần SF chiến thắng.

"Không phải là không tốt." Dụ Lãm Nhiên trợn mắt nói dối, "Cô ấy chơi game cũng được lắm."

"..." Được rồi, đội trưởng cũng đã lên tiếng, anh nói được thì được thôi.

Nhân viên công tác không xoắn xuýt câu hỏi này nữa, hỏi tiếp, "Anh nghĩ là ai hỏi?"

"Fans."

"Tại sao?"

"Trực giác."

Phỏng vấn Dụ Lãm Nhiên đúng thật không phải là công việc nhẹ nhàng.

Tiếp tục chủ đề.

"Xin hỏi, trong đội anh thích ai nhất?"

"Đều như nhau." Câu hỏi này có hơi khó trả lời, Dụ Lãm Nhiên nghe xong nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, "Tôi thích Nghênh Niệm nhất."

"Trong đội mà, không bao gồm vợ sắp cưới."

"Vẫn là Nghênh Niệm."

"Ngoại trừ Nghênh Niệm ra?"

"Chỉ có Nghênh Niệm thôi."

Nhân viên công tác không làm gì được anh, "... Đội trưởng nghĩ ai hỏi câu này?"

Anh nói, "Dịch Thận."

"Tại sao?"

Dụ Lãm Nhiên ngẩng đầu nhìn máy quay, giống như đang nhìn Dịch Thận, "Vì tuần trước cậu ta từng hỏi câu này, không thiếu một chữ."

Nhân viên công tác, "..."

Hỏi Dụ Lãm Nhiên, kết quả lại làm lộ chỉ số IQ của Dịch Thận.

Không ngờ đội này thật hiếm thấy.

Nhân viên công tác lại dựa vào các câu hỏi đã được chọn ra, tiếp tục hỏi, khó khăn lắm mới kết thúc phần này, nhanh chóng nhảy sang phần tiếp theo.

"Hỏi nhanh đáp nhanh, thời gian không được quá 10 giây, nếu quá thời gian sẽ bị phạt." Nhân viên công tác cho anh mấy giây, sau đó nhanh chóng nói, "Bắt đầu!"

"Tuyển thủ yêu thích nhất."

"Tôi."

"Tuyển thủ sùng bái nhất?"

"Chính tôi."

"Tuyển thủ muốn đánh bại nhất?"

"Chính tôi của ngày hôm qua."

"Lúc hơi game nhưng bạn gái muốn anh ôm cô ấy, anh sẽ làm sao? Chọn chơi game hay chọn ôm cô ấy?"

"Ôm cô ấy chơi game."

"Thích nghe bài hát nào?"

"Bài Nghênh Niệm hát."

"Thích ăn món gì?"

"Món Nghênh Niệm làm."

"Thích ai nhất?"

"Nghênh Niệm."

"Muốn làm chuyện gì nhất?"

"Cùng Nghênh Niệm sống hết đời."

"..."

Một cuộc phỏng vấn đơn giản, lại bị Dụ Lắm Nhiên biến thành chỗ khoe tình cảm.

Đặc biệt là câu hỏi cuối cùng.

Nhân viên hỏi, "Nếu có thể quay ngược thời gian, muốn quay về thời gian nào nhất?"

Dụ Lãm Nhiên trả lời như sau --

"Tôi không muốn quay về quá khứ, thời gian nào cũng không muốn. Đối với tôi, tương lai là quan trọng nhất, có thể cùng Nghênh Niệm sống hết quãng đời còn lại, về sau, mỗi ngày đều sẽ tốt hơn ngày hôm qua."

...

Tiết mục phỏng vấn Dụ Lãm Nhiên khiến cộng đồng fans ăn một họng thức ăn cho chó.

Người khác thấy thế nào, nghĩ gì tạm thời không nói đến, Nghênh Niệm xem hết video này, che mặt nằm trên giường hồi lâu.

Có rất nhiều lời muốn nói, suy nghĩ lại thì không có gì để nói.

Cuối cùng cô gửi cho Dụ Lãm Nhiên một tin thoại.

Cô nói, "Em nhớ anh quá."

Cô quên mất trong nước đang là giờ nào, không suy nghĩ, cũng không tính toán.

Cô chỉ biết nỗi nhớ truyền đi rất nhanh đã nhận được hồi âm.

Dụ Lãm Nhiên trả lời, "Anh cũng nhớ em."

Phát đi phát lại ba lần, cô nghe rồi lại nghe.

Một câu đơn giản đã đủ.

Em nhớ anh.

Anh cũng nhớ em.

Nghênh Niệm vui vào gối, khoe môi cong lên, hài lòng thở phào.

Cô biết. Cô cũng rất tin tưởng anh.

Những lời còn lại, còn cả thời gian nửa đời người, đủ để bọn họ từ từ, tỉ mỉ nói thật lâu.

-----oOo-----

Chương 52: Ngoại truyện 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôn lễ của Nghênh Niệm và Dụ Lãm Nhiên được tổ chức không tính là linh đình, nhưng lại bỏ ra rất nhiều tâm tư, tuy không khoe khoang nhưng lại long trọng.

Họ hàng của Dụ Lãm Nhiên đã về nước trước một tuần, ngoại trừ ông nội anh ra thì mọi người đều về đông đủ. Ban đầu khi anh thông báo tin kết hôn với mọi người trong nhà, Nghênh Niệm còn cảm thấy lo lắng, quả nhiên, chuyện xấu thành thật, mặc dù Dụ Lãm Nhiên muốn giấu cô, nhưng cuối cùng vẫn bị cô hỏi đến.

Ông nội anh vẫn còn giận, đáng lẽ ông cụ không cho phép người nhà đến tham dự hôn lễ của anh. Ba của anh làm cái gì cũng đều nghe theo ông cụ, nhưng chuyện đại sự của con trai ông thì không thể để ông cụ làm loạn. Ông và ông cụ đóng cửa thư phòng nói chuyện riêng với nhau, không biết nói cái gì mà nửa tiếng sau ông cụ im lặng không nhúng tay vào chuyện hôn lễ nữa.

Các họ hàng khác xem như không biết chuyện lục đục bên trong, cả nhà đều về.

Bên phía bạn bè, khách mời hầu như là người trong giới eSports, bạn bè với Dự Lãm Nhiên, có quan hệ tốt với SF, thậm chí còn có bạn bè của ông chủ chiến đội, Dự Lãm Nhiên đều rộng rãi gửi thiệp mời.

Dĩ nhiên, Ba mẹ và anh trai của Nghênh Niệm đều đến, họ hàng thân thích như bác hai cũng đưa cả nhà đến đông đủ, có nhà từng có mâu thuẫn với cô thì để chủ gia đình đó đại diện đến, coi như có lễ, cũng coi như nể mặt. Dù sao thì Nghênh Diệu Hành là người có tiền đồ nhất ở Nghênh Gia, nói không chừng sau này phải nhờ vả ông ấy, bây giờ trở mặt thì không tốt cho lắm.

Bên phía ông Nghênh Chiêu Quốc, Nghênh Niệm chỉ nghe ba nhắc đến, nói là khi biết cô sắp kết hôn nhưng lại không mời Nghênh Chiêu Quốc, ông cụt nhốt mình trong thư phòng một buổi, sau khi ra ngoài thì không nói gì. Đối với chuyện này, cũng không nói một chữ.

Bạn bè của Dự Lãm Nhiên đều là người trong giới eSports, bạn của Nghênh Niệm đều là bạn học, tuy nhân duyên của cô tốt, nhưng không hề quen bạn bè lung tung, cô chỉ mời một số bạn đại học có mối quan hệ khá tốt, còn lại chỉ tặng kẹo mừng và quà.

Hai người bạn thân nhất là Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm đương nhiên cũng tới và sẽ là phù dâu của cô.

Trước khi hôn lễ diễn ra, Nghênh Niệm trang điểm xong ngồi trong phòng nghỉ của cô dâu, bị một đám bạn bè vây quanh, trong đó có cả hai người thân của cô là anh của cô Nghênh Hoành, và anh họ cô - Giang Gia Thụ.

"Anh Hoành, Nghênh Niệm gả cho Dự Lãm Nhiên thật rồi sao?"

Nghênh Hoành không nói gì, đưa tay ngắt một cái lên mặt cậu, đau đến nỗi Giang Gia Thụ phải đẩy anh ra, vừa sờ mặt vừa la đau.

"Sao anh ngắt em?"

"Để cậu xem là thật hay là mơ."

Giang Gia Thụ trách móc Nghênh Hoành, "Lúc đầu cứ tưởng anh Hoành quay về sẽ đưa Nghênh Niệm về với chính đạo, thế mà không ngăn lại được, anh Hoành anh cũng quá vô dụng rồi..."

"Nói gì đó?" Nghênh Hoành giả vờ giận, "Cậu muốn ăn đòn không?"

Giang Gia Thụ né sang bên, tránh xa anh ra.

Nghênh Niệm mặc áo cưới ngồi trên ghế như một cô búp bê kiêu ngạo, cô bị hai dâu phụ không cho phép động đậy.

"Em kết hôn rồi! Giang Gia Thụ anh dám nói xấu chồng em trước mặt em, anh muốn ăn đòn đúng không?!"

"Em đừng có nhắc đến cái từ đó!" Giang Gia Thụ từ ló đầu ra khỏi sau lưng Trần Hứa Trạch, "Nghe mà ngứa cả tai, em có mắc cỡ không hả!"

Không đợi Nghênh Niệm mắng cậu, Trần Hứa Trạch đã lườm cậu, "Đừng đụng vai tôi."

"Cậu cũng ghét bỏ tôi hả?" Giang Gia Thụ khó chịu, "Hai ta cùng phe mà!"

Trần Hứa Trạch mặc xác cậu, yên lặng dịch sang bên cạnh.

Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm nhìn bọn họ cười, đứng bên cạnh Nghênh Niệm thỉnh thoảng giúp cô chỉnh áo cưới.

Nghênh Hoành quan tâm hỏi cô, "Em đói không? Có muốn ăn chút gì lót dạ không?"

Nghênh Niệm bảo không cần, "Mấy anh ra ngoài trước đi, anh giúp ba mẹ đón khách đi, em sợ ba mẹ mệt." Cô quay đầu trừng Giang Gia Thụ,

"Anh cũng thế, nhanh dẫn Trần Hứa Trạch ra ngoài ngồi đi, đừng có lảng vảng trước mặt em nữa! Trong này đã chật rồi mà cứ chen chúc khó chịu quá!"

Ba người đàn ông bị cô đuổi ra ngoài. Trần Hứa Trạch khác với hai người còn lại, hai người kia đến xem cô dâu, còn cậu là đến xem phụ dâu. Dưới chân cậu như mọc rễ, Chu Yếu liếc mắt sang, cậu mới chịu đi ra ngoài.

Đây là thời gian các cô gái tâm sự với nhau, không có đàn ông, bầu không khí thay đổi ngay, ngay lập tức trở nên ấm áp hẳn.

Vừa bắt đầu nói thì nói không dứt, ba người nói được vài câu bắt đầu nghẹn ngào.

"Niệm Niệm cậu sắp lấy chồng rồi." Chu Yếu vuốt tóc cô, "Thật là tốt."

Trịnh Ngâm Ngâm gật đầu mỉm cười.

Nghênh Niệm nghiêng nghiêng đầu nhìn hai người, "Hai cậu cũng phải nhanh chân lên! Yêu Yêu cậu và Trần Hứa Trạch đã đăng ký kết hôn rồi, khi nào mới tổ chức hôn lễ hả? Còn Ngâm Ngâm nữa, mau tìm bạn trai đi! Mình chờ con của hai cậu, sau này chúng ta làm thông gia!"

Trịnh Ngâm Ngâm bật cười, "Cậu tục quá đi!"

"Tục hay không cũng kệ!" Nghênh Niệm nói, "Mình sinh một trai một gái, con trai lấy con gái của Yêu Yêu, con gái gả cho con trai Ngâm Ngâm!" Cô nắm chặt tay, "Đầy đủ!"

"Đoan trang tí nào, hôm nay cậu là cô dâu xinh đẹp nhất." Chu Yếu kéo tay Nghênh Niệm, "Mình không có vấn đề gì, nhưng Ngâm Ngâm phải cố lên."

"Không sao, nữ hơn ba thì ôm núi vàng, chờ mình sinh con gái, rồi lại cho Ngâm Ngâm ba năm, kịp mà kịp mà!"

"Ơ, hai người sắp xếp cho mình luôn rồi hả?"

Ba người cười nghiêng ngả.

Đang nói chuyện cười đùa, bỗng nhiên có người gõ cửa, Dụ Lãm Nhiên mở cửa đi vào.

Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm tri kỷ nhường chỗ, "Tụi mình ra ngoài trước, lát nữa nhớ gọi bọn mình đấy, hai người nói chuyện đi."

Gật đầu chào chú rể xong, hai người liền rút lui, khép cửa lại.

Nghênh Niệm ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn chú rể cao ngất.

"A, khéo thế, anh cũng ở đây hả?"

Dụ Lãm Nhiên bước đến, nhắm mắt lại, "Không đứng đấy."

"Chàng trai đẹp trai này, đến đây làm gì thế?"

"Đến xem vợ ngốc của anh." Dụ Lãm Nhiên đứng trước mặt cô, đưa tay "hung dữ" nắm cằm cô.

Nghênh Niệm nghiêng đầu, nhưng không tránh được nên lườm anh, "Nói ai ngốc đấy?"

"Vợ béo?"

"Anh mới béo đấy!"

Khóe môi Dụ Lãm Nhiên chứa đựng ý cười, chăm chú nhìn gương mặt vợ ngốc của mình.

Nghênh Niệm kéo kéo chiếc váy cưới nặng nề, nói thêm, "Anh trước đây không như thế?"

"Thế nào?"

"Đội trưởng của em lúc trước rất dịu dàng, quan tâm, khéo hiểu lòng người, em muốn gì sẽ cho em cái đó, tính tình siêu tốt, không có việc gì cũng thích cười..."

"Rốt cuộc em có mấy đội trưởng vậy hả?" Dụ Lãm Nhiên nhin không được, néo néo mặt cô.

Nghênh Niệm không cam lòng nên néo lại eo anh, ầm ỉ không được mấy giây, cô cười nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh không buông.

Dụ Lãm Nhiên thấy lưng cô lộ hơi nhiều, không ngừng kéo váy cô lên. Nghênh Niệm giận vì váy bị lệch anh mới chịu dừng tay.

Nghênh Niệm ôm lấy anh, bỗng nhiên lên tiếng, "Ôi! Không phải người ta nói trước khi kết hôn thì không thể gặp nhau sao? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, anh chạy đến đây làm gì?"

"Người ta là ai vậy? Quản nhiều chuyện thế." Dụ Lãm Nhiên nhú mày.

Dụ Lãm Nhiên bắt đặc dĩ, "Nói nghiêm túc với anh đó! Anh này, nói nghe giận ghê!" Cô lườm anh, "Cũng chỉ có em mới chịu được anh thôi."

Dụ Lãm Nhiên bỗng nhiên cười lên, nhẹ nhàng gõ lên trán cô.

"Cũng chỉ có em, người khác anh cũng không thèm."

...

"Nghênh Niệm?"

"Dụ Lãm Nhiên?"

"Anh nguyên ý."

"Em cũng nguyện ý... Được rồi, để dành lát nữa rồi nói."

"Ừm."

"Lát nữa nhớ phải nói cho lớn vào, phải có cảm giác không phải em không cưới, nhất là trong sự thâm tình phải mang theo chút can đảm, muốn để khách mời đều cảm nhận được anh yêu em đến trời rung đất chuyển!"

"Diễn hơi lớn rồi đó vợ à."

"Còn chưa đến cái dớp bảy năm đã bắt đầu ghét bỏ em rồi, sau này phải làm thế nào đây!"

"... Anh biết rồi. Đợi lát nữa đưa cho anh cái loa, anh hét cho điếc tai họ luôn."

...

"Nghênh Niệm?"

"Hả?"

"Anh yêu em."

"-- Em cũng yêu anh, Dụ Lãm Nhiên."

Mẫu truyện nhỏ trên Weibo tác giả:

Ngày nghỉ.

Nghênh Niệm gửi lời mời chơi game với Dụ Lãm Nhiên mới về nhà.

Trải qua một thời gian dài đầy cố gắng, Nghênh Niệm tự nhận trình chơi game của mình đã tiến bộ rất nhiều, ai ngờ đối đầu với chồng kiêm đội trưởng đội SF, kiêm chỉ huy, kiêm tuyển thủ SP hạng nhất cả nước - Dụ

Lãm Nhiên, cô vẫn cứ bị đập không thương tiếc.

Dù Dù Lãm Nhiên không dùng tướng "ruột" của mình để solo với cô thì anh vẫn có thể "đập" cô tám trăm lần.

Sau ba trận chọn đồng đội ngẫu nhiên, Dù Lãm Nhiên nhận không được, đau đầu mở miệng, "Vợ ơi, ngủ đi, hôm nay không chơi nữa."

Nghênh Niệm bướng bỉnh nhất định phải chơi cho được, "Hôm nay không thắng em không ngủ!"

Dù Lãm Nhiên trầm nghĩ, ngủ một mình thì ngủ cái vẹo gì nữa, hiếm khi trong đội mới cho nghỉ, hai hộp Okamoto vừa mới xé còn để trong ngăn tủ đầu giường.

Thế là anh đành phải đổi lại vị trí SP, thậm chí lấy ra cả tướng "ruột" của mình.

Dù Lãm Nhiên đội trưởng kiêm chỉ huy SF, kiêm SP nhất nhì trong nước, kiêm chồng yêu của Nghênh Niệm đánh thắng một trận thu hoạch được 11 đầu người, dùng toàn lực để carry, kết quả vẫn thua vì Nghênh Niệm nạp cho đối thủ đến tận 13 đầu người.

Vừa thua trận Nghênh Niệm như muốn điên lên, chất vấn Dù Lãm Nhiên, "A a a a a sao anh lại KS* hả!"

*Kill Stealing: Ở nước ngoài KS thường được game thủ diễn giải thành 2 nghĩa là Kill Steal (Cướp mạng) hoặc Kill Secured (để đảm bảo đối phương sẽ chết). Bạn có thể dùng nghĩa nào tùy theo từng trường hợp cũng được (xemgame.com)

Dù Lãm Nhiên, "..."

Dù Lãm Nhiên chưa bao giờ có thói quen xấu bỗng chốc lại muốn hút một điếu thuốc, anh nói, "Vợ à, anh thấy, tay em có lẽ có vấn đề đó."

"Vấn đề gì?"

"Tay cùi."

"..."

Tối đến, hai người đi vào giấc ngủ.

Dụ Lãm Nhiên không bị đuổi ra ngủ sofa, cũng không bị ngủ thư phòng.

... Dĩ nhiên, Okamoto trong ngăn kéo vẫn nằm ở đó, không nhúc nhích.

Dụ Lãm Nhiên nhắm mắt lại, hai tay khoanh lại trước ngực, tự an ủi bản thân:

Không sao hết. Đàn ông mà, phải kiên cường:)

Đến đây thì thật sự phải nói lời chia tay cặp đôi đáng yêu này rồi, cũng may lượm được đoạn kịch nhỏ trên Weibo của tác giả để mọi người xem cuộc sống hạnh phúc của đôi vợ chồng nhỏ ^^ . Đối với một đứa mù tịt về khoản chơi game này như mình thì chỉ cần mấy giải thích sơ sơ cũng khiến mình khóc không ra nước mắt:)):)). Nhưng mình cũng rất vui vì được đồng hành cùng mọi người xuyên suốt bộ truyện <3. Hy vọng sẽ tiếp tục gặp mọi người trong những dự án sắp tới. Mãi yêu <3 <3

8/3 vui vẻ nhé mọi người <3

-----oOo-----